

Programa electoral de la CUP Capgirem Barcelona per a les eleccions municipals del 24 de maig de 2015

1/05/2015

ÍNDEX

0. INTRODUCCIÓ: SOBIRANIA DE CLASSE I DRETS SOCIALS, RUPTURA ANTICAPITALISTA, MUNICIPALITZACIÓ, FEMINISME I PAÏSOS CATALANS

0B. ESTRUCTURACIÓ DEL DOCUMENT

1. SERVEIS PÚBLICS I DRETS SOCIALS

1.1. INTRODUCCIÓ: SERVEIS PÚBLICS VINCULATS ALS DRETS SOCIALS

1.1.1. Drets socials i serveis públics.....	16
1.1.2. El serveis públics locals a Barcelona.....	16
1.1.3. Neoliberalisme contra els serveis públics i els drets socials.....	16
1.1.4. Sobirania de classe en l'administració i serveis públics.....	17
1.1.5. Idees força.....	18

1.2. MUNICIPALITZAR PER CAPGIRAR L'ADMINISTRACIÓ

1.2.1. Diagnosi.....	19
1.2.1.1. Trencant la polito-tecnocràcia.....	19
1.2.1.2. Capgirar la tecnocràcia gerencial i directiva.....	19
1.2.1.3. Corrupció i gestió indirecta.....	20
1.2.1.4. Acabar amb la lliure designació.....	20
1.2.1.5. Cap als Consells Col·lectius de Serveis i equipaments públics.....	20
1.2.1.6. Capgirant el neoliberalisme el retorn a la gestió directa.....	20
1.2.1.7. Capgirant la desregulació privatitzadora cap a la simplificació i transparència.....	21
1.2.2. Mesures.....	21

1.3. CAPGIRANT CAP ALS SERVEIS PÚBLICS

1.3.1. Els serveis públics locals de Barcelona.....	24
1.3.1.1. Estructura de serveis.....	24
1.3.1.2. Problemàtica a Barcelona.....	26
1.3.2. Objectius.....	28
1.3.3. Mesures.....	28
1.3.4. Mesures de transició.....	33
1.3.5. Mesures de ruptura.....	33

1.4. SERVEIS SOCIALS

1.4.1. Argumentari, idees força i dades de la situació actual	34
1.4.2. Els Serveis Socials.....	36
1.4.3. Les externalitzacions de serveis socials.....	37
1.4.5. Idees força.....	38
1.4.6. Mesures	39

1.5. EDUCACIÓ

1.5.1. Situació dels serveis públics d'educació i antecedents.....	43
1.5.2. Problemàtica.....	44
1.5.3. Retallades, pèrdua de qualitat i pèrdua de condicions labora	45
1.5.4. Com es gestionen els centres educatius a barcelona.....	45
1.5.5. Els àmbits d'actuació del Consorci.....	46
1.5.6. Com funciona el consorci?.....	48
1.5.7. Quines són les competències actuals de l'ajuntamende barcelona	48
1.5.8. Mesures	49

1.6. HABITATGE

1.6.1. Barcelona, habitatge i classes populars.....	54
1.6.2. Neoliberalisme i habitatge	54
1.6.3. Mesures	56
1.6.3.1. Mesures d'aplicació immediata.....	56
1.6.4. Mesures de ruptura.....	59
1.6.5. Annex : Proposta d'ordenança	59

1.7. SALUT

1.7.1. Idees força per un model de salut al servei del poble treballador dels PPCC	71
1.7.2. Objectius.....	73
1.7.3. Polítiques generals a desenvolupar	74
1.7.4. Mesures	74
1.7.4.1. Immediates.....	74
1.7.4.2. Mesures de programa de transició	76
1.7.5. Propostes per un programa en defensa d'un model de salut i sanitat 100% públics, equitatius i de qualitat	78

1.8. DRETS SOCIALS: INFÀNCIA I ADOLESCÈNCIA

1.8.1. Diagnosi.....	80
1.8.2. Concepció Política De l'infant l'adolescent Les Famílies Persones Cuidadores	81
1.8.3. Desenvolupament Propostes De l'infància I Adolescència.....	82
1.8.3.1. La Participació Socio-Política	82
1.8.3.2. Salut De La Infància I Adolescència I De Les Famílies Persones Cuidadores ..	82
1.8.3.3. Educació	82

1.8.3.4. Cultura.....	83
1.8.3.5. Lluita Contra Els Factors De Vulnerabilitat De La Infància I Adolescència I Les Famílies (Trencament De La Reproducció De La Pobresa).....	84
1.8.3.6. Urbanisme.....	84
1.8.3.7. Salvaguarda De Drets.....	84

1.9. JOVENTUT

1.9.1. Posicionament ideològic	86
1.9.2. Detecció dels temes prioritaris a treballar.....	86
1.9.2.1. Espais i model de socialització.....	86
1.9.2.2. Treball i precarització laboral	87
1.9.2. 3. Habitatge i emancipació.....	87
1.9.2.4. Drets sexuals i rols de gènere	88
1.9.3. Mesures.....	88

1.10. GENT GRAN

1.10.1. Diagnosi.....	94
1.10.2. Exclusió residencial	95
1.10.3. Propostes.....	96

2. PODER POPULAR I DEMOCRÀCIA DIRECTA

2.1. Democràcia segrestada	98
2.2. La participació política com a motor del canvi social.....	98
2.3. Cap a la democràcia directa. Propostes.	99
2.4. Retribucions institucionals, transparència i retorn social	100
2.5. Gestió pública	107
2.6. Comunicació popular i dret a la informació.....	108

3. TREBALL I PRODUCCIÓ

3.1. Introducció	110
3.2. Treball. Potenciar l'ocupació, l'Economia solidària i les condicions laborals dignes	111
3.3. Reducció de jornada sense reducció salarial i ocupació pública	112
3.4. Política fiscal progressiva.....	113
3.5. Creació d'empreses municipals en els sectors estratègics	114
3.6. Reforçar el comerç de proximitat.....	115
3.7. El turisme massiu, la nova bombolla.....	116
3.7.1. La planificació del turisme i el Dret a la ciutat.....	119
3.7.2. Què proposem?.....	120

4. CULTURA

4.1. La cultura en la seva globalitat social.....	124
---	-----

4.2. Cultura i política.....	125
4.3. Barcelona des de la cultura.....	125
4.4. La cultura en l'Ajuntament neoliberal de Barcelona.....	126
4.5. Cultura precària i mercantilitzada.....	126
4.6. Objectius.....	127
4.7. Eixos del model cultural i el sistema cultural català i de PPCC.....	128
4.8. Mesures.....	128

5. ENTORN URBÀ

5.1. MODEL ENERGÈTIC I TERRITORIAL. MEDI, RESIDUS, ENERGIA, AIGUA I CONTAMINACIÓ

5.1.1. Introducció.....	146
5.1.2. Aigua.....	151
5.1.3. Recuperem l'aire de la ciutat: pla de xoc contra la contaminació atmosfèrica	153
5.1.4. Residus municipals: cap al residu zero.....	156
5.1.5. Parcs i jardins: per un servei públic de jardineria de gestió col·lectiva	163
5.1.6. Quin model energètic volem?	169
5.1.7. Espais naturals i biodiversitat	171
5.1.8. Litoral.....	175

5.2. MODEL URBÀ

5.2.1. Model urbanístic de la ciutat de Barcelona.....	178
5.2.2. Pla d'Ordenació Urbana Municipal (POUM), una eina de panificació a mig i llarg termini que hem de saber aprofitar.....	183
5.2.3. La política de sòl públic: equipaments, zones verdes i el dret a l'habitatge.....	183
5.2.4. Equipaments.....	185

5.3. TRANSPORT I MOBILITAT

5.3.1 Control popular de les empreses de transport públic municipal.....	187
5.3.2. Autobús urbà i interurbà.....	187
5.3.3. Metro i Renfe Rodalies.....	189
5.3.4. Tramvia.....	190
5.3.5. Sistema tarifari.....	191
5.3.6. Itineraris urbans, l'harmonització de la urbanització compacta.....	191
5.3.7. Nous problemes: DUM (Distribució Urbana de Mercaderies).....	192
5.3.8. Nous conceptes de la mobilitat: Park & Ride i CarSharing.....	193
5.3.9. Àrea Verda.....	193
5.3.10. La mobilitat obligada: responsabilitat de les empreses i transport als centres de Treball.....	194
5.3.11. Perspectives integradores. Conceptes transversals.....	194

5.4. DIVERSITAT FUNCIONAL I SALUT MENTAL

5.4.1. Canvi de Paradigma: DIVERSITAT FUNCIONAL I DISSENY UNIVERSAL.....	195
5.4.2.1. Salut.....	196
5.4.2.2. Dret a l'Educació / Formació.....	196
5.4.2.3 Habitatge.....	197
5.4.2.4. La Creació d'Ocupació, Lluita contra l'atur i la precarietat i la Renda Bàsica Universal.....	197
5.4.2.5. Urbanisme Sostenible i Dret a l'Accessibilitat i a la mobilitat.....	197
5.4.2.6. Lleure Inclusiu.....	198
5.4.2.7. Campanyes de sensibilització (Responsabilitat social).....	198

5.5. PATRIMONI

5.5.1.Introducció.....	198
5.5.2. Idees força.....	202

6. CIUTAT FEMINISTA I LGTBI

6.1.Per una ciutat lliure de violències masclistes.....	202
6.2.Corresponsabilitat i renda social pels treballs reproductius i de cures.....	204
6.3.Serveis socials universals i que vetllin per l'autonomia de les persones.....	204
6.4.Per una ciutat coeducativa que fomenti els valors feministes i la lluita contra la discriminació de gènere i lgtbi als centres educatius.....	206
6.5.Per una ciutat inclusiva i un urbanisme amb perspectiva de gènere: per l'accés de les dones a tots els espais, sense discriminacions.....	207
6.6.Visualització de la memòria històrica feminista i lgtbi al nomenclàtor de la ciutat i abolicció de les imatges sexistes dels espais públics.....	208
6.7.Consells executius de dones als barris i corepresentació a tots els òrgans i càrrecs de la ciutat..	208
6.8.Garantir els drets a la salut sexual i reproductiva de totes les dones en la seva diversitat i la no discriminació per raó d'identitat o orientació sexual i de gènere.....	210
6.9.Per una ciutat a favor de les treballadores sexuals.....	211
6.10.Contra la discriminació de gènere i LGTBI en l'àmbit laboral.....	215

7. EXCLUSIÓ EN LA CIUTAT CAPITALISTA I JUSTÍCIA SOCIAL

7.1. Introducció.....	219
7.2. Capgirar la situació de les persones que estan patint la pobresa i l'exclusió social.....	219
7.3. Immigració.....	226
7.4. Llibertats i antirepressió.....	229
7.5. Memòria.....	230

7.6. Drets animals no humans.....	232
-----------------------------------	-----

8. BARCELONA INTERNACIONALISTA I PPCC

8.1. Barcelona internacionalista.....	239
8.1.1. Propostes d'acció política.....	239
8.2. Cap a la ruptura democràtica i la independència dels Països Catalans.....	243
8.2.1. La construcció nacional dels països catalans com a instrument per a la transformació social.....	243
8.2.2. El camí i l'objectiu de la independència: la ruptura democràtica i el nucli essencial de dignitat.....	246
8.3. L'activació d'un procés constituent per a canviar-ho tot.....	248

9. UNA CIUTATDESCENTRALITZADA:PER UNA BARCELONADELS BARRIS

9.1. Ciutat Vella.....	250
9.2. Eixample.....	257
9.3. Sants-Montjuïc.....	266
9.4. Les Corts.....	271
9.5. Sarrià-Sant Gervasi.....	274
9.6. Gràcia.....	303
9.7. Horta-Guinardó.....	313
9.8. Nou Barris.....	317
9.9. Sant Andreu.....	320
9.10. Sant Martí.....	334

EPÍLEG: COM S'HA CONSTRUÏT EL PROGRAMA

0. INTRODUCCIÓ: SOBIRANIA DE CLASSE I DRETS SOCIALS, RUPTURA ANTICAPITALISTA, MUNICIPALITZACIÓ, FEMINISME I PAÏSOS CATALANS

La CUP Capgirem Barcelona ha decidit presentar-se a les eleccions municipals de Barcelona de l'any 2015. I ho ha fet malgrat que, cada any, la crida a participar electoralment acaba justificant unes polítiques que ens sobrepassen i que afermen el projecte neoliberal (ara també d'austeritat i retallades de condicions de vida) de precarització laboral, privatitzacions de drets socials i de serveis públics, pèrdua de llibertats i pèrdua de renda a favor de les elits burgeses.

La institució electoral en la nostra societat capitalista i patriarcal ha funcionat històricament, i funciona, amb mecanismes al servei d'aquests grups socials dominants, i poc marge ens donen a la classe treballadora: ens enfrontem a un finançament de les campanyes del tot desigual, i a un domini dels mitjans de comunicació i una hegemonia ideològica treballada pels poders polític i econòmic durant dècades a sang i foc, però també a ploma i fibra òptica.

Des del 1979 amb els governs municipals formalment progressistes (PSC-ICV-ERC) o conservadors (CiU), la classe treballadora ha perdut en totes les sobiranes. La continuïtat en relació amb molts elements provinents de la dictadura (el "desarrollismo" per exemple) ha estat molt més rellevant que les virtuts constitucionals idealitzades reiterativament.

Els governants municipals han seguit supeditant la ciutat als interessos més especulatius (continuant el model Porcioles) i ja en les darreres dècades de l'economia financera han fet encara més evident el capital fictici implicat. Han supeditat tota la política municipal als grans macroesdeveniments-negoci (Jocs Olímpics de Barcelona'92, Fòrum de les Cultures'04) per implantar el nucli de la bombolla immobiliària especuladora, i una política de l'espectacle que introduïa un patriotisme barceloní per diluir la consciència crítica en el model de la ciutat burgesa (sovint substitutiu del procés català de lluita anticolonial), tot plegat al servei de la suposada "competitivitat" de Barcelona.

Aquests governants han venut tot el sòl públic que han pogut, primer han especulat amb la bombolla immobiliària al servei dels interessos dels bancs, i un cop implantat aquest cicle que ens ha expulsat dels nostres barris o que ens hi ha deixat precaritzats i endeutats fins al coll, han obert un nou escenari d'espoli urbà tot instrumentalitzant el turisme en benefici de la indústria i de reduïts sectors socials. Així, han convertit la ciutat en un parc temàtic. En altres fronts, el projecte burgès de Barcelona ha posat el carrer al servei de l'automoció i de la mercantilització. Ha supeditat també l'urbanisme a aquests factors, ha menyspreat la classe treballadora i ha fardat internacionalment dels baixos salaris oferint la ciutat com un paradís per a executius i grups empresarials àvids de beneficis.

Poca sobirania hem pogut exercir en aquestes condicions, quan els governants municipals deixaven tot l'espai urbà a la intempèrie del mercat i els capitals. Han sacrificat tot el patrimoni de bagatge i combat polítics que pogués quedar de la Barcelona revolucionària i de lluita antifranquista, tot plegat a canvi d'un projecte modernitzador que ha imposat la ideologia neoliberal per sobre de qualsevol altre projecte col·lectivista i de ruptura. D'aquesta manera, s'ha acabat consolidant i modernitzant el patriarcat en el mateix paquet hegemònic.

La Barcelona continuada pel règim del 1978 ha estat un frau enorme, amb l'objectiu de mantenir el joc capitalista i de superar la reorganització treballadora i les nostres lluites. Paral·lelament, s'ha mantingut un dels estats centralistes i opressors de pobles més totalitaristes d'Europa. I alhora, s'ha pretès allunyar de les nostres representacions i anhels la forma més natural de reorganització col·lectiva d'un poble, aquella que coincideix amb el territori colonitzat, els Països Catalans.

Llargs processos de privatització dels serveis públics municipals s'han portat a terme per al guany d'una minoria social, i també per desfer les conquestes socials i els drets socials consolidats. En aquest context, els nostres enemics de classe volen que comencem de zero. El municipalisme és l'eina de confrontació contra un capital que, ara més que mai, aspira a una major concentració de la riquesa i del poder de decisió. Per això el nostre projecte parteix amb l'objectiu de remunicipalitzar-ho tot: allò que han privatitzat, però també allò privat que mai ho hauria d'haver-ho estat. Creiem fermament en una societat i una Administració pública construïda des de baix, des dels municipis i els barris, i sotmesa a una democràcia directa i plenament desenvolupada que ens faci recuperar les pràctiques col·lectives i col·lectivitzadores al servei de la majoria social treballadora. Una ciutat construïda des de baix, carrer a carrer, barri a barri. La democràcia no es pot delegar, s'ha d'exercir. I aquest exercici només és possible des de la proximitat. Els veïns han de controlar democràticament els seus barris (serveis, equipaments, infraestructures ...) i llur planificació. Han de poder decidir el present i el futur. Per tant defensem una ciutat oberta i descentralitzada. En aquest camí s'ha de reformar el sistema electoral per assolir una millor representació directa. Cal enfrontar-nos als nous espolis socials i ecològics que es legalitzen amb el TTIP, al pagament obligat del deute i al segrest democràtic de la UE. Plantegem aixecar una barricada contra el neoliberalisme que tot ho mercantilitza, una barricada fonamentada en la municipalització, en la gestió directa i pública total, sense cap tipus d'externalització. Plantegem recuperar i impulsar els drets laborals i de la classe treballadora des de l'Ajuntament, boicotejant les reformes laborals vigents i la precarització, mentre defensem una Barcelona que redueixi la jornada laboral significativament per a redistribuir el treball i la renda i perquè siguem més sobirans sobre el nostre temps.

Des de la CUP Capgirem Barcelona no idealitzem les eleccions municipals. No pretenem guanyar les eleccions, sinó transformar la ciutat sencera. Sabem que la transformació i l'emancipació de classe, feminista i ecologista no vindrà de la mà d'unes eleccions, sinó de la mobilització col·lectiva i les lluites de classe (socialistes-comunistes), feministes i ecologistes, i

també de la mà de l'antiautoritarisme i l'emancipació llibertària, contra les eines dels dominadors: els estats d'allà i d'aquí. Tot plegat demana l'organització revolucionària de les col·lectivitats en lluita i dels moviments socials en la Unitat Popular.

Si veiem la necessitat d'assolir la nostra presència a l'Ajuntament de Barcelona és perquè aspirem, sense embuts, a retroalimentar i impulsar aquesta Unitat Popular en formació, i de posar-hi regidors i regidores crítics i combatius al seu servei.

Hem perdut massa i per això ho volem tot, la qual cosa inclou totes les sobiranes: la de classe, la de gènere, la de poble davant de qualsevol colonització, sigui del capital o d'un estat opressor, i la del marc conseqüent en el qual construir un projecte alliberador per als Països Catalans.

0B. ESTRUCTURACIÓ DEL DOCUMENT

El present document recull el programa d'acció política de la CUP Capgirem Barcelona amb el que es presenta a les eleccions municipals de la ciutat de Barcelona de l'any 2015.

El programa s'ha dividit en 8 blocs que responen a una classificació política dels marcs de vida de les persones a la ciutat capitalista. El primer és el de serveis públics i drets socials, on rere una denúncia neta de les privatitzacions de drets i serveis públics apuntem a com hauríem de recuperar allò privat i privatitzat en un període immediat i com ho hauríem d'organitzar en un futur a mig termini.

El segon punt és la democratització de la ciutat, on la participació d'arrel i el control col·lectius en són la clau de volta, però també de la mà de mesures de transparència i auditoria, així com reivindicant el dret a la informació amb una comunicació popular.

La lògica productiva, amb especial accent sobre el treball que produeix bens i serveis és el tercer punt. Parlem de sectors productius a la ciutat i destaquem el monocultiu del turisme. Les tasques de cures i reproducció formen, per nosaltres, part de l'eix productiu de la societat, i per això en parlem en clau feminista en aquest punt.

La cultura, entesa en la seva globalitat social, té el seu capítol específic dedicat més al subàmbit de la producció, distribució i conservació de béns purament simbòlics, 'és a dir el sentit més clàssic de cultura. Però considerant la cultura indestruïble de les consciències materials de vida i producció social, les consciències de gènere, laborals, d'habitatge i vida al barri, laborals i productives : considerem els capítols més socials del programa els que realment són estratègics per a una política cultural efectiva, destacant com les millors mesures de política cultural per exemple: la reducció de la jornada de treball sense pèrdua salarial i l'eliminació de la precarietat laboral i en l'habitatge mitjançant la redistribució de la renda i l'eliminació de les reformes laborals.

L'entorn urbà és l'espai de trobada i interacció de la ciutadania. Per això té diversos subeixos i diferenciats: el model energètic i territorial que va de la remunicipalització de la producció i distribució energètica fins a l'anàlisi de contaminació del medi, el model urbanístic de la ciutat, el transport (públic, privat i de persones amb mobilitat reduïda) i la consideració i recuperació del patrimoni popular de la ciutat. Apostem per la superació estructural de la precarietat urbana com l'únic camí realment eficaç per a una salut col·lectiva física i mental .

Considerem que les propostes de la ciutat feminista i LGTBI són i han de ser transversals al llarg del programa, ja que no només les dones són més de la meitat de la població i estan presents a tots els àmbits, sinó que fugim de la pràctica d'encabir els drets de les dones a un

dels àmbits dels drets socials. Però al mateix temps creiem que per ser un aspecte de la lluita invisibilitzat, li donem un punt propi on es repliquen i s'expliquen de manera conjunta totes les propostes que estan, a la vegada, afegides a cada punt del programa.

La justícia social és la pedra angular de la denúncia del model capitalista. Preferim parlar del mínim punt de partida que és la justícia social, abans que posicionar-nos en clau incusió o exclusió social. El plantejament rau en la denúncia que en la gènesi de la ciutat capitalista hi ha la interiorització d'una norma i al voltant d'ella es defineixen els col·lectius exclosos.

Finalment, definim com ha de ser la ciutat en la lògica interna i exterior en clau de construcció nacional, per a viure en una Barcelona internacionalista i als Països Catalans lliure de colonialismes espanyols, nordamericans, de la UE i del capital.

1. SERVEIS PÚBLICS I DRETS SOCIALS

1.1. INTRODUCCIÓ: SERVEIS PÚBLICS VINCULATS ALS DRETS SOCIALS

- 1.1.1 Drets socials i serveis públics
- 1.1.2 El serveis públics locals a Barcelona
- 1.1.3 Neoliberalisme contra els serveis públics i els drets socials
- 1.1.4 Sobirania de classe en l'administració i serveis públics
- 1.1.5 Idees força

1.2. MUNICIPALITZAR PER CAPGIRAR L'ADMINISTRACIÓ

- 1.2.1. Diagnosi
 - 1.2.2. Trencant la polito-tecnocràcia
 - 1.2.3. Capgirar la tecnocràcia gerencial i directiva
 - 1.2.4. Corrupció i gestió indirecta
 - 1.2.5. Acabar amb la lliure designació
 - 1.2.6. Cap als Consells Col·lectius de Serveis i equipaments públics
 - 1.2.7. Capgirant el neoliberalisme el retorn a la gestió directa
 - 1.2.8. Capgirant la desregulació privatitzadora cap a la simplificació i transparència
- 1.2.2. Mesures

1.3. CAPGIRANT CAP ALS SERVEIS PÚBLICS

- 1.3.1. Els serveis públics locals de Barcelona
 - 1.3.1.1. Estructura de serveis
 - 1.3.1.2. Problemàtica a Barcelona
- 1.3.2. Objectius
- 1.3.3. Mesures
- 1.3.4. Mesures de transició
- 1.3.5. Mesures de ruptura

1.4. SERVEIS SOCIALS

- 1.4.1. Argumentari, idees força i dades de la situació actual
- 1.4.2. Els Serveis Socials
- 1.4.3. Les externalitzacions de serveis socials
- 1.4.5. Idees força
- 1.4.6. Mesures

1.5. EDUCACIÓ

- 1.5.1. Situació dels serveis públics d'educació i antecedents
- 1.5.2. Problemàtica
- 1.5.3. Retallades, pèrdua de qualitat i pèrdua de condicions labora
- 1.5.4. Com es gestionen els centres educatius a barcelona
- 1.5.5. Els àmbits d'actuació del Consorci
- 1.5.6. Com funciona el consorci?
- 1.5.7. Quines són les competències actuals de l'ajuntamende barcelona
- 1.5.8. Mesures

1.6. HABITATGE

- 1.6.1. Barcelona, habitatge i classes populars
- 1.6.2. Neoliberalisme i habitatge
- 1.6.3. Mesures
 - 1.6.3.1. Mesures d'aplicació immediata
 - 1.6.3.2. Mesures de ruptura
- 16.4. Annex : Proposta d'ordenança

1.7. SALUT

- 1.7.1. Idees força per un model de salut al servei del poble treballador dels PPCC
- 1.7.2. Objectius
- 1.7.3. Polítiques generals a desenvolupar
- 1.7.4. Mesures
 - 1.7.4.1. Immediates
 - 1.7.4.2. Mesures de programa de transició
- 1.7.5. Propostes per un programa en defensa d'un model de salut i sanitat 100% públics, equitatius i de qualitat

1.8. DRETS SOCIALS: INFÀNCIA I ADOLESCÈNCIA

- 1.8.1. Diagnosi

1.8.2. Concepció Política De l'infant | l'adolescent | Les Famílies | Persones Cuidadores

1.8.3. Desenvolupament Propostes De l'infància | Adolescència

1.8.3.1. La Participació Socio-Política

1.8.3.2. Salut De La Infància | Adolescència | De Les Famílies | Persones Cuidadores

1.8.3.3. Educació

1.8.3.4. Cultura

1.8.3.5. Lluita Contra Els Factors De Vulnerabilitat De La Infància | Adolescència | Les Famílies (Trencament De La Reproducció De La Pobresa)

1.8.3.6. Urbanisme

1.8.3.7. Salvaguarda De Drets

1.9. JOVENTUT

1.9.1. Posicionament ideològic

1.9.2. Detecció dels temes prioritaris a treballar

1.9.2.1. Espais i model de socialització

1.9.2.2. Treball i precarització laboral

1.9.2. 3. Habitatge i emancipació

1.9.2.4. Drets sexuals i rols de gènere

1.9.3. Mesures

1.10. GENT GRAN

1.10.1. Diagnosi

1.10.2. Exclusió residencial

1.10.3. Propostes

1.1. INTRODUCCIÓ: SERVEIS PÚBLICS VINCULATS ALS DRETS SOCIALS

1.1.1. DRETS SOCIALS I SERVEIS PÚBLICS

Els serveis públics locals de la ciutat de Barcelona són la materialització dels drets socials conquerits a força de lluites i mobilitzacions socials , i també reflecteixen la necessitat de la població barcelonina com qualsevol societat al llarg de la història d'organitzar col·lectivament funcions urbanes imprescindibles, d'administrar-les.

Malauradament l'administració pública i els serveis públics han patit la distorsió del domini de les classes burgeses i de l'Estat que els ha acceptat només a la força i que promou sempre que pot la seva desaparició i privatització. En el cas barceloní es parteix d'un model que ha sigut històricament construït sobre la limitació sistemàtica de l'administració local i la seva supeditació al poder del nucli de l'Estat Espanyol. La perpetuació d'un escadusser i nefast finançament local n'és una de les herències més clares d'aquest model.

1.1.2. EL SERVEIS PÚBLICS LOCALS A BARCELONA

Barcelona pateix l'absoluta elitització i estatització municipal durant el franquisme que pràcticament evitava la creació de serveis públics i els pocs existents els externalitzava, mantenia una funció pública limitada al mínim i la sotmesa a un rigorós sistema clientelar d'adscripció familiar i ideològica i la seva corrupció conseqüent . Enlloc d'una administració pública local , feia servir l'Ajuntament per a una extensió en clau de poder local de l'Estat opressor. I malgrat tot per funcionar no va poder evitar mantenir o fins i tot crear alguns serveis públics bàsics .

La transició democràtica , va significar en un primer moment una possibilitat de canvi a tenor de l'impuls de les lluites dels barris i el fort moviment veïnal dels anys 70's que al final del franquisme va tenir un paper tant rellevant, amb la coneguda paradoxa del darrer alcalde franquista aplicant un programa polític provinent en bona part del fort moviment popular veïnal. Un moviment urbà que demanava serveis i equipaments en uns barris absolutament depauperats per anys d'espoli intensiu de la dictadura franquista i de les seves classes dominants barcelonines.

Aquest impuls inicial va fer municipalitzar alguns serveis públics privatitzats (per ex. Parcs i Jardins) fer créixer altres com serveis socials , urbanisme, etc. També es van començar a crear sistemes de provisió de llocs amb orientació objectiva .

1.1.3. NEOLIBERALISME CONTRA ELS SERVEIS PÚBLICS I ELS DRETS SOCIALS

Però l'impuls municipalitzador va durar poc i aviat es va imposar una nova política de dissolució i privatitzadora de la ma del neoliberalisme i de la financiarització econòmica provinent en aquell moment de la versió peninsular de la socialdemocràcia , que va fonamentar l'Ajuntament al servei de l'especulació, primer amb la bombolla immobiliària i després amb la turística. Per a consolidar aquest procés en una situació de renúncia a la ruptura amb l'infrafinançament local es va optar per l'especulació dels grans esdeveniments (Olimpiades'92, Fòrum de les Cultures) i a la continuïtat de la supeditació de la ciutat als interessos del poder (bancs, grans empreses, etc).

En el terreny organitzatiu l'Ajuntament va tornar al clientelisme absorbint en càrrecs polítics de confiança i tècnics a bona part dels membres provinents del moviment veïnal i de les forces polítiques que els van impulsar o promovent les externalitzacions a entitats ciutadanes que sovint van acabar passant definitivament a empreses.

Aquest retorn del clientelisme va suposar un dels pitjors obstacles per a la necessària ruptura i reforma de l'Ajuntament i es van continuar reproduint i enfortint dinàmiques elitistes i nepotistes i sobretot el retorn de les privatitzacions i de la cultura purament mercantilista. La recuperació de l'Ajuntament de Porcioles va comportar fins i tot la revisió històrica positiva del paper d'aquest personatge franquista.

El neoliberalisme ha estat instal·lat a l'Ajuntament de Barcelona i la religió dels models de gestió cada cop més empresarials ha substituït a la funció i dedicació pública. Els objectius purament instrumentals: com privatitzar i disoldre els serveis públics i com afavorir el negoci privat han substituït una necessària planificació amb participació i control democràtics col·lectius per a satisfer les necessitats de la majoria.

La repercussió social d'aquest model , ha estat un recolzament del projecte neoliberal europeu que ha estès l'atur i la precarietat a la vegada que s'introdueixen les darreres onades d'innovació tecnològica i com a resultat es disparaven els índex de productivitat de tal manera que tota la disminució de temps de treball per a produir el mateix (i de fet molt més) s'ha fet servir per estratificar a la classe treballadora entre aturats i precaris enlloc de per al repartiment del treball i la riquesa.

1.1.4. SOBIRANIA DE CLASSE EN L'ADMINISTRACIÓ I SERVEIS PÚBLICS

Capgirar l'Ajuntament de Barcelona vol dir recuperar la sobirania de les classes populars en l'administració local i per tant posar-la al servei dels drets socials i de les classes populars. La vinculació als drets socials comporta un Ajuntament dedicat als serveis públics, que abandona el paradigma neoliberal i mercantilitzant i que construeix una administració pública basada en la democràcia directa i el control col·lectiu.

La sobirania de classe vol dir sumar l'administració local a un projecte emancipador més ampli: el municipalisme rupturista .

Aquest projecte , té un dels seus principals objectius en la recuperació , consolidació i creixement dels serveis públics tot aplicant la gestió directa i el rebuig de les externalitzacions , i en una institució atravesada pel control democràtic directe de la col·lectivitat i en especial de les classes populars i treballadores.

Però el nostre programa va molt més enllà i vol fer créixer la municipalització sota control col·lectiu per a extendres a totes aquelles àrees en les quals la població cregui necessari convertir en serveis públics municipals (encara que ara siguin àmbits privats de producció o servei). Amb la única limitació d'aquells serveis públics que es basin en una redistribució solidària de la renda disponibles d'àmbit superior al municipi com poden ser els grans àmbits de la sanitat, el transport i de l'educació. I tot i així no rebutja tampoc poder exercir un control col·lectiu d'aquests serveis des de la proximitat de districtes i barris tot respectant la seva titularitat d'àmbit territorial més ampli.

1.1.5. IDEES FORÇA

- Fer desaparèixer el neoliberalisme de les polítiques urbanes i de l'administració pública a Barcelona.
- Erradicació de la precarietat en el treball i en la vida , erradicant l'atur mitjançant el repartiment del treball per reducció de la jornada laboral
- Model social i econòmic fonamentat en els drets laborals, de les classes populars i treballadores, en la orientació socialista cap a la col·lectivització de tota l'economia per part de les pròpies treballadores.
- També en uns serveis públics forts, de gestió plenament directa i municipalitzats (si no són d'àmbit solidari territorial superior) promovent la democratització laboral interna i el seu control col·lectiu mitjançant la democràcia directa de la població.
- El desenvolupament del control col·lectiu , en especial de les classes populars , mitjançant l'assemblearisme i la democràcia directa , de l'administració pública i també de l'economia privada i del medi ambient urbà.

1.2. MUNICIPALITZAR PER CAPGIRAR L'ADMINISTRACIÓ

1.2.1. DIAGNOSI

1.2.1.1. TRENCANT LA POLITO-TECNOCRÀCIA

En el cas de la ciutat de Barcelona, en 8 de les 9 vegades anteriors ha estat formant part del govern si més no una candidatura que cada vegada s'ha presentat recollint en el seu programa la majoria de les aspiracions populars dels assalariats, de la gent dels barris, dels joves, dels pensionistes, de la població en risc d'exclusió social... Cada vegada hi ha hagut algú al govern municipal que s'ha presentat amb el compromís de buscar i aplicar solucions als problemes d'habitatge, als problemes de medi ambient, que ha presentat entre les seves prioritats el proveïment d'un sistema de transport sostenible, eficient i a preus populars.

Quan parlem de capgirar l'administració municipal trencant la polito-tecnocràcia i subordinant les decisions estratègiques a la democràcia directa, estem posant de relleu que si no assumim la transformació de l'administració i l'organització de l'Ajuntament com una prioritat irrenunciable, qualsevol altra prioritat directament i rellevantment urgent també naufragarà.

1.2.1.2 CAPGIRAR LA TECNOCRÀCIA GERENCIAL I DIRECTIVA

Molts de nosaltres, encara ara, quan parlem de l'administració municipal parlem de participar en les decisions de l'Ajuntament, reclamem que l'Ajuntament ens escolti, que negociï amb les entitats i col·lectius, que tingui en compte les nostres propostes. I és que estem acostumats i donem per fet que el disseny i la inspiració de les polítiques municipals efectives no neixen a les reunions del Consell Plenari ni en els Consells de Districte. En realitat, tampoc neixen a les diferents comissions del Consell Plenari, i fins i tot, tampoc a la Comissió de Govern. Són algunes desenes de gerents i uns centenars de directors els que nominalment inspirats en unes consignes genèriques determinen l'ús efectiu dels recursos públics organitzant programes, repartint subvencions, adjudicant contractacions i redactant ordenances i reglaments que obedientment aprovarà el Consell Plenari.

Certament, aquests gerents i directors no són independents del poder polític, però la seva dependència es basa només en el fet que han estat nomenats per l'Alcalde o per algun dels regidors del seu govern, i aquesta és una mena de dependència fatalment contaminada per les fidelitats personals en comptes de ser-ho pel sentit del deure envers el servei públic. És per això que inevitablement els gerents i els directors dissenyen, inspiren i executen les polítiques que millor serveixen als interessos dels seus patrocinadors i no als interessos dels representats. O pitjor encara

i en el marge que poden, es fan servei a si mateixos superant o no la frontera de la corrupció tipificada per les lleis.

1.2.1.3. CORRUPCIÓ I GESTIÓ INDIRECTA

I ja que parlem de corrupció, cal denunciar d'una vegada que en la gran majoria dels casos està lligada a la contractació pública i a la concessió de subvencions, dues activitats indissociables de la que coneixem com gestió pública indirecta. Es poden revisar els molt abundants casos que es coneixen i s'han conegut durant tot aquest temps i comprovar-ho. I sent així, les mesures bàsiques pressupostàries, de personal i de gestió pública que emanen del govern de l'Estat i de la Unió Europea avoquen a totes les administracions (de bona gana, s'ha de dir) a expandir l'àmbit de la gestió pública indirecta i alguna nominalment directa però que realment no ho és: per ex. Consorcis

1.2.1.4 ACABAR AMB LA LLIURE DESIGNACIÓ

Només hi ha una manera de trencar aquest estat de coses, i no ho farem tot simplement movent les persones de les cadires. El que cal fer és implantar una renovada ètica de la funció pública en la qual els funcionaris només hagin de respondre de la seva actuació directament davant dels ciutadans i d'acord amb les lleis i normes democràtiques vigents. Reservem la lliure designació únicament al gerent municipal i que aquesta designació la faci el Consell Plenari entre candidats convenientment qualificats ja integrats prèviament a la mateixa administració i amb una trajectòria de compromís professional amb el servei públic.

1.2.1.5 CAP ALS CONSELLS COL·LECTIUS DE SERVEIS I EQUIPAMENTS PÚBLICS

Naturalment, amb això no hi ha prou. Hem de crear consells col·lectius (on ciutadans de les classes populars i treballadores tinguin garantida la seva cabuda) per a cada equipament i servei públic per tal que les decisions pel que fa la programació, modalitats d'ús, prioritització, etc. es recuperin per al control col·lectiu. Les entitats i col·lectius veïnals no necessiten fer les compres de material d'oficina ni pintar les parets dels equipaments, el que han de poder fer és decidir que se'n fa dels equipaments i demanar explicacions a l'administració pel que fa al seu suport material i logístic. No a l'inrevés.

Aquesta lògica aplicada a la gestió dels equipaments també s'ha de traslladar al conjunt dels serveis públics: les polítiques municipals d'habitatge, els plans d'usos, els serveis socials, els espais públics, la mobilitat... consells ciutadans de cada àmbit i territori han de poder auditar l'actuació de l'administració municipal tant com la representació política, i si és el cas censurar als seus responsables.

1.2.1.6 CAPGIRANT EL NEOLIBERALISME EL RETORN A LA GESTIÓ DIRECTA

En un altre ordre de coses, hem de ser conscients del pes directe de l'administració municipal en l'economia de la ciutat. En dades del 2010, el pressupost global de l'Ajuntament de Barcelona va representar més del 4% del PIB de tota la ciutat, sense comptar les aportacions pressupostàries a consorcis, fundacions i entitats metropolitanes controlades per l'Ajuntament i que fan altres administracions com la Diputació de Barcelona, la Generalitat, el govern de l'Estat o altres municipis de la regió metropolitana. A tothom el preocupa el destí d'aquests recursos i d'això parlem i parlarem a bastament, però no és trivial considerar l'impacte sobre la distribució de la riquesa i la desigualtat social que té la forma de gestió d'un pressupost tan gran.

No és difícil adonar-se que quan, per exemple, es contracta una gran empresa de jardineria pel manteniment d'un parc, s'estan generant beneficis per aquesta empresa que segurament es liquidaran lluny de Barcelona, mentre que per fer possible aquells beneficis els treballadors i treballadores que realitzaran de forma directa el servei hauran de suportar condicions salarials i de treball més dures. En contrast, la gestió directa assegura que si hi ha estalvis per millores en l'eficiència, aquests estalvis retornaran al pressupost municipal per a la seva reutilització, alhora que es garanteix que no es generaran rendes personals injustificadament desiguals per la gestió d'aquest servei.

La gestió pública directa afavoreix com cap altra la redistribució i la conservació de la riquesa en l'àmbit territorial de l'administració i és l'única que està en condicions de mantenir a llarg termini la qualitat i la dignitat dels llocs de treball dels treballadors i treballadores dels serveis públics.

1.2.1.7 CAPGIRANT LA DESREGULACIÓ PRIVATITZADORA CAP A LA SIMPLIFICACIÓ I TRANSPARÈNCIA

Per acabar, cal simplificar i introduir transparència a l'administració municipal, actualment formada per una constel·lació d'instituts, agències, patronats, consorcis, fundacions, empreses públiques i participades, entitats metropolitanes, etc. (no menys de 60!). Avui dia no existeix cap font pública d'informació que permeti analitzar l'ús del pressupost final de tot aquest entramat, i encara que la informació fos accessible de forma pública caldria dedicar moltíssimes hores a analitzar-la per treure'n conclusions. No hi ha autèntiques necessitats o conveniències de gestió que justifiquin aquest fraccionament de l'administració que no sigui el trencament de les plantilles de treballadors, la generació d'opacitats en la gestió i la multiplicació de càrrecs directius amb els quals mantenir i premiar als fidels.

Desfem la teranyina d'interessos foscos que impedeix una gestió dels serveis públics municipals en interès i en favor de la ciutadania.

1.2.2 MESURES

- CREAR CONSELLS POPULARS AMB CAPACITAT DECISÒRIA PER A CADA SERVEI I EQUIPAMENT PÚBLIC

Per tal que les decisions pel que fa la programació, modalitats d'ús, prioritització, etc. es recuperin per al control i el benefici comú.

1. DONAR ALS CONSELLS POPULARS AUTORITAT PER AUDITAR I SI ÉS NECESSARI CENSURAR L'ACTUACIÓ DE L'ADMINISTRACIÓ I REVOCAR ELS SEUS CÀRRECS,

Als quals podran requerir sempre que calgui per donar explicacions de la seva actuació. Per capgirar la lògica del control i que sigui l'administració la que doni explicacions als ciutadans i no a l'inrevés.

2. FACILITAR ESPAIS A LES INICIATIVES D'AUTOGESTIÓ I NO OBSTACULITZAR-LES. SENSE QUE AIXÒ SUPOSI MAI CAP EXTERNALITZACIÓ.

3. FER REVISAR ELS NOMENAMENTS DELS CÀRRECS DIRECTIUS DE L'ADMINISTRACIÓ MUNICIPAL

Per assegurar la seva **neutralitat** i l'objectiva acreditació dels mèrits necessaris per ocupar cada lloc. Per avortar el nepotisme, el clientelisme i el mercadeig d'influències que s'han apoderat de l'administració.

4. RENUNCIAR A IMPOSAR NOMENAMENTS DE CÀRRECS DIRECTIUS EN L'ADMINISTRACIÓ MUNICIPAL D'ACORD AMB CRITERIS D'AFINITAT POLÍTICA O EN LA PERSONA DE PROFESSIONALS PRÈVIAMENT ALIENS A L'ADMINISTRACIÓ.

Únicament el càrrec de gerent municipal es podrà decidir afegint criteris de confiança als imprescindibles de perfil professional i pertinença prèvia a l'Administració. Assegurar el compliment estricte de les normes més severes d'incompatibilitat. Per evitar convertir-nos en allò que condemnem.

-
5. EL GERENT MUNICIPAL HAURÀ DE DONAR COMPTES DE LA SEVA ACTUACIÓ SI MÉS NO DOS COPS A L'ANY I SEMPRE QUE SE'L REQUEREIXI EN SESSIÓ DEL CONSELL PLENARI.

Perquè el control polític sobre l'administració municipal s'ha de fer en sessió pública i no en els despatxos.

-
6. RECENTRALITZAR L'ORGANITZACIÓ MUNICIPAL, REINTEGRANT PLANTILLES I FUNCIONS

D'organismes autònoms, empreses municipals i, sempre que sigui possible, eliminar patronats, fundacions, consorcis i entitats metropolitanes. També municipalitzar les plantilles de les empreses contractades per l'administració municipal. Tot això amb l'objectiu de recuperar plena **transparència** pel que fa a l'ús dels recursos públics i de suprimir estructures organitzatives innecessàries.

-
7. TREBALLAR PER AVANÇAR EN L'EQUIPARACIÓ DE DRETS LABORALS, RETRIBUTIUS, SOCIALS I SINDICALS DE TOTS ELS TREBALLADORS I TREBALLADORES DELS SERVEIS PÚBLICS.

Sigui quina sigui la modalitat actual de vinculació amb l'Ajuntament. Per garantir que no es faci servir mai l'organització de la gestió pública amb l'objectiu de **retallar despeses a costa dels drets dels treballadors** i treballadores.

-
8. TRASLLADAR ALS ORGANISMES SUPRAMUNICIPALS TOTES LES PROPOSTES ANTERIORS.

1.3. CAPGIRANT CAP ALS SERVEIS PÚBLICS

1.3.1. ELS SERVEIS PÚBLICS LOCALS DE BARCELONA

1.3.1.1. ESTRUCTURA DE SERVEIS

La ciutat de Barcelona malgrat el seu creixement exponencial al llarg del segle XX , va veure estancada l'evolució de les seves administracions pel doble efecte del caràcter ranci i retrograt de l'Estat Espanyol i diguem-ne de la "formació sociopolítica històrica" espanyola i per altra del caràcter colonial que l'Estat espanyol exercia sobre Barcelona en tan en quant capital "de facto" de la nació sotmesa : els Països Catalans.

Producte del propi context capitalista l'Ajuntament de Barcelona va estar durant llargs períodes de temps sotmès als interessos immediats i directes de les èlits locals. Però també resultat del doble efecte de l'estat especialment centralista i el colonialisme van provocar que la ciutat i tot el territori català veiessin bloquejats per part de l'estat el desenvolupament lògic d'unes administracions públiques bàsiques.

Com ja hem dit els serveis i l'administració pública tenen una font natural d'existència que és la necessitat de resoldre col·lectivament molts elements de la vida urbana i social que fins i tot en el capitalisme més competitiu és necessari que tinguin natura pública. Aquest fet combinat va portar a que l'Ajuntament hagués d'assumir programes i serveis administratius que en altres ciutats del món es reservaven per administracions d'àmbit estatal o regional. El resultat paradoxal de tot plegat és que Barcelona la tradició municipalitzadora es va desenvolupar malgrat l'Estat per necessitat de solventar serveis i programes que en Estats més "sensibles" a les mesures democràtiques oferirien altres administracions. Per això hi ha centres educatius i sanitaris municipals .

L'estructura dels serveis públics locals a Barcelona abasta pràcticament totes les categories contemplades per la legislació , tot i que ni molt menys totes les necessitats socials .

Les tendències neoliberals i empresarials de gestió de l'Ajuntament van fer implantar un sistema basat en una doble estructura de poder : l'estructura política (òrgans de govern) i l'estructura "executiva" (l'equivalència de l'empresariat però en realitat una polito-tecnocràcia)

Aquestes dues estructures estan molt bé definides. En realitat l'estructura "executiva" és igual de política que la de govern, però de caràcter obertament antidemocràtic, nepotista i clientelar. Aquesta polito-tecnocràcia s'exten i penetra més enllà del que es deixa veure en l'altra estructura municipal la "productiva" la que produeix els serveis i programes: el conjunt de

treballadores, equips i equipaments que realment "produeixen" l'administració i els serveis públics.

Per desgràcia aquesta estructura que realment produeix i provisiona l'acció municipal està absolutament invisibilitzada com a tal en el seu conjunt i està gestionada de manera que s'esquartera i es divideix entre dependències i òrgans municipals que es descriuen pressupostàriament com despeses de personal i de bens i serveis i tota una sèrie d'ens "instrumentals", molts ens que també tenen despeses de personal i de bens i serveis i que costen molt més de ser transparents i que tenen també una estructura polito-tecnocràtica interna apart de la general.

Podem contar pel cap baix entre els "ens instrumentals":

- 9 organismes autònoms locals
- 4 Entitats Públiques Empresarials
- 10 Societats mercantils
- 9 Consorcis
- 4 Fundacions
- Molts més ens

Les dimensions urbanes de Barcelona i l'origen divers en si mateix de les àrees i barris de la ciutat ha portat a l'existència d'una estructura desconcentrada de Districtes que inicialment es van dotar d'una desconcentració també de serveis i programes i que en l'actualitat ha involucionat a una reconcentració centralitzada . Aquesta estructura mai ha estat plenament desenvolupada ni a nivell electoral.

Els pressupostos, memòries i eines descriptives del funcionament municipal tendeixen a mostrar la realitat municipal amagant la natura i dimensió real dels serveis públics locals que es produeixen , que podem descriure com:

- Els serveis públics finals (l'expansió avançada dels sistemes universals i distribuïts): aquells que produeixen un serveis o provisionen un equipament o programa que repercuteix directament en la població : serveis socials, educatius, equipaments, salut, neteja , cultura, etc
- Els serveis públics operatius (valor i potencialitats): aquells que són necessaris per a les dinàmiques socials o el funcionament urbà encara que aparentment no són tan visibles , poden ser igualment molt directes : urbanisme, planificació, logística, etc.

- Els serveis administratius (valor i interès): menyspreats i ridiculitzats a l'extrem com l'essència funcional, anomenats despectivament burocràcia, el cert és que són molt necessaris per a que tot funcioni¹.

Els 3 àmbits de serveis públics són imprescindibles i dependents els uns dels altres

Finalment cal distingir una mena de serveis que no es poden considerar públics :

- Els serveis d'Estat: anomenem així aquells serveis que estan al servei de l'Estat entès com la institució que garanteix el domini d'una classe social. Podem incloure aquí els serveis dedicats a fer d'intel·ligència o comunicació ideològica burgesa i neoliberal, els serveis dedicats a la promoció de l'empresa i dels interessos dels sectors dominants, els que es dediquen al foment de l'especulació urbana, els que actuen com a repressió social², la pròpia polito-tecnocràcia hauria d'estar en aquest apartat.

1.3.1.2. PROBLEMÀTICA A BARCELONA

La paradoxa de la sociovergència és que tant els governs de bipartit i tripartit (PSC, ERC, ICV) i els de CiU han coincidit en els plantejaments neoliberals, empresarials i de democràcia limitada. Han privatitzat i externalitzat i s'han dedicat durant anys a objectius "instrumentals" (com externalitzar) més que no pas a objectius relacionats amb els interessos i necessitats. Un dels exemples més clars d'aquesta coincidència programàtica real més enllà de la posada en escena, és que la pujada al govern municipal per part de CiU es va produir en la pràctica en un pacte de manteniment de la vella estructura polito-tecnocràtica provinent sencera dels partits anteriors, però perfectament encaixable en els nous governants.

La fagocitació centralitzadora (concentració en termes geogràfics) és un dels resultats dels plantejaments burgesos i neoliberals a l'Ajuntament, es deriva de la necessitat de jerarquitzar i concentrar poder polític i de la manca de convicció democratitzadora. En resulta un funcionament que difícilment pot gaudir del control col·lectiu i en especial de les classes subalternes que són les que tenen menys temps i recursos per a fer-se escoltar.

¹ Qualsevol acció humana necessita ser administrada en algun punt, i com més complexa sigui més administrada necessita ser. L'administració existeix en qualsevol àmbit i activitat la tenen les empreses i la pateixen els treballadors autònoms que se l'han de fer ells mateixos. Malgrat la informatització l'administració segueix sent necessària i es dona que com més privatització i "ens instrumentals" enlloc de gestió directa, molt més complexa es torna la tasca administrativa.

² Això ens faria contemplar un debat sobre si volem policia armada i repressiva amb el trist historial que coneixem o per exemple una guàrdia urbana desarmada, sense cossos repressius orientada al suport humà immediat al carrer i completament despolicada i desmilitaritzada

El projecte i l'onada neoliberal és la causant de les principals disbauxes i mancances en l'administració i els serveis públics locals , va potenciar la divisió i desmantellament de serveis públics en una miriada "d'ens instrumentals" , principalment per evitar el control públic de la gestió i fer-lo pràcticament impossible i de pas desmantellar i dividir els drets laborals per això en diem "desregulació" per que l'objectiu principal d'aquestes polítiques és trencar les regles que permeten el scontrol i la transparència públics o els drets laborals. . La reversió d'aquesta dinàmica és fonamental per a la millora dels serveis públics i dels drets socials.

El gerencialisme , la imposició de la figura polito-tecnocrata màxima, l'equivalent de "l'empresari" és el càncer que el neoliberalisme ha injectat en l'adm inistració per a reventar els serveis públics, precaritzar el treball i privatitzar-los en favor de grups d'interès determinats.

En definitiva la polito-tecnocràcia , lluny de ser un empresariat real ,és en realitat una estructura política oculta al servei d'interessos privats , sense cap control democràtic i amb una dinamica pròpia lluny de la necessària transparència d'una administració pública.

Les externalitzacions són a l'ordre del dia de la gestió neoliberal , enloc de proveir serveis públics des d'una base pública i de treballadotres amb el seu ofici i drets laborals que puguin tenir una autonomia delñs interessos del mercat , es fan conecssions a empreses o associacions per a la provisió dels serveis que resulten ser més cares que la gestió directa i que comporten pèrdua de control de la qualitat de servei.

La sofisticació de les formes de privatització ha portat a la generació d'un catàleg de "Models de gestió" veritable carta de desregulació i d'increment del descontrol empresarial. Alguns són obertament fòrmules de gestió externa "indirecta" , però altres com els Organismes Autònoms , les Entitats Públiques Empresarials o els Consorcis, sobre el paper són "gestió directa" quan en realitat fan servir dinàmiques desreguladores i neoliberals que els converteixen en instruments privatitzadors de primer ordre (el cas dels consorcis és molt conegut pels estralls que produeix en els serveis públics de Sanitat).

El neoliberalisme que ha patit l'Ajuntament de Barcelona de la ma dels seus governants , però sovint sobretot executat per la seva polito-tecnocràcia , ha comportat una paulatina eliminació de drets laborals i professionals, a força d'implantar sistemes de discrecionalitat , de manca de política de personal interna, de la imposició d'un model de gestió per projectes que converteix en temporal i efímer qualsevol programa i servei. També mitjançant la imposició de la discrecionalitat i la gestió per confiança que ha aplicat la polito-tecnocràcia enlloc de seguir la funció pública i l'interès general.

Una segona onada de retòrica neoliberal provinent per igual de les estratègies neoliberals nord-americanes i en especial del laborisme britànic de Toni Blair a finals dels 90's va ser el de la "governança", que va apostar per continuar amb la política externalitzadora i de dissolució dels serveis públics però vestint-la amb un rostre més assumible (la societat civil) però sobretot

cercant la complicitat de nous sectors socials en el desmantellament públic. Aquesta onada situa en el centre del discurs (més que no pas de la realitat) - la participació del tercer sector en les externalitzacions i privatitzacions. En el cas de l'Ajuntament de Barcelona l'Ajuntament del PSC i ICV la va adoptar sense oposició en la Carta Municipal en forma de "Gestió ciutadana" i ja tenia carta de naturalesa , en els intents des del 1979 de cooptar associacions en la gestió d'equipaments i serveis públics.

Finalment els darrers anys d'austericidi han comportat en paral·lel al desmantellament dels serveis públics i de les retallades públiques , el reforçament més descarat del serveis d'Estat. En el cas de Barcelona, això ha estat visible amb la provisió únicament de noves places de treball per a la Guàrdia Urbana i sobretot en el reforçament del seu caràcter repressiu i policial en lloc del d'urbà, també en en les apostes millonàries en macro-projectes especulatius: noves olimpíades d'hivern, instal·lació de casinos, el Mobile World Congress (MWC).

1.3.2. OBJECTIUS

1. Generar una estructura politico-administrativa, local i territorial que disposi d'àmplies competències, capacitat financera, d'un serveis públics forts i potents i que canviï les dinàmiques clientelars i privatitzadores per una radicalització de tots els mecanismes de participació democràtica directa i control col·lectius.

2. Assolir una superació del paradigma d'Ajuntament neoliberal, en tots els ordres i promoure la municipalització i remunicipalització de tots els serveis privatitzats, el pas a formes de gestió realment directes per a superar la desregulació interna , i promoure a la ciutat també un projecte col·lectivista, i cooperatiu, ecològic i feminista de la ciutat, el seu funcionament i la i la seva economia que l'acosti al socialisme antiautoritari .

1.3.3. MESURES

REMUNICIPALITZACIÓ I GESTIÓ DIRECTA REAL IMMEDIATA D'AIGUA, SALUT, SANITAT, SERVEIS SOCIALS, RESIDUS, ESC. BRESSOL I TRANSPORT

Per què

Com a serveis públics bàsics són considerats de primera necessitats i no poden estar a mans de l'especulació dels mercats privats

Com

En general promovent ja el pas a dependència directa municipal (serveis socials , salut, sanitat, esc. Bressol, etc.) , en alguns casos en primer pas en empresa pública , per a passar de forma gradual a la dependència directa real.

REMUNICIPALITZACIÓ PROGRESSIVA I RÀPIDA DE:, NETEJA VIÀRIA, ENLLUMENAT PÚBLIC, CLAVEGUERES, PAVIMENTACIÓ I CONSERVACIÓ DE LES VIES PÚBLIQUES, XARXES PRÒPIES DE TELECOMUNICACIONS I LA RESTA DE SERVEIS PRIVATITZATS

Per què

Deturar l'especulació i sobrecost i la precarització que la seva gestió privada comporten. Recuperar l'orientació de servei públic i lligat a les necessitats de les classes populars

Com

Pas inicial a empreses 100% municipals, i passos posteriors a dependència de gestió directa.

PROGRAMA SISTEMÀTIC DE REVERTIR TOTES LES EXTERNALITZACIONS EN LA FUNCIÓ I EL TREBALL PÚBLICS.

Per què

Les externalitzacions són la forma predilecta en que el neoliberalisme ha desmantellats els serveis públics, en eliminar la funció pública introdueix la precarització laboral i la degradació del servei.

Com

Primer identificar totes les externalitzacions. Segon vincular-les al servei públics corresponent. Tercer pas a la forma de gestió directa més indicada. Mesures de reconeixement dels col·lectius laborals precaritzats durant molt de temps que són de fet plantilla estructural. Especial recuperació de les categories laborals més baixes ja perdudes completament: neteja, consergeria, auxiliars...

GESTIÓ DIRECTA REAL SUBSTITUINT TOTES LES FORMES DESREGULADES

Per què

Les formes de desregulació que 30 anys de neoliberalisme salvatge han anat imposant són molt elaborades , suposades formes de gestió directa com Org autònoms i Entitats públiques empresarials, són veritables privatitzacions de la gestió i precaritzacions laborals

Com

Identificació de les desregulacions "directes" Realitzant els estudis preceptius necessaris. Pas a formes reals de gestió directa. Contractació directa de personal. Especial atenció a l'atur existent.

SUPRESSIÓ DEL SISTEMA GERENCIALISTA MUNICIPAL.

Per què

És un frau de política encoberta i de potenciació excessiva dels poders de l'executiu

Com

Tots els llocs polítics encoberts o suprimits o a elecció democràtica amb programa declarat públicament i sense personalismes. Creació de llocs de coordinació no gerencials , superació dels sistemes unipersonals , consells tècnics amb participació de les assemblees tècniques . El que sigui polític ha ser debatut i sota control popular i el que és tècnic fora dels òrgans polítics i treballat des de l'horitzontalitat .

INTRODUCCIÓ DE L'AUTOORGANITZACIÓ TREBALLADORA DINS L'AJUNTAMENT EN COMBINACIÓ AMB EL CONTROL POPULAR

Per què

La autorganització progressiva de les treballadores públiques també pel que fa a la seva producció de servei , però sempre supeditada i en harmonia al desenvolupament del control col·lectiu per part de la població sobre els mateixos serveis i produccions , és una passa necessària en el camí cap a una societat i una economies d'horitzó col·lectivista d'autogestió treballadora des de cada lloc de treball. Però amb la consciència de que no serà autogestió plena fins que els propis serveis públics estiguin integrats en una economia federativa de col·lectivitats

Com

Mesures de transparència i gestió objectiva: creació i desenvolupament d'una Relació de Llocs de treball completa amb organigrames i sistemes de provisió, pública, amb participació de les parts socials i reconeixement dels llocs de treball existents. Retirada del SOM i correcció de les seves conseqüències durant els anys d'aplicació. Promoció de sistemes efectius de control

assembleari popular dels serveis públics, i també de l'autoorganització tècnica i horitzontal per a produir el servei en un marc de gestió participada i cooperació del personal municipal. Creació d'assemblees tècniques de treballadores i de les seves comissions derivades . Creació de formes de coordinació i diàleg entre les assemblees tècniques de treballadores i els Consells col·lectius (assemblees) d'usuàries i veïnes .

DESCONCENTRACIÓ DELS SERVEIS PÚBLICS, QUE SIGUI POSSIBLE TRACTAR COM DE PROXIMITAT. SENSE DESCUIDAR EL CONTROL COL·LECTIU ASSEMBLEARI DE CIUTAT DELS SERVEIS DE CIUTAT. DESCONCENTRACIÓ CERCANT EL NIVELL DE BARRI NATURAL NO NOMÉS EL DE DISTRICTE

Per què

La proximitat efectiva , física i organitzativa dels serveis públics permet aplicar la democràcia directa i el seguiment proper de les classes populars que no tenen tant temps ni recursos com per a fer seguiments complexos.

Com

Aplicant les mesures perfectament possibles i ja "legals" de desconcentració administrativa en el territori, fer els estudis previs necessaris però sobretot amb el seguiment de les assemblees populars de districte i de barri. En cap cas la seva desconcentració comportarà la seva externalització ni la dissolució de la funció treball públics

GESTIÓ DELS SERVEIS PÚBLICS DEFINIDA EN LES FORMES DE DEMOCRÀCIA DIRECTA I ELS DRETS SOCIALS , DESENVOLUPAMENT I REFORÇAMENT GENERALS D'AQUESTS SERVEIS

Per què

Per que l'organització municipal si es vol transformar en un sentit allunyat del poder de l'estat i el capitals ha de fer-ho potenciant aquella component que es deriva dels drets socials o de les necessitats comunes que cal atendre col·lectivament, això són els serveis públics

Com

Repensant tota la organització des del ROM (Regl.Org.Mun.) fins al PAM (Pla Act. Mun.) des del punt de vista dels serveis públics , , situant en el centre el seu reforçament i ampliació tal com permetia la llei abans de la LRSAL . Per tant cal enderrocar aquesta llei o deixar-la sense efecte als PPCC i a Barcelona.

SERVEIS PÚBLICS ORIENTATS AL FEMINISME, L'ECOLOGIA I COMPROMESOS AMB LA CLASSE TREBALLADORA .

Per què

Cal que els serveis públics estiguin imbricats en les base de l'emancipació , això vol dir com a mínim aquests eixos

Com

No només com serveis en si mateixos, si no en el moll de l'os de la gestió i producció dels propis serveis siguin de l'àmbit que siguin

En una programació i una política de personal i organitzativa que garanteixi la superació de les pràctiques i cultura patriarcal i homòfobes que puguin existir. En la producció de serveis , projectes i programes , incloure de forma efectiva criteris ecològics (no cosmètics) . En la gestió de personal i contractació considerar els drets laborals en tot moment , fomentar una gestió de personal allunyada de clientelismes i politiquerias .

IDENTIFICACIÓ DELS SERVEIS D'ESTAT I DESMANTELLAMENT IMMEDIAT PER A REVERTIR POSITIVAMENT EN LA RESTA DE SERVEIS PÚBLICS

Per què

Per a abandonar serveis i programes que només serveixen al capital i a l'estat , en definitiva a les elits econòmiques i les classes dominants .

Com

Identificant els programes i serveis reaccionaris i especulatius . I simplement suprimint aquest programes i transferint els seus recursos ALS VERITABLES SERVEIS PÚBLICS

PER UNA PROVISIÓ DE SERVEIS PÚBLICS LLIURE DE PRECARIETAT EN EL MARC D'UNA BARCELONA DE LES TREBALLADORES LLIURES

Per què

La provisió de serveis públics ha de ser la primera línia de la desprecarietzació laboral de la ciutat. Aquesta desprecarietzació interna és necessària per a promoure-la en l'àmbit de l'economia privada de la ciutat

Com

Mesures immediates i generals d'identificació dels llocs de treball estructurals reals de l'Ajuntament .

Dimensionament i desenvolupament d'una autèntica relació de llocs de treball pública. Abandonament de les polítiques de subcontractació de llocs i serveis estructurals.

Reversió de privatitzacions i qualsevol forma d'externalització. Cap contracte de serveis amb organitzacions que no demostrin drets laborals i sindicals en perfecte funcionament .

Autèntica fiscalització contra les formes de precarització de qualsevol organització. Emmarcat en una política de ciutat per a declarar Barcelona lliure de precarietat .

Fent servir els Plans d'usos dels districtes i les llicències d'activitats , primer per a defensar opcions d'activitat privada que respecti els drets socials i laborals, amb producció ecològica , que presenti bons convenis laborals, sense violència de gènere ni homofòbia, , apostant per les opcions on la orientació de l'empresa sigui més demòtica i cooperativa . En segon terme i ja més avançat prioritzar les activitats productives que es basin en l'estatut col·lectivitzador de supressió de la propietat privada i de compromís amb un projecte socialista d'economia federativa.

1.3.4. MESURES DE TRANSICIÓ

AFAVORIMENT DE LES EMPRESES COL·LECTIVITZADES EN LES CONTRACTACIONS I RELACIONS EXTERNES I TAMBÉ DE LES COOPERATIVES SENSE ÀNIM DE LUCRE.

Per què

L'horitzó de consolidació i generalització dels drets socials com a base de la societat necessiten apart dels serveis públics una ciutat que evolucioni cap a un socialisme col·lectivitzador des de baix

Com

Campanyes de foment cultural de l'autoorganització combativa del treball i la col·lectivització dins les empreses privades per a superar l'opressió capitalista, en barris i sectors econòmics.

Desenvolupament d'estudis i programes d'actuació.

Mesures d'afavoriment del marc reglamentari i legal local cap a les col·lectivitzacions i la superació de la propietat privada dels mitjans de producció

1.3.5. MESURES DE RUPTURA

CONSOLIDACIÓ DE L'AUTOORGANITZACIÓ TÈCNICA INTERNA DEL TREBALL A L'AJUNTAMENT . PASSES DECIDIDES CAP A UNA COL·LECTIVITZACIÓ DEL TREBALL PÚBLIC. FUNCIONAMENT EFECTIU ENTRE ASSEMBLEES TÈCNiques DE TREBALLADORS I ASSEMBLEES DE BARRIS, DISTRICTES I CIUTAT

Per què

Cal aprofundir els processos d'autoorganització tècnica i de control popular dels serveis públics per assolir quotes de canvi social que garanteixin la consolidació i el creixement dels drets socials i obrin camí a la col·lectivització un cop assolida aquesta , l'autogestió dels serveis públics també. El desenvolupament de les polítiques d'autoorganització i horitzontalitat en el treball públic han d'anar supeditades en els ritmes i les fases a la implantació del control popular efectiu d'aquests serveis

Com

Eliminant de forma molt avançada les jerarquies internes de funcionament i aprofundint el pes de les Assemblees tècniques de treballadores i de les seves comissions específiques supeditades i revocables . Posant sempre per endavant les mesures d'increment de la democràcia directa i control col·lectiu de la població abans de donar el següent pas autoorganitzatiu.

Establiment de federacions entre els sectors econòmics col·lectivitzats i els serveis públics municipals

Per què

La federació de col·lectivitzacions consolidarà els serveis públics en un marc de producció col·lectivitzada i planificada de forma federativa . L'extensió dels drets socials està lligada a la desaparició del seu principal antagonista la propietat privada dels mitjans de producció i l'economia de mercat cal donar passes fermes en aquesta línia en una fase de transició .

Com

Combinant les mesures institucionals, amb un programa assumit ampliament per les classes populars i amb mobilització popular massiva.

1.4. UNS SERVEIS SOCIALS QUE CAPGIRIN L'EXPLOTACIÓ SOCIAL

1.4.1. ARGUMENTARI, IDEES FORÇA I DADES DE LA SITUACIÓ ACTUAL

No podem dissenyar els serveis socials sense tenir una política per resoldre les causes. Seria seguir fent el que han fet els tri (PSC-ERC-ICV) i bi-partits (PSC-ICV-EUiA) aquests 30 anys, el que s'anomena *política de final de canonada*. Per tant, cal abordar **treball/atur/precarietat** –donat el títol que va prendre aquest eix, contra els qui opinàvem havia de ser de Serveis Socials-, interpretant que treballs dignes són un bé social.

Tenim un **17% de població aturada** (2n trimestre 2014, Ajuntament de Barcelona): més del doble entre els joves de 16 a 24 anys (38,3%). Segons el darrer informe del Consell Econòmic Social de Barcelona, entre 2008 i 2013, **s'han destruït a la ciutat 131,2 milers de llocs de treball net**. Això és més que el que creixement de l'atur (75,5), ja que **55,6 milers de persones han deixat de buscar feina retribuïda**.

Aquesta **pobresa que genera l'atur no està uniformement distribuïda** (No tots els aturats són pobres. És el 30,3% d'ells i elles, concentrat en les classes més pobres que no tenen "coixí". El perfil d'aquestes persones en risc respon majoritàriament al d'un home, d'origen immigrant, de més de 45 anys i amb una qualificació baixa). Va d'un màxim del 19,7% de la Marina del Prat Vermell (Sants-Montjuïc) al 4.4% de Vallvidrera (St. Gervasi). Els barris que presenten taxes superiors al 15% són, per ordre, Trinitat Nova, Ciutat Meridiana, Vallbona, Torre Baró, Trinitat Vella i Guineueta. Cap dels barris de Nou Barris baixa del 12,3%, ni cap dels de Sant Gervasi supera el 7,8%.

Però les xifres totals de pobresa diuen més. A Pedralbes la renda familiar és d'un 240,7 (Barcelona =100), seguit de Tres Torres, mentre a Ciutat Meridiana és d'un 37,5. En aquest segon grup, hi ha 23 barris es situen per sota del 75% de la renda mitja i d'ells 14% per sota del 66% que podria representar la línia convencional de pobresa relativa. Al final de tot hi ha quatre barris amb una renda inferior al 50% de la mitjana: Verdum, Trinitat Nova i Ciutat Meridiana, a Nou Barris i la Marina del Prat Vermell a Sants-Montjuïc. Les diferències entre atur i pobresa marquen un altre índex: els de qui tenint feina –amb **sous baixos i precarietat**-, no poden sortir de la pobresa, o dels qui ja, obertament, han optat pel treball irregular.

Per tant, **atur, precarietat i condicions salarials han de ser la primera problemàtica a abordar** (el 17,3% dels qui tenen feina, estan en risc de pobresa segons el CTSC). **No perquè responguin a les necessitats del 99%, sinó a les diferències de classe. Hem de ser la veu a l'institució dels barris obrers als qui no s'ha d'atendre des de l'assistencialisme dels SS, sinó des de la dignitat de garantir llocs de treball i condicions dignes.**

Una conseqüència directa d'atur i precarietat son els **desnonaments**. No ho toquem ja que hi ha eix específic, però cal assenyalar com a font de problemes que es tracten de "resoldre" des dels Serveis Socials, quan no hauria de ser així. Igualment, esperem allà s'incloguin els **pisos públics per a joves** per a que es puguin emancipar des del 16 anys.

La pobresa no és només producte econòmic, sinó també social de situacions com ara el patriarcat (p.ex en la pobresa femenina, no és perquè colpegi amb més força l'atur: hi ha 700 dones més aturades que homes sobre el total de 101 mil aturats de juny 2014, sobre una població en que la dona representa el 52,6%) entre d'altres –tractat a l'eix corresponent?-. L'envelliment de la població, amb un 20,8% amb 65 anys o més (més de la meitat amb més de 75 amb clara majoria de dones), concentrant quasi la meitat de les discapacitats reconegudes, i dels quals una de cada tres viu sola, son xifres que parlen per si soles. I aquí apareix una forta discriminació, ja que, després de percebudes les pensions (incloses les no contributives i els Ajuts a les de viudetat de l'Ajuntament de Barcelona, de poc més de 300 euros cadascuna), el risc de pobresa de les dones grans arriba al 28%, mentre els dels homes llinda el 21%, altre cop visiblement distribuïda per barris, o més exactament per classe social.

Cal re conceptualitzar el concepte "treball". Treball són totes les tasques necessàries per la reproducció de la vida (cuinar, rentar, tenir cura de persones...). Per tant cal introduir aquestes feines com treballs socialment necessaris per una vida digne. Aquets treballs han de ser avaluats econòmicament –no per a generar un salari domèstic que encadena a la dona a les feines de la llar, ni tampoc com a mínim vital que produeix exactament el mateix efecte-, sinó per a reconèixe'l i buscar solucions col·lectives, com a part de l'entramat productiu socialment necessari. Per això, en tots els casos possibles, l'Ajuntament ha d'oferir serveis que els socialitzin, generant llocs de treball i reduint el pes domèstic i individualitzat que generen i que habitualment recau en les dones -no només atenció de gent gran o amb dependències, etc...-, sinó amb serveis tipus bugaderies o menjadors públics.

També des d'una perspectiva global, la **derogació de l'Ordenança del Civisme**, seria primordial per a començar a abordar la problemàtica més enllà de lo econòmic sense partir de la repressió.

Els Serveis Socials son part del salari indirecte o diferit, i per tant han de ser públics, gratuïts i universals, amb la voluntat no de gestionar la pobresa i l'exclusió, sinó de lluitar-hi en contra. S'orientaran a garantir els drets econòmics i socials. La qual cosa comporta que els Serveis Socials han de garantir, *transicionalment* –en tant que emergència social-, el que no està garantit per la feina i/o salaris i condicions dignes, sense perdre de vista que la solució està en resoldre aquests per tal que els Serveis Socials passin a tenir un paper *complementari per* aquells problemes que no es resolen per aquella via. És recuperar la intervenció no assistencialista de suport a les persones des del treball individual, grupal i comunitari.

1.4.2. ELS SERVEIS SOCIALS

Depenen actualment de l'Àrea de Qualitat i Vida, igualtat i esports. L'Acció comunitària (plans de desenvolupament comunitari) no depenen d'ell ja que està finançat per l'Ajuntament però també per la Generalitat. Depenen de l'IMSS: els Serveis Socials Bàsics es centralitzen a 40

centres (de diferents dimensions) que atenen als 73 barris, donant resposta des de l'atenció primària al conjunt de la població intervenint i gestionant ajuts per les necessitats bàsiques, atenció a l'infant i joves, ajuda domiciliària, atenció gent gran, llei dependència (tramitació del PIA, pla de intervenció i atenció a les persones amb dependència), educadors de carrers ..., i participació o creació de projectes grupals o comunitaris. També està l'Atenció especialitzada: EAIA (infància i adolescència), IMD (discapacitats), Serveis i recursos per a la Gent Gran (amb dependència o risc social), SAIER (immigrants), SIS (inserció social), CUESB (Emergències socials), víctimes violència masclista... Els grans problemes son:

- Reduccions de recursos i de respostes concretes als problemes que es plantegen.
- Congelacions de plantilles que fan que els professionals no puguin atendre com cal les necessitats.
- Extrema externalització dels Serveis, amb empreses del tercer sector de tot tipus (només la Taula del Tercer Sector aglutina a més de 3.000 entitats socials "no lucratives": associacions, cooperatives, fundacions, empreses d'inserció i centres especials de treball), incloses grans empreses com La Caixa o el Grupo ACS de Florentino Pérez, que encara ha crescut més amb les retallades a la dependència.

1.4.3. LES EXTERNALITZACIONS DE SERVEIS SOCIALS

Totes aquestes empreses reben milionàries subvencions públiques, però quan aquestes no arriben, acaben colpejant sobre els usuaris, quan no resulta que els beneficis passen per davant i són les primeres víctimes (denúncies a centres dependents de la DGAIA fa uns anys). Però a més, tenen als seus treballadors/es sota el conveni social que està per sota de sots i condicions del sector municipal –sigui en funcionaris o laborals- i amb total precarietat. Un dels casos més recents és de la FAVIBC –entitat de segon grau, de diferents AAVV de barris de construcció social: 3 de Barcelona- que ha acomiadat tots els seus educadors (14) perquè 10 d'ells volien eleccions sindicals. La connivència amb l'Administració i la precarietat del personal és tal que la FAVIBC ha acabat renunciant als PDCs de la Generalitat, i aquesta ho ha deixat desert –les subcontractacions i subvencions a entitats, creen clientelismes profunds, molts d'ells a la base de corrupcions i corrupteles-, per tal que tampoc funcionés cap tipus de subrogació: simplement aquest any no es fan, i per tant es posa punt final als contractes d'obra i serveis. Cal recordar aquí la pràctica desaparició –a les llistes de l'INE-, dels cuidadors de dependència: òbviament l'atenció ha passat completament a cura de les famílies i majoritàriament de les dones. També es tractava majoritàriament de subcontractes, igual que el cas de les treballadores familiars que també pateixen dures retallades i un increment de les ràtios a atendre que fan que aquesta quedi molt afeblida.

Però a més, comporten la ideologització i el clientelisme de la beneficència, ja que actuen amb contractes o subvencions des de la seva òptica pròpia, com ara totes les de les diferents religions i especialment la catòlica: Càritas, Església Evangèlica, parròquies... Convertint un dret en moneda de canvi ideològic. No demanem que tanquin, diem que ni un euro per a finançar-les:

els diners públics per a serveis públics i per cobrir un dret que ha de ser universal. Si ho volen fer, que ho facin amb els seus propis medis.

FONTS:

Atur per sexe:

http://www.bcn.cat/estadistica/catala/dades/ttreball/mov_lab/atur/sexe/barris/sxbarjun.htm

Temps d'atur:

http://www.bcn.cat/estadistica/catala/dades/ttreball/mov_lab/atur/durada/barris/durbarjun.htm

Més dades sobre atur i ciutat:

http://www.bcn.cat/estadistica/catala/dades/ttreball/mov_lab/atur/index.htm

Més dades: <http://www.cesbcn.com/publi/infconj/informe.php>

Pobresa: <http://www.bcn.cat/estadistica/catala/dades/tvida/ecvhp/a2011/e64.htm>

Pobresa per barris:

<http://www.bcn.cat/estadistica/catala/dades/barris/economia/renda/rdfamiliar/a2012.htm>

Gent gran, llars, immigració 2013:

<http://www.bcn.cat/estadistica/catala/dades/inf/llars/a2013/llars2013.pdf>

Dades sobre serveis socials 2013: <http://www.bcn.cat/barcelonainclusiva/ca/2013/4/plainclusio.pdf>

1.4.5. IDEES FORÇA

Els Serveis Socials (SS) són el resultat de la lluita de classes al llarg de la història del moviment obrer, no són cap regal de cap estat,

Són part del salari indirecte o diferit, i per tant han de ser públics, gratuïts i universals, amb la voluntat no de gestionar la pobresa i l'exclusió, sinó de lluitar-hi en contra per garantir els drets econòmics i socials. Cal canviar el model assistencialista, de *final de canonada*, per una intervenció social i comunitària des dels territoris. Cal partir de resoldre les qüestions de fons que generen la necessitat de bona part dels Serveis Socials, i fer-ho des d'una òptica de classe, partint de les necessitats dels barris més colpejats de la ciutat: treball i salaris i condicions dignes (o combatent els seus contraris: **atur i precarietat**).

1.4.6. MESURES

Per combatre l'atur:

BARCELONA LLIURE D'ACOMIADAMENTS.

No més pèrdues de llocs de treball, començant pel sector públic i subcontractat d'aquest. Municipalització sota control dels treballadors i usuaris de les empreses que acomiadin o pretenguin deslocalitzar.

PLA D'OCUPACIÓ PÚBLICA, AMB CONTRACTACIÓ DIRECTE, AL SERVEI D'ATENDRE LES NECESSITATS SOCIALS I RESTABLIR UNA ESTRUCTURA PRODUCTIVA SOSTENIBLE I SUFICIENT AL SERVEI DEL PAÍS.

Cal re conceptualitzar el concepte "treball". Treball són totes les tasques necessàries per la reproducció de la vida (cuinar, rentar, tenir cura de persones...). Per tant cal introduir aquestes feines com treballs socialment necessaris per una vida digne. Aquets treballs han de ser avaluats econòmicament –no per a generar un salari domèstic que encadena a la dona a les feines de la llar, ni tampoc com a mínim vital que produeix exactament el mateix efecte-, sinó per a reconèixe'l i buscar solucions col·lectives, com a part de l'entramat productiu socialment necessari. Per això, en tots els casos possibles, l'Ajuntament ha d'oferir serveis que els socialitzin, generant llocs de treball i reduint el pes domèstic i individualitzat que generen i que habitualment recau en les dones -no només atenció de gent gran o amb dependències, etc...-, sinó amb serveis tipus bugaderies o menjadors públics.

Mentre segueixi havent atur:

BARCELONA LLIURE D'ETTS. BORSA DE TREBALL ÚNICA I PÚBLICA

En mans del SOC –accessible per a tots els empadronats, al marge d'origen, sexe o edat- i si aquest es privatitza, assumptió transitòria a nivell municipal. No a les despeses de l'actual model d'emprenedoria de Barcelona Activa. Plans de formació i polítiques d'inserció públiques, fugint de les subvencions a empreses.

EXIGIR A LA GENERALITAT L'APLICACIÓ DE LA RBG PER A TOTS ELS QUI NO TENEN PRESTACIÓ D'ATUR, FINS QUE TINGUIN FEINA, A PARTIR DE DEIXAR DE PAGAR EL DEUTE PÚBLIC.

Mentre no s'aconsegueixi de la Generalitat, creació d'un ajut municipal equivalent que garanteixi els mínims vitals fins trobar feina. Cap desnonament per raons econòmiques d'atur o precarietat. Subministraments bàsics garantits per aturats –forçant empreses subministradores a

abonar-los-; transport gratuït a tota TMB. Els mínims vitals han de garantir a més alimentació, estudis...

IMEDIAT PAS A GESTIÓ PÚBLICA DIRECTE DEL BANC D'ALIMENTS

El **banc d'aliments**, assistencial, no és la solució, però mentre no estigui vigent el salari mínim vital pels aturats (han donat de menjar 130.298 persones al 2012): immediat pas a **gestió pública directe –amb contractacions, no amb voluntariat- de la xarxa existent i control social sobre les actuals 334 entitats privades “d’iniciativa social”, començant per absorbir les de caràcter religiós** –el menjar no pot ser moneda de canvi ideològic-, contractant personal i reallojant la distribució en centres públics.

Per fer front a la precarietat i els sous de misèria que generen noves borses de pobresa.

REABSORCIÓ DE LES SUBCONTRACTES MUNICIPALS

Amb un pla progressiu que comenci per les que ho vulguin voluntàriament i seguint per les que pertanyen a grans empreses, incompleixin plecs de condicions, treballen amb ETTs o han estat sancionades per Inspecció de Treball. Obligtorietat de les que quedin, mentre no siguin suprimides, d'acomplir plecs de condicions que incorporin en el contracte mercantil, salaris mínims de 1200 euros/mes, amb horaris i jornada comparables a las dels treballadors públics. **Cap nova externalització.**

Aquesta política de dignificació del treball ha de començar a la mateixa administració municipal. Cap reducció de jornada amb reducció de sou. Reducció del ventall salarial: màxim d'1 a 5. **No oblidar l'objectiu de repartir hores de feina sense reducció salarial: per tant reemprendre la lluita per la jornada de 35 hores amb el mateix sou –promovent campanyes en aquest sentit, i potser començant pels propis treballadors públics-.**

EL TREBALL DIGNE CAL IMPOSAR-LO A TOT L'ENTRAMAT PRODUCTIU DE LA CIUTAT,

Començant pels sectors que més treballadors concentren –Administració pública, sanitat i educació, serveis a empreses, hostaleria i comerç-: **sou mínim de 1200, 8 hs de feina; cap reducció de jornada per sota d'aquest sou. Multes municipals als transgressors, i expropiació si acomiaden i/o volen deslocalitzar, sota control dels i les treballadores.**

AJUDES MUNICIPALS ESTABLES PER ASSEGURAR A LES PERSONES AMB VIUDETATS MÍNIMES I PNC, PER EDAT I INVALIDESA, ELS VIURE AMB DIGNITAT (MÍNIMS NECESSARIS PER COM ES PLANTEJA PELS ATURATS).

DEROGACIÓ DE L'ORDENANÇA DEL CIVISME: PER ATENDRE ELS PROBLEMES SENSE PARTIR DE LA REPRESSIÓ.

En el terreny específic dels Serveis Socials:

INCREMENT DE LES PARTIDES PRIORITZANT LA CREACIÓ DE LLOCS DE TREBALL EN LA PLANTILLA PÚBLICA PER COBRIR LES NECESSITATS SOCIALS.

Cap reducció de jornada amb reducció de sou. Reducció del ventall de sous d'1 a 5. **Oferta de serveis suficient per atendre les necessitats**, evitant que l'atenció primària es converteixi en l'inici d'un inútil calvari, i creï tensions entre els usuaris i els i les professionals dels serveis socials.

DINS LA POLÍTICA DE CAP NOVA EXTERNALITZACIÓ I REABSORCIÓ DE LA GESTIÓ DIRECTE: PRIORITAT DEL SECTOR EN LA REMUNICIPALITZACIÓ PROGRESSIVA DE LES SUBCONTRACTES GLOBALS DE L'AJUNTAMENT,

Eliminant els beneficis de l'intermediari i millorant servei i condicions laborals, dins del pla general del municipi assenyalat anteriorment. **Gestió directa i contractació municipal de: l'ajuda a domicili** amb ràtios assumibles per garantir servei de qualitat, **els les educador/es de carrer APC** imprescindibles en els plans d'intervenció des dels centres de serveis socials bàsics al barri, **la tele-assistència, les residències d'avis, pisos per la tercera edat i centres de dia, amb les places necessàries, cuidadors de dependents** suficient per alliberar les dones del treball de cura i compensar les reduccions de les subvencions i les llistes d'espera;

GESTIÓ DIRECTE DE L'ATENCIÓ ALS MENORS EN ELS CENTRES OBERTS I ELS CASALS INFANTILS I LUDOTEQUES,

Amb places suficients per atendre les necessitats –extenent-lo a la resta de serveis de l'EAIÀ-. **Garantia de cobertura de les necessitats de beques menjador en els centres educatius públics i dels reforços alimentaris des de Centres oberts i Casals, i no des d'entitats assistencials privades.** Exigència a la Generalitat de les places necessàries, en pisos o residències en condicions dignes de la infància i adolescència en risc d'exclusió social.

MENJADORS, CENTRES DIÛRNS I NOCTURNS SUFICIENTS PER A LES EMERGÈNCIES SOCIALS I SOTA GESTIÓ PÚBLICA.

Prou subvencions a Càritas, Creu Roja o els menjadors de les parròquies... per a gestionar amb voluntariat la caritat. No ho és, són drets i es cobreixen amb treball remunerat. Aquesta mesura, ha de ser extensible a totes les Emergències Socials (CUES), responsabilitat màxima del municipi. De la mateixa manera, respecte la resta d'Atenció Especialitzada: **SAIER** -centre d'atenció a la Immigració- o **SIS** -serveis per atendre a la població sense domicili fix, **IMD** (discapacitats), Serveis i recursos per a la **Gent Gran** (amb dependència o risc social), **víctimes violència masclista....**

CONTROL DELS TREBALLADOR/ES I DELS USUARIS DE LA GESTIÓ PÚBLICA I DELS PROJECTES AMB REPERCUSSIÓ SOBRE LA POBLACIÓ. ESPAIS DE DEMOCRÀCIA DELS TREBALLADORS –ASSEMBLEES, ETC...-

1.5. EDUCACIÓ

1.5.1. SITUACIÓ DELS SERVEIS PÚBLICS D'EDUCACIÓ I ANTECEDENTS

Com a CUP Capgirem Barcelona concebem l'educació com a un dels pilars bàsics per la transformació social. Així defensem una educació pública, democràtica, laica, co-educadora, inclusiva, universal i en català de bressol a universitat.

Els serveis públics educatius arreu del territori, tant al nostre país com, de forma extensiva en el conjunt dels Països Catalans, també a la nostra ciutat, travessa una de les etapes més fosques i dificultoses d'ençà la transició a la democràcia. El conjunt dels assoliments abastits per les lluites socials, polítiques i sindicals des del acabament de la dictadura es troben en franc retrocés i ens trobem en un context caracteritzat pel desmantellament i el desabastiment de l'estructura pública de servei educatiu.

Aquest desabastiment no tan sols es concreta en la minva progressiva de recursos per a l'ensenyament públic, recursos que es destinen a la construcció d'una xarxa privada-concertada, entesa com un negoci i força vegades segregadora (tant en un sentit social com de gènere o religions), sinó que es fa palès, a més, en un atac continuat a les condicions laborals dels treballadors i les treballadores dels centres públics, en una progressiva manca de reconeixement social a la labor de l'escola pública i en una minva constant de les dinàmiques democràtiques que, d'ençà la transició, s'havien desenvolupat als claustres dels nostres centres educatius.

D'altra banda, l'inestabilitat en la regulació legal de la nostra activitat docent, tant a nivell professional com curricular, ens condueix a un context en el qual preten buidar de contingut crític i social el currículum des del qual els nostres centres educatius pugen l'alumnat. La progressiva proscripció dels ensenyaments artístics i d'humanitats, la progressiva implementació de continguts de caire econòmic o merament tècnic en detriment de la reflexió crítica que, tant la LOMCE (a l'àmbit de l'Estat Espanyol) com la LEC (al àmbit de casa nostra), es plantejen, pretenen posar el sistema educatiu al servei dels interessos empresarials. Convertir els nostres centres en factories de treballadors segons les condicions que imposi el capital.

Per contra, la nostra voluntat és la d'enfortir el sistema públic, d'aconseguir l'implicació activa de tota la comunitat educativa. Entenem que el govern municipal ha de formar (i de fet forma) també part d'aquesta comunitat. L'integració d'interessos i la confluència de forces i criteris forma part necessària de la nostra proposta.

Barcelona ciutat és el municipi més gran de Catalunya i per tant el que compta amb un nombre

més elevat d'equipaments educatius formals i no formals.

1.5.2. PROBLEMÀTICA

La ciutat de Barcelona, no com a cas aïllat en la seva casuística sinó com a cas representatiu del que succeeix en molts dels municipis de Catalunya, pateix diversos “mals” en el sí del seu sistema educatiu:

- **segregació escolar** (com a reflex de l'estudi sobre la segregació escolar a Catalunya del Síndic de Greuges, a Barcelona hi ha districtes amb una elevada concentració d'alumnat estranger, com és el cas de Ciutat Vella, amb un 36% d'alumnat a primària i un 39% a secundària, seguit de Sants-Montjuïc i Nou barris, i a l'altre extrem els districtes de les Corts o sarrià-Sant Gervasi tenen una presència escassa, entre 2% a primària i 4% a secundària. A nivell global de Barcelona ciutat, gairebé el 75% de l'alumnat estranger és matriculat a centres de titularitat pública).
- **desigualtat entre centres d'un mateix districte de titularitat pública** (escoles gueto o escoles estigmatitzades, amb edificis antics, patis tancats o instal·lacions deficientes, o amb molta població estrangera que ha creat estigmatització del centre i les famílies no el demanen, sense una clara intervenció de l'Ajuntament en la millora d'aquests centres escolars)
- **desigualtat entre centres concertats i públics** (60% centres privats-concertats i 40% centres públics), amb diferències abismals en el propi districte, com a Ciutat vella, on la xarxa pública acull un 65% d'alumnat estranger i la privada-concertada només un 15%, amb una mateixa població al districte. Hi ha districtes amb una concentració molt elevada de centres concertats, com Sarrià-Sant Gervasi amb 36 centres concertats, 9 privats i 11 públics. Una xarxa de centres religiosos per les classes altes de la ciutat finançats amb fons públics.
- **absentisme escolar**: a Barcelona la mitjana se situa al voltant del 0,42%, però en districtes com Ciutat Vella aquesta dada és un 0.77%. A pesar que estan funcionant diferents programes des de l'Ajuntament per treballar aquesta problemàtica, s'hauria de revisar l'efectivitat de tals programes.
- **Manca molt significativa d'oferta de places públiques i gratuïtes i distribució de manera desigual al llarg dels 10 districtes i en funció del tram escolar**: escoles bressol completament desbordades pels centres privats (181 escoles privades respecte 95 públiques), a primària hi ha més paritat (339 centres públics vers 359 concertats-privats) però a secundària hi ha una desproporció molt gran, de 219 centres només hi ha 74 públics i 148 de concertats-privats, i de Batxillerat 69 públics i 95 concertats-privats. Aquesta desproporció també és diferenciada en funció dels districtes. A l'Eixample i les Corts l'oferta de places concertades gairebé duplica l'oferta de places públiques. El que està clar és que l'oferta reduïda de places públiques és una forma encoberta d'empènyer les famílies vers les escoles concertades, a pesar que les dades demostren que la demanda es

centra en la pública i amb la crisi encara més.

- **manca de planificació en la matrícula i la distribució de l'alumnat amb necessitats educatives tant especials com específiques** (degudes a situacions socioeconòmiques o d'altra índole).
- Insuficient nombre de beques menjador i beques de suport a l'estudi, psicologia i material escolar.
- Disminució de les dotacions en pressupost dels centres educatius, la qual cosa afecta a la neteja, material propi del centre (fotocòpies, paper wc, ordinadors, material pels departaments i per a les activitats escolars..)
- Disminució progressiva dels espais de participació democràtica i decisió ciutadana en aspectes relacionats amb l'educació: els consells escolars tenen una funció merament informativa, no decisòria. S'aïlla les famílies i els/les joves dels espais de decisió relacionats amb l'educació.

1.5.3. RETALLADES, PÈRDUA DE QUALITAT I PÈRDUA DE CONDICIONS LABORALS

A aquestes mesures d'organització i distribució de l'alumnat s'ha d'afegir que els centres públics han patit **retallades continuades** en relació al personal docent i laboral i del personal subcontractat en els darrers anys que dificulten l'equitat educativa, la inclusivitat o la integració social, ni atendre la diversitat o gestionar l'aula de forma constructiva per al bé de l'alumnat.

La pèrdua de drets i de condicions laborals de les treballadores i els treballadors del Departament d'Educació i de l'Ajuntament de Barcelona denota la manca de voluntat política en millorar l'educació pública. L'augment de l'horari, del nombre d'alumnes per aula, la no substitució de les baixes i la precarietat contractual dels interins i interines afecta negativament la qualitat educativa que es pot donar a les escoles públiques, en relació a l'atenció a les necessitats de l'alumnat i als diferents ritmes d'aprenentatge, a la integració, al desenvolupament de projectes innovadors i de pedagogia activa. La manca de recursos dificulta la feina del dia a dia a l'aula i sobretot en aquells entorns desfavorits on la concentració d'alumnat amb dificultats és molt elevada.

El repte que una candidatura municipal a nivell de Barcelona es pot trobar avui dia és fins quin nivell pot esperar intercedir o incidir en decisions polítiques que afectin el sector educatiu, tant important i determinant en l'organització i la distribució social del capital cultural.

1.5.4. COM ES GESTIONEN ELS CENTRES EDUCATIUS A BARCELONA

L'organisme que actualment gestiona el sistema educatiu de la ciutat és el CONSORCI DE

BARCELONA. El Consorci d'Educació de Barcelona va ser creat per la Carta Municipal i constituït l'any 2002 i ha anat ampliant les seves competències en els darrers anys, adquirint la gestió dels centres educatius municipals de l'Ajuntament de Barcelona. Gestiona un total de 287 centres i té una plantilla de 10.379 (entre les quals hi ha 1313 persones en situació contractual laboral i d'altres categories pròpies de l'Ajuntament que han creat una diferenciació i desigualtat força important).

Centres totals: 287 centres

Departament d'Educació 256

Ajuntament de Barcelona 31

- 165 centres d'educació infantil i primària
- 74 centres d'educació secundària
- 8 centres d'educació especial
- 5 centres d'ensenyaments d'idiomes
- 5 centres d'ensenyaments artístics
- 25 centres de formació de persones adultes
- 5 llars d'Infants

Personal Total 10.379

Personal docent 9.066

PAS i altre personal dels centres 1.313

1.5.5. ELS ÀMBITS D'ACTUACIÓ DEL CONSORCI

Són els següents i representen gairebé la totalitat de les competències sobre educació a la ciutat de Barcelona.

ESCOLARITZACIÓ

- Planificació de l'oferta educativa
- Preinscripció i matriculació
- Oficina d'escolarització: atenció a les famílies i matrícula de continuïtat

- Escolarització d'alumnat de necessitats específiques
- Vigilància del compliment de l'escolaritat obligatòria
- Beques, ajuts i serveis escolars: transport, menjador, acollida matinal i escoles obertes, llibres de text, beques d'ensenyament general
- Titulacions

CENTRES EDUCATIUS

- Gestió i coordinació de la xarxa de centres públics: llars d'infants, centres d'educació infantil i primària, centres d'educació secundària, centres educació especial, ensenyaments artístics, ensenyaments d'idiomes, centres de formació de persones adultes, Programes de Qualificació Professional Inicial (PQPI)
- Gestió del personal docent i no docent
- Gestió de recursos materials
- Tramitació de les autoritzacions, de les subvencions i dels concerts dels centres de titularitat privada

SERVEIS EDUCATIUS

- Equips d'Assessorament i Orientació Psicopedagògica (EAP)
- Centres de Recursos Pedagògics (CRP)
- Equips de Llengua i Cohesió Social (ELIC)
- Centre de Recursos Educatius per a Deficients Auditius (CREDAC)
- Camp d'Aprenentatge de Barcelona

INNOVACIÓ EDUCATIVA

- Èxit (reforç escolar)
- Tallers per a la Diversificació Curricular
- Biblioteques Escolars, Educació Ambiental, Convivència i Ciutadania, Salut i Escola, Comènius, Pla Experimental de Llengües Estrangeres
- Programa d'Orientació: Projecte de Vida Professional
- Transició al món del treball: Pla Jove i Pla d'Ocupació Professional

CONSTRUCCIONS I MANTENIMENT

- Pla d'Equipaments Educatius
- Pla d'Escoles Bressol
- Obres de Reforma, Ampliació i Millora (RAM)
- Manteniment i conservació
- Consums
- Neteja

1.5.6. COM FUNCIONA EL CONSORCI?

El Consorci és un organisme molt poc (per no dir gens) democràtic i participatiu.

Funciona amb un Consell de Direcció que pren les decisions corresponent a totes les competències abans esmentades.

Un grup format per delegats i delegades nomenades per l'administració i que, sense cap organisme de participació ciutadana o dels diferents agents educatius, decideix la gestió i el funcionament dels centres educatius de Barcelona.

A banda d'un president/a i un vicepresident/a, hi ha 5 persones en representació de la Generalitat (escollides directament pel grup parlamentari) i 3 persones de l'Ajuntament. També un interventor i un secretari.

És a dir, les persones regidores de l'Ajuntament de Barcelona, poden incidir en l'organització i les decisions relatives a l'educació en la proporció de 3 persones sobre 9 en l'òrgan de decisió que avui dia és el Consell de Direcció del Consorci.

1.5.7. QUINES SÓN LES COMPETÈNCIES ACTUALS DE L'AJUNTAMENT DE BARCELONA

A la web de l'Institut Municipal d'Educació de Barcelona, l'organisme competent de l'Ajuntament de Barcelona ens diu el següent:

“L'IMEB actua perquè l'oferta educativa s'adeqüi a les necessitats de la ciutat, corregint els desequilibris territorials i les desigualtats socials, reforçant la xarxa pública i contribuint a la millora del sistema educatiu.

L'Institut d'Educació també realitza nombroses actuacions per promoure la participació, la

innovació i la millora de l'acció educativa a la ciutat en el marc del compromís de Barcelona com a Ciutat Educadora.

Paral·lelament, el municipi promou una innovadora oferta d'activitats educatives per als centres docents i gestiona una interessant línia de recursos pedagògics adreçats a tota la comunitat educativa.

Aquests són: Biblioteca Artur Martorell, Biblioteques escolars obertes al barri, Camins Escolars, Consell de Coordinació Pedagògica, Guia Educació Digital, Mostra de Recerca, Musica per a nadons, Nova Ciutadania, Patis Escolars Oberts al Barri, Petits talents científics, Programa d'Activitats Escolars, Programa de Suport Educatiu a les Famílies, Programes 0-3, Projecte Educatiu de Ciutat, Voluntariat Educatiu.

Amb responsabilitat compartida a través del Consorci d'Educació de Barcelona, l'Ajuntament participa en la **planificació del mapa escolar de la ciutat i el seguiment i la difusió del procés de preinscripció i matriculació als centres públics i concertats.**

Gestiona la xarxa d'escoles bressol públiques, les escoles de música i el Conservatori.

També gestiona la neteja i conservació dels edificis escolars.

L'IMEB també pren les decisions polítiques mitjançant un Consell Rector, compostat per 13 membres i President/a i Vicepresident/a (actualment el president és Gerard Ardanuy i Mata, que també és el vicepresident del Consorci d'Educació de Barcelona i també és vocal del Patronat de la Fundació BCN Formació Professional, empresa privada que depèn de l'IMEB.

1.5.8. MESURES

PROPOSTES DE CONTINGUT GENERAL: EIX D'EDUCACIÓ

EL DRET A L'EDUCACIÓ

Entenem el compliment efectiu del dret a una educació universal i no segregadora com la eina més efectiva per a garantir l'igualtat d'oportunitats. Entenem que l'ensenyament públic i gratuït des de l'escola bressol fins a la universitat com la única modalitat de gestió capaç de garantir aquest dret i d'evitar la segregació d'una part de la ciutadania per raons econòmiques, d'origen o de gènere. Entenem, que el model públic de gestió educativa és el única capaç de garantir el funcionament democràtic dels centres i els claustres, que permet i promou un ensenyament crític i no autoritari.

INCREMENT DE L'OFERTA DE PLACES PÚBLIQUES, GRATUÏTES I SUBJECTES A VALORS I DINÀMIQUES DEMOCRÀTIQUES A TOTS ELS NIVELLS EDUCATIUS,

SUPRESSIÓ

DISMINUCIÓ PROGRESSIVA DELS CONCERTS ALS CENTRES DE CARÀCTER PRIVAT I LA CANALITZACIÓ D'AQUESTS RECURSOS CAP ELS CENTRES DE LA XARXA PÚBLICA

Amb aquesta finalitat cal en primer lloc, suprimir els concerts dels centres que segreguen per sexe, o d'aquells que depenen directament de patronals religioses o doctrinals, com ara l'Opus Dei, i que cobren quotes a les famílies, suposant això una discriminació socioeconòmica en l'accés als serveis educatius.

GARANTIR QUE LES ESCOLES BRESSOL EXTERNALITZADES TORNIN A SER GESTIONADES DES DE L'ADMINISTRACIÓ PÚBLICA,

En aquest sentit, cal aquesta mesura tant per evitar la discriminació en l'accés al servei per motius socioeconòmics com per garantir unes condicions laborals dignes als treballadors i treballadores destinats a l'atenció de la petita infància. Cal, igualment, **augmentar la construcció i habilitació d'escoles bressol públiques** per tal de garantir una oferta gratuïta a aquelles persones que ho necessiten o ho sol·liciten.

Adequar les ràtios adult i infant, augment dels professionals, temps d'equip i recursos per a l'atenció a la diversitat tal com plantejar el compromís amb i per a la petita infància.

Com a CUP Capgirem asumin el compromís amb la petita infància que planteja la comunitat educativa de les coles bressol.

COMBATRE LA SEGREGACIÓ ESCOLAR

Una de les principals conseqüències de la progressiva privatització (en forma de concerts educatius) de l'educació pública ha estat la segregació escolar i l'aparició progressiva de centres-ghetto. Els centres privats-concertat han aplicat, tradicional i continuadament, mesures de selecció de l'alumnat que perjudiquen determinats sectors de la nostra població per diferents motius, ja sigui d'origen, de sexe o de renda.

Un organisme fonamental per tal de lluitar contra aquestes formes de discriminació i segregació en el si del sistema educatiu i de propiciar una correcta i justa distribució de l'alumnat són les **OFICINES MUNICIPALS D'ESCOLARITZACIÓ** com la **COMISSIÓ DE GARANTIES D'ADMISIÓ**.

IMPLEMENTAR UNA OFICINA ÚNICA DE MATRICULACIÓ

Caldria, per tal de optimitzar l'eficiència d'aquests organismes, que pogues distribuir l'alumnat de cada municipi de forma compensada. De la mateixa manera, cal establir mecanismes de control i supervisió per tal de **garantir la transparència en l'adjudicació de les places de**

Necessitats Educatives Especials (NEE) i aquelles de Necessitats Educatives Específiques ja que és l'única forma efectiva de combatre la segregació escolar i la ghetificació dels centres. Sembla necessari, per tant, l'establiment d'una **normativa específica de reserva de places NEE, equitativa i redistribuidora en funció de la tipologia dels centres, dels barris...** Sembla igualment necessari la distribució homogènia de l'alumnat d'incorporació tardana per tal d'evitar la concentració del alumnat amb NEE a determinats centres. I resulta, de la mateixa manera, necessari dotar els centres dels recursos humans i materials suficients per poder atendre l'alumnat amb més dificultats.

SERVEIS I RECURSOS EDUCATIUS

El context de crisi que patim té com a conseqüències immediates l'empobriment de les famílies i la manca de capacitat del sistema públic per garantir els serveis escolars més bàsics per la totalitat de l'alumnat sense cap tipus de discriminació. D'una banda, la precarització de les condicions laborals i del mercat de treball ha fet les famílies més vulnerables a la depauperació econòmica i, d'altra, les progressives retallades en els pressupostos destinats al manteniment de la xarxa pública educativa ha posat al sistema públic en greus dificultats a l'hora de garantir aquest serveis absolutament imprescindibles per garantir la cohesió social a les nostres ciutats.

SERVEIS EXTRAESCOLARS PÚBLICS I GRATUITS PER LES FAMÍLIES AMB MENYS RECURSOS.

En aquest context, cal implementar i **desenvolupar mesures per tal de compensar la pobresa infantil en l'àmbit educatiu:**

CAL ESTABLIR MECANISMES DE CONTROL DE LES EMPRESES QUE FAN EL SERVEI DE MENJADOR ESCOLAR I, DE LA MATEIXA MANERA, CAL AVENÇAR EN LA RE-APROPIACIÓ PER PART TANT DE LA GENERALITAT COM DE L'AJUNTAMENT DELS SERVEIS DE MENJADOR ESCOLAR QUE HAN ESTAT EXTERNALITZATS O PRIVATITZATS DURANT ELS DARRERS ANYS.

S'haurà de vetllar per la qualitat i el tipus de servei de les empreses encarregades del catering als centres educatius, vetllant, especialment, per la qualitat i la procedència dels productes que s'ofereixen tot prioritant els productes ecològics i de proximitat.

CAL INVERTIR RECURSOS PER TAL DE GARANTIR LA TOTALITAT DE LES BEQUES

(menjador, transport, ajut a l'estudi, extraescolars...) necessaries pels sectors més desfavorits de la ciutadania.

INCREMENT SIGNIFICATIU DE LA PLANTILLA PÚBLICA DE PERSONAL LABORAL MUNICIPAL:

Amb la fi de garantir la coordinació entre l'escola i els agents socials, un Conserges, tècnics

auxiliars d'activitats socials..., així com homogeneïtzar els contractes i equiparar-los a les condicions dels treballadors de la generalitat.

MILLORAR LA GESTIÓ DEL SÒL PÚBLIC DESTINAT A EQUIPAMENTS EDUCATIUS.

En allò que es refereix a l'educació d'adults cal fer que l'Ajuntament col·labori amb la Generalitat tot arribant a convenis de cesio d'espais públics (centres cívics) i si calgués de provisió de recursos humans per augmentar les places d'educació d'adults.

PARTICIPACIÓ DE LA COMUNITAT EDUCATIVA I DEMOCRÀCIA ALS CENTRES

Tant la LOMCE a l'àmbit de tot l'Estat Espanyol com la LEC a casa nostra tracten d'implementar novament un nou model de gestió del sistema i dels centres educatius que recupera un caire autoritari i gerencial, en darrera instància un caire de gestió privada i gairebé empresarial, que ja havia estat superat per les successives lluites socials, sindicals i polítiques d'ençà la transició. Tant la Llei d'autonomia de centres com el decret de plantilles tendien a una gestió dels centres allunyada de les decisions del claustre de professors i centrada més en el projecte de direcció que en les veritables necessitats del sistema i dels centres educatius. El nou model de gestió que s'ens pretén imposar, allunya de les decisions a la resta de col·lectius components de la comunitat educativa, els pares i els alumnes.

És necessari, des d'aquesta òptica

REVISAR I REPLANTEJAR EL PAPER DELS CONSELLS ESCOLARS I PROMOCIONAR LA PARTICIPACIÓ DE LA TOTALITAT DELS SECTORS DE LA COMUNITAT EDUCATIVA, TAMBÉ DE L'ALUMNAT) EN ÒRGANS VERITABLEMENT VINCULANTS (I NO MERAMENT CONSULTIUS).

Cal la creació d'espais assemblearis i democràtics, amb veritable poder de decisió sobre qüestions relatives a l'educació en el municipi i en el districte.

Creació d'assemblees populars educatives on els diferents agents educatius de la ciutat, famílies, ampaes, docents, sindicats, estudiants tan de l'educació reglada com del lleure fixin a partir d'un procés participatiu els eixos del projecte educatiu de ciutat i dels barris.

CAL REPLANTEJAR EL FUNCIONAMENT DE L'IMEB I LA SEVA RELACIÓ AMB EL CONSORCI D'EDUCACIÓ TANT EN L'ÀMBIT GESTOR (CAPGIRANT EL ACTUAL MODEL, EMPRESARIAL, DE GESTIÓ) COM EN EL DE LES CONDICIONS LABORALS DEL SEU PERSONAL DOCENT I PAS.

- Cal que les decisions no depenguin de 8 regidors sino que puguin debatre's amb propostes o mocions de les diferents forces polítiques.

- Cal equiparar les condicions del treballadors i les treballadores de l'IMEB amb les de la Generalitat en tots els àmbits (concurs de trasllats en el si dels centres pertanyents al Consorci, jubilació...)

ÉS FONAMENTAL REFORÇAR LA COOPERACIÓ ENTRE LES ESCOLES BRESSOL I PRIMÀRIA EN ELS BARRIS.

Cal **desenvolupar un projecte educatiu de ciutat** tot incloent qüestions genèriques com ara:

- Elaborar un mapa educatiu de ciutat per tal de definir les prioritats en la construcció de centres educatius públics a partir d'indicadors de renda familiar, alumnat matriculat a la pública i dades de naixement amb previsió als propers deu anys.
- Integrar diferents experiències educatives tot parant especial atenció al model educatiu que tradicionalment havia caracteritzat les escoles de la ciutat de Barcelona (model d'escola municipal).
- Atribuir tasques i funcions envers la comunitat als serveis municipals (escoles, CAP, poliesportius...).
- Delimitar els àmbits més adequats i propers per a treballar el PEC (esport, lleure, cultura, inserció laboral) en el àmbit més proper i concret de la comunitat educativa de cada barri.
- Tendir cap al model de compactació de serveis.
- Garantir la laïcitat de les escoles públiques.
- Apostar per la educació inclusiva proporcionant els recursos essencials per tal que els centres puguin atendre dignament l'alumnat amb NEE.
- Treball solidaritat i educació en DDHH a les escoles.
- Obrir espais de col.laboració amb aquelles entitats i col.lectius que plantegin temàtiques de reflexió i acció crítica per tal que siguin proposats des de les diferents assemblees educatives dels barris com a part del coneixement que les escoles públiques poden oferir i treballar amb els seus alumnes. Cal establir convenis entre aquestes entitats i l'ajuntament prioritzant el cooperativisme, banca ètica i pública, habitatge social i perspectiva feminista o coeducació.
- Utilització dels patis de les escoles públiques segons les necessitats definides per les pròpies assemblees educatives.

1.6. HABITATGE

1.6.1. BARCELONA, HABITATGE I CLASSES POPULARS

A la ciutat de Barcelona les classes populars troben dos dificultats principals quan intenten satisfer una necessitat bàsica com és l'habitatge. El primer és l'accés i el segon la seguretat de poder mantenir l'habitatge, és a dir, la seguretat en la tinença. D'aquí els com a mínim 15 desnonaments diaris, la gran quantitat de persones que han de marxar dels seus barris o compartir habitatge. A la nostra ciutat la mitjana de preu per a un pis de compra és de 351.000 €, el lloguer 681,56 € / (segons el Departament de Territori i Sostenibilitat) o els 323 €/mes de mitjana per habitació compartida. Així tant la possibilitat d'accés com la seguretat habitacional estan marcats en primer lloc per l'elevat preu de l'habitatge (es va incrementar un 500% entre finals del anys 80 i el 2007) i, malgrat la caiguda propera al 30%, encara manté preus elevats. En segon lloc, cal tenir en compte la caiguda dels salaris reals (segons la Comissió Europea, un 6,8% entre 2008 i 2013).

NEOLIBERALISME I HABITATGE

Les diferents corporacions municipals així com la Generalitat i el Govern central han matingut des dels inicis de la democràcia fins l'actualitat polítiques neoliberals respecte a l'habitatge, considerant tant el sòl com els habitatges mercaderies i deixant al marge la seva funció social. Per tant l'objectiu de l'acció col.lectiva en la qual s'emmarca aquest programa és acabar amb la mercantilització d'una necessitat bàsica com és l'habitatge.

En aquest context, les polítiques adoptades per l'Ajuntament de Barcelona en matèria d'habitatge a la ciutat de Barcelona han estat i segueixen sent parcials i insuficients. A més, la política urbanística utilitzada, estretament vinculada a les necessitats del turisme, les empreses i als grans esdeveniments, té impactes molt directes sobre l'habitatge, concretament sobre el preu de l'habitatge. Afectant, així, el dret dels veïns i veïnes de la ciutat de Barcelona a un habitatge digne. A continuació s'exposen els impactes socials directes de la política d'habitatge de l'Ajuntament de Barcelona:

- Exclusió social i processos de gentrificació: La conseqüència directa de la impossibilitat d'accedir i mantenir a un habitatge digne és l'augment de les situacions d'exclusió i marginació social de determinats sectors de la població així com dels desnonaments i contribuint a l'increment de la pobresa, que ja afecta a un 20% de la població, és a dir 300.000 persones a la ciutat.
- Especial dificultat d'accés a l'habitatge de la població jove, com a conseqüència de la precarietat en què aquesta es troba en el món laboral. La impossibilitat de la gent jove d'accedir a

l'habitatge té importants conseqüències sobre les actuals estructures familiars i models de convivència: perllongament del procés d'emancipació de les persones joves, generalització de fórmules de convivència com compartir pis o fórmules properes a la masoveria urbana.

- Especial dificultat d'accés a l'habitatge de les dones, com a conseqüència de les desigualtats econòmiques que existeixen estructuralment respecte als homes i que es basen en la divisió sexual del treball. Entre el col·lectiu de dones trobem dos subgrups que pateixen doblement els problemes d'accés a l'habitatge: les dones en situació de violència masclista i les dones immigrants.
- Les dificultats d'accés a l'habitatge de les persones immigrades:
Els elevats preus en limiten l'accés, i la precària situació laboral i la necessitat de destinar part del seu salari als familiars que s'han quedat al país d'origen genera especials dificultats d'accés a l'habitatge a les persones immigrades. Aquesta situació obliga a moltes persones a acudir al subarrendament, situació que pot arribar a extrems totalment abusius d'amuntegament i barraquisme vertical (pisos pastera) on, fins i tot, es lloga un llit entre dues persones (els coneguts llits calents).
- Expulsió i problemes d'inadaptació de l'habitatge de la gent gran, com a conseqüència de les seves condicions físiques, generalment minvades, dificultats econòmiques, característiques inadequades del seu habitatge (falta d'ascensor, calefacció, instal·lacions elèctriques antigues, etc.). Així mateix, cal destacar que el col·lectiu de gent gran que viu en règim de lloguer és el que pateix més l'assetjament immobiliari (mobbing).
- Problemes específics d'inadaptació de l'habitatge de les persones amb mobilitat reduïda, discapacitats físiques o psíquiques, com a conseqüència del greuge econòmic que pateixen derivat de la seva major dificultat per accedir al mercat de treball i de les despeses addicionals que han d'incórrer per la seva discapacitat.
- Afectació a la realitat associativa de la ciutat.
L'elevat preu de la compra i el lloguer redueix les seves possibilitats d'accedir a espais on poder realitzar les seves activitats i hipoteca el seu tarannà, ja que han de dedicar molt d'esforç per sufragar les despeses de local.
- Afectació al petit comerç, com a conseqüència del preu estratosfèric del lloguer o la compra de locals per instal·lar un negoci i la forta competència que exerceixen els grans centres comercials, hipermercats, grans supermercats, etc. Especialment des de la fi de la moratòria de la LAU a començaments del 2015.

Des de la CUP Capgirem Barcelona defensem una política basada en la gestió comunitària, on les administracions segueixen les decisions democràtiques, tal i com plantegem a la part del programa dedicada al Poder Popular. En aquest sentit les polítiques que plantegem d'habitatge estan pensades per aplicar-se immediatament, mentre no es basteixen i s'articulen les institucions del Poder Popular i s'avança cap el repartiment del treball i la riquesa i la col·lectivització de la propietat

privada. Des de la CUP Capgirem Barcelona defensem el paper central que han de jugar de les associacions de veïns, seccions sindicals locals i assemblees de barri en la política d'habitatge.

AIXÍ DES DE LA CUP CAPGIREM BARCELONA, S' APOSTA PER UNA POLÍTICA D'HABITATGE PÚBLICA I COOPERATIVA PER A GARANTIR EL DRET A L' HABITATGE A TOT EL VEÏNAT.

La CUP Capgirem Barcelona ha recollit i adaptat la proposta d'ordenança municipal que va presentar la CUP_AE a la legislatura anterior, fruit del debat amb entitats i associacions. Aquesta proposta d'ordenança contempla integralment el dret a l'habitatge i reglamentaria l'acció municipal de manera que l'habitatge deixés de ser considerat com una mercaderia i es prioritzés la seva funció social.

1.6.3. MESURES

1.6.3.1. D'APLICACIÓ IMMEDIATA

Les propostes de la CUP parteixen de 5 eixos que podrien aplicar-se a curt i mig termini (pla de xoc), són mesures d'aplicació immediata:

CREACIÓ D'UN PARC PÚBLIC DE LLOGUER SOCIAL, MITJANÇANT UN CONJUNT DE MESURES:

FER UN CENS D'HABITATGES BUITS A LA CIUTAT.

FOMENTAR EL LLOGUER SOCIAL DELS PISOS BUITS,

començant pels que estan en mans de la SAREB i d'altres entitats financeres rescatades amb diners públics, per mitjà de multes coercitives i sancions previstes a la Llei pel Dret a l'Habitatge de Catalunya.

EXPROPIACIÓ DE L'ÚS DE FRUIT D'AQUESTS HABITATGES,

començant pels pertanyents a la SAREB i d'altres entitats financeres rescatades amb diners públics.

LA NOVA CONSTRUCCIÓ PÚBLICA SERÀ MITJANÇANT COOPERATIVES DE CESSIÓ D'ÚS O PÚBLICS DE LLOGUER SOCIAL

a un preu màxim del 30% dels ingressos incloent els subministres

APLICAR EL PRINCIPÍ DE SOLIDARITAT URBANA GARANTINT LA NO SEGREGACIÓ ECONÒMICA DE LA CIUTAT.

CREACIÓ D'UNA COMISSIÓ DE PREVENCIÓ DELS DESNONAMENTS,

Aturant els desnonaments fins al seu dictamen i obligant al reallotjament al parc públic de lloguer social. Mentrestant declarar l'emergència habitacional i posar tots els recursos municipals per a garantir la funció social de l'habitatge, també ens els casos d'ocupació.

ESTABLIMENT D'UNA POLÍTICA ESTRATÈGICA DE SÒL PÚBLIC, PROHIBINT LA SEVA VENDA, I DECLARANT BARCELONA ZONA DE TEMPTÈIG I RETRACTE.

FOMENTAR LA REHABILITACIÓ DELS HABITATGES, GARANTIR L'ACCESIBILITAT, L'ESTALVI I SOSTENIBILITAT ENERGÈTICA

Evitant el procés de pujada de preus i especulació associat fins ara a les reformes urbanes.

ESTABLIR UN PREU MÀXIM DE LLOGUER PER METRE QUADRAT D'HABITATGE, PER SOBRE DEL QUAL LA PROPIETAT NO PODRÀ ACCEDIR A AJUDES NI SUBVENCIONS EN RELACIÓ A AQUELL IMMOBLE.

MESURES PERA A FRENAR L'ESPOLI I APROPIACIÓ MASSIVA DE LA HABITATGE PER PART DELS BANCS.

La CUP aposta per que l'administració municipal prengui partit i sigui activa i proactiva en una gama de solucions en que el municipi s'ha d'implicar , recolzar i ordenar en la mesura de les seves possibilitats que serveixi per a la gran majoria de les persones en situació d'espoli bancari atrapades pel sobreendeutament per la compra de la seva habitatge habitual .

Això comporta l'impuls municipal d'una ordenació pròpia, acció pròpia o legislació en institucions superiors , incloent en les disposicions finals de l'ordenança totes les mesures que es proposen aquí)

QUE UNIVERSALITZI LA NULITAT DE LES CLAUSULES ABUSIVES EN MATÈRIA DE DEUTE ILEGITIM PER HIPOTECA DE HABITATGE:

interessos ordinaris excessius (IRPH, Clàusula sol), despeses associades a les dificultats de pagament , despeses del propi banc: interessos de demora , comissions de reclamació , comissions de refinçament , de la refinanciació: notaria , registre, impostos (IADJ), Copyright, costes si arriba al jutjat.

DACIÓ EN PAGAMENT.

La dació en pagament total del deute , retroactiva , que sempre ha plantejat la PAH, pot ser adequada per a la majoria de les vivendes comprades durant la bombolla finançades al 100 % en el seu període inicial encara, amb la única garantia hipotecaria de la pròpia habitatge. Aquesta mesura segueix sent imprescindible.

QUITAMENT DEL CAPITAL PENDENT

Per a vivendes en les que s'ha pagat la hipoteca durant bastants anys, o que s'han finançat amb els estalvis (en efectiu o amb el pagament de la habitatge anterior) d'anys de treball, o que responen a necessitats específiques, serien necessaries mesures de quitament

Ara els bancs només fan quitaments sobre el deute que resta després d'adjudicar-se la habitatge (en les dacions en pagament i condonacions després de la subasta judicial), en canvi no es fan quitaments, ni tan sols baixes que permetin seguir en la propietat. Malgrat això els bancs en molts casos venen les vivendes molt per sota del preu de l'adjudicació . Prefereixen quedar-se la casa i perdre més , a veure s'extengui la idea de que és possible assolir quitaments. Però hi ha precedents (Estats Units després de la Gran Depressió i Islandia després de la crisi recent)

Respecte de la quantia dels quitaments:

ADAPTACIÓ AL VALOR ACTUAL DE L'HABITATGE.

Aquest va ser el criteri aplicat a Islàndia, on el deute es va rebaixar fins al 110% del valor de l'habitatge. Pot ser una alternativa a la dació en pagament: el banc mitjançant la dació es fa amb un bé que té un valor de mercat. Per aquesta quantitat, els deutors es queden amb la seva casa i casa. Serviria per compensar l'augment il·legítim del preu de l'habitatge.

CONVERTIR EN OBLIGATÒRIA L'APLICACIÓ DE LA NORMA BÀSICA QUE UNA QUANTITAT QUE NO ES DEURIA HAVER COBRAT SIGUI RETORNADA.

Portaria a rebaixar molts deutes en les quantitats pagades indegudament per interessos abusius (IRPH, sòl). es està aconseguint l'eliminació d'aquestes clàusules en milers de contractes, però segons el Tribunal Suprem, no es pot establir la devolució general de les quantitats cobrades indegudament perquè "posaria en perill l'estabilitat del sistema econòmic". Les devolucions només s'aconsegueixen mitjançant procediments judicials que requereixen molts recursos. Haurien de ser obligatòries.

SUPRESSIÓ DE CLÀUSULES ABUSIVES: SÒL, SWAPS, IRPH.

S'acumulen les sentències en contra, però mentre no es generalitzen, milers de persones paguen quantitats abusives o perden les seves cases per no poder pagar-les..

CARÈNCIA I ALTRES FACILITATS DE PAGAMENT.

Ampliació dels requisits del Codi de Bones Pràctiques (RD 6/2012) i inspecció de la seva aplicació. Segons el balanç presentat pel ministre d'Economia, la banca ha rebutjat quatre de cada 10 propostes per renegociar la hipoteca, això després de la modificació de maig de 2013, abans rebutjava el 80%. A més, en molts casos no s'arriba a formalitzar la sol·licitud pels obstacles que posa el banc. És significatiu que en moltíssims casos sigui un èxit de les PAH l'aplicació d'unes mesures a les que els bancs que s'han adherit estan obligats.

MODIFICACIÓ DE LA LLEI D'ENJUDICIAMENT CIVIL I LA LEGISLACIÓ HIPOTECÀRIA DE MANERA QUE GARANTEIXIN LA DEGUDA PROTECCIÓ ALS DEUTORS.

1.6.4. MESURES DE RUPTURA

MUNICIPALITZACIÓ DEL SOL.

Declarar públic i comú tot el sol de Barcelona, per que en cap cas un recurs natural indispensable per a l'existència humana es pot considerar privatitzable i sempre haurà d'estar sotmès a les decisions de la col·lectivitat en el seu conjunt sense discriminacions de cap tipus. Malgrat es pugui adjudicar col·lectivament el seu usufructe a persones determinades, mai pot ser un bé que es privatitzi.

1.6.5. ANNEX : PROPOSTA D'ORDENANÇA

Proposta

Ordenança de mesures per fomentar i garantir

el dret a l'habitatge a la ciutat de Barcelona

Preàmbul

L'habitatge és una de les preocupacions més importants de la ciutadania catalana, que veu com

d'anys ençà els preus d'aquest bé de primera necessitat han augmentat molt pel damunt del seu salari, cosa que obliga les famílies a endeutar-se fins a límits que posen en perill llur capacitat de consum -en el millor dels casos-, amb terminis d'amortització dels préstecs cada cop més llargs i subjectes als riscos i les incerteses davant canvis futurs, ja siguin laborals, familiars o de tipus d'interès. L'oferta d'habitatges de lloguer és manifestament insuficient o no és competitiva, atès que les rendes són elevades en comparació amb les quotes hipotecàries a llarg termini. En conseqüència, cada cop més els sectors socials sensibles, com els joves, la gent gran, els immigrants i les persones en situació de risc, pateixen situacions d'exclusió del dret a l'habitatge. Les causes d'aquesta realitat s'han de trobar en el fracàs de les polítiques d'habitatge tradicionalment adoptades, tant a l'estat espanyol com a Catalunya i a l'Ajuntament de Barcelona.

Durant anys es van adoptar mesures de mer foment de la construcció d'habitatges amb protecció oficial -mitjançant els plans d'habitatge estatals desenvolupats per la Generalitat- i de foment de l'adquisició en el mercat lliure -mitjançant les desgravacions fiscals generalitzades a la compra, regulades pel legislador estatal i la liberalització del mercat hipotecari-.

Aquesta Ordenança del dret a l'habitatge, que amb el seu títol vol mostrar un canvi d'enfocament, pretèn transformar el mercat de l'habitatge de la manera més estructural possible. La Llei aposta per la creació d'un parc específic d'habitatges assequibles (ja siguin públics o en règim cooperatiu) que permeti atendre les necessitats de la població que necessita un allotjament. Aquest parc ha d'ésser suficient per a permetre la mobilitat i l'adaptació a les necessitats canviants de les persones, i sobretot integrat a l'entorn físic i socialment parlant.

L'anomenada "qüestió urbana", segons la qual la segregació de les persones en l'espai en funció de llurs nivells de renda és un dels perills més greus que amenacen la convivència a l'Europa occidental, és una preocupació a la qual l'Ordenança vol donar resposta.

Per impulsar la creació d'un parc específic d'habitatges d'accés universal, amb especial atenció a les rendes baixes o mitjanes regularà de la manera més rigorosa possible i dins del marc competencial de l'administració local, la utilització dels recursos públics i privats enfocats a garantir la funció social de la propietat. Fent especial èmfasi en la creació de l'esmentat parc mitjançant les cooperatives de cessió d'ús i l'expropiació dels habitatges buits, així com la promoció pública

d'habitatges de lloguer social i d'altres modalitats que es puguin anar explorant.

Però, més enllà de la regulació d'aquest parc específic d'habitatge assequible, una ordenança del nostre temps no pot renunciar a regular el mercat. Per aquest motiu, una gran part del text es dedica a la protecció de la part més desafavorida per les relacions que es donen en el mercat lliure, a la regulació i la protecció dels consumidors i usuaris d'habitatges, a la qualitat i requisits exigits als habitatges i a les mesures d'intervenció administrativa en els casos d'utilització anòmla.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

L'accés a l'habitatge és un dret econòmic i social, reconegut per la Constitució Espanyola (article 47) i la funció social de la propietat està reconeguda a l'article 33. D'altra banda, la Llei 18/2007 del Dret a l'Habitatge estableix com un dels seus objectius principals fer efectiu el dret a l'habitatge (article 2a del títol I)

Aquest marc competencial i les mesures previstes des dels àmbits legislatius supralocals no són els més idònics per tal que els ajuntaments puguin dur a terme una política d'habitatge que pugui fer efectiu el dret d'accés a l'habitatge. Això, però, no pot suposar una excusa per permetre la dimissió dels poders públics en matèria d'habitatge. És per això que aquesta ordenança té com a objectiu desplegar tot el potencial de l'Ajuntament per intervenir en matèria d'habitatge, per tal de garantir l'accés al dret a l'habitatge a tots els veïns i veïnes de la ciutat de Barcelona.

Fidel als principis de justícia social i redistribució de la riquesa que han d'orientar l'acció de qualsevol administració pública, l'Ordenança vol donar una resposta democràtica i social a les demandes dels barcelonins i barcelonines en matèria d'habitatge. L'Ajuntament, doncs, treballarà per prioritzar els drets i interessos dels veïns i veïnes dels barris davant els interessos econòmics privats; per impedir que l'habitatge sigui una mercaderia sotmesa a les derives de l'oferta i la demanda, i assegurant que se'l consideri un bé social a protegir: per evitar transformacions urbanes que generin processos traumàtics per a la seva població, per blindar els avenços socials propiciats per determinades polítiques urbanístiques i d'habitatge i per revertir la situació actual en matèria d'habitatge fruit de les polítiques neoliberals dutes a terme pels darrers governs.

L'ordenança regeix l'actuació de l'Ajuntament en les polítiques públiques d'habitatge però també en

tot aquells àmbits privats en els que pugui intervenir. En l'àmbit de les polítiques públiques, les mesures i principis continguts en aquesta Ordenança vinculen a la representació de l'Ajuntament al Consorci d'Habitatge de Catalunya i a qualsevol altre ens on participi.

L'Ajuntament declara Barcelona ciutat lliure d'especulació immobiliària i de desnonaments per raons econòmiques i socials, i vetllarà per a la universalització i efectivitat del dret a l'habitatge.

Títol Preliminar

Article 1. Objecte

1. Aquesta ordenança regula amb caràcter general les normes en matèria d'habitatge a la ciutat de Barcelona, en l'àmbit de competència municipal, tant pel que fa a la iniciativa i activitat privada com a l'actuació i polítiques públiques a la ciutat.
2. L'objectiu d'aquesta ordenança és regular el dret a l'habitatge, entès com el dret de tota persona a accedir a un habitatge digne que sigui adequat, en les diverses etapes de la vida de cadascú, a la situació personal i d'unitat de convivència, econòmica i social així com a la capacitat funcional.

Article 2. Competència Municipal

1. L'Ajuntament, amb aquesta Ordenança, fa ús de les competències en matèria d'habitatge, urbanisme i economia, que li reconeix la Carta Municipal de Barcelona, la Llei 18/2007 del Dret a l'Habitatge, la Llei Reguladora de les Bases del Règim Local i la Llei Municipal i del Règim Local de Catalunya.
2. En l'àmbit de les polítiques públiques, les mesures i principis continguts en aquesta ordenança vinculen a la representació de l'Ajuntament al Consorci d'Habitatge de Catalunya i a qualsevol altre ens on participi.

Títol I - Mesures generals

Article 3. Sòl

1. L'Ajuntament de Barcelona no podrà vendre sòl públic sota cap concepte.
2. L'Ajuntament exercirà el dret a tempteig i retracte en totes les transaccions de sòl. Declarar la ciutat de Barcelona Àrea de Tempteig i Retracte, tal com ho preveu la Llei 18/2007, del Dret a l'Habitatge (art. 15), per aplicar aquests drets en favor de l'Ajuntament en qualsevol transmissió patrimonial que permeti incrementar el parc d'habitatges socials i/o evitar l'expulsió dels antics residents.
3. Reserves de sòl en l'urbà consolidat per a habitatge protegit en tots els processos de reforma i regeneració urbana i substitució d'edificis i no només en nous desenvolupaments urbanístics, tal com ho estableix la Llei 18/2007, del Dret a l'Habitatge (art. 17). A curt termini, a través de la qualificació urbanística directe per habitatge protegit o habitatge dotacional modificant el PGM vigent, i/o a través dels mecanismes de foment i control del sòl i l'edificació que permet la llei d'urbanisme (per exemple, el registre de solars) es pot forçar la mobilització de solars o finques buides abandonades o retingudes especulativament i posar-los a disposició de promotors públics o socials per que promoguin habitatge a lloguer "protegit", en cometes per que en aquests moments no es pot usar la tradicional fórmula de la protecció oficial, necessitem ajudar a aquests tipus de promotors per que no desapareguin.
4. Quan un edifici sigui declarat en estat de ruïna per negligència de la propietat, l'Ajuntament adquirirà el solar pel valor cadastral del sòl i serà incorporat al Registre Municipal de Solars, en els termes establerts a la Llei 18/2007, del Dret a l'Habitatge.
5. L'Ajuntament establirà un preu màxim de lloguer per metre quadrat d'habitatge, per sobre del qual la propietat no podrà accedir a ajudes ni subvencions en relació a aquell immoble.

Article 4. Habitatges

1. L'Ajuntament elaborarà un cens d'habitatges buits a la ciutat d'acord amb l'establert a la

Llei 18/2007, del Dret a l'Habitatge.

2. L'Ajuntament expropiarà l'ús de fruit dels habitatges buits censats quan es compleixin els requisits legalment establerts. Els habitatges passaran a formar part del Parc Públic d'Habitatges
3. Un cos d'inspecció municipal d'habitatges vetllarà per mantenir actualitzat el cens d'habitatges buits i comprovar-ne l'estat. El cos comptarà amb una ràtio d'un/a inspector/a per cada 2.000 habitatges, havent de realitzar, com a mínim, dues inspeccions l'any.

Article 5. Parc Públic d'Habitatge

1. Tota promoció pública serà en règim de lloguer social o de cessió d'ús.
2. Lloguer social
 - a. La renda per lloguer social queda fixat en el 1% dels ingressos anuals totals de les persones que hi resideixin, d'acord amb la declaració de l'IRPF de l'any anterior, i serà revisada de manera anual.
 - b. La duració del lloguer serà indefinida. Aquest termini serà protestatiu per l'arrendatari i obligatori per l'Ajuntament.
 - c. El manteniment del continent de les finques correrà a càrrec de l'Ajuntament i es realitzarà amb els fons provinents del lloguer i en cas que sigui necessari a càrrec del pressupost municipal. Els llogaters deixaran una fiança de tres quotes mensuals.
3. Cessió d'ús
 - a. En les promocions en règim de cessió d'ús l'Ajuntament conservarà la propietat del sòl mentre que l'edificació serà propietat d'una cooperativa de cessió d'ús d'habitatge.
 - b. Les cooperatives de cessió d'ús seran, en tot cas, entitats sense ànim de lucre.
 - c. El dret d'accés a la cooperativa s'obtindrà dipositant una fiança corresponent a 6 quotes mensuals.

- d. Les quotes mensuals seran fixades per la cooperativa amb criteris de proporcionalitat als habitatges i a la renda dels cooperativistes, que en cap cas podrà superar el 15% de les retribucions anuals de la unitat de convivència de cada cooperativista.
- e. El dret d'ús és indefinit sempre i quan es compleixin els requisits previstos en aquest article. En cas d'incompliment, s'aplicarà allò previst en matèria de desnonaments.
- f. La condició de cooperativista serà obligatori, com a mínim, a un dels membres de la unitat de convivència major de 16 anys en el moment d'abonar la fiança.
- g. La quota serà gestionada per la cooperativa i aquesta serà responsable del manteniment i millora de la finca.
- h. L'ajuntament estarà obligat a cedir gratuïtament l'ús de sòl públic a les cooperatives de cessió d'ús. Per ser reconegudes, les cooperatives hauran d'aportar un 10% del pressupost de rehabilitació o de la nova construcció. En cas de no poder fer front al 10% del cost inicial hauran de presentar un pla de finançament. En ambdós casos, l'Ajuntament serà qui avalarà davant les entitats financeres.
- i. La deutora serà la cooperativa i, en cas de no poder fer front a les despeses, l'Ajuntament conjuntament amb la cooperativa elaborarà un pla de pagament.
- j. En cas de dissolució de la cooperativa sense que cap membre vulgui posar en marxa una nova entitat amb la mateixa finalitat, l'immoble passarà a formar part del Parc Públic d'Habitatge.
- k. Una comissió, integrada per l'Ajuntament i una representació democràtica de les cooperatives, prestarà l'assessorament necessari per a noves i existents cooperatives, gestionarà la mobilitat entre cooperativistes i mantindrà un cens actualitzat de cooperatives i cooperativistes a la ciutat.

Article 6. Promoció privada

La promoció privada a la ciutat haurà de respondre també al principi de solidaritat urbana de la disposició onzena de l'article 136 de la Llei 18/2007, del Dret a l'Habitatge, per tal d'afavorir la diversitat en el territori i evitar la segregació urbana en funció dels nivells de renda.

Títol II - Mesures front als desnonaments

Article 7. Desnonaments

Es defineix desnonament per motius econòmics quan una persona no pot fer front a les obligacions contractuals del lloguer o hipoteca donada la seva insolvència. Es considerarà així, quan la persona sigui insolvent, o quan la quota o la renda superin el 50% dels ingressos mensuals de la unitat familiar

Article 8. Registre de desnonaments

L'Ajuntament tindrà un Registre de Desnonaments produïts per motius econòmics a Barcelona.

Article 9. Actuació front els desnonaments

1. Es declara ciutat de Barcelona zona protegida front els desnonaments per motius econòmics.
2. Una Comissió per la Prevenció de Desnonaments per motius econòmics investigará les causes de l'impagament del lloguer o quota del préstec hipotecari.
3. La Comissió per la Prevenció de Desnonaments estarà formada per:
 - a. Personal de la regidoria competent en matèria d'habitatge de l'Ajuntament.
 - b. Personal dels Serveis Socials de l'Ajuntament.
 - c. Un representant de la propietat.
 - d. Un representant dels afectats pel desnonament.
 - e. Un representant de les Associacions de Veïns i Veïnes.

4. Qualsevol procediment de desnonament ha d'anar precedit de l'autorització de la Comissió per la Prevenció de Desnonaments. Aquesta autorització només es podrà acordar en cas que no estigui justificat econòmicament l'impagament de la renda o quota del préstec hipotecari.
5. En cas que el desnonament no hagi obtingut l'autorització de la Comissió per la Prevenció de Desnonaments, els afectats seran reallotjats al Parc Públic d'Habitatge d'acord amb l'establert en aquesta ordenança.
6. Aquest procediment també serà aplicable als casos de desnonament per ocupació d'habitatges que, anteriorment a l'entrada dels afectats pel desnonament, complíssin els requisits establerts per la Llei 18/2007, del Dret a l'Habitatge, per poder-ne expropiar l'usdefruit.
7. En cas de l'apartat anterior, si l'habitatge no complís aquests requisits, l'Ajuntament iniciarà un procés de mediació entre la propietat i els ocupants-l'inquilí per afavorir el lloguer.

Títol III – Mesures per evitar la discriminació a l'accés a l'habitatge

Article 10. Igualtat en l'accés i l'ocupació de l'habitatge

1. Totes les persones han de poder accedir a un habitatge i ocupar-lo, sempre que compleixin els requeriments legals i contractuals aplicables a cada relació jurídica, sense patir discriminacions, directes o indirectes, ni assetjament.
2. En compliment del precepte a què fa referència l'apartat 1, les administracions públiques han d'adoptar les mesures pertinents, aplicables a totes les persones i a tots els agents, tant del sector públic com del sector privat.
3. Són objecte específic de l'acció protectora a què fa referència l'apartat 2 les situacions i les actuacions següents:
 - a. La discriminació directa, que es produeix quan una persona rep, en algun aspecte relacionat amb l'habitatge, un tracte diferent del rebut per una altra persona en una

situació anàloga, sempre que la diferència de tracte no tingui una finalitat legítima que la justifiqui objectivament i raonablement i els mitjans emprats per a assolir aquesta finalitat siguin adequats i necessaris.

- b. La discriminació indirecta, que es produeix quan una disposició normativa, un pla, una clàusula convencional o contractual, un pacte individual, una decisió unilateral, un criteri o una pràctica aparentment neutres ocasionen un desavantatge particular a una persona respecte a d'altres en l'exercici del dret a l'habitatge. No hi ha discriminació indirecta si l'actuació té una finalitat legítima que la justifica objectivament i raonablement i els mitjans emprats per a assolir aquesta finalitat són adequats i necessaris.
- c. L'assetjament immobiliari, entès com tota actuació o omissió amb abús de dret que té l'objectiu de pertorbar la persona assetjada en l'ús pacífic del seu habitatge i crear-li un entorn hostil, ja sigui en l'aspecte material, en el personal o en el social, amb la finalitat última de forçar-la a adoptar una decisió no volguda sobre el dret que l'empara per ocupar l'habitatge. Als efectes d'aquesta llei, l'assetjament immobiliari constitueix discriminació. La negativa injustificada dels propietaris de l'habitatge a cobrar la renda argentadissa és indicatiu d'assetjament immobiliari.
- d. La utilització d'un infrahabitatge com a residència, la sobreocupació i qualsevol forma d'allotjament il·legal.

Article 12. Protecció pública

1. Les mesures de protecció que han d'adoptar les administracions públiques poden consistir en l'adopció d'accions positives en favor de col·lectius i persones vulnerables, la prohibició de conductes discriminatòries i l'exigència de l'eliminació d'obstacles i restriccions a l'exercici del dret a l'habitatge, així com d'ajustaments raonables per a garantir el dret a l'habitatge.
2. S'entén per ajustaments raonables les mesures dirigides a atendre les necessitats singulars de determinades persones per a facilitar-los, sense imposar una càrrega desproporcionada,

la inclusió social i el gaudi del dret a l'habitatge en igualtat de condicions amb la resta de persones.

3. Per establir si una càrrega és proporcionada o no ho és, les administracions públiques han de tenir en compte el cost de les mesures, els efectes discriminatoris que comporti no adoptar-les, les característiques de la persona física o jurídica, l'entitat o l'organització que les ha de posar en pràctica i la possibilitat d'obtenir finançament oficial o qualsevol altre ajut.
4. Les administracions públiques competents poden establir un règim d'ajuts públics per a contribuir a finançar les despeses derivades de l'obligació d'aplicar els ajustaments raonables a què fa referència aquest article.

Disposicions finals

Primera. Cos d'inspectors

En el termini màxim de sis mesos, l'Ajuntament haurà de posar en marxa les següents mesures:

- a. Creació del cos d'inspecció previst a l'article 4.3.
- b. Elaboració del cens d'habitatges buits.
- c. Elaboració del cens de desnonaments.
- d. Creació dels registres previstos a l'ordenança que no existeixin.

Segona. Rehabilitació d'habitatges

En el termini màxim de sis mesos, l'Ajuntament haurà d'elaborar un programa de rehabilitació d'habitatges d'acord amb el previst als articles 27 al 42 de la Llei 18/2007 del Dret a l'Habitatge.

Tercera. Modificacions legislatives de competència estatal

L'Ajuntament de Barcelona insta el Congrés dels Diputats, el Senat i l'executiu estatal per tal que dugui a terme les següents reformes legislatives:

- a. Prohibició dels desnonaments durant els mesos d'octubre a maig, ambdós

inclosos, així com d'aquells períodes en que climatològicament pugui suposar un risc per a les persones.

- b. Modificació de la càrrega de la prova en els procediments per assetjament immobiliari, quan hi hagi indicis clars, per tal que el denunciat justifiqui que les mesures adoptades eren necessàries per als seus drets i obligacions.
- c. Reforma de la Llei d'Arrendaments Urbans i altra legislació aplicable per tal de fomentar el lloguer de manera indefinida.
- d. Despenalització de l'ocupació d'habitatges i finques buides.

Quarta. Modificacions legislatives de competència autonòmica

L'Ajuntament de Barcelona insta el Parlament de Catalunya i el govern de la Generalitat a dur a terme les següents reformes legislatives:

- a. Fixar en un 15% de cessió urbanística en tota promoció privada o pública de més de 2.500 metres quadrats per tal que sigui destinat a habitatge social protegit.
- b. Fixar en 1 any el termini previst per considerar buit un habitatge en la Llei 18/2007 del Dret a l'Habitatge.

A Barcelona,

1.7. LA SALUT AL SERVEI DEL POBLE TREBALLADOR DELS PPCC

1.7.1. IDEES FORÇA PER UN MODEL DE SALUT AL SERVEI DEL POBLE TREBALLADOR DELS PPCC

El sistema patriarcal i capitalista dominant al nostre país aprofita la crisi econòmica i social provocada pel mateix sistema per dinamitar la salut i el sistema sanitari del poble català. Aquesta ofensiva neoliberal té un marcat caràcter ideològic amb l'objectiu d'acabar amb les conquestes del moviment obrer i popular i fer de la salut un negoci.

El fet de negar el dret a la salut del nostre poble ataca directament els pilars de la prevenció de la malaltia i la salut pública i obvia les recomanacions de l'OMS que des de l'any 2008 recomana els següents principis d'accions:

- La millora de les condicions de vida de la comunitat amb atenció al treball, gènere, habitatge, ètnia, migració.
- La millora de la distribució del poder i els recursos econòmics i socials entre classes, gèneres, ètnia o poble.
- La salut mediambiental com a base fonamental que afecta tots els aspectes de la vida comunitària i individual.

Les desigualtats en salut a les nostres poblacions són molt pronunciades i l'evidència científica ens mostra que la pobresa, el gènere i la migració són factors de risc per la salut.

Cal manifestar públicament que no correspon corregir les deficiències del sistema sanitari a l'administració local, tot i que cal vetllar per la implementació i el compliment amb criteris d'equitat d'un servei d'atenció sanitari, en cap cas ha de suplir amb recursos propis allò que és competència del Servei Català de la Salut, o el que hauria de ser un sistema sanitari 100% públic i universal.

En aquest sentit, és necessària la implicació dels municipis en la lluita per uns serveis sanitaris i socio-sanitaris que donin resposta a les necessitats de la població. Davant les tendències privatitzadores de l'administració, i tenint en compte els models sanitaris d'arreu dels Països Catalans, els ajuntaments han d'apostar per la defensa d'uns serveis públics, universals i de qualitat. Caldrà vetllar per un correcte ús dels recursos, que donin resposta a demandes creixents sobretot pel que fa als aspectes socio-sanitaris –atenció a persones malaltes, gent gran, persones amb mobilitat reduïda... És important també la promoció de la medicina preventiva i la potenciació d'hàbits de vida saludables.

Per tant, cal analitzar l'impacte en la salut de totes les polítiques públiques, planificar actuacions sobre els determinants en salut, fomentar la participació, capacitat de decisió i gestió de tota la comunitat en les polítiques públiques i avaluar els resultats.

Igualment, cal analitzar que els models de determinants en salut indiquen que una gran part de factors que determinen la nostra salut son externs al sistema sanitari i estan relacionats amb les variables de salut laboral, medi natural, sobirania alimentària, repartiment de tots els treballs i creació de llocs de treball per la cura de les persones, salut pública i comunitària, temps pel lleure i la participació de les persones en la vida pública. La autogestió i la democràcia directa de les persones i les comunitats són eines necessàries per una bona salut personal i social.

Per tal de reduir les desigualtats en salut generades pel sistema dominant cal que la administració local exerceixi competències en planificació urbana, transport, habitatge, serveis socials i comunitaris, serveis per la preservació del medi natural, cultura, esport, mercat laboral, treballs no remunerats, atur i economia local.

Els serveis de salut i sanitat han de ser garantistes i no poden mai derivar del nivell de recursos econòmics de la població. El dret a la salut i l'accés al sistema sanitari ha de ser universal, equitatiu i 100% públic.

El dret a la salut no serà mai dependent de l'accés al mercat laboral i el seu pressupost derivarà de les polítiques públiques que la comunitat decideixi en assemblees locals i territorials.

Les estratègies en salut i sanitat estaran adreçades a reforçar el dret de les classes populars a la igualtat en salut i a la transformació radical de la nostra societat en un nou model centrat en les necessitats de les persones i les comunitats. Defensem un model socialista, autogestionat i feminista pels PPCC. Les estratègies en salut han de ser desobedients al pagament del deute, l'euro, la UE, la Troika, el BCE i l'FMI i el TTIP. Sense aquesta desobediència no serà possible construir un model de vida en salut.

Amb l'objectiu de millorar la salut, cal planificar des de la comunitat (el barri o la vila) les deteccions en salut, analitzar les diferents situacions, prioritzar els problemes i les diferents actuacions, implementar les intervencions, fer seguiment i avaluar el plan consensuat. Cal planificar, actuar i avaluar des de baix, en aquest sentit, cal impulsar la creació de comissions de control popular com a usuaris potencials que som totes de la sanitat pública.

L'ajuntament ha de poder impulsar les enquestes de satisfacció en relació amb la xarxa d'equipaments sanitaris presents al municipi per tal de poder dotar-se d'elements de pressió davant l'administració sanitària.

Apostem per una educació sanitària individualitzada, perquè s'ha vist que les campanyes de promoció de la salut i de prevenció generals no han estat molt efectives. I aquesta educació

individual per part dels treballadors i treballadores de la salut només es pot aconseguir amb un augment de les plantilles, regides per un conveni que retorni i millori les condicions de treball segades en la actualitat per la reforma laboral i les posteriors contra-reformes, que respecti els temps d'atenció que tenen assignat i amb la potenciació de la formació continuada.

1.7.2. OBJECTIUS

POLÍTIQUES GENERALS A DESENVOLUPAR:

Promoure la informació a la població adulta, sobre la situació actual del drets socials i per descomptat del sistema sanitari, tant en la abolició de la universalitat com en altres mancances, tipus llistes d'espera, manca d'especialistes. Sense una població informada el control popular no té sentit.

Proporcionar informació, formació i assessorament a la població adulta, amb programes de salut i altres activitats organitzades i/o promogudes des de l'ajuntament.

Treball per la millora i dotació pressupostària suficient per la detecció dels problemes de l'àmbit social i sociosanitari. Per tant, potenciar els serveis socials.

Potenciar l'educació sanitària en la infància i l'adolescència amb l'impuls d'iniciatives a les escoles i des del mateix ajuntament.

Treballar per millorar l'educació sexual, sobretot en els joves, incidint en la prevenció dels embarassos no desitjats, com també en les malalties de transmissió sexual i la SIDA, i oferint un servei d'assessorament i informació sobre sexualitat des de les institucions sanitàries de la ciutat.

Donar suport a les associacions de familiars i malalts de les viles i ciutats.

Coordinar els serveis d'assistència psicopedagògica a les escoles i instituts amb les pròpies de l'ajuntament.

Exigir i fer realitat en els Centres Sanitaris la figura de treballador comunitari, psicòlegs i tots aquells professionals que configuren un equip interdisciplinari per atendre les demandes de la comunitat vehiculitzades per les assemblees (Consell de salut-control popular), amb l'objectiu de millorar la qualitat de vida de la població.

Facilitar, des de l'ajuntament, el suport de mediadors interculturals i treballadores socials, que puguin ajudar en la detecció de problemes socials i sociosanitaris i en la resolució de conflictes assistencials i socials a causa de les diferències culturals o religioses.

Salut mental. Treballar per la transversalitat de les intervencions (des de la visió dels determinants de la salut) per promoure, mantenir i recuperar la salut mental, especialment des dels serveis comunitaris (atenció primària), amb criteris d'equitat segons les necessitats (serveis socials, sanitaris, específics de salut mental, socioeducatius).

SERVEIS DE SALUT

Recuperar el concepte de servei públic també en la salut, amb un pressuposts reals en relació a la població atesa i els problemes de salut de la comunitat amb atenció específica a les malalties de les dones i a la seva dedicació a la cura.

Assolir un model de societat centrat en les necessitats de les persones. Posant en valor la necessitat de la planificació i les economies d'escala necessàries per tenir cura de la salut de les persones i les comunitats.

1.7.4. MESURES

1.7.4.1. IMMEDIATES

REVERSIÓ DE PRIVATITZACIONS, EXTERNALITZACIONS I/O GESTIÓ PRIVADA DE SERVEIS DE SALUT. PER UNA GESTIÓ DIRECTA DELS SERVEIS DE SALUT I SANITAT.

Per què

El dret a la salut i a una sanitat pública i equitativa és una necessitat bàsica per a tota la població. La seva privatització afecta directament als grups socials amb menys recursos, com són les dones, famílies monoparentals, pensionistes, persones migrades i grups en risc d'exclusió social. La gestió 100% pública es eficient i en el cost del servei no hi han d'haver beneficis econòmics.

Com

Remunicipalitzant serveis. Eliminant externalitzacions i absorbint els col·lectius treballadors precaritzats que siguin plantilles estructurals.

MÉS PRESSUPOSTOS PER A SALUT COMUNITÀRIA I SALUT PÚBLICA.

Per què

Per a prioritzar la orientació de la salut cap a una concepció més sobirana i propera a la població .

Com

Amb una gestió pressupostària centrada en la prioritització dels serveis públics, detraient dels programes més espulsius.

GESTIÓ 100% PÚBLICA

Perquè

Les subcontractacions, externalitzacions i qualsevol forma de gestió que prescindi de la funció de treballadors públics introdueixen privatització i desmantellament dels serveis, amb precarització laboral i disminució a curt o mig termini de la qualitat del servei.

Com

Mantenint i recuperant el treball i la funció pública en els serveis públics de salut. Es a dir revertir la situació i fent públic allò que està privatitzat.

DRETS LABORALS, DRET A LA FORMACIÓ CONTINUADA, DRET A CONDICIONS DE SALARI, TORNOS DE TREBALL DIGNES, LLIURES D'ASSETJAMENT LABORAL I SEXUAL.

Per què

Perquè les treballadores han de tenir unes condicions de treball dignes, amb un conveni únic que reculli els drets d'abans de les reformes laborals i les aspiracions reflexades en les plataformes elaborades. Jornades que permetin viure el treball, l'oci i el descans dignament.

Si les treballadores exerceixen en bones condicions el resultat del projecte reverteix directament en el que rep la prestació.

Com

Els Consells de Salut i els agents socials i sindicals vetllaran per la igualtat de gènere en la contractació, igualtat salarial, igualtat en la promoció laboral, igualtat en les condicions laborals, especialment en les persones que tenen responsabilitat de cura de les persones dependents. Cap retallada salarial per les mares en reducció de jornada.

Inclusió de totes les treballadores en el sistema públic sanitari.

REVERTIR L'ESPECULACIÓ FARMACÈUTICA DE LA SALUT

Perquè

Atès que l'enfocament farmacèutic de la salut, respon més als interessos de la indústria que no pas a les necessitats reals de la població. La pressió de les farmaceutiques sobre els professionals sanitaris i la població incideixen directament sobre la salut de la població

Com

Avaluació i reducció immediata i progressiva de la despesa en Farmàcia

DEDICAR UN ESFORÇ ESPECIAL A LA PREVENCIÓ EN SALUT

Per què

Reconeixem la importància de les formes i condicions de vida i treball de les persones, moltes vegades relacionades amb el seu nivell de vida i condició social com a factor principal de la degradació de la salut o l'emmalaltiment

Com

Potenciant la salut laboral a les empreses, l'esport, el lleure, la vida col·lectiva, l'associacionisme, programes específics per persones amb disminucions físiques o sensorials, gent gran.

PROXIMITAT DELS SERVEIS SANITARIS.

Per què

La salut és un dels serveis i equipaments públics que funcionen millor i guanyen prestació si són propers a la població.

Com

Mesures de desconcentració en districtes i barris . Planificació de la territorialització sota control popular i laboral. Contractació del personal necessari

SERVEIS SANITARIS LES 24H.

Per què

Els serveis de salut no poden ser interromputs , les necessitats de salut no dormen i l'atenció les 24 h és una necessitat bàsica de la qualitat del servei

Com

Amb la contractació necessària de personal i la reorganització dels serveis per atendre horaris de 24 h.

1.7.4.2. MESURES DE PROGRAMA DE TRANSICIÓ

CAPACITAT DE PARTICIPACIÓ I DECISIÓ EN ELS PRESSUPOSTOS I PROGRAMES, PER PART DE TREBALLADORES I VEÏNAT: CREACIÓ DE CONSELLS DE SALUT AMB CAPACITAT EXECUTIVA I PARTICIPACIÓ DIRECTA

Per què

L'autogestió pèls propis treballadors públics i el control popular són mesures òptimes per a la millora dels serveis

Com

Modificant la carta municipal i adequant el ROM i el PAM

FOMENT DE LA COL·LECTIVITZACIÓ DE LA INDÚSTRIA FARMACÈUTICA I HOSPITALÀRIA PRIVADA BARCELONINA

Per què

Els serveis públics i els drets socials en salut es veuen amenaçats permanentment pels interessos privats i industrials de la salut, mentre existeixen aquests voldrà dir que hi ha un tractament mercantilitzador i elitista de la salut

Com

Foments i polítiques econòmiques que afavoreixin el control d'aquestes indústries privades per part de treballadors i classes ,populars dels barris.

FOMENT I REDUCCIÓ DEFINITIVA DE LA JORNADA LABORAL A 30 H SETMANALS AMB MANTENIMENT DELS INGRESSOS I DE LA REDISTRIBUCIÓ IGUALITÀRIA DE LA RENDA SOCIAL COM A PRINCIPALS MESURES PREVENTIVES DE SALUT GENERAL

Per què

El nivell de vida la disponibilitat d'uns recursos mínims i la capacitat d'autocontrol de la pròpia vida són necessaris per a la prevenció del propi cos.

Com

Amb programes municipals dirigits a crear les condicions necessàries per aquest canvi i amb les actuacions degudes junt amb la mobilització popular que els facin possibles.

1.7.5. PROPOSTES PER UN PROGRAMA EN DEFENSA D'UN MODEL DE SALUT I SANITAT 100% PÚBLICS, EQUITATIUS I DE QUALITAT

a. Aturada immediata del desmantellament dels serveis públics. Derogació de les lleis d'estabilitat pressupostària que anteposen el pagament del deute a les necessitats socials del poble. No al pagament del deute.

b. Sistema sanitari de titularitat pública. Sanitat 100% pública, no classista, no sexista, no racista. Reversió de externalitzacions i privatitzacions de serveis en salut i socio-sanitaris. Augment de pressupostos per la promoció de la salut i prevenció de la malaltia. Més pressupostos per la atenció primària i la salut pública.

c. Planificació de les necessitats en salut des de les comunitats i pressupostos descentralitzats als barris i viles. Municipalització del sistema de salut i sanitat amb participació i gestió directa de treballadores del sector i població.

Increment de la despesa pública en salut i sanitat. Pressupostos suficients per la salut pública i comunitària que tinguin en compte les desigualtats de salut en gènere, classe socials, migració. Sistema de salut centrat en la promoció de la salut i prevenció de les malalties. Creació de regidories i conselleries de salut pública que vetllin per la salut del medi natural, la salut laboral als llocs de treball, la salut social de la població, sobirania alimentària, salut mental.

Pressupostos públics per la interrupció voluntària de l'embaràs al sistema públic, participació del moviment feminista, treballadores del sector i dones i atenció a totes les patologies derivades de la obligació de les dones a la cura de les persones, sobretot en l'àmbit domèstic.

Creació de llocs de treball amb condicions laborals i salarials dignes per les feines de cura de persones depenents.

d. Municipalització dels llocs de treballs dels serveis privatitzats amb els mateixos drets que les treballadores del sector públic. Incompatibilitat de les treballadores del sector públic amb el treball al sector privat. Poder assembleari per negociar amb els municipis condicions laborals i salarials lliures d'exploació, assetjament, mobbing, planificació i reducció dels temps de treballs sense reducció salarial, especialment a la conciliació de la vida familiar vers a les persones que tinguin cura d'infants i gent gran.

f. Gestió col·lectiva de treballadores i assemblees veïnals dels serveis de salut i sanitat. Autogestió dels pressupostos des de baix.

g. Reducció dels pressupostos per la indústria farmacèutica, Farma Indústria. Fomentar l'ús de medicaments genèrics i un sistema de preus en relació al valor terapèutic. Agència de Farmàcia de titularitat pública. Revisar el sistema de patents i reconèixer el dret a no pagar el deute a les empreses multinacionals farmacèutiques.

Avaluació i actuacions dels moviments socials contra el TTIP que afectarà el dret a la salut i al sistema sanitari públic, equitatiu i universal del poble treballador català.

h. Creació d'una agència única de compres de titularitat pública, que tingui en compte les sinergies de recursos.

1.8. DRETS SOCIALS: INFÀNCIA I ADOLESCÈNCIA

1.8.1. DIAGNOSI

La infància i l'adolescència, sovint oblidats per la majoria de partits o grups polítics, necessiten d'un programa clar, realista i que fugi del paternalisme o de la simple actuació de pedaços per intentar solventar tots els problemes que se'n van derivant.

Infants i adolescents han desaparegut de molts espais públics dels pobles i de gairebé tots els de les ciutats. La seva presència als espais públics ens dona una imatge de la qualitat de les xarxes comunitàries i de com o si aquestes vetllen pel bon desenvolupament i per la seguretat dels infants als espais comuns. Entenem que la salvaguarda dels drets d'infants i adolescents és un deure col·lectiu, que les societats han d'assumir en el seu conjunt. De la manera amb què tractem els problemes relatius a la infància en dependrà la reproducció i cronificació d'aquests problemes per tant tenen un impacte al conjunt del teixit social.

En l'àmbit més general, els principis als quals en devem són l'equitat, oportunitats per a la igualtat, reducció desigualtats, prioritat pressupostària, participació, coneixement i avaluació. Per altra banda, i de manera més general, creiem que la reducció de la pobresa i la desigualtat han d'anar lligades a l'estudi de la viabilitat de les prestacions municipals (condicionada als recursos) i les bonificacions tarifàries d'activitats municipals. També tindrem en compte els espais públics, els quals han de ser segurs i adaptats a les necessitats d'infants i adolescents diversos que també haurien de poder participar en el seu disseny.

Pel que fa a la primera infància, Capgirem Barcelona CUP advocarà per la reducció de la desigualtat establint l'excel·lència a l'escola bressol (ràtios, instal·lacions, innovació...) i tot el que se'n deriva: reducció del seu copagament, augment de la cobertura, beques, introducció de la renda com a criteri d'accés... A més, es tendrà en compte la reducció del risc social dels infants amb atenció domiciliària i informació a mares i pares, així com garantir l'accés a espais familiars i de criança i la facilitació per la conciliació laboral de treballadores i treballadors municipals.

Per reduir l'abandonament escolar de l'adolescència apostam per un acompanyament educatiu que donarà suport i millorarà l'èxit escolar, a més de programes específics i ajuts per als desplaçaments escolars si aquests no poden ser assumits per les famílies. La reducció del risc social d'aquests sectors poden anar lligats a la pràctica del lleure i l'esport, i la intervenció de professionals en medis oberts amb prevenció i reducció de riscos.

Finalment, però no menys important, Capgirem Barcelona - CUP treballarà per augmentar la participació sociopolítica dels infants i adolescents en la vida comunitària: posarem èmfasi en els espais de lleure i en espais que no necessàriament hagin de passar per la institució. Per dur a terme aquest plantejament creiem que l'educació hi jugarà un paper important com a procés que va més enllà de l'ensenyament, a part d'advocar perquè aquesta doni centralitat a la cooperació i la solidaritat en les relacions així com que promogui una perspectiva igualitària pel que fa a les relacions de gènere.

1.8.2. CONCEPCIÓ POLÍTICA DE L'INFANT | L'ADOLESCENT I LES FAMÍLIES | PERSONES CUIDADORES

1. Superar la VISIÓ DE L'INFANT com a dipositori subsidiari de les polítiques públiques > És subjecte de drets (i també de deures, fomentant una responsabilització vers allò comunitari)
 - 1.1. Avançar vers una protecció efectiva dels drets dels infants a través de la salvaguarda dels seus drets (no en termes únicament formals sinó també jurídics)
 - 1.2. Garantir l'acompanyament d'aquests drets amb pressupostos que els facin efectius, independentment dels contextos pressupostaris del moment.
 - 1.3. Integració transversal en els altres àmbits de la política
2. El seu desenvolupament ha de garantir-se en un CONTEXT FAMILIAR, COMUNITARI I SOCIAL que garanteixi el seu desenvolupament
 - 2.1. Avançar cap al reconeixement i normalització de diversos models de criança (diversitat d'unitats de convivència i "famílies") i criances de caire comunitari.
 - 2.2. Desenvolupament de polítiques que sobrepassin la centralitat de les polítiques de caire familiarista que conceben la dona com a cuidadora i l'home com l'aportador d'ingressos familiars.
 - 2.3. Treballar per la corresponsabilitat entre gèneres
 - 2.4. Desenvolupament de xarxes de suport mutu de caire comunitari
3. Garantir la igualtat d'atenció en tot el territori (necessitat d'avaluació - indicadors)
4. Desenvolupament de les polítiques d'Infància - equitat intergeneracional (les polítiques d'infància i adolescència trenquen la reproducció de la desigualtat.)

1.8.3. DESENVOLUPAMENT PROPOSTES DE L'INFÀNCIA I ADOLESCÈNCIA

1.8.3.1. LA PARTICIPACIÓ SOCIO-POLÍTICA

- Augmentar la participació d'infants i adolescents en la vida comunitària, no només a través dels canals institucionals (consells de participació infantil) i dels centres escolars
- Desenvolupament de processos de participació com a pràxi que persegueix la igualtat i que, per tant, no defugi la delegació, tenint en compte l'existència de factors de desigualtat com l'origen social i territorial, el gènere o la diversitat funcional, entre d'altres
- Potenciar el lleure i l'educació en el lleure com a espai on desenvolupar l'aprenentatge en valors i sociabilització d'infants i adolescents

1.8.3.2. SALUT DE LA INFÀNCIA I ADOLESCÈNCIA I DE LES FAMÍLIES | PERSONES CUIDADORES

- Participació d'infants | adolescents en la informació i presa de decisions referents a la seva salut
- Garantir el desenvolupament dels infants i adolescents amb diversitat funcional, malalties cròniques i hospitalitzats, entre d'altres.
- Evitar els processos de medicalització (psicologització i psiquiatrització) de què són objecte els infants i l'etiquetatge i la sobremedicació de situacions que es generen en el conflicte amb l'entorn.
- Dret al propi cos i accés a la formació, prevenció i decisió en la salut sexual i reproductiva.
- Garantir l'accés a la informació i assessorament en polítiques de planificació familiar i especialment en la interrupció de l'embaràs, soles o acompanyades per la seva família | persones cuidadores
- Eradicar la malnutrició infantil

1.8.3.3. EDUCACIÓ

- Educació com a procés que va més enllà de l'ensenyament: foment del lleure, el joc i la participació comunitària.

- Acompanyament escolar per a reduir el fracàs i l'abandonament escolar
- Posar a l'abast els recursos materials que garanteixen el desenvolupament de l'activitat educativa en igualtat
- Participació en els centres educatius de la Infància | adolescència i famílies | persones cuidadores
- Promoure una educació en el respecte de la igualtat en la diversitat, garantint la presència d'educadors i personal especialitzat a tots els centres, generalitzant el model d'escola inclusiva.
- Donar centralitat a la cooperació i la solidaritat en les relacions (foment de relacions entre iguals i coeducació, entre d'altres)
- Promoure una perspectiva igualitària en les relacions de gènere facilitant desenvolupament afectiu i sexual en llibertat
- Potenciar els models d'escola viva i nous mètodes pedagògics participatius i participatius
- Programa de detecció, prevenció i eradicació de l'assatjament escolar amb especial atenció a les seves causes i situacions que en provoquen l'aparició, amb especial atenció a les situacions de discriminació per origen, cultura, situació socioeconòmica, genere, sexualitat i diversitat funcional
- Accés gratuït, universal i garantit a les escoles bressol 100% públiques i amb ratios d'un professional cada 15 alumnes. Eradicació del copagament i la privatització.

1.8.3.4. CULTURA

- Incorporar als infants i adolescents com a generadors de cultura
- Desmercalitzar la cultura adreçada a infants i adolescents
- Accés gratuït a la formació musical i cultural més enllà de l'educació formal i reglada
- Foment de la lectura i escriptura crítica
- Foment de la cultura al carrer i l'expressió cultural lliure
- Potenciar l'esport i les pràctiques urbanes com a eines de socialització, integració i cooperació, amb accés a les infraestructures necessàries (actes autoorganitzats, skateparcs, pistes esportives, etc.) a tots els barris.

1.8.3.5. LLUITA CONTRA ELS FACTORS DE VULNERABILITAT DE LA INFÀNCIA I ADOLESCÈNCIA I LES FAMÍLIES (TRENCAMENT DE LA REPRODUCCIÓ DE LA POBRESA)

- Garantir els serveis i recursos materials (no transferències monetaries) necessaris per al normal desenvolupament de l'infant | adolescent (ex. escoles bressols, menjar, acompanyaments...).
- Desenvolupar espais de suport de maternitat/paternitat i espais de sociabilització d'infants i adolescents
- Frenar els processos de risc social: desnonaments, talls de subministres, manca d'accés als serveis públics, etc.
- Polítiques de prevenció de les situacions de risc (salut, marginalitat, abandonament escolar, drogodependències, etc.)
- Prevenció i eradicació del maltractament institucional d'infants i adolescents
- Desenvolupar programes d'atenció i acompanyament de joves tutelats i ex-tutelats
- Abordatge de la victimització secundària que deriva de la violència masclista
- Protecció d'infants i adolescents en l'àmbit de la delinqüència evitant l'entrada en centres penitenciaris

1.8.3.6. URBANISME

- Incloure en el disseny dels espais públics les necessitats dels Infants i adolescents
- Fer de l'espai públic espais segurs per a que infants i adolescents puguin desenvolupar-s'hi de manera comunitària
- Adaptar els espais públics i el mobiliari urbà als infants amb diversitat funcional

1.8.3.7. SALVAGUARDA DE DRETS

- Visualització de la infància i l'adolescència en mitjans i adaptació de les informacions al seu desenvolupament
- Donar a conèixer els seus drets al conjunt de la població
- Extensió del Síndic dels infants | adolescents com espai d'informació, assessorament i denúncia

de vulneració de drets de la Infància, l'adolescència i la família o les persones cuidadores.

1.9. JOVENTUT

1.9.1. POSCIONAMENT IDEOLÒGIC³

Es parteix de la consideració del jovent com a subjecte polític que viu de forma particular i diferenciada el seu dia a dia en una societat capitalista i patriarcal, ja sigui a nivell laboral, d'accés a un habitatge propi, d'experimentació de la seva sexualitat, de participació i vinculació política, del tractament que rep per part dels mitjans de comunicació..etc. D'aquesta manera entenem que el jovent és el motor d'inici de mobilització i canvi i que cal treballar per visualitzar la seva realitat i les alternatives proposades des d'aquest col·lectiu al model actual.

Creiem que cal treballar la temàtica juvenil de manera específica i al mateix temps incloure aquesta perspectiva de manera transversal en els diferents eixos programàtics.

1.9.2. DETECCIÓ DELS TEMES PRIORITARIS A TREBALLAR

Entenem, que cal desenvolupar un discurs i unes propostes sobre diferents eixos de treball que hem prioritzat:

1. Espais i model de socialització
2. Treball i precarització laboral
3. Habitatge i emancipació
4. Drets sexuals i rols de gènere

1.9.2.1. ESPAIS I MODEL DE SOCIALITZACIÓ

³ Les organitzacions de referència pel que fa el discurs que per al grup de treball que ha realitzat aquesta part del programa són les organitzacions polítiques Arran, SEPC, COS; alhora que aquelles que treballen en l'àmbit de l'Escoltisme i l'Esplai i aquelles assemblees/col·lectius que treballin a nivell de moviment juvenil als barris.

El jovent és el col·lectiu que més temps passa al carrer, relacionant-se, experimentant i descobrint; és al carrer on s'expressen les inquietuds i es busquen solucions. Les diverses ordenances del civisme han anat limitant i sancionant moltes de les activitats que fins ara es realitzaven al carrer. Alhora aquestes ordenances han reglat de tal forma l'espai públic que impedeix amb través burocràtiques i econòmiques la realització d'activitats i actes a tota entitat que vulgui utilitzar aquest espai.

Una de les conseqüències de la privatització de l'espai públic és la situació en la que ens trobem actualment; els diferents espais d'oci estan gestionats i pensats des dels adults, fet que exclou el jovent de decidir quines són les diferents opcions d'oci en les que vol participar. Al mateix temps, es planteja un model d'oci que promou el consumisme, el sexisme i d'individualisme, sovint basat en la drogodependència que fomenta l'alienació per tal de fer més suportable la precarietat existent entre el jovent.

1.9.2.2. TREBALL I PRECARITZACIÓ LABORAL

La principal problemàtica que aguditza la precarietat juvenil, és la precarietat laboral: amb el treball submergit, el treball no remunerat a la llar, la subocupació i el "pluriempleo", les males condicions de treball, l'escassetat d'ingressos i la baixa –quan no nul·la- protecció social dels joves. Però especialment, és el caràcter temporal del treball juvenil; aquest consisteix a haver d'encadenar feines que amb sort duren 6 mesos, o treballar de forma puntual i intermitent, o el model laboral de treballs estacionals que fan esperar l'estiu o l'hivern per treballar en jornades de més de 10 hores diàries amb males condicions laborals i sense descansos en sectors com són l'hostaleria, el turisme, el lleure i l'oci, condemnant el jovent a la precarietat i a la incertesa.

1.9.2.3. HABITATGE I EMANCIPACIÓ

Actualment el jovent viu en una conjuntura caracteritzada per la precarietat laboral, els elevats preus de l'habitatge, la nul·la aplicació de polítiques públiques destinades a fomentar l'emancipació del jovent i la impossibilitat de compaginar estudis i treball, produeix una situació on la majoria de les joves no poden emancipar-se i, per tant, no poden dur a terme el seu projecte vital de forma autogestionada, lliure i autònoma.

Tot plegat reverteix a les pròpies famílies ja que assumeixen tot el cost social i econòmic, traduïnt-se en una situació on el jovent depèn constantment dels recursos proveïts per la seva família, negant així la seva pròpia gestió de la seva vida. Així doncs, creiem necessari i vital apostar per la incentivació de l'emancipació juvenil en un habitatge digne i accessible.

1.9.2.4. DRETS SEXUALS I ROLS DE GÈNERE

Entenem que vivim en una societat heteropatriarcal basada en l'explotació de les dones a través de la divisió sexual del treball i que perpetua l'opressió d'aquestes amb les institucions socials i polítiques amb què es sustenta: família, matrimoni, església, escola i estat. En base aquesta situació, el jovent es veu evocat a reproduir els rols imposats des de les diferents estructures mencionades. Així doncs, les dones joves es veuen oprimides pel fet de ser joves i alhora del sexe femení. Al mateix temps, l'existència de violència de gènere i la manca de formació pel que fa la sexualitat (que principalment s'experimenta en aquesta etapa) dins del jovent és una realitat que cal afrontar i combatre.

1.9.3. MESURES

DEROGACIÓ DE LA LLEI DEL CIVISME PER TAL DE RECUPERAR L'ÚS DE L'ESPAI PÚBLIC COM A ESPAI DE TROBADA.

- Reduir i alleugerir les traves burocràtiques i econòmiques alhora de demanar els permisos necessaris per tal de realitzar activitats o actes a l'espai públic.
- Augmentar l'horari dels permisos de les activitats que es facin al carrer, tant a la nit com donar flexibilitat per a qualsevol altre acte i activitat.
- Eliminar totes aquelles lleis i ordenances municipals que dificulten l'ús de l'espai públic per part dels diferents col·lectius i persones dels diferents barris.
- Assegurar que a cada acte i activitat al carrer hi hagin lavabos públics.
- Fomentar la cultura popular catalana en els actes, celebracions i festes dels barris i de la ciutat de Barcelona.
- Creació d'una assegurança col·lectiva general.
- Garantir infraestructures diverses i necessàries, per a qualsevol tipus d'acte i activitat al carrer.
- Establir algun espai per a "fer botellon".
- Eliminar les multes per pintar o encartellar, i per beure al carrer.

DEFENSA DELS ESPAIS ALLIBERATS I AUTOGESTIONATS QUE PRETENGUIN DONAR UN ÚS SOCIAL AL BARRI.

- Apostar per la creació de Casals de Joves i que aquests siguin alliberats.
- Apostar per tenir un Casal de Joves alliberat a cada barri.
- Aturar tots els desallotjaments previstos de tots aquells Ateneus, Casals i CSOs ocupats amb perill de desallotjament.
- Aturar i personar-se jurídicament, des de l'ajuntament els desallotjaments dels espais alliberats.
- Fomentar l'ús d'espais privats que estan en desús, recordant a les empreses o propietaris que tenen espais buits, o multar-los.

GARANTIR L'AUTOGESTIÓ PER PART DEL JOVENT ORGANITZAT DE LOCALS PÚBLICS.

- Cessió de locals públics a les associacions, col·lectius entre altres que desenvolupin una tasca juvenil dintre el teixit associatiu dels diferents barris.
- Que l'ajuntament cedeixi un espai, per a cada esplai o cau.
- Canvi del model de gestió dels equipaments públics. Definició d'una nova política de gestió dels equipaments, amb la participació directa de la col·lectivitat i de les entitats, per evitar la privatització de l'espai públic.
- Augmentar els recursos econòmics destinats a les associacions/col·lectius/organitzacions juvenils mitjançant els processos de pressupost participatiu.
- Recuperar tots aquells espais destinats a equipaments públics, i que fins ara encara no s'han fet, i decidir de forma col·lectiva mitjançant democràcia directa al barri quines opcions són les prioritàries, si acabar el projecte i destinació original o cedir-los al teixit associatiu dels barris corresponents, sent una part d'aquests destinada al jovent. En el cas de dedicació a joventut la seva gestió i organització serà totalment autogestionada, però sense externalitzar ni un sol lloc de treball que es creï i per tant tots els llocs de treball seran de funció pública municipal.

- Exigir el compliment del Pla d'Equipaments Juvenils del 2005-2015 que té com a objectiu construir un Casal de Joves pel barri.
- Exigir l'adequació de diferents espais, al carrer o en equipaments municipals, per a que les joves puguin expressar i mostrar les seves inquietuds artístiques als veïns i veïnes barcelonines.
- Construir un hort urbà a cada barri, on els veïns i veïnes autoorganitzin per tal de cultivar verdures i fruites, amb la plena gestió d'aquests espais.
- Existència de cert equilibri entre l'espai públic i les terrasses de bar.
- Creació de sales de concerts per a joves i que n'hi hagi a tota la ciutat.
- Garantir el finançament dels equipaments, i que cada espai s'adapti a la necessitat de cada barri.
- A tots els barri hi ha d'haver un casal de joves, bucs d'assaig, pistes d'esports, un PIJ, aules d'estudi i que siguin nocturnes.
- Crear o millorar els skateparks, que els joves decideixin com volen que siguin.
- cessió del local per a l'autogestió del històric edifici de Transformadors, antiga seu del CJB.
- Reivindicació del jovent del barri del Fort Pienc, així com el conjunt del moviment associatiu i veïnal del barri
- Aglutinar, donar veu i recolzar aquells col·lectius i grups de joves que treballin per la reivindicació d'espais propis per tal de poder desenvolupar les seves activitats; ja sigui mitjançant l'ús de l'espai públic, d'espais autogestionants, llogats o municipals.

ASSEGURAR QUE TOT EL JOVENT ESTIGUI FORMAT RESPECTE ELS SEUS DRETS LABORALS, FOMENTANT EL TREBALL COL·LABORADOR I COOPERATIU.

- Dur a terme xerrades i crear punts d'informació als instituts.
- Formacions de treball gratuïtes.
- Potenciar els sindicats de classe anticapitalistes entre les i els joves.
- Assegurar que no hi hagi diferències de sou per edat a les empreses municipals i subcontractades.

- Regular les feines d'economia submergida juvenil.
- Condicions laborals dignes en espais laborals relacionats amb l'educació que assumeixen en gran majoria la gent jove com a primers treballs (monitors de menjador, monitors de permanències...).
- Augmentar els punts d'Informació Laboral per a joves i garantir que aquests ofereixin assistència jurídica gratuïta.
- Assegurar i controlar que les condicions laborals de les empreses privades que entren en concurs siguin dignes i no precàries. Així doncs, obligar també a totes les empreses municipals a fer contractes a totes les joves que hi estiguin duent a terme un servei.
- Desenvolupar una campanya de suport per a les joves per tal que aquestes exigeixin la firma de contracte al seu lloc de treball.
- No donar cap nova llicència d'activitat a les Empreses de Treball Temporal per desenvolupar la seva activitat a la ciutat, entenent que són una de les principals fonts de precarietat del món laboral.
- Dur a terme una inspecció laboral generalitzada.
- Denunciar a les empreses privades que exploten a les joves.
- L'Ajuntament, com a contractant, hauria d'aplicar mesures de conciliació del temps laboral amb el temps domèstic, familiar o d'oci per als seus treballadors i treballadores.
- Aglutinar, donar veu i recolzar aquells col·lectius i grups de joves que treballin per la reivindicació dels drets laborals del jovent, alhora que intentar fomentar la creació de xarxes de suport- amb coordinació a les altres organitzacions de l'Esquerra Independentista i del moviment juvenil que treballen en aquest àmbit- entre aquest col·lectiu per tal de fer front a aquesta situació.

HABITATGE I EMANCIPACIÓ

- Creació d'una borsa municipal d'habitatge i suport a aquelles okupacions d'habitatges treballant per l'acció col·lectiva i en xarxa:
- Destinar una part de l'habitatge públic a l'habitatge pel jovent.
- Creació d'Oficines d'Habitatge Juvenil que gestioni la borsa d'habitatge aplicant criteris de qualitat i de recursos econòmics.
- Donar cobertura legal gratuïta a okupacions d'habitatges.

- Destinar una part de l'habitatge de protecció oficial al jovent.
- Apostar per la masoveria urbana i regularitzar-la com una eina més d'accés a l'habitatge.
- Creació d'una taula d'habitatge municipal en la que les joves hi hagin de ser presents de forma vinculant.
- Posicionar-se i personar-se amb les afectades de processos d'execució hipotecària i facilitar el servei d'informació, assessoria tècnica i jurídica pels casos d'assetjament immobiliari.
- Establiment d'Oficines d'Habitatge Juvenil a cada barri per assessorar legalment al jovent que ho necessiti.
- Generar mecanismes perquè el jovent pugui hipotecar-se fins el 100% del valor de l'habitatge en l'accés a habitatge de protecció oficial.
- Reconèixer l'okupació com una eina per a l'emancipació juvenil.
- **Obligatorietat d'obrir processos de participació vinculant garantint la participació del jovent abans de començar processos de transformació urbanística.**
- Creació de plans urbanístics amb la consideració de les necessitats del jovent.
- Aglutinar, donar veu i recolzar aquells col·lectius i grups que treballin per la conscienciació i realització de polítiques públiques en matèria d'habitatge juvenil a més de fomentar espais per abordar les problemàtiques existents d'una manera col·lectiva i feminista. Finalment, treballar per canviar el model dels serveis d'informació i assessoria dels municipis per tal que s'integrin els diferents punts especificats anteriorment.

DRETS SEXUALS I ROLS DE GÈNERE

- Creació de centres de joves d'educació efectiva-sexual on entre d'altres es rebi informació sobre mètodes anticonceptius no agressius a cada barri: **S'ha de promoure la gratuïtat de compreses, tampons, i condons ja que és un producte de primera necessitat. A més a més també s'ha de fer difusió d'altres mètodes més sostenibles i menys agressius pel cos de la dona.**
- Assegurar programes municipals en els centres d'educació formal i no formal, promovent el treball en xarxa entre els diferents agents per tal de treballar els temes de desenvolupament i salut efectiva, sexual i reproductiva **d'una manera integral, feminista,**

no criminalitzadora de les opcions sexuals i identitats sexuals diverses i sobretot centrada en la penetració. : Cercar sistemes per fomentar una bona salut sexual des dels Centres d'educació Secundària i no heteronormativa Obligatòria. Creiem que les fórmules que s'estan utilitzant actualment als Instituts no s'enfoquen de forma adient ja que no s'aconsegueixen eliminar els tabús, ni doten a la joventut de coneixements suficients per entendre la sexualitat en el seu significat més ampli.

- Accés lliure i gratuït a preservatius als instituts, equipaments juvenils i tots aquells llocs públics que utilitza la gent jove.
- Aglutinar, donar veu i recolzar aquells col·lectius i grups que treballin per la conscienciació en l'àmbit dels drets sexuals i els rols de gènere **ahora que fomentar espais per abordar les problemàtiques existents d'una manera col·lectiva i feminista. Treballar per canviar el model dels serveis d'informació dels municipis per tal que s'integrin els diferents punts especificats anteriorment.**

1.10. GENT GRAN

1.10.1. DIAGNOSI

La gent gran amb pocs recursos i pensions molt minses es troba de ple dins aquest nombre de persones a les quals la crisi i els seus efectes ha colpejat molt fort. Les institucions en lloc de vetllar i adequar mesures perquè molta gent gran pugui residir a casa, en condicions dignes, no han previst o han declinat la seva responsabilitat. Per tant aquestes persones ja no disposen de recursos per a fer millores a casa, o mantenir en condicions adequades el seu habitatge, que a poc a poc deixarà d'ésser una "llar" confortable o mai arribarà a ser-ho!

En un informe de Càritas es fa servir el concepte de "oikos" terme grec que significa llar, adherit intrínsecament al terme persones **"llar mes persones"**. *Aquest és el terme correcte que preveu la satisfacció d'un dret intrínsec, dret a un habitatge digne, i dret a ésser acompanyat pels serveis socials al procés d'inclusió social dels usuaris de l'habitatge.*

Però, si les persones grans no poden fer front al manteniment de la seva llar o a les reformes necessàries (adequació de banys adaptats, aïllament tèrmic...) i si tampoc poden afrontar el pagament en els termes marcats del lloguer, i del rebuts de l'aigua, llum, gas... llavors automàticament entren en el cercle de persones amb perill d'exclusió residencial i social. Aquí tenim una gran mancança dels serveis socials públics. I que urgeix pal·liar.

Insistim:

Tots els paràmetres esmentats ens porten –afirma l'informe de Càritas –al concepte dels **"sense llar"** –terme diferent al de **"sense sostre"**. "Sense llar", perquè, no es limita a l'espai físic sino que també conté l'espai emocional, afectiu, psíquic i social. Hem de tenir present que és inseparable del concepte de llar, l'**estabilitat, l'accessibilitat (econòmicament accessible) i el que sigui adequada per a tothom: "Disseny universal", l'únic que no exclou a ningú ,per raons de "diversitat funcional"**.

Principis Fonamentals per a tenir sempre ben presents:

- "Tots els ciutadans tenen dret a un habitatge digne i adequat. Els poders públics promouen les condicions necessàries i establiran les normes pertinents per tal de fer efectiu aquest dret, i regularan la utilització del sòl d'acord amb l'interès general per tal d'impedir l'especulació. **La comunitat participarà en les plusvàlues que generi l'acció urbanística dels ens públics.**"
- "Tots som iguals davant la llei, sense que pugui prevaler cap discriminació per raó de naixença, ètnia, sexe, religió o qualsevol altre condició o circumstància personal o social."

Aquest dos Principis establerts per la Declaració dels Drets Humans i inclosos dins la mateixa Constitució, són flagrantment violats i/o incomplerts a diari.

La situació de crisi que venim arrossegant des de el 2008, la precarietat laboral i la pèrdua de poder adquisitiu han provocat que un percentatge de persones en situació de vulnerabilitat, se situïn ara en una franja d' exclusió residencial i social. La vulnerabilitat s'agreuja quan existeixen fractures relacionals i de pèrdua de xarxes de suport familiar i social i quan es va esmicolant el sistema de protecció social.

D'aquesta manera alerta l'informe de Càritas " Llar, habitatge i salut" elaborat l'any passat, el 2013 i que ha estat reconegut a nivell internacional, com a informe destacat pels seus anàlisis, detecció dels problemes i conclusions.

1.10.2. EXCLUSIO RESIDENCIAL

Factors :

Una persona sense llar no té accés a un habitatge, a participar, a treballar, a formar-se, a tenir cura de la seva salut... o a afrontar les seves addiccions. Es troba en l'àmbit més sever de l'exclusió: es una persona que no existeix. Es invisible. Aquestes situacions, on hi arriben molta gent gran... comporten:

- Dependència econòmica i de les necessitats bàsiques.
- Invisibilitat social. Sentit de no pertinença. Soledat permanent.
- Pèrdua del sentit personal de l'autoestima, malaltia mental,.. addiccions.

Per això és tant important que els serveis socials ajudin a aquestes persones que degut al deteriorament de l'habitatge on viuen, han pasta a ésser persones "sense llar", i poden arribar a esdevenir persones " invisibles". **Ningú –cap persona gran per tant- ha de viure a la força en un allotjament que s'ha jutjat com infra-habitable.**

Solucions:

1. **Habitatges de lloguer social** (compartits i unifamiliars d'inclusió)

Càritas allotja a 1.515 persones en habitatges compartits (357) i unifamiliars d'inclusió; així com 6 en centres residencials.

1. **Habitatges supervisats** (situació propera a habitatge propi i autonomia total)

Càritas insisteix en que s'ha de fer un seguiment, mitjançant els serveis socials, d'aquestes persones, a fi que no es deteriorin i puguin acomplir el seu camí cap a l'autonomia plena. L'entitat desposa de 294 habitatges gestionats per la "Fundació

Foment de l'“Habitatge Social” a més de 19 habitatges per a gent gran, tutelats, i situats a l'Almeda, Cornellà.

1. **Habitatges amb suport** (acompanyament a l'autonomia)

Disposa, Càritas de 37 habitatges compartits i 7 unitats de convivència per a gent gran.

Els habitatges per a persones grans amb dependència lleu o moderada i alta dependència social han d'afavorir la interdependència per la qual l'ajuda mútua i l'acompanyament professionalitzat esdevenen imprescindibles.

Cal un acompanyament menys directiu, tot reforçant els aspectes d'autoorganització per afavorir al màxim la responsabilitat de les persones vers el seu entorn, i els lligams d'elles vers aquest entorn, d'on pràcticament, degut al seu aïllament, se'ls havia foragitat. **Aquí podríem situar-hi totes aquelles persones “sense sostre” que necessiten d'un tracte molt acurat i adequat a la seva pèrdua dels lligams socioafectius i exclusió social més severa.**

1.10.3. PROPOSTES

- **Anul·lació del “banc dolent”.** Tal com s'indicava al començament és un dret i una exigència social que la comunitat participi en les plusvàlues que generi l'acció urbanística dels ens públics. Hem d'impedir l'especulació. (Sareb).
- **Pla d'acció URGENT.** Donar allotjament i suport social a famílies i persones soles, sobretot en casos de **persones grans o amb alguna dificultat (diversitat funcional)**. A ells els serà molt difícil residir en habitatges del mercat lliure. Aquest Pla també ha d'incloure a les **persones “sense sostre”** o que vivien en pensions.
- **Creació de noves Residències per a gent gran i/o amb diversitat funcional.** Existeix el problema dels grans dispendis que actualment realitza l'Administració quan edifica i obre una Residència. Però un control acurat de la despesa i la no externalització dels serveis, segur que minoraria el cost. (Actualment, l'Administració allotja moltes persones grans i/o amb Diversitat Funcional en Residències privades, les anomenades “concertades”).
- **Centres de dia.** Milloren i perllonguen l'estada a casa (desig habitual de les persones grans), i augmenten l'autoestima degut a la sociabilització i a la “protecció que els suposa estar confortablement durant gran part del dia en un lloc apropiat per ells on realitzen innumerables activitats. I on el control de la medicació i de l'estat general de la persona es molt més acurat i visible.

- **P.S.I. (Pla Social individualitzat).** El binomi: LLAR mes PERSONES ens permet dur a terme un Pla Social Individualitzat, tenint en compte les circumstàncies familiars i personals de cadascun/e dels usuari/es.
- **S'ha de fer un mapeig correcte de les persones de la ciutat en situació d'exclusió residencial o social.** Per saber ben clar on hem de dedicar els esforços i on hem d'actuar amb més urgència. Les persones grans o mes joves amb Diversitat Funcional o amb malalties mentals, Alzheimer, mereixen també ésser dins aquest mapeig ja que tot s'interrelaciona. Hi ha persones grans que tenen cura dels seus fills amb Diversitat Funcional i això augmenta la vulnerabilitat de les mateixes.

2. PODER POPULAR I DEMOCRÀCIA DIRECTA

2.1. Democràcia segrestada

2.2. La participació política com a motor del canvi social

2.3. Cap a la democràcia directa. Propostes.

2.4. Retribucions institucionals, transparència i retorn social

2.5. Gestió pública

2.6. Comunicació popular i dret a la informació

2.1. DEMOCRÀCIA SEGRESTADA

El model d'estat (monarquia) es caracteritza per oferir pocs espai de participació realment decisoris més enllà de la delegació política mitjançant l'elecció de representants cada quatre anys. El règim constituït del 78 ha fomentat unes pràctiques socials i una cultura política basada en el monopoli de l'acció política institucional a mans dels partits del *status quo* i la reproducció de les seves dinàmiques clientelars i lògiques de funcionament en els diferents espais administratius, entre ells també els municipis.

Tot i que moltes demandes socials no són noves històricament, avui aquesta tradició o *forma institucionalitzada de fer política* està sent qüestionada (de nou) per amplis sectors d'una població que no veu representada la voluntat popular sobre la gestió quotidiana de les seves condicions de vida i necessitats socials. Mentrestant, s'observa com la *delegació de poder* en un petit grup de representants electes es demostra ineficaç i segrestada al servei dels interessos lucratiu i clientelars de la minoria de sempre.

Es demanden (i proliferen) cada cop més ofertes polítiques i institucions que siguin molt més permeables a la iniciativa popular -tal i com demostren les nombroses iniciatives que entitats i plataformes engeguen per incidir directament en la defensa dels drets socials o per demanar mecanismes útils de participació que donin sortides a les demandes socials i nacionals-. Però, tot així, i més enllà d'incidir en l'agenda política i en l'agenda pública, el que es qüestiona alhora des dels propis actors socials que les engeguen és que aquestes iniciatives no disposin de mecanismes reals d'incidència en la presa de decisions polítiques sobre els afers quotidians. És a dir, que es redueixin a sol·licitar la presa en consideració i siguin els espais institucionals reduïts als escollits per delegació (parlaments i executius) qui tingui la última paraula o decideixi políticament -cas de les

ILPs-, enlloc de ser la majoria social qui deliberi i decideixi sense intermediaris mitjançant instruments de democràcia directa o semidirecta.

Aquest fenomen representa l'eclosió d'un nou paradigma que reclama la **plena sobirania en la presa de decisions col·lectives**, en contraposició a un model on les decisions es traslladen cap a centres llunyans i no democràtics -o reduïts- de poder. Els centres de decisió reals (les elits i institucions econòmiques) es troben fora de l'àmbit polític i el condicionen, de tal manera, que aquest darrer es redueix només a complir les seves atribucions formals, mentre alhora es beneficien de l'ús dels aparells de l'estat per garantir i afavorir els seus interessos. Així es consolida en el nostre entorn un cercle viciós en el que la cultura de la 'democràcia delegada' - que basa la seva pràctica a reduir els nostres drets polítics en la tria d'uns representants escollits en les diferents eleccions cada quatre anys ("els escollits") - esdevé un instrument qualitativament molt útil als ulls de la minoria dominant: a més reduït n'és el centre de poder democràtic, més influenciable i dominable davant els grans poders fàctics i reals, el Capital. I més fàcil, fins i tot incidir-hi (despatxos) sense necessitat dels mass media.

2.2. LA PARTICIPACIÓ POLÍTICA COM A MOTOR DEL CANVI SOCIAL

Des de la *CUP Capgirem Barcelona* entenem la participació política com l'embrió d'un nou model democràtic, econòmic i social que permeti revertir l'actual presa de decisions consolidant **un model de baix a dalt**, democratitzant la *Política* i defugint les mateixes (i tan consolidades) pràctiques (vigents i "antigues") de l'elecció de nous líders, avantguardes o mesies a qui delegar i reduir el nostre futur a "salvar", la gestió de les nostres vides i tot el nostre poder decisor. Cal crear noves eines que permetin participar als veïns i veïnes directament en les decisions polítiques que els afecten, que superin la delegació i sempre al seu servei.

La participació popular és un eix transversal i fonamental del discurs, acció i pràctica política d'aquesta candidatura. L'experiència demostra que, des del govern però també des de l'oposició el seu discurs i la seva praxi democràtica esdeven un instrument útil que ajuda a forçar públicament a la resta d'actors polítics a assumir la cessió i *retorn a la base* dels espais de participació directa més enllà de les institucions.

Amb la voluntat d'executar un **procés d'aprofundiment democràtic** en els municipis plantejem una sèrie de propostes i mesures de transformació de l'actual sistema orgànic municipal per reactivar l'actual democràcia de baixa intensitat. No volem gestionar la misèria, sinó que volem una **transformació de fons, i noves dinàmiques i pràctiques. No enganyem a ningú: volem canviar les nostres condicions de vida, materials i comunitàries. Transformar la societat i democratitzar-la.** I per fer-ho, partim de les següents premisses:

Retornar a la població (únic subjecte sobirà) el protagonisme en els processos de gestió municipal.

Afavorir i potenciar els mecanismes de participació directa, practicant-los.

Potenciar la gestió col·lectiva, la corresponsabilitat social i la màxima transparència en la gestió municipal.

Iniciar processos reals de descentralització administrativa, política i de recursos, per democratitzar la presa de decisions sobre els afers del seu propi espai residencial o espai de vida quotidiana (barri) i possibilitar la participació veïnal de forma efectiva.

Potenciar i posar en marxa criteris per a una administració transparent, desburocratitzada (sense barreres ni filtres administratius només comprensibles per a minories familiaritzades en la cultura jurídica), àgil i eficaç.

2.3. CAP A LA DEMOCRÀCIA DIRECTA. PROPOSTES

Més enllà de mesures concretes a nivell conjuntural, proposem estructures estables de participació que superin les actuals limitacions de les institucions municipals. Es tracta de generar l'arquitectura constituent de la presa de decisions polítiques a la ciutat de Barcelona. Una participació municipal creativa i popular, impulsada des de baix, que es pot generar sense necessitat de governar, atès que estem proposant crear **estructures de contrapoder**:

Descentralitzades i enxarxades: L'articulació de la democràcia participativa veïnal als barris és una peça fonamental del contrapoder popular. Sobre aquesta base cal crear altres dispositius per participar i coordinar la deliberació i la presa de decisions a nivell sectorial, de districte i municipal.

Autònomes i autogestionades: Els nous espais de participació política han d'estar dotats de suport material, tècnic i pressupostari municipal, defugint tota instrumentalització o mediatització, amb l'objectiu de garantir la seva capacitat d'autogestió comunitària. Cal fer-ho, a més a més, respectant els ritmes i necessitats desiguals.

Obertes i inclusives: Cal facilitar al màxim la participació tant a nivell grupal-col·lectiva com a títol individual, i això implicarà desenvolupar instruments de les tecnologies de la informació i la comunicació, i en l'extensió de formes de democràcia directa, en particular de les consultes ciutadanes.

2.3.1. LA CARTA COMUNAL DELS BARRIS

La Carta Comunal dels barris de Barcelona és una proposta de projecte col·lectiu generat des de baix. Un procés constituent per instituir una nova cultura política basada en el "manar obeïnt"

zapatista. Per tant, cal replantejar l'estratègia participativa i d'impuls de la radicalitat democràtica a la ciutat tot capgirant l'entramat participatiu municipal a partir de l'articulació d'estructures alternatives que sorgeixin dels moviments populars i de la xarxa associativa dels diferents territoris. Mentre no ho aconseguim, volem que els consells de barri siguin més útils, col·laboratius i decisoris i no un mer instrument de propaganda per legitimar el govern municipal de torn.

Tot i la importància legal de la Carta Municipal de Barcelona en relació al marc competencial de l'ajuntament, aquesta no deixa de ser un cos jurídic propi de l'autonomisme espanyol i del model capitalista que volem desbordar. Altrament, tampoc és l'únic instrument legal i/o normatiu que defineix les possibilitats d'actuació municipals en el camp de la participació (Llei de Bases de Règim Local, Llei municipal i de règim local de Catalunya, la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, les Normes reguladores de la participació ciutadana de l'Ajuntament de Barcelona, les Normes reguladores d'organització i funcionament dels districtes, etc.). És per això que hem de generar un procés constituent a la ciutat de Barcelona, en el marc del procés de ruptura independentista per canviar-ho tot, que es concretés en l'elaboració col·lectiva de la Carta Comunal dels Barris de Barcelona.

La proposta d'una Carta Comunal dels barris de Barcelona parteix de la idea de que els recursos es produeixen en comunitat i de que és aquesta la que ha de gestionar-los d'una manera cooperativa i radicalment democràtica des del convenciment que no és possible la construcció d'una societat viable sense el reconeixement dels béns, coneixements i riqueses que són comuns a totes i tots i que fan possible la vida en comú. Que aquests béns comunals són essencials tant per al manteniment de la vida com per garantir una justícia social, i que comprenen tant elements del medi natural, com la terra, l'aigua, els boscos i l'aire, com altres recursos generats en societat (gestionats sovint per institucions públiques i privades que han demostrat poc respecte a la seva conservació i millora) com són l'espai públic, la sanitat, l'educació, les cures col·lectives, la cultura i el coneixement.

a) Consells Comunals de Barri

Proposem la creació de Consells Comunals de barri mitjançant un procés de definició col·lectiu dels propis espais generats. Plantegem decidir conjuntament des de la radicalitat democràtica que volem, i fem inevitable que les noves representants polítiques (regidores i regidors) participin en els consells comunals de barri sota la premissa del "manar obeïnt". Els consells comunals de barri són assemblees de barri en defensa de la ciutat comuna.

Es tracta d'un procés de desobediència –destituïent- i alhora de creativitat popular –instituent- que haurà d'anar substituint progressivament els consells de barri actuals pels nous consells comunals de barri, una nova realitat institucional creada des del carrer a través de l'impuls de les lluites populars.

Del treball coordinat i en xarxa amb els consells comunals de barri, es podran generar els "plans

comunals de barri”, és a dir, els fulls de ruta on concretar de manera estratègica i consensuada l’actuació municipal a cada barri al llarg del mandat.

b) Consell Popular de Barcelona

És un òrgan de participació mixt en el que la ciutadania i representants de les entitats debaten amb els representants polítics i els tècnics de l’ajuntament els assumptes públics locals (pressupostos, PGM, infraestructures, habitatge, cultura, salut...). Aquest òrgan permet una major regularitat i control que les assemblees obertes i pretén superar les limitacions i la rigidesa dels plens municipals.

Aquest Consell ha d’afavorir els espais de descentralització de l’administració i la participació directa de la població i del teixit associatiu del municipi, amb poder real, com a agents actius de la vida política i participativa del municipi (gestió de pressupostos, agents actius de cohesió social, espais de participació i diagnosi del municipi,..). Un dels objectius serà capgirar la participació i la presa de decisions que està reglamentada amb la Carta Municipal de Barcelona per una Carta Comunal dels barris de Barcelona.

c) Taules tècniques populars especialitzades cadascuna d’elles en temàtiques, lluites i resistències específiques: educació, sanitat, habitatge i urbanisme, lluita feminista i antipatriarcal, mobilitat i transport, cultura, ecologia, etc.

Es tracta d’impulsar, des de baix, altres estructures complementàries de contrapoder que siguin àmplies i unitàries, amb capacitat de sumar les lluites existents i, alhora, que contemplin l’objectiu d’aconseguir el reconeixement institucional en tant que instruments real de participació ciutadana del municipi.

2.3.2 DESCENTRALITZACIÓ DE LA PARTICIPACIÓ POLÍTICA

a) Concreció d’òrgans polítics descentralitzats als barris:

- Apropar la presa de decisions als veïns i veïnes constituint els Consells (Comunals) de Barri com a òrgans de govern polític descentralitzat dins de cada Districte.
- Per facilitar el debat participatiu i l’eficàcia es proposa constituir Taules Tècniques Populars de Barri com a espai on s’elaboren les propostes que són presentades, debatudes i aprovades, si s’escau, en el Consell (Comunal) de Barri. En aquests Taules hi participen les associacions, entitats, col·lectius, els veïns i les veïnes i els tècnics sectorials.
- Les propostes aprovades als Consells (Comunals) de Barri passen directament a ser debatudes i aprovades en el següent Consell de Districte, juntament amb les presentades pels diferents grups polítics amb representació al Consell.

b) Crear la figura dels Plans Directors de Barri (plans comunals) de caràcter polític vinculant :

- Elaborar Plans Directors de Barri de 4 anys en els primers mesos de cada mandat per fer efectiva la nova democràcia de baix a dalt i construir des de les capacitats veïnals els objectius generals i específics que han de ser la base de l'acció política als barris.
- Les Taules Tècniques Populars elaboren les propostes que seran debatudes en un Consell (Comunal) de Barri Extraordinari on s'aprovarà el Pla Director de Barri.
- El Consell (Comunal) de Barri fa el seguiment de la seva implementació i possible revisió.
- Els Plans Directors de Barri de tots els barris del districte són la base de l'elaboració del Pla Director de Districte.

2.3.3 CANALS, MECANISMES I PROCESSOS DEMOCRÀTICS

a) Referèndums municipals: Entenem el referèndum com una eina de participació ciutadana que cal normalitzar i utilitzar com a mètode d'intervenció política habitual. La convocatòria d'un referèndum ha de convertir-se i s'ha d'entendre com un element fonamental de democràcia directa.

La convocatòria de referèndums ha de servir per implicar el conjunt de la població en la presa de decisions col·lectives, especialment en aquelles decisions polítiques d'interès general de competència municipal. Per exemple, es poden establir mecanismes pels quals les iniciatives que suposin un percentatge significatiu dels pressupostos municipals hagin de ser referendades a través de la consulta popular. Perquè el referèndum sigui una eina realment útil i sigui percebut com un mecanisme d'incidència real cal que tingui garanties de que la decisió presa per la ciutadania, previ debat públic, serà vinculant per les institucions.

La iniciativa de convocar referèndums pot sorgir de qualsevol dels òrgans de participació ciutadana o directament de la ciutadania organitzada (per exemple recollint un nombre de signatures estipulat en el reglament orgànic municipal). S'habilitarà la figura del **referèndum revocatori** per a poder destituir càrrecs públics en casos d'incompliment de compromisos o males praxis en la gestió pública.

En les consultes populars municipals hi podran participar totes les persones empadronades al municipi majors de setze anys, alhora que es fomentarà el debat sobre els temes tractats entre els menors de setze en els seus centres escolars, a través de jornades de participació i debat coorganitzades entre els centres i l'Ajuntament. Cal recordar en aquest sentit que les úniques consultes que s'han realitzat a molts municipis catalans són les consultes populars sobre la Independència i el "Multireferèndum", nascudes de l'autoorganització popular.

b) Obertura dels plens: Els plens municipals a pesar de ser un òrgan municipal on es prenen decisions importants que afecten al conjunt del municipi i de la ciutadania acostumen a ser espais tancats amb dèficits de participació ciutadana. Els plens s'han d'obrir a la ciutadania, la qual cosa implica:

Fer la màxima difusió dels dies de celebració dels plens i el contingut de les mateixes.

Contemplar mecanismes perquè la població i les entitats puguin presentar mocions o propostes d'acord en els plens.

Oferir espais per tal que la ciutadania i entitats puguin formular preguntes a regidors/es en l'apartat final dels plens.

Informar a tota la població dels acords presos en els plens i el sentit del vot dels grups municipals.

c) La Regidoria de Participació Política i Democràcia Directa: Cal que l'ajuntament es dotin d'una regidoria pròpia de participació ciutadana que lideri les propostes que prèviament es decideixen en l'àmbit de participació. El seu objectiu és facilitar i regular el procés de transferència i descentralització de competències (de gestió, administració, control i execució) cap als Consells Comunals. Caldria crear, doncs, un Departament de Participació Política i Democràcia Directa, però de caràcter transversal amb la resta de departaments de l'Administració local. També des d'aquesta regidoria per afavorir l'activació de la població i la seva implicació, tant en l'acció política municipal com en la dinamització de la vida social del nostre municipi, haurà d'impulsar programes que facin pedagogia i transmetin hàbits i valors participatius, i que permetin l'apropament dels infants, dels joves i de la població en general a la gestió dels afers públics. Aquest tipus de programes es poden basar en iniciatives puntuals o estructures participatives bàsiques que facilitin l'adquisició d'experiència en aquest àmbit i que transmetin aptituds basades en el diàleg, la cooperació i les formes democràtiques de presa de decisions.

d) Pressupostos Participatius: El pressupost municipal és la principal eina de gestió d'un Ajuntament. En el pressupost municipal es concreten les despeses que l'Ajuntament farà al llarg de tot l'any. És per això que si volem avançar cap a una democràcia directa i fomentar la pràctica de la transparència en la gestió municipal és fonamental que la decisió d'aquestes accions es sotmetin a participació ciutadana. En això consisteix el Pressupost Participatiu: és la ciutadania qui decideix directament com es gasten els diners municipals anualment.

Per tant, l'Ajuntament ha de garantir especialment la plena participació ciutadana en el procés d'estudi, anàlisi i reflexió previ a l'aprovació pel ple dels pressupostos municipals anuals. S'han d'introduir, doncs, fórmules diverses d'intervenció i de participació de la ciutadania i de les entitats en el debat pressupostari -creació de comissions de participació amb presència de ciutadans i ciutadanes i d'entitats, dret de fer arribar a l'Ajuntament propostes i suggeriments (verbalment, per escrit o per via telemàtica), sessions des del punt de vista dels barris, etc.

e) Creació i elaboració del PAM: Ha de ser objectiu dels ajuntaments i de l'equip de govern en particular elaborar el Programa d'Actuació Municipal (PAM) amb vigència per a cada legislatura. El PAM és l'instrument de planificació de l'activitat de cada mandat. El PAM té naturalesa de directriu i, com a tal, haurà de ser observat pel que fa a les seves finalitats i objectius per tots els

òrgans municipals. S'han d'ajustar al PAM el Pressupost General i altres decisions destacades que l'equip de govern municipal pugui dur a terme.

Les polítiques de l'Ajuntament hauran de motivar la coherència de les seves determinacions respecte del PAM. El Programa té com a finalitat la formulació de l'estat de necessitats inversores dels barris i el municipi, i dels programes que l'Administració genera per al municipi, per a les persones i per al desenvolupament urbanístic.

En els plans d'actuació municipal, s'han d'impulsar, doncs, de manera preceptiva, processos de participació: la ciutadania i les associacions podran formular les aportacions que creguin convenientes. L'Ajuntament posa a la seva disposició els canals i els mecanismes participatius que es creguin més pertinents segons els casos. El procés de participació culminarà amb una audiència pública que farà una síntesi del procés.

L'objectiu del PAM és concebut com un exercici de construir col·lectivament, entre tots els agents (socials, polítics, econòmics i associatius), un document amb uns objectius generals i uns projectes específics. I entendre la necessitat de planificar i actuar amb una visió de conjunt per afrontar el futur de la ciutat. Un altre objectiu seria coordinar els departaments de l'Ajuntament i els diferents consells, organismes o patronats de l'Administració com a entitats de participació del teixit associatiu.

- f) Auditoria del deute:** Les auditories ciutadanes municipals del deute són processos participatius en el que la mateixa ciutadania d'un municipi agafa consciència de quins són els deutes il·legítims de la seva administració per a reclamar i lluitar pel seu no pagament. Concretament, es materialitza en la lluita pel dret a la informació com a pas previ o paral·lel a la lluita pel dret a la participació real.

Un dels principals mecanismes de control ciutadà, i per tant de participació ciutadana, ha de ser el control econòmic dels ajuntaments i per tant cal exigir no només plena transparència en matèria econòmica, cal que el conjunt de la població tingui accés a la informació sobre quins són els deutors del seu consistori i quins interessos genera aquest deute. Cal engegar processos d'informació pública que permetin identificar i destriar el deute, mesurar quina part d'aquest és legítima i decidir democràticament que fer amb aquella part que no ho sigui.

- g) La democratització de la cultura i l'oci i, la socialització dels espais públics:** Davant la proliferació de models culturals i d'oci mercantilitzats, elitistes, desarrelats i consumistes, i entenent que aquests àmbits constitueixen una part essencial de la vida social dels nostres municipis, la tasca de la *CUP Capgirem Barcelona* ha de ser impulsar processos de reapropiació de la producció cultural: potenciar les estructures i col·lectius locals, programar una oferta d'oci popular i participativa. Igualment, cal posar fre a la creixent tendència que estableix un ús

privatiu (i, en ocasions, privatitzant) dels espais públics, a través del replantejament de les ordenances mal anomenades de civisme.

- h) Enfortiment i dinamització del teixit associatiu:** La consolidació d'un teixit associatiu viu, conformat per entitats dinàmiques, democràtiques i independents, ha de ser una prioritat des del punt de vista de la participació ciutadana. És per això que apostem per dotar de suport organitzatiu, logístic i financer les associacions per tal que puguin desenvolupar la seva activitat amb plenitud i materialitzar els seus objectius.
- i) Reconeixement de l'autogestió comunitària des de la corresponsabilitat pública:** L'autoorganització és el resultat del procés d'apoderament col·lectiu que es dona quan un conjunt de persones busquen assolir un objectiu comú per iniciativa pròpia. La interacció entre les institucions públiques i aquelles iniciatives col·lectives que siguin plenament obertes, inclusives i democràtiques s'enfocarà des del reconeixement mutu sense cap mena de tutela ni clientelisme.
- j) Impuls d'una reducció significativa de la jornada laboral a Barcelona mantenint els salaris:** Per a poder materialitzar la democràcia directa és imprescindible que tothom gaudeixi d'unes condicions socio-econòmiques que permetin coincidir la participació política i la vida personal, laboral i familiar. En aquesta línia, a la vegada que es redueix la precarietat mitjançant el repartiment del treball i la renda, cal:
- Impulsar un marc cultural, tècnic, normatiu i de debat públic en aquest sentit
 - Exigir aquesta mesura en acords i contractes municipals
 - Aplicar aquesta mesura en les pròpies treballadores públiques

2.4. RETRIBUCIONS INSTITUCIONALS, TRANSPARÈNCIA I RETORN SOCIAL

Sous dels regidors i regidores, càrrecs electes i tècnics/ques de l'espai polític.- La retribució per tasques en dedicació exclusiva a afers comunals o l'activitat política institucional ha d'estar vinculada a les condicions de vida a la que es representa i ser suficientment digna per viure. En cap cas, el criteri de referència per a la retribució pot aïllar-se de la representativitat social i econòmica de la població i les seves condicions materials de vida -tal i com passa ara amb salaris actuals que es situen en els trams del 20% de població amb més ingressos de la ciutat-. S'han de reduir els sous dels regidors, per resituar-los per sota del sisè dècil de la distribució d'ingressos de la població del municipi, és a dir de la majoria de la població.

En relació al salari mínim interprofessional (SMI), el sou màxim de tots els càrrecs públics de la *CUP Capgirem Barcelona* serà 2.5 vegades el SMI (uns 1.800 euros mensuals aproximadament si es tractés de 12 pagues). Tanmateix cal denunciar l'abús sistemàtic de la contractació de personal

eventual de confiança política a càrrec del pressupost municipal, tot impulsant polítiques de contractació de personal transparents i objectives que impedeixin l'aparició de pràctiques polítiques clientelistes.

2.5. GESTIÓ PÚBLICA

La **dualitat democràtica** poble-govern, sota el principi de “governar obeint”, ha de ser el punt de partida cap a una nova institucionalitat. Per fer realitat una transició d'aquest tipus, a banda d'impulsar un contrapoder fort i organitzat, haurem de ser capaces d'engegar un procés de sumissió de les actuals institucions a la voluntat popular.

Per dur a terme aquest procés, s'han ideat les següents mesures:

- a) **Descentralització de l'administració pública:** Un ajuntament ha de servir amb objectivitat els interessos públics que té encomanats i actua d'acord amb els principis d'eficàcia, descentralització, desconcentració, coordinació i participació. Per aquest motiu, proposem la descentralització progressiva de **competències** als barris i districtes, dotant-los de **pressupost** propi, sota principis de subsidiarietat i solidaritat.
- b) **Elecció directa de regidors/es i consellers/es de districte i barri:** Seguint el procés de descentralització, caldria reformular el sistema electoral actual i implementar un sistema de doble llista: una pel Consistori (alcaldable i equip de govern) i una pel Districte (regidor/a i consellers/es). De la candidatura més votada a cada barri, segons els resultats de la votació a la llista de Districte, sortirà escollit el càrrec de conseller/a de Barri.
- c) **Proximitat i rendició de comptes:** Promourem la creació de l'**Oficina d'Interacció del Districte** (OID), alternant-se regidor/a de Districte i president/a del Consell de Districte, i l'**Oficina d'Interacció del Barri** (OIB), atesa pel conseller/a de Barri, com a canals de comunicació directa entre els veïns i veïnes i el govern municipal. Aquestes figures aproximarien l'Administració local al carrer i al conjunt del veïnat, i facilitarien un millor coneixement de la realitat dels diferents barris que configuren el municipi. L'OID i l'OIB haurien d'obrir, com a mínim, un matí i una tarda cada setmana.
- d) **Desburocratització de l'administració municipal i auditoria de l'entremat de poder municipal i metropolità:** Cal simplificar i introduir transparència a l'administració municipal, actualment formada per una constel·lació d'instituts, agències, patronats, consorcis, fundacions, empreses públiques i participades, entitats metropolitanes, etc...64 en total. Avui dia no existeix cap font pública d'informació que permeti analitzar l'ús del pressupost final de tot aquest entramat, i encara que la informació fos accessible de forma pública caldria dedicar moltíssimes hores a analitzar-la per treure'n conclusions.

e) Municipalització: L'Ajuntament s'ha de convertir en un instrument al servei de tota la població i, per això, els serveis municipals s'han de gestionar amb caràcter públic i no privat. Volem el manteniment i el desenvolupament dels serveis de titularitat pública amb la implicació directa de la població i les entitats en la seva planificació i gestió.

Malauradament, durant els últims anys, els ajuntaments han tendit a privatitzar, amb contractes de llarga durada, la gestió de molts serveis públics i municipals en benefici d'empreses privades amb ànim de lucre. Aquest sistema provoca diferents greuges, com per exemple la perversió que implica el fet que l'Ajuntament contracti empreses que no garanteixen sempre un treball digne i de qualitat. O, portat a l'extrem, es pot donar la situació que un conflicte entre treballadors i empresa acabi afectant la població, i que l'Ajuntament no hi tingui res a dir o a fer.

La gestió pública directa afavoreix com cap altra la redistribució i la conservació de la riquesa en l'àmbit territorial de l'administració i és l'única que està en condicions de mantenir a llarg termini la qualitat i la dignitat dels llocs de treball dels treballadors i treballadores dels serveis públics. El criteri general serà no renovar cap concessió, ni concedir-ne de noves i assumir la gestió municipal.

2.6. COMUNICACIÓ POPULAR I DRET A LA INFORMACIÓ

El dret a la informació, tant del que succeeix en el nostre entorn, com el que passa a les administracions, és un pas previ o paral·lel a la lluita pel dret a la participació real. Cal, per tant, defensar i potenciar els mitjans públics i lliures, així com l'accés a la informació, per aconseguir que es realitzi correctament el formulat en el punt de "transparència municipal i lluita contra la corrupció".

a) Dret a la informació: Mentre actualment, la "Smart City" planteja com un negoci la informació de la ciutat, nosaltres apostem per un accés lliure i popular de la mateixa, amb la transparència municipal com a objectiu bàsic.

- Oficina de transparència: Si bé, tota la informació de l'Ajuntament ha de ser oberta i pública, cal orientar i ajudar a la població per poder realitzar les seves seguiments, fiscalitzacions i, si cal, denúncies sobre la gestió de la ciutat. Proposem la creació d'una oficina, on el funcionariat orienti i ajudi a aquestes persones a accedir a la informació.
- Contractes públics: Tots els contractes de l'Ajuntament han de ser enterament públics. No acceptarem cap clàusula de confidencialitat en futurs contractes i denunciarem les que no es puguin revocar, en els ja signats.

b) Informació accessible: Cal que, a més de ser transparents, tota la informació sigui accessible de manera universal alhora que protegeixi la privacitat de totes les persones de la ciutat, evitant l'ús comercial de les nostres dades.

- Programari lliure: L'Ajuntament ha de fomentar l'ús de programari lliure dins dels seus sistemes, per un costat per l'estalvi en despesa pública sense perjudicar els serveis públics, i per l'altre mantenir la independència de l'Ajuntament, sense dependre de grans multinacionals i els seus interessos. Existeixen en la majoria de casos solucions lliures funcionals, fiables i eficients.
- Estandards oberts: La candidatura aposta per l'ús d'estàndards oberts, necessaris per garantir la privacitat de les persones i la interacció entre els sistemes públics, sota els criteris més estrictes de seguretat i protecció de les dades de totes.
- Privacitat de les dades: La transparència no es pot convertir en un limitador de la privacitat de les persones. Impedirem la venda o publicació de dades que pugui atacar el dret a la privacitat, des de la direcció postal fins motius sanitaris.

c) Comunicació popular: L'Ajuntament ha de ser garant de l'accés, per part de tota la població, a la informació del que l'envolta. Ho farem per totes les vies possibles, des del carrer fins a Internet.

- Mitjans públics: La televisió i ràdio públiques poden ser una eina única per informar del que passa a la ciutat. La candidatura aposta per la remunicipalització de Barcelona TV i Barcelona FM, eliminant qualsevol tipus d'externalització, alhora que creu que el control dels continguts, ha d'estar en mans de les treballadores i no de la direcció que estableixi el consistori.
- Mitjans lliures: Els mitjans lliures i autogestionats, sense lligams empresarials o publicitaris, són essencials per a la fiscalització i transparència de l'Ajuntament. Hem d'ajudar i potenciar la creació d'aquests espais cooperatius, defensar la seva independència i facilitar el seu accés a la informació interna i externa.
- Expressió popular: Actualment, a la ciutat de Barcelona, els espais d'expressió estan controlats o per l'Ajuntament per a la seva propaganda, o per empreses de comunicació per al seu negoci. Apostem per que hi hagi espais d'expressió popular, sense objectius lucratius, on es prohibeixi la inserció de publicitat, i pugui conviure expressions artístiques, cartells reivindicatius i informacions d'interès públic.
- Internet: La candidatura creu en la neutralitat de la xarxa i l'accés universal a la mateixa. Hem estendre el projecte WIFI Barcelona a tota la ciutat, no només a espais públics, sense pràcticament restriccions i amb dret d'accés des dels habitatges. A més, es fomentarà i apostarà per idees cooperatives per a xarxes alternatives i lliures.

3. TREBALL I PRODUCCIÓ

3.1. Introducció

3.2. Treball. Potenciar l'ocupació, l'Economia solidària i les condicions laborals dignes

3.3. Reducció de jornada sense reducció salarial i ocupació pública

3.4. Política fiscal progressiva

3.5. Creació d'empreses municipals en els sectors estratègics

3.6. Reforçar el comerç de proximitat

3.7. El turisme massiu, la nova bombolla

3.7.1. La planificació del turisme i el dret a la ciutat

3.7.2. Què proposem?

3.1. INTRODUCCIÓ

El sistema econòmic capitalista sense oposició té un efecte devastador per a les classes populars dels Països Catalans: retallades socials, privatitzacions de béns col·lectius, atur, deteriorament de les condicions laborals, etc.

La gestió dels recursos per a satisfer les necessitats humanes ha perdut el seu sentit sota la lògica capitalista i el treball productiu i reproductiu com a procés per a aconseguir aquests recursos no està supeditat als interessos dels i les treballadores, sinó de les elits extractives.

Un canvi de model econòmic basat en la justícia social per part de l'Ajuntament de Barcelona significa apostar per un model que no estigui orientat als interessos de les grans empreses i el capital, sinó al servei de les classes treballadores. Recuperar l'orientació de la producció i emmarcar-la en la lògica de la cooperació i la solidaritat entre iguals i no en la competència, en base al bé col·lectiu i emancipador i no a l'individual. Organitzar la societat prenent la vida com a centre orbital i el diner com mitjà i no com a finalitat.

L'economia que volem per Barcelona s'ha de basar en una gestió pública dels mitjans de producció estratègics; en una producció planificada participativament, col·lectiva i cooperativa; en un finançament ètic; en una distribució justa; en un consum responsable; en una distribució solidària de l'excedent; en l'eliminació de la divisió sexual del treball; en condicions laborals dignes, en xarxes de suport mutu; en una aposta clara per l'ús d'energies renovables; i en xarxes d'intercanvi i

reciclatge de béns i serveis.

Cal avançar a dues velocitats, una que enfronti la situació d'emergència social i ambiental que viu la ciutat, i una altra que posi en contradicció el model capitalista avançant cap al qüestionament del treball assalariat i cap a un discurs ideològic que potencii allò públic enfront allò privat. En resum, dotar dels recursos necessaris per a una vida digna a totes les persones en el camí cap a la superació del capitalisme com a sistema obsolet, injust i que ens aboca a la misèria social i la catàstrofe mediambiental.

3.2. TREBALL. POTENCIAR L'OCUPACIÓ, L'ECONOMIA SOLIDÀRIA I LES CONDICIONS LABORALS DIGNES

El treball, tant productiu com reproductiu, ha d'estar regulat per unes condicions diferents a les actuals. El procés d'explotació del treball assalariat per una banda, i de doble explotació (pel fet de no estar remunerat) del treball reproductiu per l'altra, és la base de funcionament del sistema capitalista.

Des de la CUP creiem que no hi pot haver un marc de relacions laborals veritablement just en un model econòmic capitalista i patriarcal, i que és del tot imprescindible iniciar la via cap al socialisme a partir de la nostra capacitat d'incidència dins les institucions públiques de la mateixa manera que ho fem fora d'elles.

Per altra banda, per tal d'avançar cap a una ciutat solidària i cooperativa cal que impulsem un sector econòmic popular, diferent del sector privat mercantil i del sector públic-institucional. Cal combinar aquesta orientació amb una estratègia de creació d'oportunitats de treball i renda que millori les condicions de vida de les classes populars. És a dir, des de la institució pública s'ha d'invertir en projectes d'autoorganització popular d'ocupació com l'autoocupació, els projectes cooperatius, els projectes col·lectius i qualsevol altra forma de treball que fomenti la dignificació, la creativitat i l'autogestió dels treballadors i de les persones que reben els serveis o productes, alhora que s'incideix en aspectes laborals que afecten a tota la població.

Proposem:

- Creació d'una Regidoria de Treball, que vehicularia les polítiques públiques d'ocupació i garant de les condicions de treball dignes a la ciutat. Aquesta regidoria tindria, entre d'altres, funcions de control laboral a la ciutat, suport als comitès d'empresa, i intervenció en conflictes laborals a la ciutat. La regidoria tindria, també, la tasca d'impulsar una renda bàsica municipal estudiant les competències possibles en relació amb l'administració estatal.
- Promoure un debat polític sobre l'economia de les cures per tal que aquest treball no remunerat s'equipari en drets amb l'anomenat "treball productiu". Provisió de serveis socials de

cura d'infants, gent gran i persones dependents per tal d'alliberar les persones encarregades (especialment dones) d'aquesta feina, i promoure polítiques de conciliació laboral. Igualment regular el treball de cures assalariat.

- Donar totes les eines necessàries per a la correponsabilitat, igualant en drets efectius a homes i dones, tant en les responsabilitats dels treballs de cures com en les oportunitats laborals de tenir el treball reproductius repartit de forma igualitària.
- Acabar amb la bretxa salarial entre homes i dones que actualment és del 19% a la CAC, i que té conseqüències no només en els salaris sinó també en les pensions futures. Cal començar aquest procés per l'administració i les empreses públiques i fomentar-ne l'extensió a l'economia privada.
- Promoció de sectors productius diversificats. Promoció del desenvolupament de l'economia social i solidària i del model cooperatiu d'empresa. Promoure mesures d'apoderament per a projectes productius associatius i mesures reguladores per a cadenes i grans empreses.
- Reorientació de l'agència de desenvolupament econòmic Barcelona Activa (en clau borsa de treball, assessorament i empenedoria social col·lectiva mitjançant formes cooperatives de treball i amb aplicació del balanç social). Assegurar que Barcelona Activa és un garant de les organitzacions de treball amb futur i que no alimenta la bombolla de l'especulació empresarial – laboral. Reorientar el servei de Barcelona Activa cap el foment de formes de treball igualitàries. Demanar un servei d'assessorament competent i no ideològicament esbiaixat.
- Suport a la consolidació i creixement de l'economia social i solidària existent: millorar la visibilització social, facilitar la logística i el finançament. Així com donar impuls a la “moneda social”, per exemple, incloent-la en algun pla pilot vinculat a l'economia municipal.
- Foment i implantació de criteris i clàusules ètiques en la compra de productes i per a la contractació de serveis des d'organismes municipals (usos del temps, polítiques d'igualtat de gènere, condicions de treball, criteris mediambientals, etc.).

3.3. REDUCCIO DE JORNADA SENSE REDUCCIO SALARIAL I OCUPACIO PUBLICA.

Volem que Barcelona esdevingui punta de llança per revertir la principal xacra social que amenaça permanentment als treballadors i treballadores catalans i catalanes com és la desocupació.

Per això, proposem una reducció dràstica de la jornada laboral a les 30 hores setmanals sense reducció salarial, començant per tots els llocs de treball que depenguin de l'administració municipal i estenent-se a tots els llocs de treball de les empreses que es municipalitzin. S'establirà, doncs, un model 6+6 consistent en una jornada laboral diària de 6 hores (30 hores setmanals) que es complementarà amb una altra jornada laboral de 6 hores realitzada per un/a altre/a treballador/a que garantirà la creació de nous llocs de treball, sense reducció de sou, i un millor servei a la

ciutadania ja que garantirà un horari més extensiu (12 hores diàries), especialment en aquells llocs de treball orientats a l'atenció al públic.

Aquesta mesura, juntament amb l'increment de llocs de treball públics per la creació de noves empreses públiques, combatria de front la primera preocupació dels catalans i catalanes com és l'atur.

Volem que sigui una reducció de jornada sense reducció salarial perquè no volem repartir la pobresa, no volem precarietat, mini-jobs a l'estil d'Alemanya, si no que volem ocupació digna i de qualitat. Entenem que l'exponencial augment de productivitat als llocs de treball permet sostenir aquesta mesura i ajuda a desconcentrar el capital en mans de pocs.

L'increment, d'aquesta manera, de l'ocupació, no significaria tant sols una millora per la societat catalana si no que, al mateix temps, propiciaria un enfortiment de la unitat dels treballadors i treballadores a Catalunya no vista des de fa molt temps, doncs en combatre l'atur s'estaria combatent d'arrel la problemàtica entorn de la qual els partits xenòfobs, racistes i d'ultradreta aprofiten per fer demagògia i culpabilitzar a persones immigrades dels carrerons sense sortida als quals el capitalisme condueix a la majoria de la població assalariada.

La reducció de jornada i creació de llocs de treball públics és doncs indispensable per a la cohesió entre les classes populars, però a més, hauria de carregar contra els responsables veritables de les nostres desgràcies. Hauria d'anar per tant, vinculada alhora a una fiscalitat progressiva, on el gran capital i les grans empreses, fossin les pagadores de les mesures per atenuar els problemes d'opressió i d'explotació que la societat de mercat comporta a la majoria de la població.

Una mesura com aquesta de reducció de jornada i ocupació pública digna i de qualitat, hauria de servir per eixamplar la base laboral de treballadors públics i al mateix temps hauria d'anar enfocada a aprimar-ne la direcció burocràtica de les empreses públiques, eliminant tota aquella burocràcia supèrflua, de càrrecs públics superpagats que viuen parasitàriament del poble fruit de dècades de corrupció estructural i de governs lliberals de diferents colors.

3.4. POLÍTICA FISCAL PROGRESSIVA

La política fiscal que marca un ajuntament és una estratègia molt important de cara a la redistribució i socialització de la riquesa. Per desenvolupar aquesta estratègia a la ciutat de Barcelona cal promoure uns impostos justos que permetin garantir serveis públics de qualitat als veïns i veïnes, tendint a ser el màxim de progressius possibles, de tal manera que s'exigeixi un major esforç fiscal a aquelles persones amb majors recursos econòmics. Proposem:

- Establir una fiscalitat progressiva en relació a l'IBI (Impost de Béns Immobles), augmentant-lo fins al límit de l'1,1% en funció del valor cadastral, i introduir factors ambientals. A canvi, subvencionar aquest cost només en els habitatges de primera residència i, especialment, amb ocupants amb rendes baixes.
- Establir una fiscalitat progressiva en relació a l'IAE (Impost a Empreses amb facturació superior a 1M€), establint criteris mediambientals, consum d'aigua i electricitat i bonificant energies renovables.
- Establir un augment sobre la taxa a les terrasses (ocupació via pública) en aquells llocs d'alta densitat turística i en zones d'ordenació singular que permetin major ocupació que la de la façana de l local.
- Incidir en la taxa de "vol" públic (espai aeri públic) en relació a les antenes de companyies de telèfon.
- Establir una taxa d'utilització del sòl i subsòl en relació a les grans companyies (en tots aquells serveis el subministra dels quals no sigui municipal).
- Crear una taxa que complementi l'impost català de pernoctacions hoteleres, no sigui incompatible amb aquest i que es destini a pal·liar els costos socials i ambientals del turisme massiu.
- La desaparició de l'IVA dels organismes públics, donat que és l'administració el consumidor final. La manera d'evitar pagar IVA seria fer-ho tot des de l'ajuntament. No externalització.
- Migració completa a programari lliure i no renovació de llicències de programari privatiu adquirit des d'organismes municipals.
- Lligar a la renda personal el pagament de totes les taxes de serveis de l'Ajuntament.
- Eliminar els plans de pensions privats per a treballadors i treballadores municipals, i destinar els esforços a potenciar el sistema de pensions públic.

3.5. CREACIÓ D'EMPRESSES MUNICIPALS EN ELS SECTORS ESTRATÈGICS

Existeixen una sèrie de sectors productius que es desenvolupen a la ciutat de Barcelona, i que són centrals en l'àmbit productiu de la ciutat, dels quals l'Ajuntament de Barcelona o qualsevol organisme municipal en resta al marge. L'administració pública no pot restar al marge i deixar el mercat i la iniciativa privada com a l'únic organitzador i productor d'aquests sectors que acaben sent els directors de la quotidianitat de les classes populars i treballadores. En aquest sentit, proposem la creació d'empreses municipals dedicades a aquests sectors econòmics estratègics que abasteixin, almenys, les necessitats públiques, actualment externalitzades a empreses privades. Proposem:

- Creació d'una empresa d'obra i construcció municipal. Des de la prohibició de reconversió de sòl públic en privat per construcció, caldria dotar de més mecanismes municipals directes i ajudes a la rehabilitació d'edificis en situació decadent i impulsar la construcció de centrals fotovoltaïques a edificis municipals en clau d'edificis autosuficients energèticament.

- Creació d'una Comercialitzadora Municipal dels serveis, en fase pla pilot als equipaments municipals i posteriorment als ciutadans., per a la producció d'electricitat i gas. Així aconseguir l'establiment d'una microxarxa de producció i consum energètic autònoma i capaç de subsistir sense la xarxa de distribució. Es podria així desenvolupar un pla d'estalvi energètic que garanteixi el subministrament, amb objectius i calendari concrets. A llarg termini s'hauria d'iniciar un procés de producció d'electricitat pròpia optimitzant totes les fonts d'energia renovable possibles en zones urbanes.

3.6. REFORÇAR EL COMERÇ DE PROXIMITAT

Pel que fa a la distribució dels béns i serveis per al consum a Barcelona, aquesta es produeix mitjançant quatre principals fórmules: el petit comerç, els mercats municipals, els eixos comercials i les grans superfícies⁴. Malgrat que els darrers anys, les xarxes de distribució i les cooperatives de consum han augmentant força a Barcelona, qualsevol mesura de foment del petit comerç o comerç de proximitat a la ciutat serà parcial i insuficient. L'establiment de centres comercials, hipermercats, grans superfícies, supermercats, etc. és conseqüència d'un fenomen d'abast mundial d'intensificació de les estructures productives i lliure prestació de serveis propi d'un sistema capitalista de lliure mercat. Cal, almenys, adoptar mesures per a evitar o reduir els efectes negatius que aquest tipus d'establiments produeix en el comerç de proximitat. Proposem:

- Foment de la coordinació i associacionisme sectorial del petit comerç
- Garantir a través del pla d'usos l'heterogeneïtat en el comerç dels barris. Les normatives de protecció d'establiments emblemàtics no és més que una iniciativa estètica que no garanteix la diversitat en la producció ni el petit comerç, que és l'essència que cal protegir.
- Repensar els mercats municipals com a mesura per a la creació de pols d'atracció i dinamització d'un eix comercial. Els mercats municipals, en tant que espais de promoció d'un model de consum de proximitat i a petita escala, són incompatibles amb l'establiment en el seu interior de supermercats.
- Moratòria immediata de nous centres comercials a qualsevol punt de la ciutat i d'ampliació dels actuals, i aprovació de la prohibició definitiva.
- Limitar i homogeneïtzar els horaris comercials, sempre en favor dels interessos de les persones treballadores i d'evitar l'autoexplotació del petit comerç.

⁴ La ciutat de Barcelona concentra el 77% del total d'empreses catalanes. En relació al petit comerç té concedides 35.000 llicències de comerç a detall. Compta amb 40 mercats municipals, representant entre el 7'5 i el 8'7 % del conjunt del comerç minorista. Compta també amb 19 eixos comercials (associacions de comerciants d'un territori amb zona comercial delimitada urbanísticament) que integren a més de 9.000 comerços (5% del PIB de la ciutat). I amb 12 centres comercials (grans superfícies comercials) i 17 galeries comercials, a més a més dels grans magatzems de grans empreses que se situen a l'àrea metropolitana.

- Fomentar l'associació de petits productors. Explotar els eixos comercials, crear massa crítica i organitzada per enfrontar-se a grans productores, tant des de la comercialització com des del consum.
- Visibilitzar la petjada ecològica, els costos derivats socials i invisibles dels productes que comprem.
- Fomentar les cooperatives de consum.
- Auditar i si s'escau limitar noves llicències per a establiments comercials de grans dimensions, ja que normalment acullen franquícies de grans marques que perjudiquen el petit comerç i la diversitat d'oferta de cosnum.
- Congelació de nous supermercats de superfícies de més de 250m2.

3.7. EL TURISME MASSIU, LA NOVA BOMBOLLA

En només vint anys, el nombre de visitants que rep Barcelona s'ha multiplicat per tres, amb un creixement aproximat del 285%. El 2013, Barcelona va superar per primera vegada els 7,5 milions de turistes allotjats en hotels, als qual cal afegir els visitants d'un sol dia que pernocten fora de la ciutat. Hem de tenir en compte que aquest nou rècord de turistes ha de ser acollit per una població d'1,6 milions d'habitants. Després de l'esclat de la bombolla immobiliària i financera, el turisme ha esdevingut el nou tòtem del creixement econòmic i d'una recuperació que mai no arriba. On hi havia grans esdeveniments i expansió del totxo com a miracles econòmics, ara emergeixen els discursos de les bondats del boom i el monocultiu turístic.

El què està passant, però, no és res de nou, sinó quelcom que coneixem prou bé, ja que no és altra cosa que una rèplica de l'especulació del boom immobiliari. Així, les operacions urbanístiques es concentren ara en allò relacionat amb el turisme (proliferació d'hotels, reforma del Passeig de Gràcia, marina de luxe al Port Vell, etc.). De nou, a la recerca del màxim benefici en el menor temps possible l'economia especulativa arrasa amb tot allò que troba al seu pas, sense parar atenció en les conseqüències de la seva expansió. L'Ajuntament de Barcelona, lluny d'intervenir directament per planificar el desenvolupament turístic i evitar de nou que l'economia especulativa faci estralls a la ciutat, s'ha posat des de fa més de 20 anys al servei dels lobbies del sector. Lluny de promoure una economia productiva basada en la generació i distribució de valor i pensada per satisfer les necessitats de les persones, s'ha fomentat l'expansió sense control del negoci turístic.

"A la generació de la bombolla turística ha contribuït també l'anomenada taxa turística creada per la Generalitat en 2012. Actualment, aquesta taxa no contribueix a la millora de la gestió turística o a pal·liar les conseqüències que pateix la població local, sinó que es destina, paradoxalment, a atraure encara més turistes ("promoció turística"). En aquest sentit, l'acord de transferència d'una part de la taxa a l'Ajuntament és del tot insuficient, i a més a més deixa més de la meitat del què es recapta a la ciutat encara afectat a la "promoció turística", quan no a subvencionar directament empreses privades del sector."

Des d'un punt de vista economicista, el turisme sembla ser un sector imbatible: actualment, algunes fonts li atribueixen fins a un 16% del PIB barceloní. Efectivament, el nombre de turistes que ha rebut la ciutat de Barcelona en els darrers anys ha crescut de manera exponencial. Aquest creixement sembla avalar la barra lliure en la construcció de nous hotels, la proliferació de pisos turístics i tot tipus d'activitats al seu entorn. Lluny del turisme "de qualitat" que es predica, l'oferta de baix cost i idèntica a altres zones turístiques del món és la que predomina (menjar ràpid, *souvenirs*, etc.).

Aquest brusc increment ens mostra una dinàmica de bombolla, inflada per una inversió de tipus especulatiu, i que pot arribar a esclatar igual que la immobiliària. El nombre d'allotjaments turístics (tant pisos com places hoteleres) ha crescut paral·lelament a l'arribada de turistes: en el període 1993-2012, el nombre de places hoteleres disponibles a Barcelona es va incrementar en un 148,6%. Així mateix, les llicències atorgades en el període 2010 i 2014 per a pisos turístics (sense tenir-ne en compte aquells il·legals) han augmentat entre un 60 i un 90% pràcticament a tots els districtes (excepte a Ciutat Vella, on l'anterior Pla d'Usos ho impedia per considerar-lo un districte ja saturat), amb una especial incidència a l'Eixample, que concentra gairebé la meitat del total. Quan va esclatar la polèmica al voltant dels pisos turístics, sobre tot arran de les mobilitzacions veïnals de la Barceloneta, l'Ajuntament va decidir aturar la concessió de noves llicències, tot i que aquestes mesures s'han mostrat del tot ineficients (el 20 % dels pisos turístics legals es van regularitzar dos mesos abans de la moratòria decretada a l'abril de 2014). En els darrers anys, però especialment en la recta final del mandat de CiU, s'ha disparat també la concessió de llicències d'hotel, acompanyades d'operacions de transformació urbanística "pilotada" com el cas del Deutsche Bank, el Rec Comtal, la Henkel o la torre Agbar.

Un dels mites que envolta el turisme és el de la creació d'ocupació i riquesa, però cal desmentir taxativament aquesta creença. Des de l'inici de la crisi econòmica, segons dades de l'Ajuntament, els veïns amb menys ingressos han passat del 22% al 42%, malgrat l'auge del turisme i la "marca Barcelona". Les dades d'ocupació ens mostren que l'augment exponencial de turistes i places d'allotjament dels últims anys no ha vingut acompanyat d'una creació proporcional de llocs de treball, ni s'hi acosta. Durant el bienni 2011-2013, el sector turístic (hostaleria i agències de viatges) hauria creat només 754 nous llocs de treball. Les dades de 2013 també són reveladores: mentre el volum d'inversió hotelera a la ciutat va créixer un 71% durant el primer semestre, la població ocupada en el sector turístic, segons dades de l'Idescat, va caure en un 6% respecte l'any anterior. Si ens fixem en la taxa d'atur de Ciutat Vella, que és el districte amb més concentració hotelera i turística de Barcelona, veiem que està per sobre de la mitjana de la ciutat (11,8% davant del 10,4% de Barcelona en 2013). A tot això hem d'afegir que els llocs de treball creats per les empreses turístiques són majoritàriament estacionals i precaris, sovint amb condicions laborals (jornades de treball, salaris) d'elevada explotació. Per tant, el turisme no sembla ser la gallina dels ous d'or que ens volen fer creure.

Però el què ha posat al centre del debat a l'activitat turística els darrers anys han estat les conseqüències i l'impacte negatiu que aquest té sobre la ciutat, els barris i les persones que hi vivim. Lluny de rebre cap benefici directe ni indirecte, els i les veïnes suporten tot tipus de conseqüències que, en major o menor mesura, afecten al conjunt de la ciutat. Els impactes negatius van molt més enllà dels efectes més visibles i tenen conseqüències extremadament greus:

- a. Tensions de convivència entre turistes i població local (sorolls, baralles, dificultats per a la mobilitat...)
- b. Pujada del preu de l'habitatge causada per la demanda d'apartaments turístics, que s'ofereixen a preus molt més alts i períodes més curts que els habitatges d'ús residencial
- c. Casos d'assetjament immobiliari (especialment en zones com el Raval on hi ha una major proporció de lloguers de renda antiga), que tenen com a objectiu l'obtenció de majors beneficis amb el lloguer dels pisos. Aquests casos van estretament lligats a fenòmens de gentrificació, però també es poden agreujar amb la obligatorietat d'agrupar els pisos turístics en edificis independents (com estableix el Pla d'Usos de Ciutat Vella, per exemple), ja que en aquests edificis s'haurà de produir una substitució de veïns per turistes.
- d. Pèrdua del petit comerç tradicional a causa de la proliferació de comerços lligats al sector turístic (establiments de productes *gourmet*, de souvenirs, de restauració o de serveis d'oci).
- e. Lligat a l'anterior, encariment dels productes de primera necessitat
- f. Destrucció del patrimoni (fins i tot el catalogat amb nivell de protecció B, bens d'interès local) per la seva reconversió en hotels
- g. Pèrdua de cohesió social causada per la gran proporció de població flotant que hi ha a alguns barris
- h. Privatització i ocupació d'espais públics per a benefici de negocis privats
- i. Afectacions mediambientals i de la dinàmica del litoral, provocades per les intervencions de tot el front marítim de la ciutat (Hotel Vela, espigons, intensificació del trànsit de creuers...)

Mereix una menció especial l'efecte que té l'existència de pisos turístics sobre el dret a l'habitatge de la població local. En lloc de considerar-se un dret bàsic de les persones, l'habitatge es concep com un ben de mercat i un servei turístic amb el qual fer negoci. Així doncs, l'accés a l'habitatge és cada cop més difícil per a les classes populars, que no poden pagar els preus de mercat desorbitats que paguen els inversors internacionals. Resulta paradoxal que, mentre el nombre d'Habitatges d'Ús Turístic s'ha multiplicat en els darrers anys

arreu de la ciutat, centenars de famílies segueixen sent desnonades de les seves llars, també als barris on hi ha una major concentració de pisos turístics.

Tots aquests factors provoquen, finalment, l'expulsió de les veïnes i veïns dels barris on l'activitat turística és més intensa. Aquest fenomen d'expulsió ja s'està observant a Ciutat Vella on, des de 2006, el nombre de residents ha anat decreixent i ha arribat a perdre el 8,6% de la seva població. Al barri Gòtic, concretament, la reducció de població ha assolit l'escandalosa xifra d'un 41,1% des de 2007 (segons dades de l'Ajuntament). Es tracta d'un fenomen que ja s'ha observat en altres ciutats europees com Venècia, que acull milions de visitants però expulsa els seus propis veïns.

3.7.1. LA PLANIFICACIÓ DEL TURISME I EL DRET A LA CIUTAT

Barcelona és el resultat de la feina, la quotidianitat i l'acció dels seus veïns i veïnes, i allò que la fa atractiva és patrimoni comú de la ciutat. La sobreexplotació intensiva del turisme suposa un assalt privatitzador d'aquest patrimoni col·lectiu, però també la seva destrucció, ja que l'especulació i la cerca del màxim guany en el menor temps possible no respecta res ni ningú, ofegant la pròpia font d'ingressos.

El comportament del sector turístic a Barcelona, copat en bona part per grans grups financers i fons d'inversió voltor, és mimètica a la de la bombolla immobiliària, i deixa al seu pas terra cremada. Per si no fos suficient, la bombolla especulativa va també lligada al crèdit i al capital fictici, amenaçant de nou en deixar un enorme deute privat que acaba nacionalitzat i assumit pels i les treballadores, després de que els voltors hagin xuclat tot el benefici i l'hagin fet desaparèixer. La política turística ha d'assegurar que els beneficis obtinguts d'aquesta activitat no es queden en mans privades, que en bona part els duen massivament cap a l'estranger (especialment a paradisos fiscals), sinó que arriben realment a tota la població. Alhora, cal garantir que es minimitzen i es compensen els greuges ocasionats a les zones i col·lectius que pateixen una major pressió.

És per això que cal una planificació del turisme i de tot el què l'envolta basada en el Dret a la ciutat. Això implica necessàriament que la seva planificació es faci de manera col·lectiva i amb la deliberació del conjunt de la ciutat, especialment dels veïns i veïnes afectades. La ciutat i els seus barris s'han de construir entre totes i tots, és a dir, les veïnes i els veïns han de poder decidir quin model de barri i ciutat volen construir. En aquest sentit, la participació de la població en les decisions polítiques és fonamental. Ha de ser una participació proactiva i vinculant, que assegni una capacitat de decisió real de la població. Però cal, a més a més, que els i les veïnes recuperin el control democràtic també de l'economia, de la ciutat com a mitjà de producció i sobre el futur sobre allò que produïm col·lectivament, més enllà de la dedicació laboral o no en el sector. És patrimoni de totes i el benefici també ha de ser-ho.

D'altra banda, és necessari desmercantilitzar la ciutat, en particular el sòl i l'habitatge, per posar fi a l'especulació immobiliària que infla bombolles, destrossa la ciutat i encareix el preu de l'habitatge ofegant a les classes populars. Cal recuperar, doncs, l'urbanisme al servei de la ciutat i la seva gent, i que el planejament i la gestió del turisme es plantegi sota paràmetres socials, culturals i ambientals, i no només economicistes. La planificació del turisme, doncs, ha d'anar directament lligada al a planificació d'un model de ciutat que promogui les relacions de proximitat, conservi la identitat dels barris, harmonitzi els diferents usos i prioritzi els usos comunitaris per damunt del benefici privat. Les inversions públiques i les transformacions urbanes han d'anar dirigides a les necessitats reals dels barris, apostant per la diversificació de les activitats econòmiques, el comerç tradicional de proximitat, la garantia de l'accés a l'habitatge i el combat de les situacions de pobresa i exclusió social.

Finalment, la gestió turística s'ha de fer també de manera democràtica i planificada, i no deixant al capital que actuï sense límits. És necessari plantejar un decreixement turístic basat en la qualitat, el respecte a l'entorn i el repartiment dels seus beneficis. Així, es fa necessari revertir la massificació turística de les zones més saturades de la ciutat, i aplicar polítiques actives en favor de les zones més castigades per la pressió turística, així com dissuadir les pràctiques i concentracions més perjudicials.

3.7.2. QUÈ PROPOSEM?

1. Turisme i Dret a la ciutat

- L'orientació de les polítiques municipals ha d'anar encaminada a garantir i fer efectiu el dret dels veïns i veïnes a decidir sobre la producció, en particular l'activitat econòmica turística, i la reproducció urbana.
- Posar la capacitat de decisió en mans de les classes populars de la ciutat.
- Encaminar totes les polítiques cap a la socialització dels beneficis derivats de les activitats econòmiques generades pel turisme.
- Assegurar la participació proactiva i vinculant de la població en la planificació i gestió turística. Cap intervenció sense consens social. Els instruments de planejament i gestió han de garantir una transparència absoluta i han d'estar sotmesos al control ciutadà.
- Creació d'una taula veïnal sobre turisme per a cada barri i per a la ciutat, amb funcions deliberatives, executives i de control.
- Tirar enrere immediatament el planejament turístic actual que no ha assolit el consens social necessari: Pla Estratègic de Turisme de Barcelona, Plans d'Usos, reforma del Port Vell, Pla Paral·lel, Pla d'Actuacions del Park Güell...

- Eliminar llicències hoteleres i de restauració concedides amb el nou Pla d'Usos de Ciutat Vella.
- Elaborar nous instruments de planejament urbanístic amb processos de deliberació i decisió veïnal.
- Integrar al planejament criteris socials i ambientals que superin els criteris economicistes.

2. Model de turisme: una planificació justa i equilibrada

- Realitzar una diagnosi acurada dels impactes de l'activitat turística a tots els barris de la ciutat, a nivell econòmic, social i ambiental. Detecció de les zones saturades des d'un punt de vista turístic al màxim nivell de detall (carrers, barris, districtes).
- Polítiques de decreixement del sector turístic per a les zones saturades que pateixen sobreexplotació turística: reducció de les places d'allotjament turístic en funció de la capacitat de càrrega dels barris (calculada amb criteris de sostenibilitat social i ambiental).
- Abolició dels pisos turístics amb caràcter retroactiu i regulació administrativa i fiscal del lloguer d'habitacions en habitatges que tinguin la condició de residència habitual (B&B).
- Intensificació de les mesures de control i inspecció de pisos d'ús turístic, augmentant els recursos humans, materials i de participació i denúncia veïnal.
- Moratòria immediata d'allotjaments turístics a tota la ciutat, amb revocació de les llicències concedides per a establiments futurs, mentre no es dugui a terme una diagnosi completa i s'aprovi un pla d'usos turístics que delimiti el sostre hotelier i la ocupació màxima a tot Barcelona de manera zonificada.
- Avançar cap a la municipalització del parc hotelier de la ciutat sota criteris de sostenibilitat, condicions dignes de treball i reversió del guany en benefici de la població.
- Regulació i limitació dels grups de visitants amb guia turístic que ocupen l'espai públic i els equipaments culturals (mercats, places, entorns monumentals, etc.).
- Taxa turística justa i amb funció equilibradora:
 - a) Gestionada al 100% per la hisenda municipal i redistribuïda als districtes d'acord amb criteris que tinguin en compte la pressió turística que reben.

- b) Els diners recaptats s'han d'invertir íntegrament en les necessitats socials dels districtes, i no en operacions urbanístiques i subvencions que beneficien les empreses turístiques.
 - c) Taxa progressiva en funció de la càrrega de turistes del barri (es pagarà taxa més alta a les zones saturades).
 - d) Taxa progressiva en funció dels dies d'estada i la temporada (es pagarà taxa més alta per a estades curtes i en temporada alta).
 - e) Estudiar noves fórmules fiscals per aplicar la taxa turística a tots els establiments que ofereixen serveis o productes turístics (no només d'allotjament).
- Foment de les activitats turístiques més respectuoses amb el medi ambient i l'entorn social: creació d'un sistema de reserva municipal que incentivi la contractació d'empreses públiques i locals, la distribució equilibrada de les activitats turístiques, l'ús del transport col·lectiu i sostenible i el consum de productes locals per part dels visitants.
 - Creació d'un Observatori de Turisme Responsable per a la ciutat amb participació veïnal.
 - Enfortir i introduir nous criteris de sostenibilitat mediambiental en el planejament i gestió turística i urbanística.
 - Polítiques de reducció dràstica de consum energètic i d'aigua en el sector turístic.
 - Recuperar i protegir els ecosistemes marins.
 - Aturar immediatament les intervencions urbanístiques que afecten el litoral (com ara la marina de la Bocana Nord) i posar fi a la privatització de les platges.
 - Limitar l'arribada de creuers i l'entrada de transports turístics al centre de la ciutat, i condicionar-la a la reducció d'emissió de substàncies contaminants i la responsabilitat en la gestió de residus.
 - Creació d'una ecotaxa per als creueristes que financi la recuperació i protecció dels ecosistemes marins i mesures de millora mediambiental.
 - Impulsar la creació i contractació de serveis turístics de titularitat pública i empreses locals basades en una economia cooperativa, social i solidària.
 - Mesures contra la precarietat laboral en el sector turístic: creació d'una borsa de treballadors/es del sector turístic gestionada pel servei d'ocupació municipal i obligació de les empreses turístiques de contractar una proporció de treballadors/es per aquesta via, preferentment aturats/des de llarga durada, dones i habitants del mateix districte.

- Desenvolupar estratègies integrals i mesures preventives per millorar la convivència entre població i visitants, posant en marxa mètodes de mediació i assegurant una interlocució real i contínua entre l'administració pública i les veïnes.
- Canalitzar la participació i vigilància veïnal per al control de les activitats molestes ocasionades pel turisme.
- Informar als turistes sobre l'impacte que tenen les seves activitats en la població local i sobre els seus drets i deures.

3. Protecció del patrimoni i de l'economia de proximitat

- Protecció patrimonial del petit comerç tradicional i de proximitat: elaboració d'un pla especial de protecció d'aquests establiments.
- Potenciar l'obertura de nous establiments basats en l'economia cooperativa, el consum responsable i de proximitat i la sostenibilitat.
- Creació d'un programa d'intermediació d'arrendament protegit per a locals comercials, gestionat pels tècnics de comerç de cada districte, destinat a protegir el petit comerç tradicional i de proximitat davant de les grans empreses i els comerços turístics.
- Limitació del nombre de comerços que ofereixen productes turístics.
- Protecció de l'espai públic i el patrimoni: aturar la venda de sol públic i fomentar la municipalització de sol urbà.
- Protegir i recuperar l'espai públic per l'ús comunitari del barri, fomentant activitats de cultura popular i de cohesió social.
- Revisar l'ordenança de terrasses: delimitació i control estricte de l'espai que ocupen, prohibició d'elements fixes a la via pública, ampliació dels espais mínims lliures de vorera.
- Regulació de zones singulars de terrasses encaminades a la recuperació de l'espai públic i evitar-ne la sobre-explotació.
- Protegir els espais verds i el patrimoni cultural-arquitectònic i recuperar la titularitat pública dels espais privatitzats.
- Prohibició de reconversió en hotels dels edificis patrimonials catalogats.
- Prevenció, detecció i persecució de l'assetjament immobiliari.

- Coherència i transversalitat de la feina institucional: coordinar les polítiques turístiques amb les polítiques d'urbanisme, medi ambient, transports i mobilitat, treball i comerç.

4. CULTURA

- 4.1. La cultura en la seva globalitat social
- 4.2. Cultura i política
- 4.3. Barcelona des de la cultura
- 4.4. La cultura en l'Ajuntament neoliberal de Barcelona
- 4.5. Cultura precària i mercantilitzada
- 4.6. Objectius
- 4.7. Eixos del model cultural i el sistema cultural català i de PPCC
- 4.8. Mesures

4.1. LA CULTURA EN LA SEVA GLOBALITAT SOCIAL

La cultura necessita ser contemplada com una definició global de la complexa realitat social en el seu conjunt⁵. L'esforç d'aquest enfocament global, és obligat per a superar els plantejaments aïllants i excepcionalistes que acaben fent de la cultura un assumpte lligat a les èlits o a les minories i que no contempen la interrelació bàsica entre, els sistemes socioeconòmics, les condicions de vida de les classes populars (i de la classe treballadora en particular) i els models culturals resultants.

Al costat de la cultura més directament relacionada amb la producció, reproducció, circulació i comunicació simbòlica, unes cultures de la producció i del treball (capitalisme, explotació, etc), de les relacions de gènere (patriarcat, homofobia, etc) i les relacions socials (lluita de classes i opressió social), i de la vida quotidiana (habitatge, espais, etc), relació amb l'entorn i entre els territoris (depauperació ecològica, colonialisme) entre d'altres, i afirmem que són inseparables i

⁵ <<Efectivament la cultura s'inscriu en un ordre social global l'eix central del qual, però no únic, resideix en les relacions socials de producció i intercanvi. Malgrat això la cultura no és un mer resultat si no també una variable amb la seva pròpia inèrcia, en tant part indissoluble de l'acció i actituds dels agents socials i, per tant, no determinada immediatament pels canvis socials. Així mateix és una variable constitutiva del curs social. La cultura va més enllà de les ideologies per a ser la conseqüència, en un mode de producció donat, dels processos socials de l'acció i producció cultural.>>

Zallo, R. (1988). *Economía de la comunicación y la cultura*. Torrejón de Ardoz: Akal.pàg.24.

estan completament interrelacionades amb la cultura dels símbols (la concepció clàssica) i que és un frau no considerar-les prioritàries en la definició de polítiques, models i sistemes culturals.

Les definicions de cultura són diverses i abasten aproximacions com l'antropològica i sociològica que hem fet servir i moltes altres. Al costat de les definicions més tradicionals com la que es refereix exclusivament a arts plàstiques, musicals i de representació, o algunes definicions analítiques <<...des d'una òptica relacional i vertebradora de relacions socials;>>⁶ que són molt escaients per aquest programa com: <<...un sistema i un procés de comunicacions simbòliques efectives. No es tracta així d'un mer sistema tècnic reproductiu per a la cohesió social, si no també d'un sistema que produeix, conforma i transmet continguts, valors, models de comportament, en procés e implicant pràctiques socials actives o passives.>>⁷, per tant sempre que ens referim a cultura ens referim també a comunicació, i només per raons pràctiques no reescriurem contínuament el binomi cultura-comunicació.

4.2. CULTURA I POLÍTICA

No pot haver-hi polítiques culturals realment efectives sense aquesta comprensió global. La cultura fins i tot definida i restringida a la seva part més simbòlica (tradicional) és un dret social i no hi ha drets socials sense un accés universal a la cultura. Fins i tot en la seva versió més reduïda la cultura és política també i només les polítiques emancipadores poden crear una cultura lliure.

La cultura, és també política però és sobretot necessàriament model social. Per a la seva eclosió lliure calen rupturisme i revolució

A més, l'evolució socio-econòmica tècnològica i comunicativa del capitalisme tardà actual ha situat la cultura en el centre de la seva hegemonia i per això creiem que és crucial per a l'emancipació social l'assoliment en especial de l'emancipació cultural.

I encara que aquest capítol necessàriament es referirà en bona part a la cultura en la seva concepció més clàssica: els símbols, el patrimoni material i immaterial, la memòria històrica. Considerem però tant o més importants i de caràcter plenament cultural la resta de capítols programàtics que afecten a les condicions materials de la producció i reproducció de les persones.

4.3. BARCELONA DES DE LA CULTURA

⁶ *ibid.*

⁷ *ibid.*

A Barcelona la cultura ha seguit la mateixa tendència general que a la resta de països capitalistes , tendència a la imposició de la precarització i de la mercantilització de tot , amb un retrocés excepcional dels drets socials i de retruc de la cultura coma dret. En el cas específic de la cultura simbòlica (l'àmbit "clàssic" de la cultura) cal destacar l'eclosió definitiva de la industrialització cultural i de la normalització del "producte cultural" cada cop més convertit en mercaderia⁸.

En l'àmbit institucional s'ha produït una tendència extrema a la instrumentalització de la cultura simbòlica i en particular del patrimoni per a servir al màrqueting urbà i convertir la ciutat en un negoci industrial en si mateix. En el pla ideològic la cultura de forta càrrega espectacular i mediàtica ha servit per a la promoció de la ideologia dominant neoliberal, prenent com a base el mateix procés creatiu per a construir una metafora adient de l'emprenedoria capitalista i de la competitivitat vinculats a una idea estereotipada de la creativitat i l'excel·lència.

4.4. LA CULTURA EN L'AJUNTAMENT NEOLIBERAL DE BARCELONA

En el cas específic de l'Ajuntament de Barcelona , després d'un tímid intent dels primers anys (encara influïts per la mobilització social) d'apropar-se a les idees de democràcia cultural, ben aviat es va apostar per l'especulació cultural, el sotmetiment al màrqueting urbà i la industrialització cultural i l'aposta completa pel neoliberalisme i la precarització cultural.

Els governs municipals han distorsionat els necessaris serveis públics bàsics de cultura , xarxa de biblioteques , museus, centres patrimonials , Arxius, etc. En primer lloc endarrerint el pla de millora de Biblioteques i supeditant els seus serveis a la seva versió més limitada en horaris i serveis. En segon lloc a desestimat adoptar una política coherent de patrimoni cultural i ha sigut incapaç de construir serveis mancomunats per a la xarxa de museus municipals i ha instrumentalitzat en favor de la tematització i del màrqueting urbà la renovació superficial (Museu de la Música sense personal) , la privatització (Fundació del Museu Picasso) o la creació d'alguns d'aquests museus (MACBA) , mentre altres els deixava aparcats malgrat el seu valuós patrimoni (MEB).

⁸ Fins i tot la UNESCO diu: <<Els bens i serveis culturals que, per ser portadors d'identitat, de valors i de sentit no han de ser considerats mercaderies de béns de consum com els altres (art.8 Declaració universal de la UNESCO sobre diversitat cultural)>>

4.5. CULTURA PRECÀRIA I MERCANTILITZADA

Les principals connotacions de l'impuls cultural hegemònic són: posada al servei de la indústria i del missatge neoliberal, un concepte reduït artificialment a allò predominantment simbòlic, instrumentalització dels equipaments culturals a costa de la seva funció de serveis bàsics i sotmetent a la immensa majoria dels seus agents (excepte els "consagrats" pel mercat) a la precarietat: dels professionals creadors o altres treballadors del sector, de la cultura popular, de les associacions i grups, dels serveis públics bàsics, etc. La cultura s'ha fet d'esquena als barris i d'esquena als Països Catalans i s'ha deixat colonitzar no només per l'Estat Espanyol si no pel mercantilisme capitalista i altres colonialismes més llunyans.

Capgirar la cultura comporta recuperar el caràcter ampli i social de la cultura, trencar amb la precarietat social i cultural, impulsar la seva accessibilitat i creativitat universal, democratitzar-ne i possibilitar-ne a tota la població i no només les èlits el seu desenvolupament cultural, incentivar la cultura popular emancipada i el màxim autònoma possible, poder recuperar la cultura de classe i emancipadora, feminista i antiautoritària per a ser veritablement sobirans, desmantellar l'especulació i instrumentalització dels equipaments públics i reforçar el seu caràcter i funció de serveis bàsics de cultura. Alliberar la festa de la seva clientelització i privatització, i estendre-la i facilitar-la. Diversitat⁹ i dissidència, enlloc de la intolerància de les normes cíviques.

4.6. OBJECTIUS:

1. Assolir a Barcelona una democratització cultural real de la producció en general i cultural en particular i del gaudi de la cultura creativa, dels símbols i expressions, de la interpretació i escènica i de les noves formes digitals des d'una base d'igualtat social, de recursos redistribuïts de manera universal, en forma de renda i en forma de serveis i equipaments públics bàsics forts 100% públics, i de llibertat total d'acció cultural dels col·lectius i persones sense necessitat de cap mena de mediació privada o semiprivada.

⁹ <<Els drets humans garants de la diversitat cultural. La defensa de la diversitat cultural és un imperatiu ètic, inseparable del respecte de la dignitat de la persona. Aquesta defensa implica el compromís de respectar els drets i llibertats fonamentals, els drets de les persones que pertanyen a minories.>> (art. 4 Declaració universal UNESCO sobre diversitat cultural)

2. Superar en la ciutat de Barcelona el menysteniment, la precarietat social i el caràcter subaltern de les cultures populars, de les dels PPCC, de lluita social i d'emancipació, i les de la vida productiva i quotidiana per a dignificar-les en l'horitzó d'igualtat social, cooperació i col·lectivització per abandonar l'hegemonia institucional de la cultura industrialitzada, normalitzada i mercantilitzada, i abandonar també el paradigma de l'excel·lència i del creador-empresari-emprenedor, en el camí d'un col·lectivisme cultural urbà igualitari, sense límits creatius ni re-interpretatius.

4.7. EIXOS DEL MODEL CULTURAL I EL SISTEMA CULTURAL CATALÀ I DE PPCC

1- Lluita contra la cultura de la precarietat: laboral, vital, ideològica...

2-Descolonització cultural en relació al mercantilisme i el capital.

3- Descolonització de les polítiques i el model cultural i educatiu en relació a l'Estat i govern espanyols

4-Apostar per una cultura d'avantguarda crítica e independent (artistes i creatius)

5- Suport a les arrels de la cultura popular que no la converteixin en activitats folklòriques per a turistes ni emmarcar-les en escenaris etnogràfics.

6- Les polítiques culturals per a protegir els elements que determinen la vida cultural: La creació - La conservació i difusió del patrimoni cultural - L'accessibilitat a totes les formes de cultura.

4.8. MESURES

LA CULTURA COM A DRET SOCIAL I DRETS LABORALS EN LA CULTURA EN SUBSTITUCIÓ DE LA MERCADERIA CULTURAL I LA PRECARIETAT EN EL CENTRE DE LES POLÍTIQUES PÚBLIQUES (TOTES)

Per què

Per superar les visions mercantils i utilitaristes de la cultura que impregnen les polítiques de clientelisme , nepotisme, privatització i precarització. Perquè la industrialització¹⁰ de la cultura afegeix nous problemes a la cultura supeditada al poder. Les indústries culturals en convertir la cultura en una mercaderia i subsumir també el treball creatiu i intel·lectual al capital, no només normalitzen (estandaritzen) la producció creativa mateixa, si no que la fan dependent de les estratègies de mercat a més de subordinar els seus continguts a la ideologia i el màrqueting del capital. Les característiques del producte cultural, necessitat d'incloure traces de creativitat d'algun tipus , permeten certs marges, que no qüestionen la dinàmica general. D'altra banda la industrialització cultural introdueix també la pèrdua de control sobre l'obra en el procés de creació per part de l'autor o l'intendent. D'altra banda la "simbolització" creixent de la producció en general és un fet cada vegada més obvi: productes industrials allunyats de l'àmbit directe d'allò simbòlic, fan servir els símbols, l'estètica, el disseny en la seva pròpia concepció per aportar "valor afegit" que millori les seves vendes o incorporen aquests elements mitjançant la publicitat. De fet la part dominant de la "creació" estètica actual és primordialment publicitat. El tàndem de cultura i comunicació en combinació amb la indústria de la producció i difusió contínua, en especial mitjançant la televisió. Per tant la industrialització mateixa obliga a destacar les connexions de la cultura i les realitats materials, socials i productives.

La dimensió cultural de la realitat social ha de ser abastada en plena llibertat i capacitat per les classes populars i treballadora i no només per als fills de l'excel·lència. Per a frenar la mercantilització de la cultura. Perquè la cultura som les persones, no representem interessos de mercats.

Com

Fomentant la redistribució de rendes i recursos, la igualtat social en definitiva. Implantació del conveni i contracte d'intermitència per als treballadors de l'espectacle i la comunicació a Barcelona. I una versió adaptada de sosteniment pels treballadors de les arts visuals i de l'escriptura .

Foment del sindicalisme de classe revolucionari/rupturista en cultura.

Consolidant i ampliant els serveis i equipaments públics culturals (sempre 100% treballadors públics) .

Suprimint l'especulació i les inversions de "màrqueting" en les polítiques culturals Garantint que els equipaments i els sectors culturals NO externalitzin projectes a empreses privades, que per

¹⁰ Per a una definició d'indústria cultural

definició busquen beneficis econòmics, manipulant i redefinint allò que és cultura o deixa de ser-ho en funció d'allò que es ven o no es ven.

FOMENT DE JORNADA LABORAL DE 30 HORES SETMANALS

Per què

Per que per a gaudir i crar en cultura cal dipsosar de temps , i la productivitat mitjana general permet perfectament aquesta jornada laboral. La redistribució del temps "lliure" és bàsica per a que cada persona i en concret la classe treballadora i les classes populars puguin aproximar-se a la cultura simbòlica, puguin dignificar les seves cultures quotidianes i productives, o puguin desenvolupar les seves cultures de control popular i de lluita social. Per a gaudir del temps de vida, reapropiar-nos del nostre temps, com a conseqüència de la reducció de jornada.

Com

Programes i campanyes combinats amb lluites i mobilitzacions socials . Aplicació avançada encara que intermitja i limitada (per ex. 35 hores) als treballadors públics locals per a pressionar al sector privat. Promoció d'estudis i bases de coneixement de les millores de reducció de la jornada laboral. Programació i contractació municipal impulsant aquesta reducció com un codi de contractes.

FOMENT DE JORNADA LABORAL DE 30 HORES SETMANALS

Per què

Per que per a gaudir i crar en cultura cal dipsosar de temps , i la productivitat mitjana general permet perfectament aquesta jornada laboral. La redistribució del temps "lliure" és bàsica per a que cada persona i en concret la classe treballadora i les classes populars puguin aproximar-se a la cultura simbòlica, puguin dignificar les seves cultures quotidianes i productives, o puguin desenvolupar les seves cultures de control popular i de lluita social

Com

Programes i campanyes combinats amb lluites i mobilitzacions socials . Aplicació avançada encara que intermitja i limitada (per ex. 35 hores) als treballadors públics locals per a pressionar al sector privat. Promoció d'estudis i bases de coneixement de les millores de reducció de la

jornada laboral. Programació i contractació municipal impulsant aquesta reducció com un codi de contractes.

ALLIBERAMENT D'ESPAIS URBANS I RECURSOS PER A LA CULTURA AUTOORGANITZADA I ASSOCIATIVA

Per què

Eliminar les barreres per a l' impuls obert de l'autoorganització social i l'associacionisme , en particular de la limitació d'accés a espais que l'especulació i privatització urbanes obstaculitzen i de la limitació de recursos vitals i econòmics que la desigualtat social estableixen.

Com

Lluita contra l'especulació urbanística i d'habitatge i locals. Règim concret de càstic de l'especulació urbana, multes i impostos a locals i pisos desocupats .

Modificació de la Carta Municipal .

Despenalització local de l'ocupació de locals , especialment dels privats i pertanyents a operacions rendistes i especulatives. Programes de lloguer d'habitatges per a joves . Parc d'espais lliures per a grups i col·lectius .

Hotels d'entitats autogestionats, una opció provisional fins que no s'acabi amb l'especulació d'espais i locals i a la falta d'equipaments per les entitats, ja que es pot compartir un espai amb diverses entitats per aprofitar millor les instal·lacions. Sempre s'ha de plantejar de manera que s'assumeixin les despeses per part de qui usa l'espai.

SERVEIS I EQUIPAMENTS PÚBLICS CULTURALS FORTS 100% PÚBLICS. REMUNICIPALITZACIÓ DELS SERVEIS I EQUIPAMENTS PRIVATITZATS.

Per què

Només uns serveis i equipaments públics en base a treball i funció pública poden evitar la precarització laboral, l'entrada del mercat en la gestió i la necessària universalitat i xarxa redistributiva. Aquest han de ser un veritable dic de contenció i trencaglassos de l'explotació laboral també en cultura.

Com la principal mesura per evitar l'espòli per part del neoliberalisme i del deute financer

Com

Liquidant externalitzacions, reconeixent plantilles estructurals de treballadors subcontractats , concepció 100% pública de la contractació de treball. Retorn a la gestió directa municipal d'OOAA, EPE's , fundacions , concessions administratives en serveis i equipaments culturals

El govern i control dels serveis i equipaments públics ha de basar-se cada cop més en la democràcia directa, i en base assembleària de barri, local i municipal, comptant amb el teixit de moviments socials, lluites i associatiu.

Contra el clientelisme i el desmantellament de serveis col·lectius cal evitar la destrucció de llocs de treball públics, sigui per empreses i/o associacions.

L'execució dels serveis ha de ser pública directa no desregulada en clara oposició a totes les formes d'externalització.

La remunicipalització de serveis culturals i de comunicació és indispensable per aturar la concentració de capitals i la seva centralització.

FOMENT DE LA CULTURA POPULAR I DE L'ORGANITZACIÓ COL·LECTIVA D'AQUESTA

Per què

La cultura popular sigui de l'àmbit festiu , com de les expressions col·lectives ha de poder funcionar de la manera més autònoma i autogestionària possible.

Com

Pressupostos participatius per a decidir les subvencions i les partides dedicades a la cultura popular (festes, expressions, etc)

Foment de l'horitzontalitat i les formes assembleàries directes en l'organització de la cultura popular (rebuig de les fórmules empresarials o privatitzadores (fundacions, etc)

Alliberament d'espais urbans en suficiència per a creació, i manteniment de grups i colles , associacions i comissions .

Expandir i acostar la festa major a tota la ciutadania, perquè tothom se la senti seva i posar-la en mans de la seva organització espontània col·lectiva i de les entitats. Els serveis públics de cultura actuaran aquí en matèria de recolzament logístic i tècnic però la iniciativa, direcció i planificació seran només col·lectives .

Promoure la cultura popular i tradicional a les escoles per aconseguir que els infants en siguin un element clau, que se'n sentin protagonistes.

Potenciar la realització d'activitats culturals al carrer. Limitat els excessos de les exigències municipals en matèria de paperassa i seguretat , facilitar l'ús col·lectiu de places i carrers en especial durant les hores diurnes i amb les limitacions raonades i pactades durant les hores nocturnes

Potenciar l'activitat cultural en espais destinats a altres finalitats més enllà dels equipaments culturals; espais permanents o efímers que s'adaptin per l'acolliment d'una activitat cultural o artístic. Per exemple en les instal·lacions escolars públiques , limitant també un excés de zel de paperassa i exigències de seguretat.

Enfortir de forma democràtica, transparent i amb control col·lectiu el suport a les entitats que organitzin festes populars, com Sant Joan, Cap d'Any, Carnestoltes, etc. Però permeten l'espontaneïtat de grups ocasionals del barri.

Acostar les festes i les activitats culturals a tots els barris del poble amb l'objectiu d'enfortir- hi les relacions i de facilitar-ne la participació.

Evitar que una sola entitat organitzi gran part de la festa i, per tant, promoure la participació de diferents entitats amb equilibri i igualtat de condicions.

SUBSTITUCIÓ DEL RÈGIM DE SUBVENCIONS I CONVENI PER FORMES UNIVERSALS DE REDISTRIBUCIÓ DE RENDA I PER CONVENIS LABORALS ESPECÍFICS DEL SECTOR CULTURAL QUE COMPORNTIN UNA PRESTACIÓ PER A PERIODES SENSE INGRESSOS

Per què

Democratització cultural real sense mediacions. Garantir la independència de la creació cultural. Cal una acció immediata contra la precarització que les polítiques d'austeritat estan fent en els actuals creadors i interprets. L'existència d'un immens excedent social hauria de permetre aquesta mesura.

Com

Impuls amb altres administracions i de forma immediata d'un programa de contractes intermitents per als sectors culturals que comporti sosteniment en períodes de manca de contractació per a creadors i interprets. Creant els acords necessaris i la dotació pressupostària

FOMENT DE LA CULTURA LLIURE EN HARMONIA A LA IMPLANTACIÓ DE SISTEMES UNIVERSALS DE SOSTENIMENT DE CREADORS/ES . TRACTAMENT NO MERCANTIL DELS DRETS D'AUTOR

Per què

Per aconseguir la desmercantilització de la cultura, la deselitització de la mal anomenada alta cultura i potenciar la creativitat i desfolkloritzar la mal anomenada cultura popular. Cultura som les persones. Cultura és tot.

Com

Fomentant l'autonomia material de creadors/es en una democràcia cultural àmplia a la vegada que es qüestiona la visió mercantil dels drets d'autors.

Superació pública de les entitats de gestió privades.

Potenciant mitjans de comunicació lliures i també els mitjans de comunicació públics

Promovent els espais lliures en la dins la programació dels mitjans públics

Questionant les llicències privades en funció de l'excés de publicitat i el grau de concentració empresarial.

Retirada de la Ordenança pel civisme (per la convivència)

Creant i permetent créixer una doble xarxa d'equipaments públics especialitzats de gestió directa i control col·lectiu de producció cultural en combinació amb altres xarxes d'equipaments autoorganitzats del mateix nivell d'especialització i lliures de subvencions i/o contractes .

REFORÇ DE LA CULTURA DEL LLEURE: ESPLAIS , ESCOLTISME , GRUPS DE JOVES O ADULTS , EXCURSIONISME, ESPORT DE BASE, MUNTANYA, ETC,

Per què

Per que la nostra societat ha constatat com les pràctiques de la cultura del lleure ens ajuden com a persones per a la nostra realització, pe'ro també com a col·lectiu a connectar amb la nostra realitat com a poble sotmès i en la seva recuperació , o amb la nostra realitat social i de classe i de gènere i a compromete'ns en el seu alliberament . Les pràctiques en valors solidaris i l'impuls de dinàmiques col·lectives d'igualtat , de coneixemnt i respecte del territori humà i natural

Com

Reconeixent el valor per a una societat més solidària i lliure i conscient del seu entorn i de la seva pròpia col·lectivitat, de la cultura organitzada en el lleure, en especial de l'esforç i l'activitat que els centres d'esplai , escoltes i excursionistes i altres realitzen.

Combatent l'especulació urbanística que fa impossible l'existència de locals assequibles.

Promovent la reducció de la jornada laboral de les classes populars , per a permetre la disposició de temps lliure

Facilitant espais i locals públics per a esplais , escoltisme, grups de joves o adults , etc mentre no s'hagi avançat significativament en l'erradicació de l'especulació.

Donant suport i assistència legal i admsitrativa en els excessos de zel administratiu i de seguretat que limiuten la seva activitat

Facilitant de forma especial la tramitació de permisos .

Creant línies de treball que facilitin i proveint-los d'assessorament i reforç logístic quan sigui necessari.

REFORÇ DE LA CULTURA DE L'ESPORT , DE BASE , COL·LECTIU I SOLIDARI, COMPARTIT, LLIURE I LLUNY DE LA RELGIÓ DE LA COMPETITIVITAT I L'EXCELÈNCIA, DE LA MERCANTILITZACIÓ I DE L'ESPECTACLE ALIENADOR.

Per què

La cultura esportiva o d'activitat física , ha permès a les persones mantenir un contacte amb la seva pròpia natura física i la seva realitat animal, en un concepte integral on allò físic i intel·lectual

assoleixen un equilibri. Per tant és en si mateixa una forma de reconèixer la realitat natural que forma part també de l'humanitat. Per això bona part d'aquesta cultura s'ha orientat a l'activitat a l'aire lliure, la natura, l'excursionisme, el muntanyisme o l'alpinisme.

Quan l'activitat física es resisteix a caure sota la manipulació de la visió estereotipada de la publicitat patriarcal i capitalista i de la religió de la competició televisada, es capaç de desenvolupar formes de joc, interrelació, competició amistosa i desinteressada, contacte amb la natura i amb i entre les persones, col·lectivitat humana en el sentit més profund de la paraula. Fins i tot les formes més integrades de l'esport competitiu no han pogut evitar que els pobles en lluita se les facin seves i les utilitzin de forma positiva, malgrat la seva hipoteca mercantil i religiosa.

A Barcelona, amb manca d'espais oberts, amb vides molt sedentàries i activitats laborals cada cop menys físiques es fa imprescindible, una cultura de l'esport i l'activitat física.

Com

Reconeixent el valor de la cultura de l'esport i l'activitat física en totes les polítiques i planificacions urbanes i municipals

Revisant a l'alça amb rigor les ratios de proximitat i de densitat (més proximitat i més densitat) d'equipaments esportius de tota mena, o espais oberts on poder exercitar activitats bàsiques com caminar, correr, esports d'equip. Especial atenció a les piscines públiques i a la millora de la seva densitat per a cada barri (més piscines a l'abast de la població del barri). Promovent la distància zero o més baixa possible al ventall més ampli de possibilitats. Incrementant el nombre d'equipaments públics i el seu personal públic.

Gratuitat d'accés de la població als serveis esportius públics, consideració de serveis públics bàsics dels equipaments, instal·lacions i facilitats urbanes a l'activitat física i esportiva.

Model d'instal·lacions esportives de cost zero pels usuaris, de gestió municipal directa, cal que les treballadores de l'esport deixin de ser precàries i que l'Ajuntament i la població pugui tenir control i coneixement directe d'aquests equipaments.

Creació de Consells col·lectius d'usuaris dels equipaments públics per a la seva planificació i programació.

Promovent la dimensió social i col·lectiva d'aquestes instal·lacions i equipaments, combinant amb serveis de cafeteria i documentació, sales de reunions, etc

Posant a l'abast de la població, i facilitant i incentivant el seu ús amb el màxim de facilitats les instal·lacions esportives escolars. Si cal reforçant amb llocs de treball el seu manteniment i

vigilància, la seva coordinació i facilitat d'accés , reduint trabes administratives i simplificant al màxim l'accés.

Dotació en els equipaments esportius de fisioterapeutes, i altres formes mèdiques o especialitzades relacio nades directament amb l'activitat física o la recuperació física.

Capgirant el model de mobilitat urbana , per a reduir (i finalment erradicar) el motor privat de la ciutat , ampliant la mobilitat peatonal i ciclista (evitant el seu conflicte) , facilitant la recuperació de la major part dels carrers per al joc espontani, infantil, juvenil i adult.

Pacificar el transit per a itineraris de carrera continuada pels carrers. Amb noves normes, amb la política general de desincenbtivació del motor privat, amb la propia sincronització semafòrica .

Promovent la reducció de la jornada laboral de les classes populars , per a permetre la disposició de temps lliure

Facilitant espais i locals públics per a esplais , escoltisme, grups de joves o adults , etc mentre no s'hagi avançat significativament en l'erradicació de l'especulació.

Donant suport i assistència legal i adminsitrativa en els excessos de zel administratiu i de seguretat que limiuten la seva activitat

Facilitant de forma especial la tramitació de permisos .

Creant línies de treball que facilitin i proveint-los d'assessorament i reforç logístic quan sigui necessari.

Reforçant l'autoorganització de l'esport de base i el seu caràcter democràtic intern , clubs i associacions i entitats esportives , la seva federació i el seu recolzament mutu. Facilitant recursos logístics i equipaments per al seu ús i en la seva planificació i programació.

PROGRAMA D'ERRADICACIÓ DE LA PRECARITZACIÓ CULTURAL I DE LA CULTURA DE LA PRECARITZACIÓ

Per què

Per que l'extensió actual que el capitalisme ha fet a Barcelona de la precarització en la producció de cultura i en la cultura de la producció i quotidiana , és actualment el pitjor obstacle per a la plena expansió dels drets culturals.

Com

Fomentant els drets laborals i col·lectius , en el sector cultural en concret però en la societat en general. Començant pel drets laborals de la pròpia institució. Afegint elements contra la

precarització en la gestió de projectes i en la contractació municipals. Ampliant la base d'actuació cultural a la cultura de la producció , quotidiana i popular.

POTENCIAR ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ ASSEMBLEARIS I ALTERNATIUS DE COMUNICACIÓ VINCULADA A LES LLUITES A L'EMANCIPACIÓ I VINCULATS A LES CLASSES POPULARS

Per què

Per que la comunicació és cultura i no hi ha cultura sense comunicació. No només cal un serveis públics de la comunicació de control popular sinó potenciar les iniciatives de comunicació lliures d'industrialització (que no persegueixin el guany empresarial) i de concentració de capital. .

Com

Llicències especials per a mitjans de comunicació no lucratiu i de base transparent i assembleària que rebutgin clàrament la industrialització

PROGRAMA DE LLUITA CONTRA LA MINORITZACIÓ I EL COLONIALISME CULTURAL QUE ABASTI LA ORIENTACIÓ ALS PPCC

Per què

Les condicions de minorització i subalternitat s'han de superar amb polítiques actives de sentit contrari i de creació de relació i xarxa amb els territoris que comparteixen dominació.

Com

Foment de programes i projectes de relació i intercanvi cultural arreu dels PPCC i les altres cultures i pobles minoritzats i colonitzats. Eix de treball en la programació cultural.

Promoure una cultura pròpia, que permeti la pròpia consciència del context i de qualitat crítica, que fugi de la comercialització i de l'espanyolització.

Controlar de forma democràtica les manipulacions de la subjectivitat i sobreexplotació que crea el turisme.

Crear eines comunes per a tots els Països Catalans, tant a nivell organitzatiu, d'intercanvis, de contactes, començant per la utilització, amb naturalitat, de totes les denominacions populars de la llengua catalana.

POLÍTIQUES DE DEFENSA DE LA LLÈNGUA

Per què

El model lingüístic que proposa la CUP pels Països Catalans s'ha de bastir tenint present el context sociolingüístic i sociocultural del segle XXI, en el qual, a més del català i del castellà (i del francès al nord), conviuen moltíssimes llengües més, procedents de la immigració de finals del segle passat (com seria el cas del gallec) i de la nova immigració del segle XXI. Els arguments que en aquest apartat són vàlids per al català al conjunt dels Països Catalans, també ho són per a l'occità a l'Aran.

Com

- Realitzar campanyes estables i continuades de promoció de l'ús de la llengua.
- Enfortir les organitzacions que ja hi treballen: CAL, FOLC, Plataforma per la Llengua, Joves per la Llengua de les Illes, federació Escola Valenciana... Tot assumint les seves reivindicacions com el decàleg de línies d'actuació per a les municipals 2015 de la Plataforma per la Llengua.
- Defensar la promoció i l'ús a tots els àmbits de les variants de la llengua catalana integrades en un estàndard comú més ampli i representatiu.
- Promoure dinàmiques d'acollida, enlloc de parlar únicament d'integració...

Cal continuar treballant pel desenvolupament de l'oficialitat de la llengua de signes catalana.

- Cal incrementar el compromís de l'ús de la llengua en contextos en què resulta altament simbòlics:

GARANTIR FORMACIÓ CREATIVA I ARTÍSTICA INDIVIDUALITZADA I PER PETITS GRUPS EN EL SISTEMA EDUCATIU PÚBLIC: MÚSICA , CREACIÓ PLÀSTICA , CREACIÓ DIGITAL, CREACIÓ VIDEOGRÀFICA I SONORA ,ESPECTACLE EN VIU I EXPRESSIÓ CORPORAL, RADIO I TV EN LES POSSIBILITATS D'APRENTATGE DES DE LES EDATS MÉS PRIMERENQUES

Per què

Són mesures bàsiques per a introduir de forma efectiva els ensenyaments artístics i creatius en l'ensenyament públic

Com

Creant els programes i fent les contractacions de personal necessàries .

Abastint i dotant de l'equipament i l'espai necessari i suficient els centres educatius públics: laboratoris ben equipats, material de préstec, espais d'assaig i/o reunió, etc.

RESERVA D'UN TERÇ DE L'ESPAI DE RADIOFREQUÈNCIA PELS MITJANS LLIURES I SENSE LUCRE

Per què

Les radios i TV's lliures són una de les bases per a l'emancipació comunicativa

Com

Definint aquesta mesura a nivell de Barcelona. Amb l'impuls legal i mobilitzador suficient.

MESURES DE PROGRAMA DE TRANSICIÓ

FOMENT DE L'AUTOGESTIÓ TREBALLADORA I DEL CONTROL POPULARS PER A SUPERAR L'HEGEMONIA INDUSTRIAL I MERCANTIL EN LA PRODUCCIÓ CULTURAL I EN LA CULTURA DE LA PRODUCCIÓ

Per què

Per que els sistemes jerarquitats i classistes propis de les organitzacions capitalistes i la seva producció tendeix a obstaculitzar la llibertat cultural i la seva igualtat social. Per contra estandaritzen, homogeneïtzen, elititzen i segmenten de forma manipuladora gustos i tendències

Com

Aplicant ja aquestes mesures en els serveis públics sense caure mai en la precarització i mantenint-los 100% públics . Impulsant en combinació amb la mobilització, popular la seva extensió al territori de la producció privada

PLANIFICACIÓ DEMOCRÀTICA DE LA POLÍTICA CULTURAL

Per què

La planificació democràtica de la política cultural hauria de permetre definir consensuadament i amb la corresponsabilització de l'administració i la societat civil (però centran-nos en les classes populars), el conjunt d'elements i serveis públics culturals bàsics necessaris per promoure correctament la cultura.

Com

Podríem concretar aquests elements en:

- Espais i infraestructures destinats a la producció cultural (sales d'assaig musical, teatral, etc., tallers i escoles d'art)
- Espais i infraestructures destinats a fer arribar a tot el municipi la riquesa cultural (sales de concerts, auditoris, teatres, sales d'exposicions, centres cívics...)
- Mitjans de difusió de la producció cultural, com revistes locals o comarcals, ràdios, televisions, pàgines web...

. programes i equipaments per a la preservació , dinamització i democratització de la memòria col·lectiva : arxius, centres patrimonials, museus, etc

. serveis i espais per a l'accés, transmissió i cooperació en el coneixement: biblioteques generalistes , biblioteques especialitzades, espais de lectura i estudi , espais d'accés a Internet i les xarxes

- Suport a les associacions d'artistes, escriptors, grups teatrals, musicals, operístics, col·lectius de promoció de la cultura popular tradicional, etc.

Seguint una política d'horaris el més àmplia i completa possible que possibiliti que en festius i quan la població treballadora disposa de temps lliure els pugui gaudir plenament

RECUPERACIÓ HISTÒRICA I MEMÒRIA

Per què

A la CUP creiem que no hi ha cap col·lectivitat humana capaç d'afrontar el futur amb èxit com a tal si no se'n coneix el passat. Per això considerem important recuperar la història del nostre municipi per posar-la a l'abast de tothom. Pensem que el coneixement de la història és una eina indispensable per entendre el present i pensar el futur, posant especial èmfasi en la importància que té aquest fet per a la població nouvinguda. Per tant, des de la CUP volem engegar polítiques per preservar i desenvolupar la memòria, el patrimoni i la identitat col·lectiva.

Com

Apostar per un canvi de nomenclatura, ja que és més encertat parlar de «recuperació històrica» que no de «memòria històrica».

Recuperar, també, la memòria local, tot i que el discurs dominant tan sols fa referència a la recuperació de la memòria a escala nacional. • Afavorir la recuperació d'una part central de la història dels catalans: la tradició obrera, revolucionària i col·lectivista.

S'ha d'aprofundir a explicar el conflicte social i de classe de les primeres dècades del segle XX.

Promoure la recuperació històrica per aconseguir explicar tot el que va representar el franquisme:

Fer un exercici constant d'explicar els problemes del present

Atenció i seguiments del patrimoni arquitectònic , el de les pròpies trames urbanes , les activitats productives i comercials històriques, el patrimoni immaterial de les entitats i la vida social dels barris, etc.

Aprofundir en aquelles visions per evitar la simplificació de la Guerra Civil, també quan s'explica el bàndol republicà.

La promoció del patrimoni industrial per explicar el paper de la classe obrera i les seves condicions de vida i laborals.

La democratització dels criteris de catalogació, per tal que des de la societat civil es pugui intervenir en la política de catalogació del patrimoni. Això implica la difusió dels criteris de catalogació patrimonial.

CAP A UNA RENDA BÀSICA (CULTURAL) DE LES IGUALS

Per què

Les formes subvencionades i convenis imposen mediacions que limiten la llibertat cultural. La redistribució universal de rendes culturals garantides permetria la lliure associació i producció culturals , també les grans produccions

Com

Establint els recursos necessaris i acordant el seu nivell de socialització i implantació. Revisant sota control d'assemblees del personal creatiu també amb Consells col·lectius i democràtics de la població, el nivell d'abasta i sobretot que no es caigui en fórmulaes que limitin l'autonomia creativa

CULTURA DE BASE I SERVEIS PÚBLICS CULTURALS BÀSICS LLIURES D'ESPECULACIÓ I MÀRQUETING URBÀ. NO AL SHOW DELS GRANS EQUIPAMENTS "ESPECTACULARS"

Per què

Per que per a promoure l'accés generalitzat i universal a la cultura calen serveis públics bàsics redistribuïts de gestió directa (per òrgans) La dependència centralista d'alguns equipaments culturals que l'actual plantejament financer depenent de Madrid provoca és una porta d'entrada a la seva espanyolització.

L'especulació dels grans equipaments i de les accions d'impacte "espectacular" són el pitjor obstacle per a desenvolupar aquesta política coherent i arrelada de serveis bàsics de cultura : biblioteques . laboratoris culturals, museus dedicats al patrimoni sense especulació, etc Cal foragitar definitivament l'especulació i les formes espectaculars de projecte d'equipament cultural que només potencien el màrqueting urbà i una boja cursa competitiva entre ciutats que no té fi i que perverteix el necessari context col·laboratiu i col·lectiu que ha de tenir la cultura dins les ciutats ni entre elles .

Com

Canvi de paradigma polític i de model , reconducció cap a un nou sistema d'equipaments públics sense cap projecte especulatiu ni espectacular. Inversions en equipaments necessaris, mirant d'integrar-los el màxim possible en el paisatge urbà i de que compleixin funcionalitats necessàries. Rebuig de l'arquitectura d'impacte visual en els equipaments culturals, posar l'accent a la reconversió d'edificis existents i reutilització. Enlloc de projectes faraònics de molt disseny i poca funcionalitat, centrar-se amb equipaments de molta utilitat logística i funcional: per ex. unes reserves de patrimoni moble compartides per tots els museus municipals . Vigilància en el projecte als aspectes ecològics i de manteniment posterior. A nivell de casos concrets solució al desencaix dels museus MCM i MEB, per a revitalitzar el segon i corregir el despropòsit museològic.

DEMOCRÀCIA DIRECTA I CULTURA . GARANTIR EL CONTROL DIRECTE DE LES CLASSES POPULARS , DE SECTORS AMPLIS DE LA SOCIETAT CIVIL, PROFESSIONALS I TENDÈNCIES CULTURALS EN GENERAL, SENSE MEDIACIÓ , EN LA PROGRAMACIÓ

Per què

Cal canviar de cap a peus el complex institucional de gestió dels afers culturals de la ciutat substituint el seu neoliberalisme , jerarquia i clientelisme , per horitzontalitat interna i dels seus treballadors, professionalització objectiva fugint de sistemes de confiança, per tal de fer-lo més transparent, participatiu i permeable a totes les iniciatives de la població però en especial de les classes populars i treballadora en particular , sense caure mai en l'externalització ni en la dissolució o empobriment dels serveis públics culturals

Com

Treballar en el sentit d'una planificació democràtica interna (dels propis treballadors públics) i externa (de la població). Estudiar mesures de desconcentració d'organismes com l'ICUB per fomentar l'arrelament dels diversos barris i districtes de la ciutat.

Canvi de paradigma polític i de model , abandonant el neoliberalisme, la privatització i l'externalització , reconducció cap a un nou sistema cultural i polític de base pública, socialitzant i col·lectivitzada .

Treballar per incentivar la participació col·lectiva en la vida cultural de la ciutat ja sigui facilitant-ne l'accés (econòmic i temporal) com repensant els continguts i les accions complementaries a l'exposició (plans educatius, per exemple). Estudiar mecanismes de compensació de costos.

Proposar organismes democràtics de supervisió de l'activitat cultural de la ciutat (Observatori de la Vida Cultural de Barcelona) i de supervisió de l'evolució del procés de normalització lingüística (Observatori de la Normalització Lingüística de Barcelona).

Potenciar l'assemblearisme de barri i urbà en democràcia directa i transparència com única mediació del govern i empoderament en la gestió cultural pública, ni polítics ni empreses ni associacions

CULTURA ÉS MODEL SOCIAL I REVOLUCIÓ. CREACIÓ, COMPROMÍS I VANGUARDISME EMANCIPADOR

Per què

Cultura és tot , i cal l'emancipació social per a una cultura més lliure, en conseqüència el compromís revolucionari, i les lluites socials són els principals elements fecunds de la creació cultural.

Com

Aposta clara per a la cultura del trencament i la vanguarda emancipadora , Barcelona capital de les cultures alliberades

Utilitzar les propostes culturals com a motor d'emancipació social

Reconèixer el caràcter cultural del compromís revolucionari

Impuls de les cultures: tradicional, artesanal, independent

Socialització i democratització de la de la cultura digital. Mesures estructurals contra la fractura digital

5. ENTORN URBÀ

5.1. MODEL ENERGÈTIC I TERRITORIAL. MEDI, RESIDUS, ENERGIA, AIGUA I CONTAMINACIÓ

- 5.1.1 Introducció
- 5.1.2. Aigua
- 5.1.3. Recuperem l'aire de la ciutat: pla de xoc contra la contaminació atmosfèrica
- 5.1.4. Residus municipals: cap al residu zero
- 5.1.5. Parcs i jardins: per un servei públic de jardineria de gestió col·lectiva
- 5.1.6. Quin model energètic volem?
- 5.1.7. Espais naturals i biodiversitat
- 5.1.8. Litoral

5.2. MODEL URBÀ

- 5.2.1. Model urbanístic de la ciutat de Barcelona
- 5.2.2. Pla d'Ordenació Urbana Municipal (POUM), una eina de planificació a mig i llarg termini que hem de saber aprofitar
- 5.2.3. La política de sòl públic: equipaments, zones verdes i el dret a l'habitatge
- 5.2.4. Equipaments

5.3. TRANSPORT I MOBILITAT

- 5.3.1 Control popular de les empreses de transport públic municipal
- 5.3.2. Autobús urbà i interurbà
- 5.3.3. Metro i Renfe Rodalies
- 5.3.4. Tramvia
- 5.3.5. Sistema tarifari
- 5.3.6. Itineraris urbans, l'harmonització de la urbanització compacta
- 5.3.7. Nous problemes: DUM (Distribució Urbana de Mercaderies)
- 5.3.8. Nous conceptes de la mobilitat: Park & Ride i CarSharing
- 5.3.9. Àrea Verda
- 5.3.10. La mobilitat obligada: responsabilitat de les empreses i transport als centres de treball
- 5.3.11. Perspectives integradores. Conceptes transversals

5.4. DIVERSITAT FUNCIONAL I SALUT MENTAL

- 5.4.1. Canvi de Paradigma: DIVERSITAT FUNCIONAL I DISSENY UNIVERSAL
- 5.4.2.1. Salut
- 5.4.2.2. Dret a l'Educació / Formació

5.4.2.3 Habitatge

5.4.2.4. La Creació d'Ocupació, Lluita contra l'atur i la precarietat i la Renda Bàsica Universal

5.4.2.5. Urbanisme Sostenible i Dret a l'Accessibilitat i a la mobilitat

5.4.2.6. Lleure Inclusiu

5.4.2.7. Campanyes de sensibilització (Responsabilitat social)

5.5. PATRIMONI

5.1. MODEL ENERGÈTIC I TERRITORIAL. MEDI, RESIDUS, ENERGIA, AIGUA I CONTAMINACIÓ

Quan es tracta de fer política social i institucional a Barcelona des d'un enfocament ecològic i ambiental cal partir d'una visió radical de la seva realitat territorial i urbana. A la fi sempre és en un territori concret on s'integren les activitats humanes amb els vectors ambientals bàsics d'interès antròpic (energia, aigua, biodiversitat, contaminació, recursos alimentaris, ...). És en els territoris on queda definida la incidència i la distribució desigual dels assentaments humans, els seus trets dinàmics i els seus condicionants. Alhora, l'estat general del medi amb el que coevolucionem depèn dels usos que en fem d'aquests territoris.

El municipi de Barcelona està integrat en una àrea metropolitana que abasta la major part de la població de Catalunya, sent aquesta àrea metropolitana el seu primer referent territorial. Aquesta àrea urbanitzada s'ha anat estenent progressivament fins el punt que la primera qüestió que cal plantejar des de la política municipal és: quina és la mesura apropiada per a una metròpolis situada en l'espai ecològic i geogràfic del nord de la Mediterrània?. La seva resposta condicionarà totes les demés polítiques territorials i ambientals.

Les ciutats d'origen industrial s'han conformat a partir de l'ús ingent de recursos fòssils com el carbó i el petroli, els quals han permès moure grans quantitats de materials a llargues distàncies i condicionar el territori on s'ubiquen per a satisfer les seves necessitats socials i ambientals contribuint al desequilibri demogràfic del territori. Així, la ciutat de Barcelona, per al seu funcionament social i econòmic més bàsic, necessita dels recursos que li proporcionen els diferents medis naturals sobre els quals la ciutat se sustenta. Barcelona requereix disposar d'aigua a l'abast, d'espais i de sistemes agraris pel proveïment alimentari, de tot de materials variats en forma de productes, així com també d'embornals per als seus residus. També necessita recursos energètics que li facin de suport, biodiversitat i espais naturals, sòls fèrtils i regulació climàtica, etc. Tots aquests recursos tenen el seu origen en àmbits locals i regionals que tant poden ser propers com llunyans i el seu ús provoca tant incidències locals en els territoris d'origen com repercussions de caràcter global.

Per a la descripció del funcionament urbà, des d'aquesta vessant ambiental, es fa servir la metàfora

organicista del “metabolisme urbà”, la qual ajuda a descriure la interrelació de fluxos i d’estocs que tant el fan possible com el condicionen. Però, per tal de recolzar tota actuació política, cal reconèixer que aquest “metabolisme” no es pot acabar d’entendre si no es considera qui són els que prenen les decisions sobre la forma, dimensió, origen i destí d’aquests fluxos, i de quina manera i a quines raons responen aquestes decisions.

En el context econòmic capitalista les ciutats fan també la funció de concentrar els que s’ha anomenat “sistemes commutadors dels fluxos globals”. És a dir, és a les ciutats on també s’hi ubiquen els centres de decisió sobre els tipus i sobre l’origen i destí dels fluxos dels recursos de tota mena, suburbialitzant, simplificant i, a voltes, convertint en dependents, els territoris que les han de proveir. Aquests centres de decisió estan alhora organitzats jeràrquicament a partir del lloc que ocupen en l’ordre polític i econòmic regional, estatal i internacional. Aquest ordre ve determinat per les respectives capacitats d’extreure productes i excedents, derivats de les activitats humanes originades en els territoris d’influència, i de decidir-ne els destins.

L’actual financerització de l’economia capitalista ha provocat també que l’acumulació per desposseïció s’hagi estès de manera generalitzada, provocant que les ciutats creixin desproporcionadament fins a convertir-se en metròpolis cada cop més fràgils davant de possibles crisis ambientals i socials. La dita que proclama que l’economia capitalista necessita créixer per perdurar queda materialitzada en la necessitat de creixent capacitat política i econòmica de les metròpolis urbanes per a poder seguir funcionant com a tals. Donada la impossibilitat del creixement perpetuo, cal que ens plantejem, com més prompte millor, l’abandonament progressiu d’aquesta dinàmica competitiva i perversa.

CUP Capgirem Barcelona, conscient de la realitat que hem descrit, planteja que cal una recuperació dels recursos que són bàsics per a la vida social i col·lectiva per tal de posar-los sota control democràtic i popular. Cal fer aterrar Barcelona i fer que la vida urbana s’assenti sobre fonaments ecològics menys fràgils que els actuals.

En conclusió, la primera i principal tasca que tot ajuntament hauria d’emprendre, passa per ordenar i recuperar allò que hauria de tenir la consideració de bé comú donada la seva naturalesa bàsica pel funcionament i pel bon viure urbà. Els bens comuns s’han de sostraure de la lògica de la gestió privada, corporativa i capitalista per avançar en la seva gestió democràtica. I d’acord amb aquest objectiu, cal tenir present que, per a les qüestions socials derivades de la desposseïció i de la consegüent desigualtat social, no hi ha una solució prou duradora si aquesta no té en compte el context territorial i ecològic en el que aquestes qüestions socials s’estan plantejant.

L’organització política de la Barcelona Metropolitana

La primera corona de la metròpolis Barcelonina ha estat políticament institucionalitzada amb la Llei 31/2010 de l’Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB, llei aprovada pel Parlament de Catalunya el 27

de juliol del 2010). Els àmbits de gestió de l'AMB comprenen el territori i l'urbanisme (Planejament urbanístic, infraestructures metropolitanes, espai públic), la mobilitat (Infraestructures de mobilitat, serveis de transport públic, informació, estudis de mobilitat), l'habitatge (IMPSOL, promoció d'habitatges, gestió patrimonial), el medi ambient (aigua, sanejament, residus, educació per a la sostenibilitat), el desenvolupament econòmic i la cohesió social (ocupació, indústria, marca, promoció econòmica).

La primera conseqüència d'aquesta institucionalització ha estat l'allunyament dels ajuntaments i dels ciutadans dels àmbits de decisió que tenen a veure amb la seva ciutat i els seus respectius territoris, així com l'opacitat de les seves decisions que són més difícilment fiscalitzables pels veïns i veïnes de l'AMB. Si la lògica de gestió urbana és ara, pels grans temes, metropolitana, caldria també fer una adequació política d'aquest ens per tal de garantir el seu funcionament democràtic, transparent i amb major capacitat d'incidència ciutadana en la política metropolitana.

El municipi de Barcelona compta doncs amb poques competències directes en matèria territorial i mediambiental més enllà de d'estricta gestió de serveis, però alhora, la seva actuació institucional és cabdal quan es tracta d'orientar les polítiques del país. Però cal tenir molt present que el municipi és una entitat política independent, i sobretot en temes urbanístics, ambientals i de mobilitat, per tant, ha de representar políticament els ciutadans i ciutadanes més enllà de les competències administratives que li ha atorgat l'ordenament estatal espanyol.

5.1.1. La ciutat de Barcelona des d'una perspectiva ecològica

Des d'una perspectiva ecològica, la ciutat de Barcelona no presenta bons resultats i, el que és més greu, tampoc transmet bones perspectives de futur si no comencem a canviar-ne el rumb. Lluny de modificar llurs polítiques per tal de dur la ciutat cap a la sostenibilitat ambiental, els governs municipals segueixen fent de Barcelona un centre de decisió política i econòmica que augmenta la fragilitat ecològica i social de la pròpia ciutat i la dels territoris amb els que aquesta es relaciona. Els qui governen Barcelona tendeixen a considerar aquests territoris com un conjunt d'espais que han de proveir i prestar serveis a la ciutat i als seus habitants al cost social que calgui, provocant-ne la seva desestructuració. Aquest comportament fa també que cada cop es necessitin recursos de més lluny, competint amb la resta de ciutats de la regió i del món per tal de garantir-ne la pròpia viabilitat.

Om planteja que pot haver-hi una sortida "tecnocràtica" a la crisi ecològica, una sortida que hauria de permetre a les grans corporacions empresarials seguir amb el seu creixent domini. I l'actual idea d'Smart City en té molt d'això. El fet és que les actuals administracions municipals s'hi subordinen: en lloc de donar facilitats, l'ajuntament de Barcelona, com tots els diferents nivells de govern, no està permetent que els ciutadans participin activament en la recerca i posada en pràctica de

solucions, fomentant així una sensació general d'impotència. Tant és així que la majoria dels ciutadans i ciutadanes de Barcelona ens trobem amb una situació paradoxal. Per un costat ens sentim participants d'aquest comportament col·lectiu "depredador" i, alhora, entenem allò d'absurd que té viure en un lloc que, per seguir funcionant, necessita destruir l'entorn i minvar la capacitat política d'altres territoris.

Cal una transformació radical de la concepció territorial actual de la ciutat de Barcelona i aquesta passa per assumir també la seva responsabilitat respecte a les relacions que manté amb la resta de territoris del país, amb altres territoris i, a la fi, amb els seus límits biofísics.

5.1.2. AIGUA

L'accés a l'aigua i el sanejament són un dret humà universal essencial i per tant haurien d'estar exempts de tota mercantilització. L'accés a l'aigua com a bé comú ha de ser gestionada amb criteris de transparència, control democràtic i popular amb criteris socials i ecològics. En general la distribució de l'aigua a Barcelona ha estat des de sempre a mans privades i desconnectada de l'Ajuntament que delega la seva responsabilitat a l'AMB. Aquesta mercantilització s'ha vist agreujada per l'opaca privatització d'ATLL i la creació de la nova empresa mixta Aigües de Barcelona Empresa Metropolitana de Gestió del Cicle Integral de l'Aigua SA per tal de regularitzar la situació contractual de la Societat General d'Aigües de Barcelona (SGAB-Agbar) així com la seva ampliació amb béns públics.

L'aigua és un dels elements bàsics pels veïns i veïnes de Barcelona, però també és un factor de reequilibri territorial. Cal tenir present que les principals fonts d'abastament d'aigua a la ciutat són el Ter i el Llobregat. El riu Ter està sotmès a una elevada pressió ambiental minvant molt el seu cabal que el deixa en un estat ecològic molt precari. La qualitat de l'aigua a la conca del Llobregat està afectada en part per la forta pressió urbana i en part per la contaminació salina deguda a la mala gestió dels residus salins derivats de l'extracció minera de l'empresa Iberpotash. Alhora, els processos de sequera cíclica característics del sistema mediterrani van obrir, durant el 2008, després d'un dels episodis més greus de manca d'aigua, el debat sobre nous transvasaments des del Segre i de l'Ebre. En el context del canvi climàtic es prediuen episodis de sequera més llargs i més freqüents, però Barcelona ha d'assumir els límits de les seves conques hidrològiques així com els recursos hídrics dels seus aqüífers.

Des de la CUP Capgirem Barcelona creiem que:

- L'accés a l'aigua i el sanejament són un Dret Humà universal essencial i per tant, han de mantenir el seu caràcter de bé comunitari. Volem recuperar el control i la gestió de tot el cicle de l'aigua (captació, transport, tractament, subministrament i sanejament) a mans públiques i que sigui gestionat independentment d'interessos econòmics i polítics. Per tant cal que comencem a treballar cap a la municipalització del servei d'aigua. Per aquesta raó:

- o S'ha d'aturar immediatament el procés de privatització d'ATLL, un procés obscur des del principi i que després de dos anys i mig encara es troba atrapat als tribunals. Cal que ATLL retorni a mans públiques i sigui gestionada amb criteris de transparència, control democràtic i popular, amb criteris socials i ecològics.
 - o Cal rescatar la titularitat pública i el control popular del tractament i subministrament de l'aigua ara en mans de la Societat d'Economia Mixta Empresa Metropolitana de Gestió del Cicle Integral de l'Aigua SA. Mentre caminem cap a aquest objectiu cal realitzar una auditoria a través d'una auditora independent per tal d'avaluar els actius de l'empresa mixta, fer transparents els pressupostos i les condicions de l'empresa concessionària, que l'Ajuntament s'impliqui en la gestió que fa l'empresa concessionària ja que concessionar no implica NO responsabilitzar-se, en tant que, la competència i la titularitat continuen sent del municipi. Així que cal començar el camí vers la municipalització pressionant pel compliment d'aspectes de transparència, exercici de control per part de l'administració, alhora, forma paulatina, anirem creant els mecanismes i les estructures que ens permetran l'accés a la municipalització des d'un model més democràtic de gestió de l'aigua.
- Per fer front a l'escenari que es preveu amb el canvi climàtic i disminuir la pressió al territori, és imprescindible reduir el consum d'aigua en tots els àmbits, especialment en el sector turístic. Per tant, és necessari fer polítiques que incentivin la reducció així com millorar el sistema i les tecnologies de distribució per fer-les més eficients i reduir les pèrdues del sistema. Així com fomentar processos educatius de conscienciació sobre l'aigua, el seu consum i els riscos derivats de la seva contaminació.
 - Hem d'abandonar les opcions de transvasament entre conques, buscant fonts d'abastament d'aigua pròxims a la ciutat amb un baix impacte ambiental sobre el medi afectat. Amb aquests propòsits cal recuperar els aqüífers i les condicions d'aprofitament de les conques pròpies, apostar per la reutilització de l'aigua, així com treure el màxim partit per la planta dessalinitzadora. L'ús d'aquesta planta s'ha reduït des de la privatització d'ATLL, paral·lelament a un increment de l'explotació del riu Ter.
 - L'Ajuntament de Barcelona i l'Àrea Metropolitana s'han de personar i donar suport a la causa social plantejada per aturar la contaminació provocada per l'empresa Iberpotash a la conca del Llobregat per sota del Bages per tal de recuperar la qualitat de l'aigua.
 - Cal que l'Ajuntament vetlli pel bon funcionament de tots els ecosistemes aquàtics afectats per l'ús metropolità de l'aigua, també més enllà dels límits municipals. Per tant part del cànon de l'aigua ha de repercutir a les zones afectades per la subtracció d'aigua i ha de ser gestionat per l'ACA.
 - La factura actual de l'aigua no incentiva la reducció del consum per tant cal reestructurar-ne els trams municipals assegurant un tram mínim a totes les llars i penalitzant fortament els consums elevats. D'aquesta manera podrem millorar l'estalvi d'aigua i l'equitat social i bastir un sistema de subvencions creuades per trams de consum i entre sectors. Cal que la factura es basi en el nombre real de persones de cada habitatge per assegurar un repartiment del cost del servei més just.
 - Defensem que es mantingui un cànon d'aigua industrial proporcional a la contaminació de l'aigua provocada.

Contaminació de les aigües i sanejament

La contaminació de les aigües superficials i subterrànies esdevenen un dels principals conflictes ambientals oblidats per la ciutat de Barcelona. Els col·lectors actuals recullen i distribueixen les aigües superficials fins als emissors marins, recorregut en el qual arrosseguen partícules contaminants així com olis y d'altres compostos que són abocats directament a la mar afectant els ecosistemes marins costaners i reduint la qualitat de l'aigua de les platges barcelonines. Alhora, el sistema freàtic del pla de Barcelona, fracturat per la construcció soterrada del sistema de transports (metro o tren), han estat reconduïts per mitjà del col·lectors que permeten la gestió i control de grans volums durant els períodes de precipitació però que alhora estan subjectes a elevats nivells de contaminació.

Des de la CUP Capgirem Barcelona creiem que:

- És necessari incrementar la inversió per a la millora de les infraestructures de recollida d'aigua de pluja i drenatge urbà que permetin una millor gestió, control de la qualitat i reducció de la càrrega contaminant que arriba als ecosistemes
- Implementar sistemes més eficients i interconnectats per a la reutilització de les aigües de pluja per a usos urbans com la recuperació d'aqüífers, per al reg de parcs i jardins i per la neteja dels carrers. Cal introduir sistemes de control dels nivells de contaminació de les aigües abocades pels emissors marins.
- Cal fomentar els mecanismes de reducció de la producció d'aigua residual com la utilització de les aigües grises principalment en edificis públics i hotels.
- Invertir en millorar les tecnologies de les estacions depuradores d'Aigua residual per millorar l'eficiència del procés i minimitzar la càrrega de contaminació que entra al medi a partir dels emissors submarins i així minimitzar l'impacte a la nostra costa.

5.1.3. RECUPEREM L'AIRE DE LA CIUTAT: PLA DE XOC CONTRA LA CONTAMINACIÓ ATMOSFÈRICA

La contaminació atmosfèrica ha esdevingut un greu problema de salut pública a la ciutat. No és cap secret i això ho mostra una ingent quantitat d'estudis científics, mèdics i epidemiològics que constaten la relació entre alts nivells de pol·lució i l'aparició de malalties respiratòries, cardiovasculars, neurològiques, càncers i al·lèrgies, entre d'altres, que minen la qualitat de vida dels veïns i veïnes. En el món de la recerca i la sanitat, es considera que **la contaminació atmosfèrica és avui dia el problema ambiental que més afecta l'esperança i qualitat de vida de les persones.**

A Barcelona es superen els límits màxims de diversos contaminants (partícules fines i ultrafines, òxids de nitrogen, etc.) recomanats per l'Organització Mundial de la Salut i també s'incompleix constantment els límits, més laxos, de la normativa europea. Reduint un d'aquests contaminants,

les partícules fines de 10 um fins als nivells recomanats per l'OMS, evitaria 3500 morts cada any a l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Pràcticament tota la població del pla de Barcelona conviu amb nivells de contaminants intolerables. *Quants morts considerem tolerables?*

El principal responsable d'aquesta situació és el trànsit rodat, seguit de l'activitat industrial, marítima i aèria. Així doncs, atacar i resoldre aquest problema no només incidirà en els costos sanitaris, sinó també en l'organització i la mobilitat de la ciutat i, en definitiva, en el model energètic i el grau de dependència d'energies fòssils. Com veurem, promocionarà una reapropiació de l'espai públic, avui dia segrestat pel vehicle privat, i ajudarà a crear nous espais de relació entre les veïnes dels nostres barris. Finalment, reduirà a nivells acceptables la contaminació acústica, ja que avui dia s'incompleixen de manera habitual els límits de la llei catalana i la normativa municipal.

No cal oblidar que, tal com passa amb l'aigua, l'energia i els residus, Barcelona té una gran responsabilitat envers del territori com a consumidor de recursos i productor de residus. És així que Barcelona "exporta" la contaminació, ja sigui directament per fluxos aeris o traslladant el problema fora de la ciutat (rondes, cinturons, trasllat d'indústries, etc.). Totes les mesures que esmentem a continuació han d'estar, per força, en consonància amb la resta del territori per tal de no provocar una nova deslocalització del problema.

És l'hora d'abordar i resoldre la contaminació atmosfèrica, superar la inoperativitat de l'Ajuntament sortint, reconèixer el problema i enfrontar-se de manera decidida i valenta amb mesures contundents. És aquesta negació absurda que ens ha dut a l'obertura de dos procediments d'infracció de la normativa europea que aviat seran tractades pel Tribunal Europeu de Justícia. És aquesta inoperància que ha dut el govern de la Generalitat a aprovar un pla de qualitat de l'aire el 2014, amb dos anys de retard i que només funcionarà fins el 2015.

Per això proposem tota una sèrie de mesures de xoc, mesures que hauran de ser barates i que no impliquin grans obres, ràpides degut a la gravetat del problema i participatives:

COMUNICACIÓ, DIFUSIÓ I IMPLICACIÓ DE LES VEÏNES: ENTRE TOTES, TOT

-Desplegar una campanya de conscienciació i difusió sobre la contaminació atmosfèrica a nivell de barris, amb agents socials locals i en col·laboració amb les conselleries d'educació i salut. Moltes d'aquestes mesures poden ser molt impopulars si no s'expliquen de manera adequada. Els veïns hauran de tenir opinió, espai per proposar i implicació en tot el procés. Les decisions seran vinculants i hauran de ser aprovades pels veïns.

-Ampliar i adequar la xarxa de vigilància de la qualitat de l'aire, per tal que mostri veritablement el mapa de contaminació de la ciutat. Incloure en el seguiment substàncies contaminants poc conegudes (benzens, ozó, PM2.5). Publicació de les dades obtingudes en temps real i millorar l'accés pels usuaris.

-Instauració d'un protocol eficient d'actuació en episodis d'alta contaminació que, amb el temps, ajudarà a implementar les diferents mesures a més llarg termini aquí explicades.

Quant els nivells de contaminació siguin extrems caldrà activar un protocol especial, tal com s'ha efectuat a la ciutat de París, que contempli el transport públic gratuït fins a la reducció dels nivells de contaminació.

UNA NOVA MOBILITAT I ORGANITZACIÓ: VOLEM L'AIRE I ELS NOSTRES CARRERS

En totes aquestes mesures es tindran en compte les particularitats de garatges i pàrkings particulars i zones de càrrega i descàrrega, que s'aniran adequant progressivament a la nova situació. A més, aquesta reducció serà també de contaminació acústica i, per tant, no es permetrà la proliferació de terrasses o altres elements que anul·lin les reformes impulsades.

- Tancar carrers a la circulació del vehicle motoritzat privat, pacificar i integrar estructures dissuasives per reduir la circulació en un 50%.

-Creació de ZUAPs (Zona Urbana d'Atmosfera Protegida) de manera urgent en les zones més sensibles (voltants d'hospitals, CAPS, escoles, residències, etc.).

-Habilitar zones d'aparcament dissuasives i temporals a les entrades de la ciutat mentre no tinguem un transport interurbà que absorbeixi el volum de viatgers. Aquests aparcaments estaran vigilats i amb una dotació suficient de places. El cost per l'usuari serà gratuït o beneficiós si està lligat a l'ús de transport públic.

-Eliminació de tota ajuda o incentiu a la compra de vehicle motoritzat privat. Prohibició de compra de vehicles dièsel (els més contaminants) pel consistori i organismes dependents. Aplicació d'un recàrrec a l'IVTM en els cotxes privats dièsel. Electrificació progressiva de la flota de furgonetes de repartiment.

- Augmentar la freqüència de pas i velocitat del transport públic, tot augmentant la connectivitat interurbana amb la resta de la regió metropolitana. Volem un transport públic ràpid, eficient i confortable. Abandonar obres faraòniques en projecte o en curs i executar ampliacions de la xarxa de transport públic que resulti barata i ràpida.

-Treballar per un nou finançament del transport públic que permeti oferir un servei de transport públic a preus populars, lògic i amb consciència social.

-Ampliar la xarxa de carrils bici segregat i en condicions òptimes de seguretat, sobretot en les connexions interurbanes. Integració del lloguer de bicis en la tarifa de transport públic.

-Desestimació de projectes (industrials, lúdics i culturals, etc.) o retirada d'ajudes i subvencions si no incorporen i apliquen un pla de mobilitat en transport públic eficient i altament competitiu respecte

el vehicle privat motoritzat.

-Creació d'una xarxa prioritària per la mobilitat a peu i en bici de "Camins Verds". Seran vies renaturalitzades i exclusives on es prioritzarà la connexió entre els espais naturals de la ciutat, centres d'ensenyament i altres equipaments públics.

PORTS*, AEROPORTS*, INDÚSTRIA I OBRA EN ESPAI PÚBLIC: LA CONTAMINACIÓ MALBARATA L'ACTIVITAT ECONÒMICA

*(*en els espais de negociació amb els ens responsables)*

- Electrificació del Port de Barcelona i connexió dels creuers i altres naus de mercaderies a la xarxa elèctrica. Lluitar per instaurar el transport ferroviari de totes les mercaderies que arriben i surten del Port.

-Limitar l'entrada al Port de naus que usin combustibles altament contaminants, sense els filtres adequats. Sumar-se a la iniciativa de ports europeus per l'establiment d'un Índex Ambiental de Naus.

-Instal·lar una xarxa municipal de mesura de contaminants al port i aeroport del Prat, gestionada per ens públic i amb informació oberta a la ciutadania.

-Aplicar els criteris ambientals pròpies a les infraestructures aeroportuàries: eliminació i substitució de vehicles altament contaminants que utilitzen el personal de terra; instauració d'impost per emissió de contaminants als avions. etc.

-Controls independents de les emissions contaminants en activitats industrials i d'obra en espais públics i aplicació de sancions en cas d'incompliment. Integrar mesures de reducció d'emissions com a condició essencial i amb poder de desestimació de qualsevol activitat industrial o d'obra.

-Tancament progressiu de crema de residus a cimenteres, plantes incineradores, tèrmiques, de biomassa d'alt volum. Redacció i execució d'un pla d'implantació d'energies renovables a la ciutat, acompanyat de les mesures de reducció de residus.

5.1.4. RESIDUS MUNICIPALS: CAP AL RESIDU ZERO

El 2013, a Catalunya el nivell de recollida selectiva era del 35,91%, i a Barcelona, d'un 35,36%, xifra molt baixa si tenim en compte que els materials continguts a la brossa són fàcilment reciclables en un 80%. A Barcelona s'ha implantat la recollida de matèria orgànica i els resultats estan sent molt negatius: baixa recollida d'aquesta fracció i molt alta presència d'impropis. El 15% dels residus recollits a Barcelona són matèria orgànica, xifra molt baixa si considerem que aquesta fracció significa un 45% del total del residu que es genera a les cases. A més, el fet que la orgànica recollida presenta un alt percentatge d'impropis provoca greus problemes a les plantes de tractament i en

dificulta el seu compostatge. A més hi ha un alt desconeixement per part de la ciutadania respecte el perquè de la necessitat de recollir selectivament la orgànica i els residus reciclables en general.

Una de les grans dificultats amb les quals s'estan trobant els gestors, és la barreja dels materials reciclables als contenidors de rebuig i la presència d'impropis a la fracció orgànica, cosa que en dificulta molt la gestió d'aquestes dues fraccions, com ja s'ha demostrat amb el fracàs del model d'ecoparcs, que continuen necessitant abocadors i incineradores per desfer-se d'aquesta brossa.

Com que els abocadors s'estan col·lapsant, els lobbies incineradors aprofiten aquesta situació per presentar la incineració com a alternativa. No obstant existeixen estudis epidemiològics que constaten els problemes de salut lligats a la crema dels residus.

Actualment, a Barcelona, el sistema de recollida de residus majoritari és el sistema de contenidors en superfície (excepte al centre on es recull a la porta i en llocs determinats on trobem contenidors soterrats o recollida pneumàtica). Avui en dia, a Barcelona, és més fàcil trobar un contenidor de rebuig que no pas un de fraccions reciclables. El contenidor que segur que tenim a tocar de casa és el rebuig. Per tant, és més fàcil fer-ho malament que fer-ho bé. Cal revertir aquesta situació. Cal fer-ho fàcil als que separen els residus i dificultar als que ho barregen tot. Al centre s'està recollint a la porta de forma descaradament barrejada, fomentant el descontrol i la no separació dels residus. A més, al voltant de contenidors hi ha molts problemes d'abandonaments. I en el cas de la recollida soterrada i pneumàtica, problemes de pudors i brutícia.

L'Ajuntament ha demostrat tenir capacitat econòmica de sobres implantant majoritàriament els contenidors "easy", ja que aquest sistema és dels més cars d'Europa. S'està invertint en aquests contenidors i en vehicles tecnològicament molt avançats, on només cal un treballador, defugint d'altres sistemes amb major generació de llocs de treball directes i, per augment de la recollida selectiva, indirectes.

Ahora s'ha repartit, el pastís de la concessió pública de la gestió dels residus a les 4 grans multinacionals de sempre: FCC (Fomento), CESPÀ-Ferrovial, URBASER, i CLD-COMSA, desestimant la municipalització de serveis per tal de fer-los més econòmics i més propers al propi Ajuntament i en definitiva al ciutadà. Per tant, l'Ajuntament no té limitacions ni tècniques ni econòmiques per plantejar-se altres models.

Pel que fa al coneixement i sensibilització ambiental de la ciutadania, es constata que a Barcelona, els veïns i les veïnes, desconeixen, majoritàriament, el perquè és important reduir la generació de residus, separar-los selectivament, reutilitzar i finalment aprofitar aquests residus. Es desconeix la "nova" recollida d'orgànica. L'Ajuntament no està abocant recursos per conscienciar i sensibilitzar respecte una correcta gestió dels residus i dels problemes associats a una incorrecte gestió dels residus.

L'actual sistema de recollida de residus establert a Barcelona no permet ampliar els percentatges de recollida selectiva, fomenta una alta producció de residus i segons els propis polítics ha arribat al màxim que es podia arribar. Per tant, si l'objectiu és millorar la gestió dels residus, fomentant la reducció, la reutilització i el reciclatge, cal CAPGIRAR totalment l'actual model municipal de gestió de residus.

L'Estratègia Residu Zero

La CUP es compromet a impulsar l'Estratègia Residu Zero i adopta els principis de l'ECRZ (Estratègia Catalana Residu Zero), els quals són:

1. **Aprovar un Pla Local Residu Zero**, amb participació dels diferents agents socials i econòmics, que concreti com s'aplicarà l'Estratègia Residu Zero dins del proper mandat i que garanteixi la transparència i participació pública al llarg de l'aplicació del Pla. Donar suport i impuls a una nova legislació supramunicipal que procuri per la prevenció i per la responsabilitat del productor dels productes que esdevenen residus.
2. Establir **objectius de prevenció i recollida selectiva** neta quantificables amb l'objectiu de **recuperar un 70%** de la brossa i/o **produir menys de 100 kg/hab/any de rebuig** en dues legislatures.
3. Contemplar la possibilitat de construir una **planta agrícola de compostatge o planta de compostatge descentralitzada**.
4. Avaluar la viabilitat de la **implantació recollida porta a porta** per als residus domèstics (*la CUP implantarà aquest sistema també a Barcelona*).
5. Realitzar auditories de producció de **residus comercials** i implantar la recollida porta a porta, almenys per als residus comercials (total o per algunes fraccions) (*la CUP implantarà la recollida porta a porta tant a nivell comercial com domèstic*).
6. Adoptar **mesures de prevenció de residus** i de **compra verda** en el funcionament de l'Ajuntament.
7. Promoure la **reutilització** i els circuits de **reparació** de productes. I facilitar l'accés d'**empreses d'economia social** als productes reutilitzables.
8. Implantar un **sistema d'incentius econòmics** per promoure la prevenció de residus i la participació en la recollida selectiva en quantitat i qualitat (*la CUP implantarà el pagament per generació comercial i domèstic en diferents fases, així com sistemes de dipòsit, devolució i retorn*).
9. **Augmentar el preu de l'abocador o incineradora**, en el cas d'instal·lacions de titularitat municipal (*a més la CUP donarà suport a l'increment del cànon que estableix l'Agència de Residus de Catalunya*).

per al tractament tant en abocador com en incineradora, per tal de ser revertit pel foment de la reducció, la reutilització i la recollida selectiva de la orgànica i altres fraccions reciclables, entre d'altres mesures).

10. **Oposar-se** a qualsevol tipus **d'incineració** del rebuig del municipi (*la CUP està en contra de la incineració també en cimiteres i dóna suport als col·lectius en lluita contra aquestes instal·lacions*).

La CUP assumeix els grans reptes de l'ECRZ:

- 1.- Convertir els residus en **noves oportunitats econòmiques** pel municipi.
- 2.- Assolir una **producció màxima de residus de 1 kg/hab/dia**.
- 3.- Assolir un **% de recollida selectiva neta del 70%**.
- 4.- Assolir un nivell **d'impropis** de la **fracció orgànica inferior al 5%**.

L'estratègia residu zero mostra l'opció de convertir els residus en recursos. No cal, doncs, invertir en noves incineradores ni en nous ineficients ecoparcs sinó en residu zero.

A més d'evitar els problemes relacionats amb els impactes ambientals i socials de la gestió de residus finalista, aquesta nova estratègia genera molts més llocs de treball que l'estratègia de gestió de residus convencional, i és tant o més viable econòmicament que les alternatives de gestió final (abocadors convencionals, i incineració).

Per tal d'assegurar la robustesa d'aquesta estratègia i per generar benefici públic en lloc de privat, cal articular-ne el desenvolupament en el marc d'un procés participatiu, decisor i de transparència i executar els serveis públics a través d'entitats públiques i no pas del sector privat. Així, el coneixement adquirit es queda a l'administració pública i també es limita dràsticament la utilització de recursos públics per a al finançament de partits polítics en forma d'aportacions d'empreses a fundacions, com a despeses de les contractes.

Per a impulsar l'Estratègia Residu Zero, la CUP desenvoluparà les següents mesures.

Implantació de la recollida porta a porta.

La forma més ràpida i efectiva d'incrementar els resultats quantitatius i qualitatius de la recollida selectiva és implantar la recollida selectiva porta a porta. D'aquesta manera es passa d'obtenir una mitjana del 30% de recollida selectiva a una mitjana d'un 70%, essent habituals nivells del 80%.

A més, els nivells d'impropis dels materials són molt baixos, cosa que facilita i abarateix els processos de reciclatge, ja que no són necessaris sistemes d'eliminació d'aquests impropis.

Per tal de CAPGIRAR l'actual model municipal de gestió de residus, la CUP implantarà la recollida

porta a porta a Barcelona. Tant a nivell domèstic com comercial. Amb l'objectiu d'assolir un % de **recollida selectiva neta del 70%** i assolir un nivell **d'impropis** de la **fracció orgànica inferior al 5%**.

Actualment, el porta a porta està implantat en uns 100 municipis del Paísos Catalans, donant cobertura a uns 300.000 habitants. La majoria dels municipis son petits i mitjans però està demostrat que és possible implantar-ho a grans ciutats com Torino, Milà, Viena, Brussel·les.

La recollida porta a porta comparada amb una recollida en contenidors és millor a nivell econòmic i molt millor a nivell ambiental i laboral. L'experiència dels últims anys ha demostrat que el sistema porta a porta és similar pel que fa a despeses econòmiques si considerem els costos de recollida, essent fins i tot menors en els casos del porta a porta. A més, com que el rebuig minva fins a una tercera part, se'n redueixen els costos de tractament així com el cànon de residus; i s'incrementen les fraccions reciclables, amb els corresponents ingressos procedents d'ECOEMBES, ECOVIDRE, altres sistemes integrats de gestió, la venda de paper i el Retorn del Cànon de residus. Per tant si considerem tots els costos de gestió dels residus municipals (recollida + tractament, principalment), el porta a porta és un model més avantatjós que el model contenidor.

A nivell ambiental es recupera molt més material, cosa que disminueix la necessitat de matèries primeres i l'impacte relacionat amb la seva producció. Des del punt de vista laboral, només amb la recollida es generen entre dues i tres vegades més llocs de treball que amb una recollida en contenidors (cada cop més automatitzades), a més dels llocs de treball que es creen a les plantes de reciclatge dels materials.

La clau de l'èxit de les recollides porta a porta és la retirada del carrer dels contenidors de brossa barrejada (per on s'escapen habitualment els materials reciclables i que en dificulta la gestió). I que el personal de recollida únicament recull el material, lliure d'impropis, que es reculli aquell dia.

Com a horari bàsic es proposa recollir 3 dies a la setmana la matèria orgànica, 2 dies els envasos lleugers, 1 dia el paper i un dia el rebuig, tot mantenint els iglús de vidre al carrer. De tota manera es possible ajustar les freqüències partint de la transparència en els costos, és a dir, major servei i per tant major cost, majors taxes.

Un altre element essencial en la implantació de les recollides porta a porta és la definició del calendari i dels serveis a través de processos participatius en què els participants puguin adaptar el servei a les necessitats de cada col·lectiu sota el principi de co-responsabilitat, a partir de les dades objectives dels costos dels serveis i de tarannà de cada generador o barri.

En resum, el model porta a porta dóna facilitats a aquelles persones que separen els residus i fomenta la recollida de les fraccions reciclables en detriment de la recollida de rebuig (només un dia per setmana). És un sistema que fet el balanç econòmic (recollida + tractament + sensibilització) és més econòmic que el model contenidors. I és un sistema que genera llocs de treball directes i, per

l'augment del percentatge de recollida selectiva, d'indirectes

Dotar-se de capacitat de compostatge.

L'actual sistema de compostatge de la orgànica recollida a Barcelona no funciona i genera molts dubtes. No existeixen dades auditades que demostrin que la orgànica s'estigui compostant correctament. La CUP auditarà el funcionament i el cost de l'actual tipus de tractament de la orgànica i implantarà les mesures que fomentin un compostatge adequat.

El pla d'infraestructures de tractament de residus defineix les grans infraestructures, però no impedeix que els municipis que vulguin aplicar les competències que els són pròpies puguin dotar-se de petites plantes de compostatge.

Amb un adequat plantejament de miniplantes de compostatge municipal és possible assumir el cost de tractament en lloc de majors costos de transport i entrada en grans plantes preparades per rebre materials amb majors nivells d'impropis, que n'augmenten els costos.

El tractament de la brossa orgànica en el propi municipi en fa molt més assumible la instal·lació que no pas un gran centre amb major impacte i que a més tracti la brossa d'altres municipis. També possibilita el control de qualitat del compost resultant i per tant la venda i utilització posterior.

Infraestructures de tractament de residus i en contra de la incineració

L'Ajuntament ha d'encapçalar el canvi de mentalitat actual, pel que fa a les infraestructures de tractament (sobretot a la Regió Metropolitana), basat en gegantines i caríssimes instal·lacions de pre-tractament i d'incineració, per promoure la descentralització en petites instal·lacions de tractament de les fraccions reciclables, principalment pel compostatge de la orgànica, tecnològicament senzilles i properes als llocs de producció, evitant el transport del residu.

Aquest canvi, ha d'anar acompanyat de mesures per prioritzar la reducció dels residus, la recollida selectiva en origen per reduir el rebuig i per tant una menor necessitat d'instal·lacions pel rebuig i models, com el porta a porta, que fomentin un baix o nul percentatge d'impropis.

La CUP es manifesta totalment en contra de la incineració dels residus, també de la incineració en cimiteres. Es dona suport a les campanyes contra la incineració en cimiteres que estan duent a terme varis col·lectius a Catalunya.

Fiscalitat ambiental incentivadora de reducció de residus.

Les taxes de la brossa dels nostres municipis no diferencien els usuaris que minimitzen la seva producció de residus o que fan una bona separació en origen. Cal aplicar taxes de pagament per generació (en el marc d'una recollida porta a porta) per tal que pagui més qui més residu barrejat faci.

La fórmula més fàcilment aplicable es amb una taxa de brossa amb una part fixa i una de variable que es pagui a través de la compra de bosses estàndard per a la recollida de la resta i els envasos lleugers, que son les dues fraccions que interessa reduir.

En el cas dels grans productors, la taxa de pagament per generació també es aplicable a través de les bosses i en funció del nombre de buidades de contenidors de cada comerç.

Promoció d'alternatives de reducció de residus.

La CUP adoptarà a l'Ajuntament mesures i accions encaminades a la reducció i a la reutilització dels residus i no al tractament final. L'Ajuntament, encapçalarà la demanda d'una llei catalana de reducció de residus. I implantarà sistemes de dipòsit, devolució i retorn (SDDR).

L'objectiu és, entre d'altres, assolir una **producció màxima de residus de 1 kg/hab/dia i produir menys de 100 kg/hab/any de rebuig.**

Millora de la consciència ambiental.

Caldrà millorar la consciència ambiental en tots els àmbits de la ciutat (contaminació, residus...) tant de la classe política com dels veïns i les veïnes, tot comunicant clarament les conseqüències tant d'una mala com d'una bona gestió dels residus i la relació entre una mala gestió ambiental i problemes de salut

La gestió comercial dels residus.

Canvi en la gestió comercial dels residus, abandonant la idea de la col·laboració voluntària i adoptant la responsabilitat i obligació del productor a adaptar-se al model que millor fomenti la separació dels residus. S'implantarà el model porta a porta (amb un dia màxim de recollida de rebuig per setmana) i la implantació del pagament per generació mitjançant bosses estandarditzades o contenidors amb transponedors.

Municipalització dels serveis de recollida

Municipalització dels serveis de recollida, prioritzant l'augment i la millora de la qualitat dels de llocs de treball, una millor gestió econòmica municipal i una major proximitat en la presa de decisions i en el control de la qualitat.

Investigació i desenvolupament en el camp de la reducció, la reutilització i el reciclatge

Les inversions en ecoparcs i incineradores han demostrat ser males inversions ja que generen noves necessitats d'inversió quan les instal·lacions queden obsoletes i no han solucionat la problemàtica dels residus. Ans al contrari, l'han posposat uns quants anys més creant la il·lusió que el problema estava resolt.

Es tracta, doncs, de no malbaratar més recursos públics en incineradores i ecoparcs i destinar-los a la construcció de centres d'investigació sobre el reciclatge.

Aquests centres comptarien amb la participació tant de les universitat com d'empreses del sector privat implicades en el reciclatge i permetrien el desenvolupament d'un nou sector tecnològic i industrial que podria exportar tecnologia i crear més llocs de treball.

Foment de la compra i la contractació verda i desincentivació de materials no reciclables

L'Ajuntament fomentarà la compra verda i inclourà en els plecs la contractació verda, promovent l'adquisició de productes i la contractació de serveis que fomentin l'ús de productes en consonància amb la reducció de residus, el foment de la reutilització i possibilitar el reciclatge i eviti la generació d'impacte amb efectes ambientals negatius.

Amb el 5 o 10% dels productes que no puguin ser reciclats no queda cap més camí que prohibir-ne la seva fabricació. Com que un municipi no té aquestes atribucions només queda l'opció de promoure una iniciativa legislativa de producció reciclable, perquè es prohibeixi els materials que efectivament no es puguin reciclar.

Resum

Barcelona és capaç de fer aquest gran canvi, tant necessari. Ha de ser capdavanter en la gestió ambiental dels residus. Ha de sensibilitzar, ha de promoure la reducció i la reutilització, la recollida selectiva en origen mitjançant models eficients i més econòmics, creant llocs de treball i de qualitat, posant dificultats a la generació i a la recollida del rebuig, responsabilitzant als productors comercials i promovent el canvi més enllà de la ciutat. Prioritzant el bé comú, l'interès general i la salut, per davant de la comoditat i dels interessos de les grans companyies. Ha de CAPGIRAR l'actual model municipal de gestió de residus.

5.1.5. PARCS I JARDINS: PER UN SERVEI PÚBLIC DE JARDINERIA DE GESTIÓ COL·LECTIVA

Antecedents

Els parcs i jardins de la ciutat no sempre han estat gestionats per l'Institut Municipal de Parcs i Jardins, ni el treball que té encomanat s'ha fet sempre mitjançant un organisme públic. Fins a finals dels anys setanta els treballs de jardineria estaven encomanats a empreses externes i la qualitat d'aquests deixava molt per desitjar. El govern d'aleshores, va decidir que era convenient la municipalització del servei per acabar amb la degeneració que significava els "contractes" heretats del règim totalitari del franquisme. Aquesta municipalització va significar el contracte de treballadores i treballadors que aleshores estaven en el sector privat i es va crear el servei municipal, com avui el coneixem. Una clara aposta per la gestió directa del servei públic.

És a partir del 1979, amb l'entrada dels ajuntaments democràtics, que comencen 12 anys de gestió directa de la jardineria de Barcelona. Es van crear nous parcs, fruit de les lluites veïnals, les quals reclamaven la creació d'espais verds. Tant la creació d'aquests nous espais, com les reformes d'antics parcs i el manteniment en general van ser elogiats arreu per la seva professionalitat. Passada l'etapa olímpica, comença una etapa d'abandó i una disminució de la qualitat de la jardineria, degut a la creixent manca de personal. Actualment el manteniment del verd és precari, amb manca de personal, fent les feines a corre-cuita provocant un perjudici directe sobre les zones verdes, les quals són objecte de remodelacions multimilionàries (Parc Güell, Jardins de Costa i Llobera, Parc de Joan Miró, Espanya Industrial, Parc de la Pegaso, la Ciutadella i una llarga llista) que paguem tots els contribuents. Alhora es traspasa les tasques de renovació a determinades empreses que controlen el pastís.

Municipalització dels serveis

Els treballadors i les treballadores de parcs i jardins han rebutjat sempre de forma frontal tots els intents de privatització dels diferents ajuntaments dels últims 35 anys, com l'intent de transformar-se amb una S.A. fins la instauració d'una EPEL (entitat pública empresarial local) l'any 2005 o les lluites contra els nous intents de desmuntar l'Institut que ens porten fins el dia d'avui.

La part del pressupost dedicada a contractar a empreses externes ha passat durant els últims anys, d'un 5% fins a un 30%. Per desgràcia cap lluita ha aconseguit canviar aquesta tendència. És a partir d'aquesta situació que la proposta principal de la CUP és la **remunicipalització dels serveis externalitzats** amb la contractació necessària mitjançant la Oferta Pública de Contractació.

Es demana, alhora, que es faci una **auditoria independent** que avaluï l'estat actual dels treballs externalitzats, tot valorant el cost i la qualitat del servei, això com la necessitat real de determinats treballs efectuats. Amb l'objectiu de corregir situacions perjudicials pels interessos generals.

Exigim una **política d'ocupació lligada als espais i als serveis públics**, que aposti per dotar aquests serveis de mitjans humans però també de mitjans materials propis, prioritzant l'ús que en fa la ciutadania de Barcelona. Amb la municipalització es vol aturar el sobrecost que suposa l'externalització dels serveis relacionats amb la jardineria. Alhora es vol aturar la creixent mercantilització d'espais com el Parc Güell, a través del cobrament d'entrades, i eliminar les facilitats amb que l'empresa privada ocupa espais públics per fer negoci.

Gestió col·lectiva del servei de jardineria

Alhora la CUP proposa una **gestió col·lectiva** que faci partícip de les decisions sobre la jardineria de la ciutat a l'entramat social dels barris i a totes les treballadores i els treballadors del servei de jardineria, formant part de l'òrgan de govern de l'Institut.

Així es proposa:

- **Gestió inclusiva i participada amb els/les empleats/des del servei públic.**
- **Gestió inclusiva i participada amb la ciutadania.**

Proposem una gestió des d'una estructura horitzontal amb un model participatiu, tant en la presa de decisions, com en l'organització del treball i que promogui el compromís i la responsabilitat personal i col·lectiva amb la finalitat que el resultat a les zones verdes de la ciutat sigui un producte de qualitat amb una clara identitat de treball comunitari i social.

La gestió que proposem està basada en dos vessants. D'una banda la participació de les treballadores i treballadors, tant en la presa de decisions, com en l'organització del treball, i per una altra, la participació de la ciutadania, en les línies d'actuació de l'Institut i de manera més detallada, en la gestió per barris, assegurant que els processos participatius siguin clars i reals, fent un gran esforç a assegurar els nivells de satisfacció del veïnat.

Es constituirà un comitè de seguiment, en el qual es treballaran, qüestions de caràcter general, referent a la gestió de l'organització, a les tasques encomanades per la ciutat i als recursos disponibles per dur-ho a terme. En aquest comitè participarà la ciutadania, al costat de les treballadores i treballadors i l'equip tècnic municipal.

De la mateixa manera es crearan comissions de control de districte representades en les mateixes proporcions abans descrites, amb la finalitat de prendre les decisions sobre jardineria sobre el terreny de manera més directa i amb proximitat.

No es prendran decisions populistes, per tal de fer contenta la ciutadania, totes tres part, professionals, tècnics i veïnat, hauran d'estar d'acord.

Un consell d'administració, farà d'enllaç entre el comitè de seguiment principal i el poder polític, aquest no tindrà caràcter decisor i únicament proposarà línies de treball en funció de pressupostos, tractant de traçar una línia de jardineria homogènia entre barris i procurant equitat en les inversions.

Perquè aquest sistema d'organització funcioni ha de contenir valors de gran importància, els més rellevants serien:

- 1.- Fomentar la transparència en la gestió de l'empresa.
- 2.- Fomentar la confiança, l'honestedat i la cooperació entre persones, entre diferents col·lectius i nivells de decisió.
- 3.- Fomentar els valors de la solidaritat amb l'entorn social.
- 4.- Estimular processos d'aprenentatge professional i personal basats en el suport mutu, el respecte a la individualitat i la cooperació.

5.- Fomentar l'aprenentatge en la participació col·lectiva i en la resolució de conflictes.

6.- Fomentar la qualitat dels treballs a realitzar i del servei que s'ofereix a la ciutat.

7.- Fomentar les bones condicions de treball.

8.- Les ordres de treball no són imposades, són plantejades, debatudes, compreses i consensuades.

Augment del patrimoni verd públic

Cal **augmentar el patrimoni verd públic**, que actualment a la ciutat de Barcelona és de 6 metres quadrats per habitant, molt per sota dels 10 metres quadrats aconsellats per l'Organització Mundial de la Salut, espai que es veu reduït per la forta pressió turística, que pateix la nostra ciutat.

Cal reorientar el disseny de places, passejos i els parcs i jardins en general, actualment amb una alta pavimentació de la seva superfície per augmentar la superfície tova que permeti respirar al sòl i absorbir l'aigua de pluja. Cal enjardinar amb espècies vegetals i amb superfície tova com el sauló les zones pavimentades.

Una jardineria ambiental i social, adaptada al medi ambient, al medi social i que no malmeti la salut pública

A Barcelona la CUP ha de promoure que els parcs i els jardins tinguin un ús social. Han d'estar dissenyats per ser utilitzats, per convertir-se en espais d'oci, de descans, de joc, de relació social. Han de ser font de salut, per practicar l'esport, per jugar, per descansar. El disseny dels jardins i els treballs de manteniment han de respectar aquests usos socials, però també l'entorn ambiental. S'han de reduir les zones pavimentades i augmentar la superfície tova, com el sauló, permetent l'intercanvi entre el sòl i l'ambient exterior. I, molt important, de la mateixa manera que contribueixen a millorar la salut de les persones, els treballs que es fan han d'evitar malmetre-la mitjançant l'ús, per exemple, de productes fitosanitaris. Els criteris de disseny i de manteniment hauran d'acordar-se pels treballadors i treballadores i la ciutadania mitjançant la gestió col·lectiva. Alguns d'aquests criteris que s'adoptaran són:

- El disseny dels jardins es farà pensant amb l'ús social posterior.
- Es dissenyaran jardins que tinguin un manteniment adequat a l'ús social que se'n faci i al seu entorn.
- Es prioritzarà la superfície tova com sauló per davant de les zones pavimentades.
- S'utilitzaran espècies adaptades a l'entorn que n'eviti els treballs de poda agressius.
- Alhora s'evitaran espècies que puguin malmetre el paviment o provocar danys als voltants.
- Espècies de baix consum d'aigua.
- Espècies que no siguin atacades per plagues o malures.
- S'evitaran espècies que produeixin al·lèrgies.
- S'augmentarà la diversitat d'espècies per tal de respondre més fàcilment a possibles noves plagues o malures, però també que permetin ser l'hàbitat d'espècies faunístiques.
- S'augmentarà la tolerància a les "males" herbes, tant per permetre el desenvolupament de

poblacions de depredadors de plagues com per evitar l'ús de productes fitosanitaris per destruir-les i per tant evitar l'expansió de productes químics perjudicials a l'ambient.

- Es prohibirà l'ús de productes químics en el control de males herbes i en el control de plagues i malures.
- Es duran a terme les pràctiques de la lluita integrada contra les plagues, tot prioritant la no intervenció humana pel control de plagues, facilitant les condicions per l'augment de la població de depredadors naturals (com les marietes), per saltar en cas necessari a la lluita biològica i a l'ús de productes naturals. Eliminant l'ús de productes químics.
- Es tindrà en compte a la població amb sensibilitat química múltiple i serà prioritat no contribuir des del servei de parcs i jardins a malmetre les condicions de l'ambient que provoquin més dany a aquestes persones amb una sensibilitat especial però tampoc a la població en general.
- S'utilitzarà material triturat d'esporga tant com a adob com per evitar la proliferació d'herbes no desitjades.
- I totes aquelles mesures que permetin un disseny i un manteniment adequat a l'entorn i a la ciutadania.

Males herbes i l'ús de fitosanitaris

Avui dia es té informació suficient com per dubtar de la necessitat d'aplicar productes fitosanitaris a l'ambient urbà. Un ambient tant carregat com el de la ciutat de Barcelona, altament contaminat, no necessita una aportació extra, al mortífer còctel, en forma de productes químics que no fan sinó empitjorar el deteriorament de la salut pública.

A Parcs i Jardins s'utilitza el Roundup, que és un herbicida d'ús mundial, a base de glifosat, desenvolupat per Monsanto (empresa centrada en crear noves plantes modificades genèticament capaces de resistir aquest producte i poder aplicar-lo de manera generalitzada, sotmetent els cultius mundials a l'ús d'aquest herbicida).

Es prohibirà el Roundup i tots els productes sospitosos de produir efectes negatius sobre la salut de les persones. Eliminació de l'ús total de productes químics per controlar plagues i malures.

Les mal anomenades males herbes no son altre cosa que herbes espontànies, vegetals que reclamen el seu lloc a la ciutat. No es diu que es faci protecció d'aquestes plantes, sinó que, si cal contenir la seva expansió en llocs concrets, s'haurà de fer de manera mecànica i no amb l'aplicació de productes de substàncies nocives per les persones i l'entorn. Aquestes herbes podrien tenir els seus propis espais tot aprofitant la seva riquesa biològica i els seu paper individual a l'ecosistema.

A més, s'haurà d'actualitzar les pràctiques naturals pel control de plagues, que d'altra banda, també formen part d'un ecosistema urbà heterogeni, tot deixant de costat insecticides i fungicides químics, pel control de plagues i malures.

Altres actuacions relacionades amb les jardins podrien ser:

Horts urbans

El programa de participació de la xarxa d'horts urbans de Barcelona el va iniciar l'Institut municipal de Parcs i Jardins de Barcelona l'any 1997. Aquest és un projecte que va destinat tan sols als jubilats i jubilades de Barcelona i que té l'objectiu d'integració i col·laboració de la ciutadania en activitats de millora ambiental a través del conreu d'hortalisses seguint els principis de l'agricultura biològica i per millorar la seva qualitat de vida. Aquesta millora de la qualitat de vida cal obrir-ho a altres sectors de la població, els que tenen un alt risc d'exclusió social, els caiguts a la pobresa, els aturats de llarga durada, etc.

La xarxa d'horts urbans per a gent gran es va originar amb la petició d'un grup veïnal, al districte de Gràcia; s'ha d'aconseguir que aquesta iniciativa s'ampliï a col·lectius més desafavorits, que en la tasca de conrear la terra, tinguin la satisfacció del major nombre de necessitats humanes possibles, com tenir accés a aliments ecològics de qualitat i frescos, i tenir un lloc de trobada on puguin organitzar-se per a superar el moment actual de crisi econòmica i ecològica. Alhora, es col·labora en la sostenibilitat ambiental doncs la producció d'hortalisses locals i de temporada té la seva conseqüència de reducció de les emissions de CO2 en el transport, refrigeració i emmagatzematge dels aliments produïts, la pràctica hortícola haurà de formar part del currículum educatiu al cicle de primària.

L'entitat municipal amb la col·laboració de cada districte de la ciutat, crearà zones d'horts, la seva parcel·lació, amb la instal·lació d'aigua necessària i donarà suport tant tècnic com pràctic. S'haurà d'estudiar cada zona verda de la ciutat i cada terreny municipal sense edificar, per tractar d'encabir zones d'horts comunitaris amplis que doni cabuda a tothom que vulgui participar d'un projecte d'aquest tipus. La zona d'hort evidentment variarà en funció de la disponibilitat de les zones verdes de cada barriada.

Els centenars de solars privats i municipals en desús a Barcelona hauran d'obrir les portes a possibles cessions per a entitats veïnals per la promoció d'aquests horts i altres usos socials. Els municipals per la seva part, poden tenir o no un projecte destinat a l'espai concret, i mentre no es duqués a terme podria ser utilitzat de manera temporal. Altres, els privats, podran ser cedits mitjançant compromisos combinats. Els propietaris s'hauran de comprometre a cedir l'espai urbà sense construir, durant un cert temps, amb la possibilitat d'ampliar els temps. Els nous usuaris es comprometran a mantenir el lloc en condicions d'ordre i d'higiene mínimes que garanteixin la salubritat del solar, a més de garantir un ús de caràcter social i no privatiu.

Donat que aquests espais, més que una zona d'oci, és una sortida a la necessitat actual d'una part de la població amb vies de millorar la seva situació econòmica, de treball o social, ha de tenir la seva organització autònoma, per a gestionar els espais i també de construir-los. També és necessari encabir un espai adequat per les trobades i desenvolupament de diverses activitats o centre de reunions.

Vivers municipals

Es recuperarà la plena productivitat i qualitat dels vivers de la ciutat, incidint més destacadament en la recuperació d'espècies florals perdudes o desaparegudes i plantar-les per Barcelona, amb fonamentals criteris paisatgístics i de biodiversitat.

La veritable política d'estalvi econòmic, així com la veritable imatge jardineria de la ciutat (molt diferent de la imatge usual fonamentada només en campanyes publicitàries) arrenca d'una sàvia i coherent planificació de les plantacions i d'una encertada gestió tècnica dels vivers amb suficient personal per dur-lo a terme.

Collserola

Les aportacions, que el conjunt d'ecosistemes que conformen el divers mosaic del Parc Natural de Collserola, fa a la nostra ciutat, tot i no ser prou conegudes per l'engròs de la ciutadania, són del tot beneficioses, van intrínsecament lligades a la salut. Constitueixen el millor aliat que a Barcelona tenim en la lluita global contra el canvi climàtic. Així doncs la seva perpetuació és en mans dels usos i/o abusos que la ciutat en faci. En la línia seguida per la lluita ciutadana en defensa de Collserola, proposem que una ampla zona de parcs i espais verds públics siguin tractats junt a les noves zones agrícoles com a zones de pre-parc, permetent que Collserola entri realment a la ciutat. Permetent el creixement dels prats naturals, refugi i hàbitat de moltes espècies que els necessiten, prioritant l'ús de plantes autòctones a les zones ja enjardinades dels barrisco-llindants a la falda de Collserola i fent un ús racional dels recursos hídrics, recuperant alhora les aigües de les fonts de la solana de Collserola, que avui acaben escolant-se a les clavegueres. Altres llocs susceptibles de ser tractats d'igual manera serien la muntanya de Montjuïc o els Tres Turons.

5.1.6. QUIN MODEL ENERGÈTIC VOLEM PER A BARCELONA?

Tenir accés a fonts d'energia és una necessitat social bàsica i, per tant, cal organitzar i garantir les condicions que l'han de fer possible. A Catalunya la major part de l'energia primària que s'usa prové de combustibles fòssils (72%) seguida per l'energia nuclear (20%). Les energies renovables hi juguen un paper molt minoritari, amb només un 4% del total del consum. La fi del petroli barat està fent albirar una possible fallida del sistema energètic sobre el que es sosté el funcionament de l'economia i, per tant, també la de l'economia urbana barcelonina. L'abandonament de l'energia nuclear i la contenció i reducció de l'emissió de gasos d'efecte hivernacle són objectius polítics de primer abast que la CUP Capgirem Barcelona considera també de transformació sistèmica.

Malgrat la millora en l'eficiència energètica dels nous aparells i electrodomèstics, de les noves màquines i vehicles, de les noves pràctiques industrials i de serveis, cal assumir que les fonts d'energia renovable no poden, ara per ara, suplir el petroli com a recurs bàsic. Per tant, l'única manera d'avançar vers una ciutat que pugi fer front al peak-oil passa per posar l'objectiu de la resiliència social en el lloc que ara ocupa el del "creixement de l'economia". Cal iniciar el camí del "decreixement" en l'ús d'energia i materials i apostar decididament per l'estalvi energètic, la descarbonització de l'economia i per les energies renovables.

Si ens cal un canvi de model energètic, des de la CUP Capgirem Barcelona entenem que en el procés de canvi cap a aquest nou model hi ha d'haver també una apropiació social, popular i

democràtica de les tecnologies de producció i distribució. Creiem que cal fomentar fonts i tecnologies que permetin una producció propera al consum per tal d'assolir la sobirania energètica i alhora, fer que la seva gestió sigui social i pública, amb infraestructures energètiques distribuïdes i en xarxa que tinguin la consideració de bé comú i que cerquin l'objectiu de garantir les necessitats de les persones i de les comunitats.

L'actual model energètic està controlat per grans corporacions oligopolístiques que entenen la producció i distribució de l'energia com una forma de control privat i d'obtenció de beneficis financers. El lligam entre empreses energètiques, grans bancs i estats és, especialment en el cas de l'estat espanyol, un fet incontrovertible. Un canvi de model energètic ha de comportar també una nova distribució de competències que afavoreixi l'acció autònoma municipal i territorial també en el camp de l'energia.

Des de la CUP Capgirem Barcelona assumim des de l'acció municipal l'objectiu proposat per la Xarxa per a la Sobirania Energètica en el sentit que la població del municipi sigui sobirana sobre l'energia que utilitza, que es limitin els costos energètics excessius en el curt termini i que s'aconsegueixi una ciutat sostenible i en equilibri en el mig termini.

Per a assolir-ho, cal tendir a aplicar els principis de:

- Gestió pública i ciutadana de les estructures i infraestructures energètiques del municipi.
- Autosuficiència.
- Compliment de les condicions ambientals que permeten l'equilibri i la sostenibilitat des dels àmbits locals.
- Evitar les agressions directes i indirectes a altres territoris i les seves poblacions derivades de l'aprovisionament energètic i de materials.

Per tant cal que des de l'Ajuntament de Barcelona s'assumeixi un paper més actiu en la promoció de l'estalvi energètic i de les energies renovables a la ciutat, fent-ne una gestió social i popular, sense esperar que l'oligopoli energètic imposi el seu criteri centralitzador. S'ha de dissociar benestar de consum energètic i reduir alhora la petjada ecològica i l'emissió de gasos d'efecte hivernacle.

Des de la CUP Capgirem Barcelona, considerem que la política energètica municipal hauria de seguir els següents eixos:

- D'entrada cal garantir l'accés universal a l'energia per aturar tots els talls en les llars que pateixen "pobresa energètica". S'inclourà aquest objectiu com a prioritari en el conjunt de mesures que atenguin les situacions d'emergència social. La ciutat és malbaratadora d'energia i la qüestió té més a veure amb la distribució desigual de rendes i la pujada de preus que, pròpiament, amb la manca d'energia. Des de la ciutat cal introduir criteris per tal que la distribució bàsica no estigui lligada a la renda i tendir a una tarificació social que estableixi unes quotes progressives en funció del consum.
- Cal crear i posar en marxa un Pla Energètic Municipal que estableixi la transició energètica cap a les energies renovables a curt, mig i llarg termini. L'Institut de l'Energia de Barcelona s'ha de

convertir en un agent promotor de noves formes de producció d'energia distribuïda amb fonts renovables i, alhora en part interessada en l'estalvi i en la producció energètica metropolitana i regional. Aquest pla ha de contemplar polítiques actives a emprendre des del municipi per posar la ciutat en condicions d'afrontar una manca de provisionament d'energies fòssils i el tancament de les centrals nuclears.

- Els sistemes de producció i distribució, així com la seva gestió, han de ser públics o bé gestionats per la ciutadania mitjançant formes cooperatives, per tal de garantir l'accés a tots els veïns i veïnes. L'ajuntament de Barcelona ho ha d'afavorir i potenciar. L'administració municipal ha de fomentar l'autogeneració individual i col·lectiva, s'ha de convertir en operador i promotor de la microgeneració amb la implantació a Barcelona i a l'àmbit metropolità de xarxes i centrals de distribució " intel·ligent" que permetin reconèixer el consum i les necessitats dels ciutadans. L'Ajuntament s'ha de convertir, progressivament, en el propietari principal i legítim de les línies i centrals de distribució elèctrica del municipi, per tant ha d'endegar les avaluacions i les accions necessàries per tal d'assolir aquest objectiu. També afavorirà l'empoderament ciutadà per fer front al monopoli elèctric de distribució .

- El consum d'energia de la ciutat va augmentant any rere any. Per tal d'abastir-nos només amb energies renovables caldria reduir el consum a l'entorn d'un 50%. Per tant, s'ha de promoure a la ciutat l'estalvi energètic i la reducció de les emissions de gasos d'efecte hivernacle, sobretot el que prové de fonts difuses (transport, consums d'empreses i llars, ...), ajudant a les llars a fer la transició energètica amb el suport i la participació de les entitats ciutadanes de Barcelona. Amb aquest objectiu cal potenciar auditories energètiques en tots els sectors i a l'abast de tothom. Cal dur a terme plans sectorials d'eficiència i rehabilitació energètica.

- Més enllà de l'ordenança l'ordenança solar, cal facilitar, amb iniciativa pública, la instal·lació d'energia solar tèrmica als edificis construïts. També cal incentivar públicament l'expansió de l'energia geotèrmica i d'altres tecnologies d'estalvi i aprofitament.

- Considerar energia renovable la incineració de residus, és un equivoc. Fent balanç energètic global, representa una pèrdua d'energia i de recursos en relació al que comporta l'estalvi o el reciclatge dels materials que es cremen i més quan una bona part són plàstics derivats del petroli. Cal un pla d'abandonament d'aquesta pràctica que és de responsabilitat municipal.

5.1.7. ESPAIS NATURALS I BIODIVERSITAT

El medi natural de la nostra ciutat és la matriu territorial que suporta tota la nostra activitat i és reservori de tots els recursos naturals i de la biodiversitat del nostre territori. Cal considerar la preservació d'aquesta diversitat com un element indispensable per a la qualitat de vida de les persones i el seu progrés humà.

Els canvis socials derivats de l'abandonament del camp o èxode rural han implicat un increment demogràfic a la ciutat de Barcelona i resta de l'Àrea metropolitana. Això ha provocat importants canvis en la configuració del territori del pla al·luvial barceloní i el vessant sud-est del Massís de Collserola, on en 150 anys hem passat de petites viles connectades en xarxa a un continu urbà amb algunes peces de natura perifèriques i molt transformades per l'acció antròpica.

El medi natural del nostre territori ha passat de ser un espai fonamental del que la gent vivia a ser un espai perifèric on desenvolupar activitats de lleure i on ubicar algunes de les infraestructures que no caben a les ciutats. Actualment, el nivell d'humanització del territori és tant que la dualitat tradicional camp-ciutat ha quedat superada i allà on abans hi havia un matriu natural esquitxada per espais urbans i infraestructures, ara hi ha una entramat urbà amb illots de natura.

És en aquest context d'acumulació de la població a les zones urbanes, que la conservació del nostre patrimoni natural ha quedat com un tema de segon ordre en l'agenda política. D'aquesta manera, els temes que afecten les estructures urbanes hi tenen molt més pes, mentre que la gestió de la biodiversitat és tan feblement recolzada i protegida que en general continua quedant exposada a la depredació i a l'especulació, principalment urbanística.

En el cas del litoral i els fons marins, aquest oblit és encara més marcat. La cura de la biodiversitat marina no s'ha pres gairebé gens en consideració a l'hora de projectar el creixement del Port mercantil i d'impulsar unes nefastes polítiques pesqueres, de caire depredador i capitalista.

Els resultats? Una clara mercantilització del nostre litoral, una dràstica disminució del sector pesquer a la ciutat, una acusada pèrdua de diversitat biològica, la degradació i contaminació del sòl i l'aigua i l'increment exponencial del risc de grans incendis forestals, entre d'altres.

Hem viscut lustres de pura depredació del sòl, que no es cuidava com un bé a conservar sinó com un recurs a rendibilitzar. S'han destruït espais i paratges naturals valuosos del nostre municipi a base d'enrajolar-la i, quan n'hem pres consciència, tot apunta a què hem fet tard i que els conceptes com sostenibilitat, en molts casos, no deixen de tenir una pàtina de maquillatge ambiental, més que de valor profund de la nostra societat.

Aquest creixement a qualsevol preu, irresponsable ha desembocat en l'actual crisi amb una nova ofensiva de privatització, un escenari de mercantilització del bé públic i/o oblit deliberat de la conservació de la natura.

El planejament territorial vigent a la ciutat ha de considerar el territori com un conjunt, des dels espais urbans i periurbans, fins els espais naturals protegits, passant pels mosaics agroforestals, cadascun amb diferents graus d'humanització, regulant-ne els límits i assignant-hi diferents usos depenent de les característiques del medi.

En aquest apartat volem reflexionar sobre el medi natural de la nostra ciutat i la conservació del seu valuós patrimoni natural, en el marc del mediterrani, dels Països Catalans, mantenint una visió global, consensuant els principals trets ideològics i els objectius, però centrant-nos sobretot en la proximitat, en allò que està a les nostres mans i definint-nos a través de propostes concretes i realitzables.

Diagnosi temes clau

1. Cal superar el plantejament del sòl no urbanitzable i els espais lliures com un simple suport de la urbanització i de les infraestructures. Cal dotar aquests espais del caràcter propi que posseeixen, a fi de configurar un planejament territorial sostenible i equilibrat.

2. S'ha de planificar proactivament el sistema d'espais lliures i, per tant, se li ha d'assignar valor com a base del planejament. No pot ser considerat com a quelcom homogeni perquè no tot té el mateix valor ni compleix les mateixes funcions territorials.
3. Cal configurar el sistema d'espais lliures que quedi fora dels processos d'urbanització i d'implantació d'activitats intenses, ja sigui pel seu valor intrínsec (biodiversitat, fertilitat del sòl, etc.), per les funcions i serveis ambientals que garanteix (provisió de recursos, recàrrega d'aqüífers, protecció de riscos naturals, etc.) o per la localització territorial que els fa inadequats per al desenvolupament urbanístic
4. El model de planejament ha de fonamentar-se en l'articulació del territori com un sistema de ciutats i viles denses, amb uns límits urbans clarament definits, amb uns espais lliures i naturals que les separin i els donin personalitat, i que juntament amb el sistema d'espais naturals protegits i uns corredors biològics viables, mantinguin un bon funcionament ecològic de tota la matriu territorial.
5. La protecció i gestió dels espais agraris facilitarà espais essencials d'interacció positiva amb la resta dels usos del territori. Permetran configurar parcs periurbans, o anelles verdes, que ajudin a millorar la qualitat de vida de les persones. Un mosaic agroforestal que faciliti el funcionament dels espais naturals protegits com un organisme viu i dinàmic connectat on es donin els fluxos necessaris per al funcionament de la matriu territorial com un conjunt.
6. No existeix una estratègia local de conservació de la diversitat biològica de la ciutat. El coneixement de la nostra fauna i la nostra flora és molt menor.
7. Tenim una mancança en polítiques de mitigació i adaptació al canvi climàtic pel que fa als boscos i resta d'espais verds de la ciutat resilient als efectes: reducció de la disponibilitat hídrica, increment dels episodis de sequera, augment d'elles temperatures, recurrència d'incendis, etc
8. No existeix una pla forestal planificada a escala local, i la gestió és molt deficitària, tan en boscos públics com privats.
9. Manca històrica d'inversió en la prevenció d'incendis forestals. Amb un percentatge molt menor del que s'inverteix en extinció. Tindríem una ciutat molt més preparat per afrontar els grans incendis forestals (tant a Collserola com Montjuïc)
10. No existeix unes polítiques de protecció del medi marí i litoral la seva gestió és pràcticament inexistent, només encarada als turistes (equipaments a les platges, passeigs marítims durs, etc.)
11. No disposem ni de catàlegs de d'espècies de flora i fauna exòtica invasora.
12. Ofensiva del Govern i l'AMB contra l'espai natural protegit de Collserola, amb una clara voluntat d'aniquilar la seva capacitat de conservar espècies i ecosistemes. Ni s'oposen a la MAT, volen desdoblar vials d'accés al Massís.
13. Manca de participació de la ciutadania pel que fa al Consorci de Collserola. El seu òrgan consultiu es reuneix dos cops l'any i té una voluntat merament consultiva. Cal millorar la governança de l'espai i un model mixt entre associacions de veïns del parc, entitats naturalistes i tercer sector ambiental de la ciutat.

Objectius estratègics

1. Apostar per un model de ciutat respectuosa amb el medi natural i els seus recursos naturals, que no estigui al servei de les multinacionals i empreses que només el conceben com a font de recursos econòmics i urbanització dels espais naturals i verds.
2. Per un canvi radical en la política de prevenció d'incendis que, sense descuidar l'extinció, aposti fort per la prevenció d'incendis forestals. Planificar a nivell dels massissos de Collserola i Montjuïc i la gestió sostenible del combustible.
3. Promoure un Pla Especial del Medi Natural i del Paisatge de Collserola que integri les demandes veïnals i de les plataformes ecologistes pel que fa a la protecció del medi natural per evitar projectes agressius amb el medi com la MAT de Collserola, el desdoblament de la carretera de Vallvidrera o d'altres que es desenvolupen en el sistema capitalista i que amenacen la pervivència del nostre territori.
4. Treballar per superar l'actual marc de producció agrícola industrial subvencionada, de llarg recorregut i econòmicament insostenible. Cal promocionar i protegir els espais agrícoles periurbans com a base per a una agricultura ecològica, sostenible, i de proximitat pròpia de la ciutat en transició que volem. Fora el Barcelona World o altres projectes que especulin amb la terra d'on han de sortir els nostres aliments. Els bitllets no es mengen i amb el menjar no s'hi juga. Igualment, cal la prohibició dels cultius transgènics.
5. Permeabilització i desfragmentació del territori. És important mantenir la permeabilitat ecològica del territori, evitar la formació de barreres i prevenir els processos de fragmentació de la matriu territorial. És a dir, respectar els corredors ecològics. Cal recuperar el verd urbà tramant una xarxa de corredors viaris "verds" que connectin el mar i Montjuïc amb Collserola i el Llobregat amb el Besos, tot encadenant els parcs ja existents.
6. Garantir la conservació d'un paisatge en xarxa d'espais lliures i espais protegits interconnectats entre ells, de manera que la mida de les àrees siguin mostres suficientment grans com per ser ecològicament viables tant en termes poblacionals com ecosistèmics.
7. Promoure una societat on hi hagi un accés real a la informació ambiental i on es promoguin processos d'empoderament i participació ciutadana encarats a la gestió del medi. Cal promoure la participació de totes les persones en tots els casos, tant si les afecta directament com indirecta, complint estrictament amb el Conveni d'Aarhus i la Directiva Europea.
8. Introduir en l'ordenança de les taxes els conceptes de fiscalitat ambiental amb repercussió directa sobre el medi afectat tipus cànon i beneficis fiscals a qui ajudi a la conservació del medi i/o generi serveis ambientals beneficiosos per a la societat.
9. Definir i legislar els espais agraris, forestals i periurbans mitjançant plans especials que facilitin l'establiment i l'aplicació d'estratègies de conservació, gestió i intervenció. Això evitarà que quedin com a zones marginals, a l'espera de ser engolits per futurs processos urbanístics, tal com pregona el planejament i marc legislatiu actual.

10. Cal augmentar les zones verdes de la ciutat i fer-ho de manera distribuïda, ja que fins i tot s'està per sota de les recomanades per l'Organització Mundial de la Salut (entre 10 i 15 m2 per habitant).
11. Cal fer una jardineria en els espais públics adaptada al clima, amb espècies sostenibles i sense ús d'herbicides ni d'altres químics, com el glifosat que actualment s'utilitza.
12. Prohibició de les prospeccions d'hidrocarburs al municipi.
13. Assumir l'ampliació plantejada per la Plataforma Cívica per la Defensa de Collserola i renunciar als Espais de Regulació Especial. Cal reafirmar una autolimitació de la ciutat construïda no més enllà de la Ronda de Dalt. Cal abandonar tots els usos de Collserola i tots els projectes que siguin incompatibles amb les seva condició genuïna de Parc Natural (túnel d'Horta, abocador de la mina Berta, línia de molta alta tensió, ampliació del parc d'atraccions, expansió d'equipaments i urbanització de nous espais, esdeveniments massius...).
14. Implicació per a complir amb els compromisos del Conveni de la Diversitat Biològica, i específicament el seu Pla Estratègic i les Metes d'Aichi. Calen polítiques que busquin maximitzar la biodiversitat també de l'ecosistema més estrictament urbà, i que alhora promoguin un enverdiment o ruralització de la ciutat. Així doncs, caldria maximitzar la superfície d'horts urbans (aprenent dels aspectes positius del què passà, per exemple, a l'Habana del Período especial), per tal d'assolir objectius tant de biodiversitat com de sobirania alimentària, transició energètica, i recuperació social de l'espai comú.
15. Alliberar l'espai públic de l'hegemònic disseny consistorial per tal que les barcelonines ens puguem apropiari del nostre medi més immediat. Cal trencar l'aparador turístic en què se'ns obliga a actuar segons el guió de l'Ordenança del Civisme. Només així podrem comprendre que existeix també un medi natural, més enllà de l'urbà, amb el qual conviure.
16. Manteniment i millora de la identitat i la qualitat paisatgística dels ambients rurals i urbans. Cal fixar uns objectius de qualitat paisatgística per a tots els tipus de paisatge presents en el territori i protegir les mostres i els elements més excepcionals i els que donen identitat al territori.

5.1.8. LITORAL

Litoral: canvi climàtic, renaturalització i governar obeint

La franja litoral mediterrània és un espai d'especial interès perquè s'hi concentra la majoria de la població i perquè és sensible als efectes del canvi climàtic. El litoral sempre ha estat sotmès a pertorbacions amb temps de retorn coneguts, però en l'actual context de canvi climàtic el grau d'incertesa en la freqüència i magnitud de les pertorbacions naturals augmenta. Per tant és important de fer una gestió que flexibilitzi les possibles respostes del nostre litoral. A més, s'espera que el canvi climàtic comporti un augment mitjà de com a mínim 0,5m del nivell del mar pel 2050, la qual cosa augmenta la probabilitat d'inundacions en la zona litoral. En el cas de la ciutat de Barcelona, les intervencions urbanístiques més recents (sobretot a partir dels Jocs

Olimpics, però també durant l'episodi important del Fòrum 2004) n'han remodelat radicalment la fesomia sense tenir en compte el marc general de canvi climàtic i amb un *modus facendi* gens participatiu. El que era un litoral post-industrial ara és, ensems, un espai de lleure i una peça més de l'oferta turística de la ciutat (es calcula que les platges de la ciutat varen rebre vora els 8 milions de visitants el 2012). Malauradament, però, l'adequació de l'espai per a aquests usos s'ha basat en un model de platja radicalment urbà i artificial, car de mantenir i allunyat de criteris de restauració dels ecosistemes costaners, tot contribuint a la nefasta percepció que la natura és igual a muntanya, i que la costa ja es pot destruir tant com calgui perquè ni tan sols no és natura.

Canvi climàtic i governar obeint

El desplegament del canvi climàtic comportarà alteracions importants del litoral barceloní. Davant d'aquest fet, la CUP Capgirem Barcelona denunciem i defugim l'actitud irresponsable d'amagar el cap sota l'ala que han tingut els diferents governs capitalistes de la ciutat. Així, apostem per obrir un procés polític col·lectiu i popular per tal de generar una visió compartida sobre com volem que sigui la ciutat de Barcelona i, en concret, quin paper hi ha de fer el nostre litoral. Cal que el procés avalui els costos i beneficis (socials, econòmics i ecològics) de cada possible escenari, que faci del litoral una zona amortidora del canvi climàtic per a la ciutat, enlloc de continuar sent una font de vulnerabilitats, i que culmini amb unes decisions clares abans del 2020 per tal de tenir temps a adaptar-nos i/o a mitigar els efectes esmentats en el període 2020-2050, en què es preveu que els efectes podrien ser ja notables.

Atès que el valor principal que actualment té l'espai litoral barceloní està relacionat amb l'ús social que en fem els usuaris amb rendes baixes (joves, jubilats, aturats, etc.), entenem que cal anticipar-nos per tal de poder continuar tenint algun espai de platja (que per força serà diferent del que hi ha ara), i a uns costos raonables. Cal tenir present que la platja de Barcelona no és un espai turístic tant per l'ús directe o real sinó més aviat pel seu pes simbòlic, en tant que part de la marca Barcelona.

Finalment, és possible que calgui contemplar possibilitats com desbunqueritzar parcialment i de manera controlada la formigonada que esclerotitza la línia de costa o fins i tot fer que la ciutat faci una passa enrere.

De parc temàtic a espai natural recuperat

Des de la CUP Capgirem Barcelona entenem que malgrat les hipoteques que suposen les polítiques del passat, el **paisatge litoral** barceloní ha de recuperar el seu **caràcter natural** tan aviat com sigui possible. Així doncs, han de ser els objectius tant de millora de la qualitat de l'aigua com dels ecosistemes bentònics, en tant que medis receptors del metabolisme urbà, qui ha de servir per avaluar i determinar la gestió que fem de diversos processos a la ciutat i al conjunt de les nostres conques.

Així, cal establir una política ambiciosa a curt, mitjà i llarg termini de seguiment, restauració i divulgació de l'estat ecològic dels ecosistemes bentònics, segurament incloent una cartografia acurada, que procuri accelerar entre altres casos la recuperació dels fons afectats pels fangs de la depuradora del Besòs, que divulgui posant en valor els ecosistemes sorrencs (que solen ser grans desconeguts), i que alhora avalui i si s'escau amplii el parc d'esculls artificials.

Pesca

Cal protegir i potenciar la pesca **artesanal** (arts menors) i amb criteris **ecològics** (selectiva, dimensionada a la dinàmica dels recursos pesquers i respectuosa amb els ecosistemes bentònics), com a agent de **custòdia del medi marí** i de **sobirania alimentària**. Per això cal garantir als pescadors el seu espai al port de Barcelona, afavorir la transmissió de l'ofici, valoritzar el producte local i ecològic, i incentivar a la incorporació de tecnologies noves i tradicionals per a minimitzar l'impacte ambiental de les embarcacions.

Sorres

La construcció desbocada de ports (n'hi ha un per cada 12,6 Km de mitjana a la costa catalana), espigons i altres estructures a la línia de costa ha alterat el moviment natural de redistribució de la sorra, comportant impactes ambientals en les zones d'extracció d'àrids (fons marins al Maresme) i despeses milionàries (p.e. entre 2006 i 2011, el Ministeri de Medi Ambient va destinar 33 milions a les platges barcelonines, o en general 6000 € per metre lineal de costa segons calcula Greenpeace). Creiem que cal que Barcelona impulsi un pla de gestió integrat, d'unitat fisiogràfica de costa i de conca fluvial, a llarg termini, que abordi **l'arrel del problema** i que procuri recuperar fins on sigui possible el servei ecosistèmic de manteniment de les platges. Per a fer això, cal tenir un coneixement científic a prou llarg termini de la dinàmica del litoral que no pot quedar interromput com ha passat recentment per retallades pressupostàries. En el curt termini i amb caràcter transitori, proposem que es regeneri preferentment amb còdols o graves gruixudes, més difícils d'erosionar, com a mesura per a reduir el cost ambiental i econòmic de les regeneracions, que l'Ajuntament vetlli per un seguiment estricte de l'impacte ambiental d'aquesta activitat, i que aquests dos tipus de costos es divulguin entre els usuaris de les platges.

Aigua

A part del ja esmentat en l'apartat d'aigua en referència al manteniment dels emissaris submarins, i els sistemes de tractament d'aigües (en condicions normals, de pluja i de fuites accidentals o intencionades d'origen industrial), també cal tenir en compte les fonts de contaminació difosa i pròpiament marina. En aquests camps cal:

- Ampliar el sistema de dipòsits de retenció d'aigua de pluja fins a dimensions suficients com per allotjar volums propis de pluges amb un període de retorn anual. Millorar la neteja dels contaminants que s'acumulen en la superfície de la ciutat i de les conques en períodes sense pluja.
- Millora de la gestió ambiental portuària: eficiència energètica i d'ús d'aigua, sistema integral de residus, de recollida i sanejament d'aigües de sentina i residuals, olis i hidrocarburs, educació ambiental dels usuaris, i seguiment de la qualitat ambiental.
- Crear una fitxa de seguiment ambiental de les embarcacions pesqueres i d'esbarjo.
- Mantenir els plans de seguiment i informació de meduses i blooms nocius de fitoplàncton.

Espècies introduïdes

Promoure solucions a la introducció d'espècies no desitjades (aigua de llast, centres d'aquariologia i centres d'investigació). Per exemple promoure el canvi de llast durant el trajecte, esterilització en el

vaixell, tractament al port, anàlisi de les aigües de llast bioperilloses i prohibició del desllast, si s'escau.

5.2. MODEL URBÀ

La ciutat per a qui viu i la treballa

Deixar la ciutat en mans de polítics professionals, especuladors i urbanistes acrítics ha produït resultats ambivalents. Mentre la voluntat de "monumentalitzar la perifèria" ha assolit cert èxit perquè les expectatives de producció de plusvàlues no hi eren presents i perquè la mobilització veïnal ha estat molt combativa; en la pràctica totalitat de Ciutat Vella ha provocat una escabetsina que temem que ja hagi arribat al seu límit i la insaciabilitat del valor de canvi estigui assolint -i assolant- la Barceloneta i assetjant ja barris de les primeres perifèries com són Poble Sec, Poblenou, Sant Andreu i d'altres territoris encara amb un marcat caràcter popular.

No volem que, tal com ha passat als barris del Born, a un nombre creixent de carrers del Raval, a zones de Poblenou, Poble Sec, Sant Andreu...la població, les seves pràctiques, els seus hàbits de consum o d'ocupació del carrer, siguin també anorreats i expulsats de cara a convertir Barcelona en un aparador llest per a la producció de plusvàlues per a oligopolis turístics, financers o immobiliaris - que acostumen a ser els mateixos- o de població àvida de consumir la ciutat com si es tractés d'un altre objecte.

Els plans dels directors d'urbanisme de Barcelona apunten els nous objectius, Montjuïc, Besòs, Tres Turons, Collserola són els nous bocins que els poders fàctics de la nostra ciutat pretenen sostraure del bé comú i repartir-se'l. L'acció immediata d'un govern rupturista és començar per frenar aquests projectes.

Si El tercer tinent d'alcalde Antoni Vives va revelar que Trias es va convèncer del programa de l'Institut Avançat d'Arquitectura de Catalunya amb el seu mantra "una ciutat autosuficient de barris productius de velocitat humana al si d'una metròpoli hiperconnectada d'emissions zero", nosaltres des de els carrers, viles i barris de Barcelona proposem, amb menys aire meliflu u més convicció en les nostres accions una ciutat solidaria, productiva i autogestionada al sí d'una metròpoli de desnonaments zero.

Volem, en definitiva, una ciutat per als seus habitants, treballadores i veïns, una ciutat per qui la fa, una ciutat per a qui la treballa.

5.2.1. MODEL URBANÍSTIC DE LA CIUTAT

La política urbanística duta a terme per l'Ajuntament de Barcelona ens els darrers anys ha tingut

una sèrie d'impactes socials sovint soterrats i que no són perceptibles a primer cop d'ull tot i que les conseqüències son notables:

- Impacte en les prioritats urbanístiques: La planificació urbanística a Barcelona prioritza objectius com la generació del millor clima pels negocis, fer de la ciutat un pol d'atracció turística, potenciar-la com a nus portuari i aeroportuari. La funció social de les reformes urbanes queda en segon terme, descuidant les infraestructures i serveis públics necessaris pels ciutadans i ciutadanes de Barcelona.
- Fenomen de gentrificació i segregació especial: La renovació de barris populars s'ha basat en l'expulsió de part dels habitants de rendes baixes i substituint-los per persones de rendes més altes.
- Desigualtats econòmiques interbarris: com a conseqüència de la política urbanística de l'ajuntament vinculada als grans esdeveniments, existeixen grans desigualtats econòmiques entre els diferents districtes i barris de Barcelona.
- Discriminació de gènere: la planificació urbanística no té en compte les necessitats específiques de les dones en relació a l'espai urbà. Les dones, per la càrrega del treball domèstic i familiar i per altres condicionaments socials sexistes, fan un ús de l'espai urbà diferenciat dels homes: realitzen més desplaçaments dins del municipi, fan un major ús dels serveis de la ciutat, la seva mobilitat sovint és amb càrregues (cotxets d'infants, de compra...) i són les principals usuàries dels transport públics.
- Segregació de les persones immigrades: com a conseqüència de la revalorització de determinats districtes, barris o zones que augmenta estrepitosament el preu de l'habitatge, la població nouvinguda, generalment amb menors ingressos, es localitza en major mesura en zones de categoria socioeconòmica baixa, afavorint així l'aparició de guetos i dificultant la seva integració en l'entramat urbà i humà de la ciutat.
- Desaparició del teixit social: certes actuacions urbanístiques provoquen la desaparició del teixit social a barris on existia.
- Impactes en l'imaginari col·lectiu: les grans transformacions de la ciutat que suposen una reforma radicals de la ciutat, barri o districte són violentes vers l'imaginari col·lectiu; provoquen misèria moral, desarrelament, desolació, amnèsia històrica... i, conseqüentment, apatia, desengany.
- Anulació de la capacitat de decisió del veïnat: la cessió de la política urbanística als interessos empresarials allunya els centres de decisió de la ciutadania i es relega la seva participació a meres suggerències.
- S'accentua la tematització de la ciutat: algunes actuacions urbanístiques han comportat la desaparició de la memòria històrica, seleccionant tan sols allò que interessa mostrar al visitant, com la Barcelona modernista.
- Petjada ecològica de Barcelona: la gestió de la ciutat de importants impactes sobre la qüestió ambiental com a conseqüència de la prolongació de la trama urbana afectant més enllà del nucli estrictament barceloní, la importància del transport privat a través de grans xarxes viàries que sovint segreguen àrees entre si, l'emissió de gasos, la contaminació acústica, etc., les necessitats d'abastiment energètic i hídic, l'absència de zones verdes, etc.
- Afectació al petit comerç i mercats municipals: la renovació d'un determinat districte, barri o zona de la ciutat mitjançant l'establiment d'un centre comercial, gran superfície,

hipermercats, etc. afecta negativament al petit comerç i mercats municipals.

La CUP Capgirem Barcelona defensa un model urbanístic de ciutat de tipus compacta, mediterrània, diversa, on cada una de les seves parts pugui mantenir un grau de complexitat, amb barreja d'activitats comercials, industrials, de serveis, d'equipament i residencial. La ciutat compacta es caracteritza per densitats raonablement altes i una bona integració territorial. És una ciutat dinàmica i intensa, complexa i cohesionadora socialment. Per fer-la possible és necessari apostar per la renovació de la ciutat construïda, moderar el consum del sòl i protegir les àrees no urbanitzables.

La planificació urbanística cal fer-la tenint present les necessitats de la població, sense desfigurar la identitat, l'arquitectura i l'estructura dels pobles i garantint l'accés als serveis bàsics. L'urbanisme ha de ser una eina al servei de la ciutadania. S'ha de treballar per adaptar l'urbanisme a les necessitats de la ciutadania i no a l'inrevés, tenint sempre en compte la variant de gènere, així com els drets de les persones amb mobilitat reduïda: millora d'infraestructures (marquesines en les parades d'autobús, ampliació de voreres, equipaments adaptats com els sanitaris públics, canviadors per a nadons...) i eliminació de punts de risc de l'espai públic (barreres arquitectòniques, obres mal senyalitzades...).

L'aposta ha de ser per un urbanisme que aglutini la densitat de població en els espais urbans, és a dir, un urbanisme compacte, que eviti la proliferació d'urbanitzacions disperses i zones especialitzades que trenquen la cohesió social i que són contràries a la igualtat i la justícia social. L'urbanisme ha de ser un element integrador en tots els sentits; ha d'incloure un desenvolupament urbanístic sostenible i adaptar l'urbanisme a les necessitats de la ciutadania i no a l'inrevés, tenint sempre en compte la variant de gènere, així com els drets de les persones a la mobilitat; per això ha de millorar les infraestructures i eliminar els punts de risc de l'espai públic. A més, cal afavorir la cohesió social, considerant la rehabilitació i la renovació del sòl urbà, atenent a la preservació i la millora de les edificacions antigues i/o històriques per tal de consolidar un model de territori globalment eficient. D'aquesta manera s'ha d'evitar el sorgiment de zones amb altes taxes d'exclusió social.

L'equilibri dins el municipi ha d'incloure zones verdes, espais públics, equipaments, habitatges, ja que són peces claus que contribueixen a la cohesió social, és a dir a la vinculació dels membres d'una col·lectivitat entre ells i com a grup.

En les ciutats actuals, l'urbanisme modifica la percepció i concepció que els ciutadans tenen de la seva pròpia ciutat, de manera que s'influeix en diversos aspectes subjectius, entre ells la percepció d'inseguretat o seguretat, un tema que actualment s'aborda des dels ens municipals, principalment, mitjançant el control i la retallada de drets. L'urbanisme hi pot jugar i hi ha de jugar un paper fonamental.

La ciutat s'ha de concebre i construir per als ciutadans, amb espais oberts i públics, ha de ser un espai integrador, generador de col·lectivitats i complicitats, i ha de parar especial atenció a l'ambient natural, la neteja, el mobiliari, la il·luminació, el manteniment contra la degradació, i a la supressió de barreres que generen percepcions d'aïllament, amb actuacions que fomentin el contacte entre les persones. Tots aquests aspectes influeixen directament no tan sols en l'atenuació de la sensació de por i inseguretat que pot generar una ciutat, sinó també a fer-la un espai realment segur. L'aposta ha de ser d'espais comuns vers espais privats, col·lectivitat vers individualitat, concentració vers dispersió, integració vers segregació.

Propostes de mesures Urbanisme i Mobilitat

Objectius:

Capgirar el Pla General Metropolità del 1976. Restringir i limitar les possibilitats de liberalització dels usos i edificabilitat del sòl a Barcelona. Impedint cap nou pla urbanístic a la ciutat que promogui la gentrificació dels barris, al destrucció del patrimoni ambiental i històric i especuli amb el valor del sòl enriquint a grans propietaris i constructores privades. Treballarem per a la recuperació de tots aquells espai aprofitables per a l'ús públic i el teixit productiu de la ciutat.

Les plusvàlues del sòl, per als ciutadans de Barcelona. Les condicions úniques i indefugibles necessàries per a l'aplicació de qualsevol pla urbanístic han de ser: socialització de la propietat urbana, col·lectivització de la indústria de la construcció i socialització del treball professional dels tècnics. En aquest sentit cal recuperar la plusvàlua que genera el sòl en benefici dels veïns i veïnes.

Participació veïnal en l'urbanisme. Qualsevol gest en matèria urbanística ha d'estar regulat per processos participatius vinculants i obligatoris per als afectats/des, i la resta de ciutadans de la ciutat. Tot ho hem de decidir entre totes i tots. Especialment aquelles actaacions que afecten a zones concretes però produeixen canvis estructurals a la ciutat.

Defensa del patrimoni històric. Reconsideració de les premisses del valor i disseny arquitectònic per a la ciutat de Barcelona. Barcelona ha de ser una ciutat que en el seu disseny posi en valor la història, i especialment la dels barris i la de les classes populars i treballadores.

Edificació sensible amb l'entorn. Promoure la rehabilitació d'aquells espais singulars d'habitatge de la ciutat de Barcelona, Zona Franca, Torre Baró, Cases Barates. Acompanyar la rehabilitació dels edificis amb plans integrals per a la recuperació o promoció dels teixits socials i productius d'aquests barris. Posar fi a la construcció de nous edificis d'arquitectura singular situats de forma fragmentada i aïllada de l'entorn que l'envolta.

Habitatge de propietat pública. El 70% del parc d'habitatge de BCN ha de ser de protecció pública. Aconseguir que aquelles empreses o particulars que acaparin més de dues propietats immobiliàries estiguin obligades a introduir-les al mercat, especialment en règim de lloguer social.

Espai públic per al vianant. El 60% de l'espai és per al cotxe quan tan sols representa un 19% de la mobilitat, mentre que el vianant representa el 53% de la mobilitat de l'Àrea Metropolitana. Cal recuperar espai per al vianant en detriment del vehicle privat.

Desenvolupament dels plans de super-illes. Aconseguir una jeraquitzaçió del viari públic, on el 80% dels carrers de la ciutat reste al servei dels modes no motoritzats i del transport públic de proximitat.

Propostes de mesures concretes:

Elaborar un nou Pla General Metropolità que garanteixi la conservació i preservació del medi natural de la ciutat, el patrimoni històric i les trames relacionals i associatives dels barris. I que impedeixi l'especulació urbanística i la expulsió de persones de renda baixa. Promourem els barris amb mixticitat d'usos, serveis i persones.

Establiment d'un límit en la volumetria (alçada) de qualsevol nova edificació destinada al habitatge, mai superior a 23 metres (6 pisos).

Establir l'ús públic dels béns patrimonials, i no privat, mitjançant la seva conservació i rehabilitació per a usos socials i culturals. En els casos que ja tenen una propietat i ús privat s'ha d'habilitar l'accés a la visita pública i a la difusió de la seva història. Els ingressos per visita o producció d'aquests espais s'invertiran en la recuperació, reforma o rehabilitació de béns patrimonials a aquells barris que encara no en disposen.

Elaborar una Reglamentació municipal de Barcelona que aprofundeixi la Llei de Patrimoni Cultural Català de 1993 i garanteixi de forma efectiva la conservació i preservació del patrimoni històric.

Elaboració d'un estudi de reconsideració de les edificacions singulars de Barcelona que vulneren l'entorn social i escenifiquen els valors de la ciutat més relacionats amb el capitalisme depravador i l'especulació urbanística.

Aturar qualsevol privatització de patrimoni de la ciutat (Parc de la Ciutadella, Ports de la ciutat).

Acabar amb els Plans Estratègics al servei dels poders fàctics de la ciutat (Consorti de Zona Franca, Turisme de Barcelona, Fira de Barcelona, etc). Volem Plans Estratègics amb un procés participatiu de baix a dalt.

Creació d'un stock de béns comuns per a material d'usos al carrer (Tarimes, Equips de So, Enllumenat, Cadires) no privat, i de gestió pública directa, per a la realització d'activitats de les associacions i/o grups de veïns i veïnes organitzats.

L'administració s'ha de reconvertir en una lògica de béns comuns. Reconvertim el concepte de Responsabilitat i de Risc en les activitats quotidianes.

Objectius a mig termini i mesures de transició:

- Fer de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) una eina eficaç per la població. Re configurar-la com a ens gestor de tots els serveis urbans que es puguin mancomunar millorant el control ciutadà comunitari d'aquest ens.

- Imposem un sistema de repartiment perquè la recollida de recursos i impostos sigui repartida equitativament segons criteris de necessitats dels territoris en el marc de l'Àrea Metropolitana. Creació de plans de desenvolupament urbà específics per a barris o territoris de rendes baixes.

-L'Àrea Metropolitana haurà de promoure Plans Locals i Metropolitans d'Habitatge, Turisme, Patrimoni, Mobilitat; Residus, Energia, Aigua, Equipaments Comercials preconfiguradors d'un futur nou Pla General Metropolità.

5.2.2. PLA D'ORDENACIÓ URBANA MUNICIPAL (POUM), UNA EINA DE PANIFICACIÓ A MIG I LLARG TERMINI QUE HEM DE SABER APROFITAR

L'urbanisme és un dels àmbits on els ajuntaments tenen poder real, sota l'empara de la Generalitat que té transferides les competències d'ordenació del territori. El POUM és l'eina urbanística i jurídica per definir i ordenar el model de ciutat, per això, és important fer una diagnosi del municipi per, contrastant-la amb el model de ciutat que volem defensar, saber quin camí s'ha de seguir.

El POUM dóna una visió integral de la ciutat, i tot i que és permanentment revisable, no té data de caducitat, és vigent fins a l'aprovació d'alguna revisió, i són processos llargs i costosos políticament. És en aquest sentit que la CUP ha d'articular un discurs i una acció política encaminada a aconseguir fer una correcta diagnosi prèvia. Previ a la redacció d'un POUM la CUP ha de vetllar i exigir la redacció dels plans específics i estudis tècnics necessaris en cada municipi: l'estudi i memòria ambiental, el pla de sòl no urbanitzable, el catàleg de patrimoni i béns a protegir, l'estudi de mobilitat, el catàleg dels recursos naturals, el pla d'abastament d'aigua, el sanejament.

Els Ajuntaments tenen la capacitat d'aplicar amb màxima rigurositat i profunditat democràtica els principis generals de l'actuació urbanística definits per l'actual legislació urbanística. I la CUP ha de saber defensar l'aplicació màxima d'aquests criteris fonamentals.

- La llei d'Urbanisme fixa que les competències urbanístiques han de garantir el desenvolupament urbanístic sostenible, article 3.
- L'article 4 parla de la participació de la comunitat en les plusvàlues generades per l'actuació urbanística dels ens públics i dels particulars.
- S'han de garantir i fomentar els drets d'iniciativa, d'informació i de participació de la ciutadania en els processos, article 8 de la Llei.
- La prioritat d'un ajuntament és vetllar la política de sòl públic, els equipaments, les zones lliures i el dret a l'habitatge.

5.2.3. LA POLÍTICA DE SÒL PÚBLIC: EQUIPAMENTS, ZONES VERDES I EL DRET A L'HABITATGE¹¹

¹¹ a) Una aposta inequívoca per la densitat i per evitar els creixements dispersos amb urbanitzacions. Considerem que la diversitat tipològica, és a dir, que hi hagi blocs de pisos, xalets i cases adossades i, per tant, diferents tipus de teixits és fins a cert punt desitjable. Ara bé, cal tenir en compte que els habitatges aïllats i adossats són grans depredadors de sòl i, per tant, cal limitar-los quantitativament. En aquest sentit, considerem que amb les àrees de planejament actual ja es garanteix la diversitat necessària i, per tant:

Aquestes haurien de ser les prioritats per a un ajuntament que vetllés per la millora de les condicions de vida dels seus ciutadans. És fonamental que el municipi tingui una política de sòl que li permeti desplegar alguns projectes urbanístics estratègics. Per això caldrà:

- Oposar-se a la venda de sòl públic i tendir a augmentar-ne la quantitat disponible.
- Arribar a acords amb la propietat per tal de definir les actuacions urbanístiques vetllant pel seu màxim rendiment social.
- Elaborar un pla estratègic municipal per a l'habitatge. En aquest document s'haurà de definir la política del sòl a utilitzar des de d'institució, així com, la política administrativa (impostos, ajudes, etc...) a desenvolupar. També s'hauran de definir les diferents tipologies d'habitatge protegit; habitatge de protecció oficial, habitatge de promoció pública, habitatge social... Així com el règim d'adjudicació; compra, lloguer... i la forma de finançament; públic, privat.

Des dels ajuntaments i altres administracions públiques hem de lluitar contra l'especulació, combinant les polítiques del sòl i les administratives. Aplicar l'expropiació de l'ús de fruit perquè un habitatge buit compleixi amb la seva funció social és una mesura competent. S'ha pogut comprovar en aquests darrers anys que augmentant l'oferta de sòl urbanitzable i urbà no s'ha traduït amb una disminució del preu de la habitatge, ans tot el contrari, aquesta ha continuat augmentant fins a límits insostenibles. A més s'ha pogut comprovar com creixia la compra d'habitatge com a valor d'inversió, ja que aquest augmenta més de valor que qualsevol altre camp d'inversió i a més sol tenir ajudes estatals en quan a desgravació d'impostos. Una sortida, ben aplicada, és la cessió de sòl per a habitatge protegit a les mateixes promocions privades.

Així doncs, des dels ajuntaments i altres institucions s'haurien de modificar les diferents tendències fiscals; en primer lloc actualitzant el cadastre amb certa regularitat i aplicant el impost de l'IBI amb tota rigurositat, alhora que es subvencioni l'impost per a la primera residència. En segon lloc, s'hauria de canviar la política de subvenció a la compra de l'habitatge, per la de suport a aquelles persones amb baix poder adquisitiu per a l'obtenció d'aquest, ja sigui de compra com de lloguer.

En quan a l'habitatge protegit, haurem de diferenciar entre dues tipologies; l'habitatge de protecció oficial, destinat a les classes socials mitja-baixa, és a dir, habitatge amb un preu marcat per les administracions però amb un cert cost econòmic per a l'adquiridor. I l'habitatge social, destinat a les classes més baixes que no poden arribar als costos de l'habitatge de protecció oficial.

L'administració haurà de vetllar per aconseguir un parc d'habitatges de lloguer social. Aquest es podrà donar mitjançant promoció pública, o bé privada. L'ajuntament hauria d'arribar a acords amb les caixes per que part de la inversió social d'aquestes, establerta per estatuts de les entitats, s'invertissin en la creació d'aquest parc d'habitatges de lloguer social. Cal tenir en compte, que

aquestes disposen de finançament i formes de cobrament dels lloguers. Als anys 60-70 ja s'havien realitzat promocions d'aquest estil. Alhora, es pot Experimentar en les noves promocions (criteris comunitaris, quotidians, experiència vivencial de les dones)

Així doncs, l'equilibri entre aquestes tres apostes haurà de venir donat per un esforç d'anàlisi i planificació democràtica de la política urbanística i social de cada municipi.

5.2.4. EQUIPAMENTS

El plantejament que hem de defensar pel que fa als equipaments ha d'afavorir el veritable equilibri territorial, el que es refereix als nivells de renda i a l'accés als equipaments i serveis bàsics dels habitants, equilibri que és compatible amb les diferències demogràfiques, paisatgístiques i d'estructura econòmica dels diferents àmbits. Sempre que es pugui es potenciarà la rehabilitació d'espais en lloc d'apostar per l'obra nova. Un ajuntament ha de vetllar per la millora de les condicions de vida dels seus ciutadans. És fonamental que el municipi tingui una política de sòl que li permeti desplegar alguns equipaments estratègics. Cal plantejar-se realment quines són les necessitats del municipi i plantejar propostes tot actuant amb previsió en la demanda i creació d'equipaments.

Bàsicament diferenciarem entre diversos tipus d'equipaments: culturals, socials, educatius i esportius.

Pel que fa als equipaments culturals, el model d'Hotel d'Entitats autogestionat, en principi, és una bona opció a falta d'equipaments per les entitats, ja que es pot compartir un espai amb diverses entitats per aprofitar millor les instal·lacions. Sempre s'ha de plantejar de forma que s'assumeixin les despeses per part de qui usa l'espai. La filosofia hauria de ser que els espais públics revertissin directament en el control col·lectiu mitjançant consells d'usuaris i veïns amb democràcia directa del poble on també podrien participar les entitats. Si cal, s'han de promoure nous valors per tal que la gestió dels equipaments no comporti mai externalitzacions ni pèrdua de llocs de treball públics, ni mediacions privades o semiprivades, i garantir-ne que el control col·lectiu dels equipaments ha de poder ser de la població usuària i destinatària del servei/equipament sense mediacions, i que també puguin participar les entitats. D'aquesta manera les entitats se senten els espais molt més seus, valorant-los, respectant-los i potenciant-los. Cal tenir en compte que els recursos són limitats i sempre s'han de valorar les prioritats d'actuació. En aquest sentit, s'ha de donar veu a la voluntat del poble, però cal establir les prioritats en funció de la potencialitat del teixit associatiu, responsable en gran part de la dinamització cultural a la vila. També s'hauria de parar especial atenció al jovent tot promovent casals de joves autogestionats que els permetin fugir de l'alienació en l'oci i poder potenciar els vincles i la cooperació tot compartint espais.

Pel que fa als equipaments socials s'ha d'actuar amb la màxima previsió anticipant-nos a les necessitats emergents i les de mig i llarg termini: Centres de Dia per Gent Gran, Pisos Assistits,

Escoles Bressol, Llars Residencials d'estada temporal i permanent, Centres Oberts per infància en Risc, Cases de Petita Infància, Habitatges per urgències socials, Punts de trobada de Joves... L'ajuntament també ha de poder mostrar-se disposat a acollir equipaments socials descentralitzats i de gestió autonòmica; Cases d'acollida per Dones maltractades, Centres d'atenció i Seguiment a les drogodependències, Centres Residencials d'acció educativa, albergs d'acollida per urgències socials...

L'ajuntament també haurà de tenir previsió de sòl públic municipal per a equipaments de gestió nacional: escoles, instituts, centres d'atenció primària, hospitals... Hi haurà cops en que des de l'ajuntament s'haurà de facilitar el sòl i pressionar a l'ens autonòmic per avançar en la realització d'aquests equipaments necessaris per evitar la saturació actual dels serveis públics, tot promovent la descongestió per poder oferir un millor servei.

Pel que fa a l'educació, en els espais de titularitat municipal l'ajuntament s'haurà d'encarregar que les escoles bressol garanteixin l'accés a tots els nens i nenes tot evitant la massificació.

S'ha de tendir a dotar dels equipaments esportius necessaris a pobles i ciutats per tal que les iniciatives esportives privades no generin exclusió social en la pràctica esportiva.

Pel que fa al manteniment dels equipaments està comprovat que un manteniment periòdic sempre representa una mesura d'estalvi a llarg termini ja que quan l'estat de degradació és molt alt els costos es disparen. Per això s'ha de demanar a l'equip de govern que potenciï una política de manteniment periòdic dels equipaments municipals i hem de defensar que les tasques de manteniment i neteja les realitzi la brigada municipal, tot evitant la contractació d'altres empreses. En aquest punt també incidirem en que s'ha d'evitar l'externalització dels serveis i tendir a que siguin de propietat municipal. Hem de fer veure a la gent que quan s'externalitza un servei no és per a la millora d'aquest sinó que realment és per generar uns beneficis a una empresa privada.

5.3. TRANSPORT I MOBILITAT A LA CIUTAT DE BARCELONA

El model de mobilitat actual està basat en el transport privat particular i cal donar-li la volta. Els municipis han de ser accessibles, cal fer una nova política de mobilitat i transport per afrontar els reptes i els problemes derivats d'un creixement desmesurat en la utilització de l'espai i dels recursos no renovables. La política de transport ha de servir per organitzar i ordenar els desplaçaments i el mitjà de transport accessible per a la població ha de ser el transport públic col·lectiu i el desplaçament a peu o en bicicleta. Per tant, cal una reordenació territorial que potenciï les distàncies curtes i la transversalitat, que són les que possibiliten l'ús dels transports menys agressius i més col·lectius, i que afavoreixi la reducció progressiva del trànsit motoritzat i que fomenti els sistemes de mobilitat de menor impacte ambiental.

Des de la CUP Capgirem Barcelona apostem per un model en matèria de transport i mobilitat que, en línies generals, col·loqui les empreses de transport públic municipal sota control popular, restableixi el servei d'autobús i metro retallat en les dues últimes legislatures, torni al sector públic el transport que, via licitació o via externalització, ha passat a mans privades (NitBus, Bus Nou Barris, Aerobus etc.), alhora que aportem possibilitats d'aparcaments als extrems de la ciutat per evitar les congestions de vehicles privats, proposem sistemes alternatius en matèria de distribució de mercaderies; donem voltes a la convivència entre ciclistes i vianants, a través de la creació de carrils bici clarament senyalitzats, com a mínim, a la part plana de Barcelona, i proposem en un primer termini transport públic gratuït per a les persones a l'atur i per als i les joves, apart d'una reducció de la targeta més utilitzada (T-10), tendint cap a un transport públic finançat via impostos i no amb repagament com en l'actualitat.

5.3.1 CONTROL POPULAR DE LES EMPRESES DE TRANSPORT PÚBLIC MUNICIPAL

Des de la CUP-Cagirem Barcelona denunciem el gran aparell directiu existent en les empreses públiques de transport públic de la ciutat (Transports de Barcelona S.A. i Ferrocarril Metropolità de Barcelona S.A.). Aquests equips directius es mantenen sota una opacitat tant a nivell de gestió com del seu propi manteniment econòmic.

La seva política neoliberal del transport públic ha comportat un dèficit creixent i un plantejament marginal per a les necessitats de la població de Barcelona envers a la seva mobilitat.

Entenem que per capgirar aquesta situació les empreses públiques de transport públic han de ser remunicipalitzades i han de realitzar un aprimament molt considerable de tots els equips directius i dels sous i condicions dels que restin, que hauran d'estar com a molt al nivell més alt del que marquen els convenis col·lectius, alhora que s'ha d'oxigenar els Consells de Direcció obrint-los als sectors populars de la ciutat i als propis treballadors i treballadores de les empreses que han d'elegir directament qui els representa al capdavant de l'empresa.

En aquest sentit, es realitzarà una Auditoria ciutadana del deute tant de l'Autoritat del Transport Metropolità (ATM) com de les empreses que formen part de TMB deixant de pagar el deute il·legítim alhora que s'eliminaran immediatament les dietes, els cotxes oficials, les places de pàrking privat i demés privilegis de tots els equips directius de les empreses públiques municipals del transport públic.

5.3.2. AUTOBÚS URBÀ I INTERURBÀ

L'actual xarxa d'itineraris de bus de TMB ha implicat un dèficit en les línies convencionals mentre que s'ha apostat només pels eixos de la Nova Xarxa. S'han creat 13 noves línies mentre que han desaparegut 21 línies.

Aquesta Nova Xarxa ha desatès els itineraris complementaris de les línies convencionals que significaven proximitat per a cada barri o districte. No només s'han eliminat línies sinó que les que es mantenen com a convencionals també han vist reduïts els seus serveis, sobretot en divendres i cap de setmana.

L'aposta no hauria d'haver sigut l'exclusió de les línies convencionals per les de Nova Xarxa, sinó la implementació d'aquesta nova estratègia de mobilitat en la malla de línies preexistents, transformant-les en el que cas que serveixin de complement a les de nova creació, tot i evitant itineraris coincidents per tal d'assolir una xarxa global eficient.

La xarxa de Bus de Barri s'ha vist reduïda per l'eliminació quasi global dels serveis en diumenges i festiu. S'han de recuperar.

És per això que des de la CUP Capgirem Barcelona apostem per la recuperació del servei d'autobusos eliminat o reduït, compatibilitzant-lo amb la Nova Xarxa.

També exigim la recuperació del Bus Nocturn i de totes les línies d'autobús municipals en mans d'empreses privades, via licitació, i que reben subvencions de les autoritats públiques.

Entenem que és necessària l'aplicació de les següents mesures a la xarxa general d'autobusos de la ciutat de Barcelona:

Aplicació de les tècniques d'informació a temps real de la xarxa d'autobusos de Barcelona, tant a les marquesines i pals de parada, com a dins dels propis busos.

Implantació de sistemes de posicionament espacial a tota la xarxa de busos de Barcelona, i utilització dels sistemes de gestió existent per complementar les tècniques d'informació a temps real i evitar problemes d'aparellament de vehicles.

Recuperació o transformació de totes les línies convencionals i del seu nivell de servei, així com del Bus de Barri, a l'hora que es manté la Nova Xarxa.

Xarxa general de carrils bus segregats del trànsit en vehicle privat en tot l'àmbit d'actuació de la Nova Xarxa i a les línies convencionals de major capacitat.

Modificació o implantació, segons el cas, d'una regulació semafòrica del transport públic adaptada a la Nova Xarxa i a les línies convencionals de major capacitat.

Les xarxes de bus de barri hauran d'assegurar una xarxa secundària correcta entre els habitatges i els llocs de major interès públic:

CAP de referència del barri

IES i CEIP's de referència

Mercats i centres o eixos de comercials de barri o districte Equipaments públics(biblioteques, poliesportius, etc.) Centres cívics i culturals

Seu del districte

Comunicació amb les parts més allunyades o amb geografia més accidentada als indrets de major concentració de serveis i transport públic

Apropar la demanda del Transport Públic entre línies dels barris limítrofs. Assegurar les connexions inter barrials amb parades origen-final compartides, o amb parades intermitges o amb la mateixa línia de bus.

Implantació d'una xarxa general semafòrica de transport públic, adaptada a les velocitats comercials.

Augment de parades de transbordament i intermodals, és a dir, augment de les parades de transferència amb altres serveis de bus i amb altres modalitats de transport dins de la ciutat. I així disminuir l'ús del vehicle privat per part de persones no residents a la ciutat de Barcelona.

Augment de la freqüència als trams de línia més carregats.

Les connexions amb les xarxes interurbanes són també un punt feble i per aquesta raó s'ha de pensar quins projectes són necessaris per al bon funcionament d'aquests transports. Una solució pot passar per la construcció de grans estacions de connexió bus-metro a les entrades de la ciutat que descongestionarien la xarxa urbana de Barcelona i afavoririen la intermodalitat.

5.3.3. METRO I RENFE RODALIES

La xarxa de metro de Barcelona és força extensa però no funciona prou bé per falta de combois a les hores punta, pels retards habituals de rodalies Renfe i per la falta de coordinació horària entre ambdós serveis. Així, són habituals les aglomeracions a les andanes de l'estació de Sants de les línies L3 i L5. Aquesta estació es posa com a exemple ja que és l'únic hub (punt de connexió) real entre els serveis de metro i rodalies. Caldria, per tant, fomentar altres punt d'interconnexió, com ara la Sagrera (projecte aturat per la falta d'inversió, ja que tota l'obra estava pressupostada basant-se en l'especulació immobiliària de la zona).

Per altra banda no cal deixar de banda altres infraestructures ja existents com l'Estació de França, tant pel seu caràcter de punt complementari a la xarxa, com pel seu valor històric, monumental i social.

Per això pensem que caldria una inversió en material mòbil a la xarxa de metro, en el manteniment de la infraestructura de la xarxa de Rodalies Renfe, i que les dues entitats coordinessin els seus horaris.

Entenent que per tal de completar la xarxa de metro barcelonina és necessària la posada en funcionament de la L9/L10 en la seva totalitat sota control públic.

Dos indrets particulars de la xarxa de metro de Barcelona són: la L11 on per manca d'infraestructura

només existeix una via i són impossibles les millores sense la construcció d'una segona via. I els barris de la Zona Franca que s'han deixat de banda en tots els estudis de mobilitat que s'han desenvolupat fins ara, per tant caldria buscar la manera d'integrar-los a la xarxa de mobilitat de la ciutat.

Els serveis de Rodalies Renfe a la ciutat de Barcelona s'han de replantejar, ja que els dos túnels existents i en servei es troben en capacitat màxima de servei. Per tant, caldrà independitzar algunes de les línies passants de la ciutat. S'han de resoldre per tan els següents punts:

L'entroncament de les línies de viatgers i mercaderies a Castellbisbal contribueix al mal funcionament de les línies de Rodalies de la nostra ciutat, ja que aquesta confluència contribueix a l'entroncament de la malla a l'estació termini i passant de l'Hospitalet de Llobregat. La resolució d'aquest problema passa per tant per la construcció de la línia Cornellà – Castelldefels ja previst al PEIT (Pla Estratègic d'Infraestructures i Transports, Ministeri de Foment) per tal de descarregar l'estació de l'Hospitalet de Llobregat i millorar els transports de viatgers i mercaderies amb destinació i/o passants per la nostra ciutat.

Independitzar la línia del Maresme de les línies passants, tenint com a estació de termini la nova estació de la Sagrera, i com a correspondència amb les altres línies. La qual cosa permetrà descarregar el túnel de Plaça Catalunya.

Donar a l'estació de França una gestió com a estació termini d'algunes de les línies de mig i llarg recorregut. La qual cosa relaxarà les operacions ferroviàries i el trànsit de viatgers a Sants Estació.

La inclusió de l'Estació de França com a punt important de la xarxa de ferrocarrils, implica necessàriament dotar-la com a estació intermodal, és a dir, serà necessari resoldre una bona connexió amb la xarxa de metro barcelonina.

L'assoliment, el més ràpid possible, dels trams que manquen de la línia orbital ferroviària, Vilanova i la Geltrú – Vilafranca i Granollers – Mataró, ja que el fet que quedin connectades les estacions de Vilanova i la Geltrú i Mataró permetrà operar de manera circular dins de l'àrea metropolitana. A més a més, aquest fer produeix una reducció dels costos d'explotació per la reducció del trasllat de tallers amb material buit.

5.3.4. TRAMVIA

En primer lloc, la CUP Capgirem Barcelona aposta per la recuperació del Tramvia com a empresa pública, deslligada dels interessos privats actuals, que s'han beneficiat i es beneficien de diners públics per la creació i manteniment d'aquesta infraestructura.

En segon lloc, per tal d'eradicar el problema d'ús de l'espai públic, la contaminació, el soroll i els problemes de mobilitat que generen els autocars de visitants d'un sol dia a la ciutat, en particular al barri de Sagrada Família, proposem el troleibús o l'allargament del tramvia des de la Plaça de les

Glòries fins a la Plaça Jacint Verdaguer (Passeig de Sant Joan). Així mateix, una part de l'espai del Fòrum serà habilitat com a aparcament d'autocars, des d'on els visitants s'hauran de desplaçar amb transport públic per la ciutat, suprimint així les zones d'aparcament i d'encotxament i desencotxament de la ciutat, el particular de les situades a l'entorn de la Plaça de la Hispanitat.

Per al tram entre Francesc Macià i Jacint Verdaguer, apostem per connectar aquest tram amb el troleibús. Aquesta nova infraestructura estaria gestionada per Transports Metropolitans de Barcelona (TMB).

5.3.5. SISTEMA TARIFARI

Les necessitats de transport públic són diferents segons el grup social, és a dir, segons la renda o la situació ocupacional de les persones a les qual s'adreça. És per això necessari adaptar els abonaments del transport a les possibilitats dels usuaris reals. Per exemple els abonaments destinats als col·lectiu jove, aturat o pensionista haurien de ser gratuïts immediatament, així com una rebaixa d'un 25% en el preu de la T-10.

Creiem necessari que totes les aportacions pressupostàries que genera el transport privat revertisquen al transport públic, i especialment en els usuaris captius del mateix, és a dir, aquells que per mancances econòmiques i/o físiques no poden optar per cap altre tipus de transport.

En aquest sentit, s'ha d'aturar el finançament públic del transport públic en mans privades.

Des de la CUP Capgirem Barcelona apostem per plantejar el dret a la mobilitat com a essencial i, per tant, finançat 100% via impostos i no amb repagament com en l'actualitat.

Aturar la licitació de la TMobilitat, iniciar un càlcul dels costos i beneficis socials de la seva implantació i engegar un procés participatiu amb entitats socials i expertes en el transport per definir-la. Qualsevol sistema de gestió del transport públic ha de ser transparent i de gestió i propietat 100% públiques.

5.3.6. ITINERARIS URBANS, L'HARMONITZACIÓ DE LA URBANITZACIÓ COMPACTA

Els espais destinats als vianants, han estat dissenyats a les nostres ciutats modernes com a subproducte de les necessitats del vehicle privat, és a dir, que a la majoria dels nostres carrers s'ha assegurat l'espai necessari per a la circulació i estacionament dels vehicles a motor i l'espai residual és el que ha estat dissenyat per a la circulació de vianants. Aquesta concepció de l'espai per al vianant com a canal per al fluxe de persones d'un lloc a l'altre considerem que ha contribuït a la deshumanització de les ciutats, i de Barcelona en particular, doncs creiem que els nostres carrers no només han de servir per desplaçar-nos, sinó també (o sobretot) per estar-hi. Per aquesta raó hem

de repensar el disseny dels nostres carrers, afavorint la creació generalitzada d'espais d'estada i trobada, pensant el vianant com l'agent principal a la nostra ciutat, prioritant les seves necessitats en el disseny urbà.

Afavorir la mobilitat a peu és fonamental per a la reducció de la contaminació i per a la salut de les persones, és per això que cal pensar en quines són les condicions òptimes per als vianants, i resoldre el conflicte que es genera a les voreres entre els dos usuaris principals, vianants i ciclistes.

Aquest conflicte es pot resoldre d'una manera fàcil, sempre i quan apartem al transport privat en benefici del transport en bicicleta. D'aquesta manera la CUP Capgirem Barcelona proposa la implantació d'una xarxa integral mallada de carrils-bici segregat tant del trànsit rodat com del trànsit de vianants, extensible a tota la ciutat, i més densa les zones menys accidentades del pla de Barcelona, on el nombre de desplaçaments en bicicleta és major.

Un òptim disseny dels carrils haurà de ser prioritari, no parlem només d'incrementar els quilòmetres de la xarxa per oferir connexions possibles en bicicleta entre qualsevol origen i destinació de la ciutat, sinó que l'amplada dels carrils sigui suficient per garantir una circulació còmoda i segura, i que aquesta maximització de la seguretat s'estengui a una correcta segregació del trànsit motoritzat i a un adequat disseny als creuaments de carrers.

Per tal de compatibilitzar l'ús de la bicicleta als barris de la ciutat amb una orografia més accidentada, s'hauria d'estudiar la implantació d'infraestructures d'assistència, com ara rampes mecanitzades, carrils elevadors, etc. Així mateix s'haurà d'estendre la instal·lació d'elevadors mecanitzats que afavoreixin els desplaçaments a peu de les persones amb mobilitat reduïda.

Per altra banda creiem necessari l'establiment de més zones de prioritat invertida amb itineraris per a vianants senyalitzats, aquests itineraris han d'estar condicionats a les necessitats quotidianes i diàries de la ciutadania. També els itineraris escolars hauran d'estar senyalitzats i tancats al trànsit dels vehicles privats durant les franges horàries en que els escolar els transiten.

Recuperació del servei de Bicing en mans públiques. Fi del contracte amb l'empresa privada.

5.3.7. NOUS PROBLEMES: DUM (DISTRIBUCIÓ URBANA DE MERCADERIES)

Per tal de descongestionar Barcelona és molt necessària la millora de la distribució urbana de mercaderies implantant centres de distribució perifèrics (dins la mateixa ciutat) i bonificant els sistemes de distribució nocturns. També es poden considerar altres sistemes, com l'emmagatzematge compartit de mercaderies al subsòl i la posterior distribució compartits per al petit comerç i l'hostalera, o la distribució amb tramvia o a pedals, a les zones d'influència del TRAM i a les zones més peatonalitzades de la ciutat, respectivament.

5.3.8. NOUS CONCEPTES DE LA MOBILITAT: PARK & RIDE I CARSHARING

El primer sistema s'utilitza com a punt d'inclusió a la xarxa de transport públic dels usuaris captius i /o reals del transport públic, actualment poc habituals i que és necessari potenciar a aquelles zones on la xarxa de transport públic de connexió o secundària es troba poc estesa. És per això que des de la CUP Capgirem Barcelona es demana la realització d'un projecte d'implantació de Park's & Ride a totes les estacions de transport públic propers a municipis amb majors índex de dispersió de la població. Aquestes infraestructures hauran d'estar edificades en alçada, estalviant costos i sòl ocupat així com l'aprofitament d'aquestes infraestructures com a generadors locals d'energia.

El segon terme, CarSharing, s'utilitza per a denominar les empreses de lloguer de cotxes o de cotxes compartits, és adir, amb una quota mensual l'usuari té a al seua disposició un cotxe les 24h del dia sense restriccions i un com finalitzat el servei s'abona a l'empresa el que corresponga segons els quilòmetres recorreguts. Aquest concepte potser una bona solució per a les necessitats actuals d'ús de vehicle privat però en l'actualitat i a la ciutat de Barcelona té un preu massa elevat per a la majoria d'usuaris potencials i a més a més el servei no pertany ni a l'Ajuntament de Barcelona ni a cap de les seues empreses públiques.

Així, des de la CUP Capgirem Barcelona veiem necessari establir una empresa pública de cotxe compartit. Estalviant als nous residents dels habitatges públics la part proporcional de la construcció de menys aparcaments.

5.3.9. ÀREA VERDA

Les àrees verdes, en un principi sistema dissuasiu de la mobilitat en vehicle privat al centre de la ciutat, ha esdevingut una eina electoralista i recaptadora de l'Ajuntament de Barcelona amb la seua implantació per tota la ciutat.

Des de la CUP Capgirem Barcelona creiem molt necessària l'expulsió del vehicle privat de les zones més densament poblades, i per tant entenem que el criteri per a l'aplicació de les zones verdes de la ciutat ha de ser mitjançant el rati índex de motorització/aparcament privat de les zones de residència, i conversió d'aquestes zones en exclusives per a residents.

Així com estudiar molt acuradament, i sempre que es garanteixi una oferta adequada de transport públic i d'infraestructures per a la mobilitat a peu i en bicicleta, la possibilitat d'eliminar aparcament a tots els carrers de la ciutat, destinant aquest espai de forma prioritària a les persones, i no a les màquines.

Municipalització dels pàrkings privatitzats i creació d'una targeta per poder aparcar en qualsevol pàrkings públic de la ciutat. Aquesta targeta vincula a cada persona amb el seu nivell de renda (o de la unitat familiar), s'hauria de fer servir als parquímetres per poder adquirir el rebut que t'habilita a

aparcar, la tarifa que hauria de pagar aquesta persona dependria de la seua renda o de la unitat familiar.

5.3.10. LA MOBILITAT OBLIGADA: RESPONSABILITAT DE LES EMPRESES I TRANSPORT ALS CENTRES DE TREBALL

Aquesta tipologia de transport, segons la llei de viatgers de la Generalitat de Catalunya, recau de manera corresponsable en l'àmbit públic i el privat, és a dir, l'administració a de posar a disposició dels treballadors mitjans de transports cap als centres ocupacionals, però és l'empresa provada qui s'ha de fer càrrec dels costos d'aquests serveis. Actualment aquests serveis es donen a la nostra ciutat a la Zona Franca, però, i emparant-se en la situació de crisi, cap empresa s'està fent càrrec dels costos existents.

5.3.11. PERSPECTIVES INTEGRADORES. CONCEPTES TRANSVERSALS

Alhora de generar qualsevol projecte o reforma de xarxa de transports públic s'han de contemplar els següents punts com a conceptes indispensables:

Augment del transport públic i la interconnexió dels espais a les zones amb més deprimides de la ciutat per tal de fomentar la desguetització d'aquestes zones.

Els components domèstics i de cura de persones amb dependència i xiquets s'haurà de tenir en compte davant el disseny de qualsevol nova infraestructura, i s'hauran de fer les reformes necessàries a les infraestructures existents.

Completar l'accessibilitat universal a totes les línies de transport públic 100% xarxa accessible, tenint en compte no només els vehicles, sinó també les parades i els itineraris d'accés a les mateixes.

Establir efectius canals de participació de la població de la ciutat durant els processos de planejament, execució i implantació d'infraestructures i serveis de mobilitat.

5.4. DIVERSITAT FUNCIONAL I SALUT MENTAL

Aquest document pretén recollir **les bases per a la construcció d'una NOVA BARCELONA antipatriarcal i inclusiva** que garanteixin els **drets socials de tots els ciutadans i ciutadanes** i, en particular, de dos col·lectius sovint discriminats en l'àmbit polític i social, **com són les persones amb diversitat funcional i les persones afectades per una malaltia mental.**

És preocupant que continuï existint, en l'actualitat, aquesta **discriminació** vers les persones amb **diversitat funcional i les persones amb malalties mentals.**

La CUP ha de ser un **instrument d'alliberament de la discriminació a què estan sotmeses les persones amb diversitat funcional. Una discriminació que té les seves arrels en un model de societat classista, patriarcal, paternalista, no inclusiva i no dissenyada per a tothom.**

Són diverses les barreres (arquitectòniques, actitudinals, de comunicació...) que **impedeixen la seva participació en la societat, el seu accés a l'ocupació, a la salut, a l'educació, a l'oci, a l'habitatge, en igualtat de condicions que la resta de la ciutadania.**

De la mateixa manera, el col·lectiu de persones afectades per una malaltia mental pateixen la discriminació d'aquest model de societat orientat exclusivament a la productivitat econòmica (a la producció de mercaderies).

La ciutadania, i la seva diversitat funcional, no té cap importància. No s'atenen les necessitats humanes; només els interessos purament mercantilistes.

Des de la CUP **apostem per un nou model de societat centrat en les necessitats i la realització plena de les persones on cadascú aporti a la comunitat segons la seva capacitat i rebi segons les seves necessitats.**

Idees força

- Tots i totes som susceptibles de patir una malaltia mental o discapacitat.
- Cal afavorir la participació activa en la presa de decisions en tots els àmbits de les polítiques i la gestió municipals dels col·lectius i les persones amb diversitat funcional i/o afectades per una malaltia mental.
- La diversitat enriqueix la vida comunitària. Necessitem construir un nou model social que faciliti la incorporació sense cap tipus de barreres d'aquests col·lectius, sovint exclosos i oblidats.
- El nivell de civilització d'una societat/comunitat es pot mesurar pel respecte i la consideració que aquesta societat té pels col·lectius més vulnerables.

Una NOVA BARCELONA Inclusiva, sense cap discriminació per raó de gènere, edat, cultura, creença religiosa, procedència, diversitat funcional i/o salut mental...Tothom s'hi ha de sentir representat!

5.4.1. CANVI DE PARADIGMA: DIVERSITAT FUNCIONAL I DISSENY UNIVERSAL

Les persones amb **diversitat funcional** es troben a la nostra societat amb múltiples **barreres (urbanístiques, arquitectòniques, de comunicació...)** que els dificulten, o priven, d'una plena **inclusió social.**

La CUP ha d'incorporar al seu ideari polític els **conceptes de DIVERSITAT FUNCIONAL i DISSENY UNIVERSAL.** No es tracta d'un canvi de lèxic banal, sinó d'un canvi amb un significat

profund.

L'accessibilitat és un dels pilars clau per garantir la inclusió social, laboral, educativa, sanitària... i una bona qualitat de vida per a tota la ciutadania. Consegüentment, la primera exigència que ens hem de fer, **ha de ser la de tenir una mirada àmplia**, ja que **no beneficiarà** només a **uns quants col·lectius** socials, sinó que **tots i totes ens hi beneficiarem**.

L'accessibilitat i el disseny per a tothom té a veure amb tothom, amb totes les persones, de totes les edats, sexes, cultures, ideologies... És un dret humà reconegut.

Garantir l'exercici dels drets

La CUP ha de treballar per garantir plenament els drets individuals i col·lectius de totes les persones **sense que ningú no quedi exclòs** per raó de la seva diversitat funcional o pel fet de patir una malaltia mental.

Per una vida autònoma i independent

Les persones amb diversitat funcional i/o afectades per una malaltia mental, igual que qualsevol altre ciutadà/ana, **han de poder tenir control de les seves vides, accedir a les mateixes oportunitats i tenir llibertat d'elecció** sobre la seva vida.

Per tot això, **hem d'actuar per promoure i garantir la vida autònoma** de les persones amb diversitat funcional i/o que pateixen una malaltia mental, que garanteixin la seva independència i participació en igualtat de condicions en qualsevol àmbit de la vida.

5.4.2. PROPOSTES D'ACCIÓ POLÍTICA SOBRE ELS TEMES PRIORITARIS

5.4.2.1.- Salut

- Definir uns **protocols socio-sanitaris específics per a l'atenció de les persones amb diversitat funcional, que evitin les negligències i/o problemes** en l'atenció sanitària que sovint pateixen les persones amb diversitat funcional.
- Definir uns **protocols socio-sanitaris específics per a l'atenció de les persones afectades per una malaltia mental, que evitin les negligències i/o problemes** en l'atenció sanitària que sovint pateixen les persones que pateixen una malaltia mental greu.
- **Millora de les polítiques de prevenció i les condicions sanitàries i socio-sanitàries de les persones amb diversitat funcional**, així com de l'atenció mèdica i de les **prestacions ortopèdiques i protèsiques** adreçades a aquest col·lectiu.

5.4.2.2. Dret a l'Educació / Formació

- **Escola pública, catalana, laica, de qualitat i, veritablement, inclusiva dins del marc de l'escola ordinària.**
- Mentrestant, hem de garantir el compliment de les **Bones Pràctiques Inclusives d'alumnes amb diversitat funcional als centres d'ensenyament ordinaris.**
- Garantir unes ràtios de professorat de suport i d'educació especial per centre i d'alumnat per aula que garanteixin la qualitat de l'educació.

5.4.2.3 Habitatge

- Promoure polítiques **que garanteixin l'accés en igualtat de condicions a totes les persones amb diversitat funcional que requereixin d'un habitatge adaptat.**
- Definir programes orientats a l'adaptació progressiva de totes les promocions d'habitatges per a que compleixin els paràmetres tècnics d'accessibilitat. Això inclou la dotació a tots els habitatges de pre-instal·lacions domòtiques.
- Creació d'una **xarxa pública de pisos tutelats** per garantir l'accés en igualtat de condicions a totes les persones amb malalties mentals que ho requereixin per a afavorir la seva autonomia i integració social.

5.4.2.4. La Creació d'Ocupació, Lluita contra l'atur i la precarietat i la Renda Bàsica Universal

- **Polítiques actives d'ocupació** i prioritzar els recursos cap a l'orientació laboral i la recerca de llocs de treball a les empreses ordinàries per a la incorporació de les persones amb diversitat funcional i/o afectades per una malaltia mental.
- Creació de l'**OFICINA MUNICIPAL D'INTEGRACIÓ LABORAL** que impulsi el **Servei d'Integració Laboral (SIL)** amb la finalitat **d'afavorir la inclusió de les persones amb diversitat funcional en l'àmbit laboral**
- Impulsar el **Programa d'Inserció Laboral (PIL)** específic per a les persones afectades per malalties mentals. Tallers ocupacionals i Centres especials d'ocupació per a les persones amb dificultats d'inserció a les empreses ordinàries.
- Aprovar una **Renda bàsica de ciutadania** adreçada a les persones sense ingressos. Aquesta renda bàsica, de caràcter universal, també permetria el sosteniment econòmic de les persones amb malalties mentals greus i/o amb diversitat funcional que no poden desenvolupar una activitat laboral remunerada.

5.4.2.5. Urbanisme Sostenible i Dret a l'Accessibilitat i a la mobilitat

- Aplicar **paràmetres d'accessibilitat universal** o **Disseny per a Tothom**, tant a l'entorn urbà, com a l'habitatge i al transport, **per tal de fomentar la supressió de barreres arquitectòniques, urbanístiques i de comunicació i promocionar el transport adaptat.**
- Garantir a tots els districtes de la ciutat **un transport públic totalment accessible per tal que tothom, i també les persones amb diversitat funcional, pugui desplaçar-se de forma segura i autònoma.**
- Definir i oferir el **Servei de transport Porta a Porta** com a servei públic de transport.
- Tarifes del servei establertes en els paràmetres del servei de transport públic ordinari per a les persones usuàries amb diversitat funcional que necessiten d'aquest servei per al seu desplaçament i autonomia personal.

5.4.2.6.- Lleure Inclusiu

- Garantir l'adaptació de les instal·lacions d'oci i cultura per a fer-les accessibles a tothom. Fer seguiment del compliment de la normativa.
- Afavorir la participació activa de les persones afectades per malalties mentals i, d'altres col·lectius amb diversitat funcional, als programes de cultura i lleure en l'àmbit municipal.
- Facilitar espais i recursos per a que els col·lectius de persones afectades per malalties mentals i els col·lectius de persones amb diversitat funcional puguin desenvolupar de forma autònoma les seves activitats culturals i de lleure obertes a tota la comunitat (tallers de ràdio; tallers de teatre; tallers de música, etc.)
- Facilitar i Fomentar la pràctica d'activitats esportives entre les persones amb diversitat funcional, com un element bàsic per a la salut i el benestar.

5.4.2.7.- Campanyes de sensibilització (Responsabilitat social)

- Promoure l'adopció de noves pràctiques en les maneres de fer, pensar i planificar que atenguin a la diversitat de la societat i que afavoreixin l'accessibilitat a tots els àmbits socials a qualsevol persona.
- Inclusió en els programes educatius de CRÈDITS

5.5. PATRIMONI

5.5.1. Introducció

"El patrimoni arquitectònic és un capital de valor espiritual, cultural, social i econòmic insubstituïble. Cada generació dona una interpretació diferent del passat i s'extreu d'ell idees noves. Aquest capital s'ha anat construint durant segles: la destrucció de qualsevol dels seus valors acumulats ens empobreix i cap creació nova, per bona que sigui, compensarà la pèrdua. [...]El patrimoni arquitectònic té un valor EDUCATIU determinant."

Carta Europea del Patrimoni Arquitectònic de l'any 1975

L'urbanisme de la ciutat de Barcelona, en tota la seva extensió, té un component important: els seus conjunts urbans. Construccions que ens arrelen a la memòria històrica, cultural i, sobretot social dels nostres barris. La suma de tots aquests elements materialitzats en diverses construccions: masies, edificis obrers, refugis antiaeris, cases senyorials, arquitectura moderna, etc. és el que anomenem patrimoni arquitectònic.

Qui protegeix aquest llegat?

A Barcelona existeixen normatives i ordenances que vetllen per la preservació del patrimoni arquitectònic dels nostres barris. Legalment, la protecció d'aquest patrimoni es classifica en 4 nivells de protecció:¹²

Nivell A: És la protecció més alta i el conformen Bens culturals declarats d'interès nacional de rellevància per Catalunya. El Palau de la música catalana, el Fossar de les Moreres, la muralla romana són tres exemples clars.

Nivell B Són elements amb un interès local. Tenen una rellevància important per la ciutat. Podem trobar exemples en elements com l'Arc de Triomf, Centre Cívic Pati Llimona i la Basílica de la Mercè.

Nivell C Són elements que reuneixen valors històrics, artístics, estètics o tradicionals rellevants al sector urbà on es troben ubicats. Els exemples els trobem al conjunt del Pla de Palau, els fanals del Passeig de Lluís Companys i la Casa Pedro Juncà al Poblenou.

Nivell D Són elements que tenen un interès cultural als carrers i barris on s'ubiquen però que només és precís conservar documentalment pel seu record.

Tots els edificis classificats amb aquests nivells es recullen en el Catàleg de Patrimoni Arquitectònic de la ciutat de Barcelona. Aquest catàleg és l'instrument adequat per poder protegir el nostre llegat. Tot i així, no tots els edificis tenen la mateixa protecció legal ni la garantia de ser considerades importants. **Els edificis protegits amb nivell D són els més vulnerables tot i la seva inclusió dins el catàleg. El seu futur recau en mans de l'administració i el seu propietari i l'enderroc pot ser fàcilment autoritzat pels òrgans competents.** Per la seva llicència d'enderroc només els cal presentar una memòria documental de l'edifici afectat. Un cop l'edifici cau a terra deixa d'estar inclòs al Catàleg. Hem pogut trobar exemples recents a Torre Garcini al Guinardó, el Niza, a la Sagrada Família, la Casa dels Pollets a Hostafrancs, Casa Cervera a Font de la Guatlla i la Casa del mossèn al barri de Sants.

¹² *Protecció del patrimoni arquitectònic, històric i artístic de la ciutat de Barcelona. Acord de la Corporació metropolitana de Barcelona de 18-1-1979 [en línia]* <<http://w3.bcn.cat/fitxers/ajuntament/consolidadescat/patrimoniarquitectec.067.pdf>> [Consulta 05 de febrer de 2013].

L'actualització d'aquest catàleg es realitza en períodes de 5 a 10 anys. En aquest context la col·laboració veïnal resulta indispensable per la protecció dels edificis més vulnerables. Sovint ens trobem que els interessos privats prevalen als interessos socials i històrics d'un barri. Els conjunts urbans són les ànimes dels barris. **La desaparició només d'un d'aquests elements desvirtua completament el nostre paisatge urbà.**

5.5.2. Idees força

La protecció, conservació i restauració del patrimoni en general i de l'arquitectònic en particular ha de respondre principalment als drets socials col·lectius sobre el propi entorn sigui humà o natural i a la sostenibilitat ecològica, per tant es previndrà qualsevol instrumentalització d'aquesta protecció que vagi encaminada al guany privat, a l'especulació urbanística, la gentrificació i o l'elitització dels barris i en especial a l'expulsió de les classes populars d'aquests entorns.

- La destrucció de qualsevol element patrimonial ens empobreix. Cap construcció nova, per bona que sigui podrà substituir el seu valor.
- Entendre els conjunts urbans de cada barri és fonamental per desenvolupar la ciutat des d'un disseny universal que permeti la conservació del patrimoni i les necessitats de tots els col·lectius que hi vivim.
- No tots els edificis tenen la mateixa protecció legal ni la garantia de ser considerades importants. Els edificis protegits amb nivell D són els més vulnerables tot i la seva inclusió dins el catàleg.
- Posar en valor el patrimoni a través de la seva utilitat mercantil no fa més que desfigurar la base per la qual ha de regir-se: benefici cultural de cohesió social.
- La col·laboració veïnal resulta indispensable per la protecció dels edificis més vulnerables. Creació de Consell populars de barri, assemblearis amb poder per a fer el seguiment de les polítiques públiques també de Patrimoni cultural.

Propostes clau:

- Desenvolupar les normatives específiques dels Plans Especials de Protecció del Patrimoni Arquitectònic de l'any 2000. Cal afiançar l'adaptació dels criteris d'intervenció i conservació

segons les necessitats dels conjunts urbans de cada zona.

- Que es facin públics, els criteris de conservació i el Protocol d'actuació en obres de rehabilitació.
- Dotar als Arxius Municipals de Districte d'un pla pressupostari que els permeti generar projectes de difusió i recerca.
- Digitalitzar completament i ubicar en línia els expedients de protecció patrimonial.
- Fer públiques i posar en línia el conjunt de les bases de dades, amb criteris de Dades Obertes) sobre el patrimoni immoble municipal independentment de que estigui en règim de protecció
- Inclusió de la protecció del patrimoni moble i dels elements desmuntables de la façana en els expedients de protecció
- Supervisió per una Comissió Tècnica independent que avalui el procediment de demanda d'enderroc i la memòria documenta d'un edifici amb nivell D.
- Supervisió per professionals de la conservació-restauració especialitzats en patrimoni arquitectònic en els procediments de rehabilitació de façanes d'aquells edificis catalogats com nivell C i D.
- Obligació d'informe preceptiu, seguiment i accions pertinents de protecció sobre el patrimoni moble contingut en els elements a protegir, per part dels museus municipals pertinents.
- Generar processos participatius entre els agents implicats en la gestió del patrimoni i els agents socials dels barris.
- Garantir amb les accions i mesures colaterals que siguin necessàries que les accions de protecció de patrimoni urbà no afavoreixen processos de gentrificació, elitització, industrialització o especulació, posant especial atenció als efectes d'expulsió de les classes populars.

6. CIUTAT FEMINISTA I LGTBI

- 6.1. Per una ciutat lliure de violències masclistes
- 6.2. Corresponsabilitat i renda social pels treballs reproductius i de cures
- 6.3. Serveis socials universals i que vetllin per l'autonomia de les persones
- 6.4. Per una ciutat coeducativa que fomenti els valors feministes i la lluita contra la discriminació de gènere i lgtbi als centres educatius
- 6.5. Per una ciutat inclusiva i un urbanisme amb perspectiva de gènere: per l'accés de les dones a tots els espais, sense discriminacions
- 6.6. Visualització de la memòria històrica feminista i lgtbi al nomenclàtor de la ciutat i abolicció de les imatges sexistes dels espais públics
- 6.7. Consells executius de dones als barris i corepresentació a tots els òrgans i càrrecs de la ciutat
- 6.8. Garantir els drets a la salut sexual i reproductiva de totes les dones en la seva diversitat i la no discriminació per raó d'identitat o orientació sexual i de gènere
- 6.9. Per una ciutat a favor de les treballadores sexuals
- 6.10. Contra la discriminació de gènere i LGTBI en l'àmbit laboral

6.1. PER UNA CIUTAT LLIURE DE VIOLÈNCIES MASCLISTES

Diagnosi

Violència de gènere: nenes, noies i dones

Una morta per violència de gènere al mes, des de l'inici d'estiu, a la ciutat de Barcelona i l'Ajuntament no s'ha posicionat ni ha establert mesures de xoc per a garantir els drets de les dones, així com tampoc té aprovats recursos específics per acabar amb aquesta situació.

Retallada de recursos econòmics dedicats als Punt d'Informació i Atenció a les Dones (PIADs) i externalització d'aquest recurs a subcontractes, deixant en situació de precarietat laboral a les treballadores; en aquest context, no es pot atendre en les condicions adequades a les dones que accedeixen a aquest servei.

La marca BCN promou el turisme sexual i cosifica a les dones com a mers objectes sexuals. L'Ajuntament genera, d'aquesta manera, violència patriarcal institucional.

Absència de protocols propis de l'Ajuntament de Barcelona per abordar la situació dels homes agressors residents a la ciutat de Barcelona denunciats i/o en règim de llibertat.

Propostes de mesures

- Implementació de mesures per l'eradicació del feminicidi; control i supervisió dels homes agressors de violència de gènere i implementació de plans en relació a garantir la seguretat i autonomia de les dones.
- Augment de les cases de protecció i millora del servei amb professionals feministes especialitzades que ofereixin suport i acompanyament a les dones que pateixen violència de gènere com també l'atenció psicosocial dels menors.
- Dotació de pressupost municipal per proporcionar habitatges públics de lloguer social destinats a totes les dones en situació de violència de gènere que ho puguin requerir -com a alternativa a les cases d'acollida-, de manera que es faciliti l'autonomia d'aquestes dones.
- Aprovació de mesures per l'eradicació de la violència de gènere a tots els nivells a la via pública; també la violència simbòlica a partir d'imatges publicitàries sexistes.
- Abolició immediata de la taca de dones.

Mesures de xoc

- Protocols integrals d'actuació, amb recursos socials i de garantia de la seguretat cap a les dones, a partir de les denúncies fetes i de control cap als homes agressors per part de l'Ajuntament i de la policia municipal; en cas que l'agressor visqui en règim de llibertat garantir mesures per la tranquil·litat i dignitat de la dona agredida.
- Dotació de pressupost municipal per proporcionar habitatges públics de lloguer social destinats a totes les dones en situació de violència de gènere que ho puguin requerir enlloc de les actuals residències.
- Serveis gratuïts d'atenció telefònica i actuació pel recolzament, suport i urgència a les dones les 24 hores i tots els dies de l'any.
- Obligatorietat de que tots els homes denunciats i/o reconeguts per professionals específics en reconèixer els casos de violència de gènere com agressors, encara que en règim de llibertat hauran de personar-se setmanalment a la comissaria local de la guàrdia urbana així com participar en reunions de suport, reeducació i supervisió si volen continuar residint (empadronar-se), treballant i accés a serveis bàsics que presta la ciutat de Barcelona als seus ciutadans.
- Creació de la xarxa de centres de control i supervisió d'agressors perpetuadors de violència de gènere i contra les dones, pel reconeixement de la violència de gènere que han exercit i pel seu tractament psicosocial, com també per la supervisió de les seves conductes a la ciutat amb col·laboració de la policia. Aquests centres seran dirigits i coordinats

principalment per dones professionals amb formació feminista sobre violència de gènere i el treball serà supervisat en una comissió conjunta al mateix temps pels moviment feminista de la ciutat i l'equip tècnic i regidoria de l'ajuntament de Barcelona.

6.2. CORRESPONSABILITAT I RENDA SOCIAL PELS TREBALLS REPRODUCTIUS I DE CURES

- Implementació d'un programa de Renda Bàsica universal i de Renda Social universal, on també es reconegui una retribució econòmica pel treball reproductiu, acompanyat d'altres mesures per no reafirmar rols de gènere.
- Socialització de tasques que actualment es releguen a l'àmbit privat a través de la provisió de serveis municipals, com menjadors comunitaris, bugaderies, ludoteques, perruqueria i cura general per a dones amb diversitat funcional, serveis d'acompanyament de nens i nenes, i serveis d'acompanyament i cures general per a totes les persones en situació de dependència.
- Aprovació d'incentius fiscals per l'ús dels serveis públics de tasques reproductives i de cures.
- Reversió de totes les externalitzacions i privatitzacions dels serveis públics que depenen de l'Ajuntament Barcelona i que estan en relació als serveis de cura, assistència, educació i sanitat. Excepcionalment, en el cas de subcontractació d'una empresa privada per a oferir un servei públic, aquesta haurà d'aplicar les mateixes condicions laborals i salarials que el sector públic.
- Garantir permisos de maternitat i paternitat –almenys en el cas del personal de l'administració municipal- en base al model suec, el que implicaria dos anys a repartir entre les dues persones, i tres anys si és monoparentalitat.

6.3. SERVEIS SOCIALS UNIVERSALS I QUE VETLLIN PER L'AUTONOMIA DE LES PERSONES

Diagnosi

Serveis Socials

- Externalitzacions i privatitzacions dels serveis públics en l'àmbit del serveis socials, incloent l'atenció a la dependència, serveis de cures, etc. i que depenen de l'Ajuntament Barcelona.

- Empobriment i problemes de salut de les dones per les seves condicions socials i laborals: triple jornada (treball productiu, domèstic i d'atenció a la dependència), el que implica sobrecàrrega de treball, estrès i malalties cròniques, així com la dependència econòmica del company.

Propostes de mesures

- Consideració dels Serveis Socials com a tercer pilar imprescindible per a la vida i els drets de les persones d'una ciutat, de manera que aquests siguin garantits a nivell universal amb independència de les persones a qui s'adrecen, la renda, l'origen i/o la situació legal; reformulació de la seva estructura, ampliació dels col·lectius que abarca actualment i construcció d'una nova institució municipal de serveis socials àmplia, per a tota la ciutadania, democràtica i que vetlli per l'autonomia de les persones.
- Garantir Serveis Socials de titularitat i gestió municipal, i provisió gratuïta per a tothom i totdon.
- Configuració de serveis municipals en relació a les tasques actualment relegades a l'àmbit privat -i mencionades a l'anterior punt-, com són menjadors comunitaris, bugaderies, ludoteques, perruqueria i cura general per a dones amb diversitat funcional, serveis d'acompanyament de nens i nenes, i serveis d'acompanyament cures general per a totes les persones en situació de dependència.

Mesures de xoc:

- o Serveis de titularitat i gestió pública que garanteixin l'atenció a la dependència i al conjunt de necessitats socials, psicològiques, sexuals, físiques i intel·lectuals de les dones i de tota la població. Garantir serveis públics pels diferents tipus de col·lectius atesos des de Serveis Socials en risc d'exclusió social -vellesa, diversitat funcional, etc.-.
- o Recursos econòmics i assistencials específics per a dones en situació de pobresa, precarietat i vulnerabilitat.
- o Garantir cases de protecció per a infants, adolescents i joves LGTBI perquè puguin rebre suport social, econòmic -Renda Bàsica- i educatiu, al mateix temps que són protegits de les seves famílies i entorns hostils per la seva sexualitat i identitat de gènere.
- o Renda Social universal per a totes les dones pel treball reproductiu i de cures -a banda de la Renda Bàsica universal-.

- o Serveis d'escola bressol – ludoteca per facilitar que les dones puguin participar de la vida pública i associativa dels barris de la ciutat.

6.4. PER UNA CIUTAT COEDUCATIVA QUE FOMENTI ELS VALORS FEMINISTES I LA LLUITA CONTRA LA DISCRIMINACIÓ DE GÈNERE I LGTBI ALS CENTRES EDUCATIUS

Diagnosi

Educació, infància i joves

- Inexistència de programes de coeducació a les escoles i instituts municipals a nivell municipal si no és que el centre educatiu promou programes propis .
- Reducció dràstica dels programes de prevenció a la violència de gènere i a l'amor romàntic, sexualitat des de l'entrada de CIU, havent-se detectat un augment i normalització de relacions sexoafectives basades amb la violència.
- Augment malalties de transmissió sexual entre joves.
- Mitjans anticonceptius totalment privatitzats, fet que dificulta l'accés lliure i sense restriccions dels joves.

Mesures de xoc

Educació

- Garantir la formació de mestres i del professorat sobre coeducació (didàctica, organització escolar, aula, metodologia, transversalitat en el currículum, etc.).
- Programes de coeducació a les escoles i instituts municipals.
- Programes de prevenció a la violència de gènere i amor romàntic, sexualitat
- Accés gratuït a tots els mitjans anticonceptius.

Propostes de mesures

- Garantir llars d'infants a cada barri i amb places per a totes les nenes i nens, amb les següents característiques:
 - o De gratuïtat i gestionades per l'administració pública.
 - o Servei de menjador gratuït.
 - o Projecte pedagògic de ciutat compartit i basat en els principis d'igualtat, qualitat, coeducació, diversitat, drets dels infants i en llengua catalana.

- Implementació de plans de coeducació a tots els centres educatius d'educació formal i d'educació no formal -centres cívics, escoles d'idiomes, caus, espais, etc.- i sobre prevenció, detecció i actuació sobre la violència de gènere i la ideologia de l'amor romàtic per a tota la ciutadania.
- Garantir escoles municipals d'autodefensa feminista per a dones, lesbianes i trans.
- Aprovació de plans de prevenció contra la violència cap a les persones LGTBI:
 - o garantir plans de prevenció al bullying contra persones LGTBI;
 - o i plans municipals d'educació pels drets sexuals LGTBI i de memòria històrica.
- Creació de centres formatius feministes per a homes.

6.5. PER UNA CIUTAT INCLUSIVA I UN URBANISME AMB PERSPECTIVA DE GÈNERE: PER L'ACCÉS DE LES DONES A TOTS ELS ESPAIS, SENSE DISCRIMINACIONS

Sobre els espais públics:

- o Adequació de l'estructura de la ciutat a les necessitats de la vida quotidiana, facilitant la realització dels treballs de cures. Promoure la creació d'un nou reglament que proposi mesures com, per exemple, la disposició de canviadors i espais per a l'alletament en espais oberts al públic -segons m2 i funcions-, tant en establiments privats com públics o la revisió dels plans de mobilitat per a que es tinguin en compte els diversos recorreguts que fan les dones.
- o Elaboració d'un pla de reforma dels espais públics per a permetre el ple accés i gaudi a les dones, especialment pel que fa a la erradicació de totes les formes de violència contra aquestes. Aquest pla abordaria tant l'assetjament al carrer en forma de comentaris com les agressions sexuals. Abordatge també de la por com a límit a l'accés a la ciutat.

Sobre els espais privats:

- o Consideració dels espais privats com a part de la ciutat, promocionant relacions lliures de violències, abusos i desigualtats.
- o Creació d'un pla per a dotar als edificis d'habitatges d'estructures col·lectives per a la realització dels treballs de cures, com també el foment de la creació d'espais privats que fomentin la corresponsabilitat en aquestes tasques.

6.6. VISUALITZACIÓ DE LA MEMÒRIA HISTÒRICA FEMINISTA I LGTBI AL NOMENCLÀTOR DE LA CIUTAT I ABOLICIÓ DE LES IMATGES SEXISTES DELS ESPAIS PÚBLICS

Diagnosi

Mitjans de comunicació

- Turisme sexual objectivació cos dona.
- Encara moltes imatges publicitàries de l'ajuntament de Barcelona que promouen estereotips de gènere pròpies del pensament heterocentrat, occidentalista i patriarcal, que res té a veure amb la realitat de les dones i els homes i la seva diversitat racial, sexual, de classe i de gènere. Una imatge doncs poc respectuosa i representativa de la ciutadania de la ciutat.

Propostes

- Creació d'un nomenclàtor, places i festes populars, segons el qual es garanteixin noms de carrers, estàtues, commemoracions i celebracions de festes de dones, dones lesbianes, gais, trans, etc. com a part de la cultura, el coneixement i l'espai públic de la ciutat.
- En relació a les imatges de les dones a la publicitat i a la ciutat, fixació de criteris no sexistes per a la publicitat de la ciutat -metro, carrers, etc.-

Mesures de xoc

Mitjans de comunicació, publicitat i campanyes municipals:

- Garantir la sensibilització social perquè la població serveixi per a denunciar casos de violència i en sigui conscient

6.7. CONSELLS EXECUTIUS DE DONES ALS BARRIS I COREPRESENTACIÓ A TOTS ELS ÒRGANS I CÀRRECS DE LA CIUTAT

Diagnosi

Participació social i política:

- Diferències de participació entre homes i dones en la vida associativa i política dels barris de Barcelona, essent el de les dones menor i en aquells espais relacionats amb l'educació, dones, salut i/o suport social – emocional.

Mesures de xoc

Consell de les dones de Barcelona

- Que esdevingui un òrgan executiu i no consultiu com fins ara.
- Descentralitzar les seves accions i competències als barris així com augmentar la seva presència com a espai de referència dels consells de dones de barris.
- Espai dinamitzat per dones i el moviment feminista majoritàriament, així com també les tècniques representats de l'ajuntament i les seues del districte que treballaran per les demandes que surten del consell de ciutat i de barri.
- Avaluació pública dels plans d'igualtat amb la presència mínima d'un 60% de la comissió d'avaluació del moviment feminista i professionals formades en gènere i feminisme.
- Creació des dels consells tal i com s'han definit del nous plans d'igualtat, gènere, dones i ciutadania de la ciutat de Barcelona, amb la quota mínima representativa d'un 60% del moviment feminista i de les professionals formades en gènere i feminisme.
- Serveis d'escola bressol – ludoteca per a que les dones puguin participar de la vida pública i associativa dels barris de BCN.
- Garantir serveis municipals:
 - o Menjadors comunitaris
 - o Bugaderies
 - o Ludoteques
 - o Perruqueria i cura general per a dones amb diversitat funcional
 - o Servei d'acompanyament de nens i nenes.
 - o Serveis d'acompanyament i cures general per a totes les persones que ho necessitin amb condicions laborals per als treballadores i treballadores d'aquest col·lectiu.

Propostes

- Garantir serveis d'escola bressol – ludoteca de manera que es faciliti que les dones puguin participar de la vida pública i associativa dels barris de la ciutat.
- Creació d'un Consell de les dones i Consell LGTBI:
 - o que esdevinguin òrgans executius i no consultius, com fins ara;
 - o amb les seves accions descentralitzades, així com competències als barris i a nivell de ciutat per a decidir, supervisar i avaluar la resta de regidories, entenent que han de decidir sobre tots aquells temes polítics que afecten a les dones; això és donar una visió transversal dels feminismes sobre totes les regidores i qüestions que es

considerin necessàries. Entendre aquests espais com de referència per la participació i representació de les dones i els feminismes als barris.

- Co-representació a tots els òrgans i càrrecs polítics de la ciutat; representació d'un home i una dona i/o dues persones amb identitats de gènere diferents, per tal de vetllar per la representació paritària, equitativa i la perspectiva política de persones de diferent gènere.

6.8. GARANTIR ELS DRETS A LA SALUT SEXUAL I REPRODUCTIVA DE TOTES LES DONES EN LA SEVA DIVERSITAT I LA NO DISCRIMINACIÓ PER RAÓ D'IDENTITAT O ORIENTACIÓ SEXUAL I DE GÈNERE

En l'àmbit de la salut es proposen les següents **mesures de xoc**:

- Tancament de l'Associació Salut i Família, que rep finançament públic de CatSalut i l'ajuntament de Barcelona entre d'altres entitats, organitzacions i ajuntaments de Catalunya, amb a la finalitat de ser un suport a la planificació familiar per a dones migrades, que els hi permet la irrupció voluntària de l'embaràs i els recomana a totes l' utilització del DIU i l'IMPLANTON com a formes de contracepció de llarga durada, d'acord amb el seu programa "Atenció a la Maternitat en Risc" pensat per a dones que aquesta associació identifica com a "Dones i famílies vulnerables"

<http://www.saludyfamilia.es/ca/maternitat-risc/atencio-maternitat-risc>.

- Serveis sanitaris de 24h per la pastilla del dia després i gratuït (CUAP).
- Organitzar la xarxa pública municipal d'Atenció Primària per a garantir els drets sexuals i reproductius de totes les amb independència de l'origen, l'edat, la classe de les dones, perquè siguin un dret universal i públic a la ciutat de Barcelona.
- Reproducció assistida als centres mèdics públics de la ciutat garantida per a totes les dones amb independència del seu origen, classe i sexualitat.
- Equips multidisciplinaris i treballadores del sector de salut per a l'atenció ginecològica de totes les dones amb independència de l'opció sexual, classe, origen, edat....
- Professionals i equips multidisciplinaris de la sanitat pública especialitzats amb la diagnosi i tractament de malalties psicosomàtiques temporals o cròniques que es deriven de la triple jornada laboral de les dones (treball reproductiu, de cures, assistencials...).

Propostes de mesures

En relació a les dones:

- o Organitzar la xarxa pública municipal d'Atenció Primària per a garantir els drets sexuals i reproductius de totes les dones amb independència del seu origen, edat,

opció sexual i/o classe, perquè siguin un dret universal i públic a la ciutat de Barcelona.

- o Garantir equips multidisciplinaris i treballadores del sector de salut especialitzades en atenció ginecològica dirigida a totes les dones amb independència del seu origen, edat, opció sexual i/o classe.
- o Adherir professionals i equips multidisciplinaris de la sanitat pública especialitzats en la diagnosi i tractament de malalties psicosomàtiques temporals o cròniques relacionades amb la triple jornada laboral de les dones -treball reproductiu, de cures, assistencials, etc.-

En relació a LGTBI:

- o Garantir protocols ginecològics, reproductius i de tots els àmbits de la salut no heteronormatius.
- o Implementar plans d'actuació "de xoc" sobre VIH.
- o En relació a les persones trans (Parlar amb Trànsit) (TPM específica – Març 2015-).

6.9. PER UNA CIUTAT A FAVOR DE LES TREBALLADORES SEXUALS

Les dones són assetjades i multades per la policia fent-les fora dels espais públics en els que treballen i dificulten la possibilitat de realitzar el seu treball. Com a conseqüència es dona un empobriment d'aquestes treballadores i de les seves famílies. En aquest sentit, l'autoorganització de moltes treballadores sexuals de Barcelona ja és una realitat per aconseguir drets laborals i salarials dignes, pels drets com a ciutadanes i ser reconegut el seu treball.

Diferència entre prostitució, trata i tràfic

Quan parlem de prostitució, trata i tràfic ens estem referint a tres realitats molt diferents les quals requereixen de mesures específiques si es volen fer polítiques públiques que tinguin impacte en cadascuna d'aquestes realitats.

En català, es diferencia entre *tràfic d'éssers humans* i *tràfic de persones*, cosa que genera dificultats per tal d'identificar i diferenciar cadascuna d'aquestes realitats. Per tant, optarem per substituir el terme *tràfic d'éssers humans* pel terme *trata*.

Per *trata*, cal entendre la captació, trasllat, acollida i explotació de les persones mitjançant la coacció o amenaça, restringint així la seva llibertat. Cal aclarir que aquesta coacció no es duu a terme a través del deute sinó de l'explotació continuada de l'activitat econòmica que realitza la persona. Segons el *Protocol de Palerm*, la trata inclou, com a mínim, la prostitució forçada, els

treballs o serveis forçats, l'esclavitud i la servitud, l'extracció d'òrgans i els matrimonis forçats. En aquest document, ens limitem a l'ús del terme *trata* per referir-nos a la *trata de persones amb finalitats de prostitució forçada*. La trata constitueix un delictes contra els drets humans.

En canvi, per tràfic d'éssers humans s'entén la facilitació de l'entrada irregular d'una persona en un Estat per tal d'obtenir, directa o indirectament, un benefici econòmic. Aquest fet constitueix un delictes contra els Estats.

Finalment, la prostitució no forçada no suposa cap tipus de restricció a la llibertat de decisió de les persones, independentment de l'opinió moral que les diferents corrents ideològiques puguin tenir al respecte del treball sexual. Així doncs, no constitueix cap tipus de delictes contra els drets humans. Així mateix, cal aclarir que la prostitució no és una activitat il·legal dins l'Estat espanyol en tant que no està inclosa dins el Codi Penal. Tot allò que no és il·legal passa a ser automàticament legal, ja que el terme *al·legalitat* (que normalment s'utilitza per fer referència a la situació jurídica del treball sexual) no té cap tipus de valor jurídic. D'aquesta manera, el que existeix són diferents ordenances que regulen l'exercici de la prostitució a l'espai públic però en cap cas converteixen l'activitat en il·legal.

Regulacions municipals del treball sexual a la ciutat de Barcelona

Les competències municipals són molt limitades respecte de les competències que tenen altres marcs legals (com l'autonòmic i, sobretot, l'estatal). Dins el municipi de Barcelona cal fer referència a la següent legislació:

Ordenança Municipal d'Activitats i Establiments de Concurrència Pública: regula els locals on es duen a terme activitats de naturalesa sexual. La majoria de locals on actualment s'exerceix la prostitució no tenen llicència ni tampoc poden arribar a tenir-la donat que les condicions que s'estableixen són extremadament restrictives.

Ordenança de Mesures per fomentar i garantir la Convivència a la Ciutat de Barcelona (la qual entra en vigor l'any 2006). Basada en l'argument de prevenir l'explotació sexual, protegir la convivència i protegir els i les menors, regula l'exercici de la prostitució a l'espai públic. L'ambigüitat en la redacció dels articles així com el desconeixement del fenomen que hi ha al darrere de l'ordenança generen greus arbitrarietats, criminalitzen i estigmatitzen les persones que exerceixen la prostitució, genera les bases per a importants abusos per part dels agents de la Guàrdia Urbana i, lluny de prevenir l'explotació sexual, generen una criminalització de les víctimes de prostitució forçada. En resum, l'ordenança genera greus vulneracions de drets.

Plans d'usos dels districtes: els pla d'usos del districte de Ciutat Vella no contempla les llicències per a espais *moblé*, espais on les persones que contacten a la via pública ofereixen els serveis als seus clients. En els dos últims anys s'ha intensificat la persecució contra aquests espais que treballen sense llicència, amb multes que van dels 7.500 fins als 35.000 euros i, en alguns casos, quantitats majors. Aquesta persecució arriba a l'extrem de clausurar l'habitatge de les dones, cosa que les deixa al carrer i amb deutes molt elevats.

Pla Integral d'Abordatge del Treball Sexual que sorgeix directament de l'Ordenança de Convivència. Tot i la l'advertència per part de les diferents entitats que l'ordenança generava greus vulneracions de drets, la pressió realitzada per aquestes va donar lloc a un pla amb algunes aportacions molt positives que caldria recuperar. El Pla Integral rep un pressupost elevat però aquest es dedica quasi exclusivament a cursos de reinserció, fent evident l'òptica abolicionista des de la que s'enfoquen les polítiques de l'Ajuntament actual, tot considerant el treball sexual una situació a la qual '*cal donar sortida*'. A més a més, es tracta de cursos sense cap tipus d'homologació, destinats a la inserció de les dones a les capes més baixes i precàries del mercat laboral i amb unes altes xifres de fracàs.

Espais

Hi ha diversos tipus d'espais on s'exerceix la prostitució a la ciutat de Barcelona.

Pisos: es tracta de locals amb habitacions habilitades per a l'exercici de la prostitució. La majoria de vegades aquets pisos són gestionats per una tercera part, la qual acostuma a gestionar el contacte entre la persona que exerceix la prostitució i el client, s'encarrega de la comunicació, de la gestió de l'espai, etc. Les treballadores han de pagar un percentatge de cada servei a la persona que regenta el local. Aquest percentatge acostuma a ser força abusiu, arribant en molts casos al 50%. No obstant això, dins aquesta modalitat també hi trobem petits grups de dones autogestionades que comparteixen les despeses del lloc on exerceixen la prostitució.

Places: es tracta de locals en els quals la treballadora paga una quantitat determinada i fixa per dia, de manera que tot allò que guanya amb el servei són ingressos per a ella.

Barres americanes: es tracta d'un format semblant a un bar de copes, en el qual es dona el contacte inicial. El servei acostuma a realitzar-se en un altre lloc.

Carrer: en aquesta modalitat, el contacte entre la treballadora sexual i el client es realitza al carrer. Posteriorment el servei es realitza als espais coneguts com a *moblés* en el qual es paga una quantitat a la persona que regenta l'espai per a l'habitació. El preu del servei és íntegrament per a la treballadora.

Punts Programàtics

Espais

Derogació immediata de l'Ordenança de Convivència i de tota mesura a nivell municipal que criminalitzi la prostitució i estigmatitzi el col·lectiu de treballadores del sexe.

Respecte per part de l'Ajuntament als espais on actualment s'exerceix la prostitució. L'aturada de la persecució permetrà que aquests espais tornin a autoregular-se. Rebuig al model de '*zones roges*' dut a terme en algunes ciutats europees i que han quedat obsolets.

Incorporació als Plans d'Usos dels diferents districtes de les llicències per a moblés i pisos on es realitzen serveis sexuals. Atorgament de diferents modalitats de llicències en funció de la

naturalesa del local: llicències menys restrictives per a locals autogestionats per grups de treballadores; llicències de caire més restrictiu per a locals amb major aforament gestionats per terceres parts.

Atorgament de llicències tenint en compte les condicions laborals de les treballadores que exerceixen la prostitució als diferents locals.

Pressió per part de l'Ajuntament a través d'inspeccions sobre aquells locals en els quals hi hagi algun tipus d'índex de vulneració de drets cap a les treballadores. L'Ajuntament no té capacitat d'intervenir directament sobre les condicions laborals però ha d'emprar aquelles eines de què disposa (encara que sigui indirectament) per tal d'evitar qualsevol vulneració de drets a la ciutat.

Trata:

Facilitar l'empadronament a qualsevol persona que visqui a la ciutat de Barcelona, independentment del seu origen i situació administrativa.

Formació específica sobre *trata* i feminisme a totes aquelles professionals que estan en contacte amb aquesta realitat (cossos policials, educadores socials, etc.).

Limitar la funció de l'Ajuntament a la garantia de drets i l'assistència de les persones víctimes de *trata* per prostitució forçada i deixar la funció d'investigació de xarxes de proxenetisme al cos de Mossos d'Esquadra, que disposen d'un major grau de formació i especialització.

Creació d'una xarxa específica i coordinada per a l'abordatge de la *trata*, garantint els recursos suficients per tal que pugui abordar tota la complexitat del fenomen (seguretat, protecció, salut, assistència jurídica, procés de recuperació, etc.) i que treballi des d'una perspectiva feminista.

Promoure la regularització immediata de totes les persones víctimes de *trata*.

Creació de la figura d'*asil polític a la ciutat de Barcelona*. Aquesta figura no evitaria la persecució per part de la Policia Nacional però genera un reconeixement simbòlic que dificultaria la persecució dels cossos nacionals de policia cap a les persones en situació irregular.

Policia

Mesures locals basades en la mediació: recuperació de la funció de policia de proximitat de la Guàrdia Urbana i eliminació de la funció repressiva que duen a terme en l'actualitat.

Formació específica per part de les treballadores sexuals cap als cossos policials per tal de deconstruir l'estigma.

Reparació de les dones que hagin patit algun tipus de violència institucional.

Fre a la impunitat policial i aplicació de sancions als i les agents de la Guàrdia Urbana que hagin comès o cometin actes de violència institucional cap a les persones que exerceixen la prostitució.

Creació d'un grup de dones dins de la Guàrdia Urbana amb formació específica en feminisme, prostitució i *trata* i que pugui intervenir des de la proximitat per tal de donar suport a les treballadores sexuals i a les persones en situació de prostitució forçada.

Pla Integral per a l'Abordatge del Treball Sexual i Polítiques Públiques

Revisió del Pla Integral per a l'Abordatge del Treball Sexual per part de treballadores sexuals i entitats especialitzades: recuperació de part dels objectius inicials i reformulació d'aquells aspectes que no siguin vàlids o hagin quedat obsolets. El Pla Integral hauria d'incloure:

- o Incorporació de mesures destinades a promoure l'autogestió i les formes d'ocupació cooperativa entre treballadores sexuals.
- o Realització de campanyes d'informació dedicades a diferenciar prostitució i *trata* de persones amb finalitats de prostitució forçada.
- o Garantia dels màxims drets laborals per a les dones que treballin per a terceres persones.
- o Canvi en l'enfocament de l'agència ABITS: establiment de prioritats en funció de les necessitats reals de les dones i deixant de banda una visió criminalitzadora que se centra únicament en la recol·locació laboral.
- o Realització de cursos de professionalització per a treballadores del sexe duts a terme per part de treballadores del sexe.
- o Creació d'una comissió d'avaluació amb activistes, treballadores sexuals i membres de l'Ajuntament que realitzi informes periòdics, amb capacitat de realitzar propostes vinculants i amb especial èmfasi en l'avaluació de l'actuació de la Guàrdia Urbana.

6.10. CONTRA LA DISCRIMINACIÓ DE GÈNERE I LGTBI EN L'ÀMBIT LABORAL

Diagnosi

Treball públic:

- o No existeixen les accions positives per ofertes de treball públic de l'ajuntament de Barcelona (quota mínima garantida) perpetuant-se doncs el sostre de vidre a certs llocs de treball.

- o Conciliació: Els horaris de treball i transport públic estant pensats encara sota una lògica androcèntrica i masculina del mercat de treball capitalista i patriarcal. La jornada intensiva a la que s'agafen moltes dones i molts pocs homes és compatible amb les vides, la criança i va acompanyada d'una reducció salarial.
- o Han desaparegut progressivament dels centres de treball públic les llars d'infants pels primers anys de vida i espais de lactància, que facilitaven la proximitat i la mobilitat entre mare-pare i nadó.

Serveis públics:

- o Les treballadores de moltes empreses subcontractades per l'ajuntament de Barcelona tenen pitjors condicions laborals i salarials que les de la pública, precaritzant les seves condicions de treball i vida (Ex. Treballadores de PIAD's).
- Dones migrades i netejadores de la llar: Treballen majoritàriament amb situacions d'explotació, desregulació i sense drets laborals i socials com a netejadores i cuidadores. Majoritàriament es troben en una situació de vulnerabilitat perquè les famílies que les contracten, majoritàriament dels barris benestants de Barcelona, en qualsevol moment les poden acomiadar sense cap mena d'indemnització. Paral·lelament, existeix xarxes informals de col·locació en aquests barris però que en cap cas no garanteixen els drets salarials ni laborals perquè no es regeixen pel conveni laboral de netejadores. Cal remarcar el treball de Sindillar com a sindicat de dones que estan donant un assessorament, lluita i espai d'organització d'aquest col·lectiu de treballadores.

Objectius

- Aturada immediata del desmantellament dels serveis públics. No a la Llei d'estabilitat pressupostaria que anteposa el pagament del deute a les necessitats socials de les dones. No al pagament del deute.
- Augment dels pressupostos als serveis públics, per tal de garantir la no obligació de les dones de classe treballadora a la cura gratuïta de les persones dependents.
- Creació de llocs de treball amb condicions salarials i laborals dignes per feines de cura de persones dependents.
- Municipalització i gestió pública amb participació de treballadores i usuàries de tots els serveis socio-sanitaris i residències de gent gran. Reversió de privatitzacions.
- Pensions de viduïtat del 100% per a totes les persones, especialment les dones amb precarietat de vida.
- Reducció de la jornada laboral sense reducció salarial per tal de conciliar la vida laboral, personal i social de les dones. Treballar menys per treballar tothom.

- L'ajuntament, juntament amb els sindicats de treballadores implementarà un marc de relacions laborals pels PPCC juntament amb d'altres municipis.

Propostes

- Vetllar per tal que no s'incorri en la discriminació de gènere i/o opció sexual en la totalitat de les entitats depenents de l'Ajuntament de Barcelona. I en cas de discriminació per raó de gènere i/o opció sexual expedientar i expulsar les persones responsables.
- Assegurar que tota aquella empresa subcontractada per l'Ajuntament de Barcelona vetlli per la no discriminació de gènere i/o opció sexual en les seves contractacions i que les condicions laborals siguin dignes, de qualitat i garanteixin els drets laborals, socials, sexuals, de gènere i personals de la treballadora. I en cas de discriminació per raó de gènere i/o opció sexual escindir el contracte i vetllar per l'aplicació de les mesures legals pertinents al personal responsable.
- No subcontractar empreses que hagin incorregut en la discriminació per raó de gènere i/o opció sexual.
- Aprovació d'un permís laboral per persones gestants i parella no gestant, maternitat/paternitat monoparental i adopcions; permís de 480 dies (16 mesos) compartits entre la persona gestant i la seva parella amb el 100% del sou fins el dia 330 i 80% els dies restants. Obligació per la persona no gestant d'almenys 90 dies, 20 dels quals just després del naixement. S'aplicaran els mateixos beneficis en cas d'adopció i en cas de maternitat/paternitat monoparental es gaudirà de la totalitat dels 480 dies.

Mesures de xoc

Laboral

- Serveis públics:
 - o Reversió de totes les externalitzacions i privatitzacions dels serveis públics que depenen de l'Ajuntament Barcelona en relació als serveis de cura, assistència, educació i sanitat.
 - o En cas de que hi hagi d'haver una subcontractació d'una empresa privada per a oferir un servei públic aquesta haurà d'aplicar les mateixes condicions laborals i salarials del treball públic.
- Inspeccions de treball i sancions a empreses de les ciutats per part de l'ajuntament de Barcelona:
 - o Supervisar l'aplicació de Protocols d' Assetjament laboral – sexual.
 - o Supervisar les condicions laborals, contractuals i salarials dels i les treballadores per acabar amb la discriminacions salarials per raó de sexe i gènere.

o l en general revisar l'aplicació dels convenis col·lectius a les empreses públiques i a la privada amb l'objectiu de supervisar els drets laborals, salarials i sexuals de les dones, l'aplicació de plans d'igualtat i les mesures i/o accions positives.

- Reducció de les hores de la jornada de treball de tots i totes: repartiment equitatiu dels temps, les tasques i dels treballs.
- Renda bàsica universal per a totes i tots.

7. EXCLUSIÓ EN LA CIUTAT CAPITALISTA I JUSTÍCIA SOCIAL

7.1. Introducció

7.2. Capgirar la situació de les persones que estan patint la pobresa i l'exclusió social

7.3. Immigració

7.4. Llibertats i antirepressió

7.5. Memòria

7.6. Drets animals no humans

7.1 INTRODUCCIÓ

Entenem per ciutat el lloc on les persones habiten, treballen, gaudeixen, es formen i, per tant, conviuen. L'espai públic és aquell on es produeix aquesta convivència i, si fallen drets bàsics com l'habitatge, el treball, o fins i tot l'oci es generen, per una banda, conflictes socials, i, per l'altra, formes d'ús alternatiu d'aquest espai públic. Trobar formes de convivència i mantenir les llibertats serà el nostre repte.

L'espai públic ha de ser d'ús universal. Aquesta universalitat ens obliga a tenir en compte tots els éssers vius, cosa que ens podria portar molt lluny. Treballar per un espai públic i una ciutat inclusiva. Això significa vetllar per mantenir l'ús públic d'aquest espai, el respecte cap a la diversitat, promoure la convivència i l'expressió de les diverses formes de dissidència. Al mateix temps, pensem que és important incorporar una mirada que partint de supòsits ètics i polítics que qüestionen l'actual divisió entre espècies defensi els drets dels animals no humans a la ciutat.

Des de la CUP entenem l'espai com un procés social: dinàmic i per tant sotmès a tota mena de contradiccions, afirmacions, lluites i relacions de poder sota el marc de relacions socials capitalistes que aspirem a transcendir. Es tracta de reconèixer l'existència d'experiències –individuals i col·lectives– i de models antagònics respecte a les apropiacions que les persones duen a terme dels carrers i les places, i que esdevenen i encarnen un marc, una reproducció i una apropiació per part de les persones que el viuen. Per aquesta raó, l'espai en qualitat de fenomen social produït i reproduït per la pràctica que les persones i les societats en fan esdevé un procés social en construcció contínua; un espai dinàmic que, més enllà de les normativitzacions dels governants municipals, urbanitzadors, planificadors i organitzadors, és objecte de construcció i d'ús per part dels qui el transiten: la gent. No hi ha, doncs, una universalitat justa de l'accés a la vida col·lectiva dels carrers i les places de Barcelona si els drets a unes condicions de vida i de desenvolupament creatiu dignes, a escala individual i col·lectiva, no estan garantits. Totes les nostres propostes s'encaminen, per tant, a articular les transformacions necessàries per afirmar aquest principi de

justícia social.

7.2. CAPGIRAR LA SITUACIÓ DE LES PERSONES QUE ESTAN PATINT LA POBRESA I L'EXCLUSIÓ SOCIAL

Barcelona és, cada cop més, una ciutat molt desigual. Les diferències de renda i d'inclusió social tenen efectes en la salut, l'esperança de vida i l'exercici de les llibertats polítiques, socials i econòmiques de les persones. Les polítiques d'austeritat imposades pels governs municipals, estatals i de la Generalitat durant aquests anys no han fet més que empitjorar la vida de les persones de la ciutat. No és només que molta més gent hagi perdut el seu benestar o la seva vida que tants anys li va costar aixecar, sinó que es dona la tragèdia de que les persones excloses o en situació de pobresa són cada vegada més pobres i més excloses. (jo no la citaria), La pobresa s'ha fet més extensa, intensa, crònica i profunda. Vivim, doncs, en una ciutat cada cop més empobrida, però que és governada per un Ajuntament que, des de fa quatre anys, té superàvit pressupostari.

Davant d'aquesta dramàtica situació, la CUP Capgirem Barcelona ha de promoure la intervenció pública, en solitari o amb agents socials, per poder capgirar la marca Barcelona. D'una Barcelona dels capitals i de la desigualtat, a una Barcelona dels veïns i veïnes que lluita per la justícia social. L'Ajuntament ha de ser capaç de posar els seus recursos per evitar l'exclusió social en tots els seus àmbits: econòmic, laboral, formatiu, sociosanitari, residencial, relacional i polític.

Capgirem la desigualtat econòmica: Renda Bàsica de Ciutat.

Sempre que es parla d'aconseguir la Renda Bàsica es fa referència a administracions estatals o regionals. Poques vegades es fixa en l'obligació de l'Administració local de cobrir aquesta necessitat quan no n'hi ha d'altra que se'n encarregui. La importància de tenir un sistema d'aquest tipus, que garanteixi la llibertat econòmica de les persones davant el mercat de treball, alhora que garanteixi una vida digna, fa que no sigui possible que les Administracions amaguin les seves responsabilitats, siguin els que siguin els seus àmbits territorials. Ciutat de Mèxic ja va crear una renda garantida per a persones de més de 68 anys que portin 6 mesos vivint-hi, al marge de les decisions de l'Estat en aquesta matèria. L'Ajuntament de Barcelona ha d'assumir les seves responsabilitats i garantir una renda bàsica a totes les persones residents a la ciutat amb un any d'antiguitat, sense tenir en compte el seu ingressos mensuals o el seu patrimoni, així com l'edat. La CUP Capgirem Barcelona es compromet a fer realitat aquesta Renda Bàsica de Ciutat durant la legislatura 2015-2019, començant per cobrir a totes els col·lectius en risc d'exclusió social, com són persones grans, infants, aturats, persones amb dependència o amb discapacitat, fins que cobreixi al 100% de les persones que hi viuen. A més a més, si altra Administració d'àmbit superior, com la Generalitat, també regulés una Renda Bàsica de similars característiques però d'importos inferiors als acordats durant la implementació de la Renda Bàsica de Ciutat, l'Ajuntament en complementarà l'import.

Pla de lluita contra la pobresa econòmica.

El nivell de consens polític i social, i les estructures i processos de participació, que es necessita per construir una Renda Bàsica de Ciutat requereix d'un temps que les persones que estan patint la pobresa o l'exclusió social no s'ho poden permetre. Per aquest motiu, la CUP Capgirem Barcelona implementarà un Pla de lluita contra la pobresa econòmica des dels primers dies de govern. Aquest pla, encaminat a combatre la pobresa econòmica, contemplarà les següents mesures:

- Reconeixement d'una renda a cada infant i jove de la ciutat, des del primer dia de vida fins el dia que compleixi 18 anys. Igualment que fa dècades es va reconèixer que la gent gran, hagués contribuït o no a la seguretat social, hauria de tenir les seves necessitats bàsiques cobertes, la CUP Capgirem Barcelona reconeix l'exigència de que cap infant o jove de la ciutat hagi de patir pobresa econòmica i vegi les seves necessitats bàsiques no cobertes.
- Dignificació de l'ajuda alimentària, potenciant els ajuts econòmics com la targeta *Barcelona Solidària*, en detriment de l'ajut en espècie. La CUP Capgirem Barcelona considera que cap persona ha de deixar de poder triar i cuinar els seus aliments per raons econòmiques.
- Pagament dels habitatges de lloguer o d'hipoteca a les persones que estiguin passant per greus dificultats econòmiques i que hagin realitzar un procés de mediació entre elles i les entitats financeres o els propietaris de l'habitatge. El procés de mediació ha de tenir com a objectiu reconduir la situació de la persona a l'habitatge, mitjançant quites o rebaixes del lloguer, i assolir econòmicament el pagament de la quota mensual en cas de que sigui necessari. Prou de buidar habitatges.
- Les persones que a la ciutat estiguin patint una situació de dependència, temporalment o permanent, rebran un ajut econòmic que garanteixi les seves necessitats bàsiques i les necessites pròpies de la dependència, així com el reconeixement de la feina del cuidador o cuidadora.
- Beca complerta per als estudiants universitaris que no puguin assolir el cost de la matrícula, així com beca per un import mensual condicionada a l'aprovació dels estudis.
- Establiment de un sistema de rendes per a les famílies monoparentals o les monomarentals, encaminades a pal·liar les penalitzacions econòmiques que pateixen aquests models familiars.
- Suport a les persones viudes, complementant mitjançant aquest ajut, la pensió de viudetat per a persones que només tinguin aquest ingrés.

Una ciutat que no desnona.

Barcelona ha de convertir-se en una ciutat lliure de desnonaments. I per a que això sigui així, la CUP Capgirem Barcelona proposa un Pla de lluita contra els desnonaments que contempla:

- Aposta per la mediació hipotecària o de lloguer, així com en préstecs personals no hipotecaris, per a les persones sobreendeutades o que no poden pagar el seu habitatge per manca d'ingressos.

Aquesta mediació es realitzarà des d'oficines creades ex professo dins de Serveis Socials. Des d'un punt de vista social i financer, es tractarà de reconduir la situació d'impagament mitjançant la negociació de quites i altres abaratiments de la quota final a pagar per la persona sobreendeutada. Aquestes oficines també prestaran assessorament financer i legal abans de contractar una hipoteca o un lloguer a qualsevol persona de la ciutat que ho consideri oportú. D'aquesta manera contribuirem a garantir unes condicions adequades de l'accés a l'habitatge des del començament i prevenir-ne l'impagament.

- L'Ajuntament no permetrà la intervenció de la Guàrdia Urbana ni dels Bombers de Barcelona als llançaments de les persones desnonades.
- I, fins que els desnonaments per causes econòmiques quedin eradicats a Barcelona, Serveis Socials tindrà capacitat per real·lotjar immediatament a les persones en risc de desnonament.

Capgirar la situació de feblesa de les persones que estan patint la pobresa.

La pobresa no és només un estat econòmic, sinó que actualment implica un procés de justificació per accedir als ajuts que porta a les persones que la pateixen a haver de donar explicacions per cada petit aspecte de la seva vida a multitud de funcionaris i treballadors de diverses administracions i serveis privats. Junt amb això, i paral·lelament a la implementació de les polítiques d'austeritat, els ajuts per lluitar contra la pobresa s'han vist reduïts i atomitzats, creant diversos sistemes de reconeixement de drets que, en realitat, són subjectius. Cal eradicar aquesta situació de la ciutat, i per fer-lo, CUP Capgirem Barcelona proposa el seu tercer Pla de Lluita, contra l'atomització de la pobresa i per la dignificació de l'atenció social, el qual consistiria en:

- L'Ajuntament de Barcelona es comprometrà a eliminar radicalment tots els tràmits per rebre prestacions o rendes municipals, que són objecte de dret subjectiu, per no penalitzar a les persones en situació de pobresa o de precarietat amb processos llargs d'espera de la concessió de l'ajut, ni haver d'explicar els seus problemes a diferents professionals.
- Assignació d'un únic treballador/a social per a les persones de tot el conjunt familiar que està patint la pobresa o l'exclusió social. Aquest treballador/a social serà el responsable d'elaborar un únic Pla de Treball i de tramitar absolutament tots els ajuts als que hi tenen dret.
- Incrementar el reforç administratiu als centres de Serveis Socials, per tal de que constitueixin veritables finestretes úniques on les persones afectades per la pobresa puguin dirigir-se per tramitar els ajuts.
- Acabar amb les llistes d'espera als Serveis Socials.
- Evitar els ajuts en espècie, i substituir-los radicalment per ajuts econòmics per tal de que les persones amb dificultats econòmiques puguin continuar amb la seva vida normal.

- Plantejar els Serveis Socials no como un sistema de fiscalització de la pobresa, sinó como un punt d'atenció a la persona que està patint una situació aliena a ella mateixa.
- Territorialització dels equipaments socials necessaris. Obrirem els equipaments allà on estiguin els problemes, o no els repartirem, com fa ara l'Ajuntament, per districtes.
- Crearem fórmules per a que les usuàries dels centres de Serveis Socials puguin constituir grups actius en un model que integri i garanteixi el treball comunitari, entre tècnics de l'Ajuntament, consellers del districte, tècnics de serveis socials, entitats socials del territori i, especialment, com ja s'ha dit, persones usuàries. Les persones ateses per Serveis Socials no només volen ser atesos, volen ser protagonistes del seu procés de canvi de situació, i per això també han de poder participar en la gestió del seu ajut.

Una ciutat sense ningú dormint al carrer.

Actualment es calcula que a la ciutat de Barcelona hi ha unes 3.000 persones sense llar. És una xifra que, des del 2008, es considera que ha crescut més d'un 45%. La CUP Capgirem Barcelona es compromet a establir un Pla de lluita contra el *sensellarisme* per tal d'aconseguir que al final de la legislatura no hi hagi cap persona dormint al carrer. Aquest pla consistiria en aquestes mesures:

- Establir un sistema d'informació sobre el *sensellarisme* que cobreixi les llacunes de l'actualment existent. Realitzar recomptes periòdics de persones sense llar dormint a la ciutat de Barcelona, i situar els llocs on ho fan.
- Transformar els equipaments, i obrir-ne de nou allà on hi hagi població dormint al carrer i no en tinguin, per a que siguin espais de canvi de la persona, amb baixa exigència durant la nit, i amb obertura les 24 hores del dia.
- Garantir que cap persona passi una segona nit al carrer, mitjançant centres d'acollida i altres recursos adients.
- Concebre els menjadors socials, exclusivament, per a la gent sense llar, fent d'aquests equipaments un espai on es puguin reengantjar a la vida normalitzada.
- Establir un pla de menjadors socials de nit, garantint un segon àpat diari.
- I, com a punt clau en aquest pla de lluita, implementar el *housing first* a la ciutat, per a totes les persones sense llar que s'hi vulguin acollir.
- Garantir el treball a la ciutat de Barcelona.
 - o Reconèixer com a treball les feines de cura de persones amb dependència, de fills i de la llar.

- o Creació d'una borsa municipal de feines públiques per hores, per lluitar contra la subocupació.
 - o Estudiar fórmules per reconèixer les titulacions oficials estrangeres no reconegudes pel Ministeri d'Educació de l'Estat a la borsa de treball de l'Ajuntament.
- Creació d'un servei públic de *canguratge* públic per a nens i nenes amb malalties comuns i temporals, per tal de que els pares i les mares puguin continuar amb la seva vida laboral sense cap cost afegit. Compensació econòmica per als pares o mares que decideixin no anar a treballar per tenir cura de l'infant amb la malaltia comú i temporal.
- Obligatorietat, als plecs de concurs públic o a qualsevol contractació que es realitzi des de l'Ajuntament, de presentar un informe de la situació laboral dels treballadors de l'empresa, validat pel Comitè d'Empresa, que garanteixi l'eradicació de la precarietat laboral de tots els seus treballadors i treballadores.
- Combat l'analfabetisme tradicional i l'informàtic, mitjançant formació laboral modularitzada i adaptada als ritmes de les persones que estan a l'atur.
- Incidir, per a les persones que pateixen una situació d'atur prolongat o que no tenen experiència laboral, en la formació d'habilitats laborals i personals, més que en la formació de coneixements, amb l'objectiu de recuperar a la persona.
- Coaching laboral, o seguiment intensiu i personalitzat, a les persones que portin més d'un any a l'atur, o tinguin càrregues familiars, o no tinguin cap ingrés.
- Potenciar la lluita contra l'absentisme i el fracàs escolar, incrementant el professorat a les escoles i instituts, estabilitzant-lo i, especialment, planificant reforços escolars dins de les comunitats escolars.
- Ensenyament públic (des de l'escoles bressol fins a secundària) gratuït, i universal per a tothom, inclòs el servei de menjador, que serà d'oferiment obligatori per part del centre, independentment del tipus de jornada –intensiva o partida- que decideixin fer.
- Elaboració d'un pla d'extensió del català, especialment entre les persones i comunitats migrades, per tal d'evitar l'exclusió social per desconeixement de les llengües que es parlen a Catalunya. Gratuïtat dels cursos de català fins al nivell C.
- L'Ajuntament cobrirà tota les despeses de l'atenció sanitària, primària, secundària o d'urgències, de totes les persones residents a la ciutat, independentment de tenir o no cobertura sanitària garantida per l'Estat o per la Generalitat.
- Increment de l'atenció en salut mental, tant individual com grupal, a la ciutat de Barcelona, per

tal de pal·liar les repercussions de l'impacte de la crisi econòmica en les persones que estan en situació de pobresa o exclusió social.

- Iniciar una gran campanya de sensibilització de la pobresa, per descriminalitzar-la i per tal de que les persones en aquesta situació no es sentin acusades per la societat per una situació que no poden controlar, sinó compreses i recolzades per la ciutat.
- Potenciar el programa de la xarxa antirumors sobre la migració.
- Programa de rehabilitació d'habitatges i de rehabilitació dels barris.
- Sanció econòmica greu a propietaris que lloguin infrahabitatges.
- Aplicació del règim sancionador inclòs a la Llei d'Habitatge de la Generalitat per als habitatges que incompleixin la seva funció social (siguin propietat de persones jurídiques o físiques).
- Limitació del preu de lloguer per metre quadrat a la ciutat, mitjançant l'establiment de comissions de control dins dels plens de districte. A aquestes comissions de control del preu de lloguer participarien, amb veu i vot, els regidors del districte, representants dels serveis socials, i representants veïnals. Vetllarà per l'accés a l'habitatge de lloguer conforme a la renda mitja del districte.
- Cap família sense un habitatge digne: lluitar contra l'amuntegament de famílies en un habitatge, detectant per Serveis Socials aquesta problemàtica i facilitant l'accés a l'HPO de Lloguer Social.
- Creació d'un servei públic de mediació familiar gratuït pels veïns i veïnes.
- Dedicació d'habitatges buits a pares divorciats en situació precària, per tal de que l'habitatge no sigui obstacle per a la normalització de les seves relacions amb els infants.
- Aposta per l'atenció a la llar de les persones grans i pels habitatges públics amb suport, per tal de garantir la seva autonomia el màxim de temps possible. I suport als agents socials que treballen per evitar la solitud de les persones grans.
- En última instància, augment de les places de residències de gent gran, de titularitat pública, així com casals, centre de dia, colònies i vacances.
- Deixar de considerar a les persones en situació de pobresa com a meres usuàries passives de serveis públics, i permetre incloure-les en el model integral de treball comunitari, dels centres de serveis socials i d'atenció social, fent d'aquesta acció col·lectiva integrada, un procés en el que s'hi puguin implicar en totalitat.

Atenció dels serveis socials de totes les persones residents a la ciutat, independentment de la seva situació legal.

- Agilitzar els tràmits per a l'empadronament, amb o sense domicili, per a que el temps d'espera no sigui un obstacle a l'accés al suport social.
- Garantir l'habitatge, la renda i la feina, durant dos anys, de les persones que han patit presó, acompanyant-los amb un procés de *coaching* que els permeti incorporar-se a la vida fora.
- Promoció, via Barcelona Solidària, dels processos de codesenvolupament i d'associacionisme de les persones que han migrat, sigui la que sigui la seva situació legal.

7.3. IMMIGRACIÓ

Les polítiques migratòries han estat tradicionalment orientades a les necessitats del capital. Des dels poders polítics i econòmics dels països receptors d'immigració s'han facilitat i, fins i tot, fomentat els moviments de mà d'obra estrangera quan representaven un benefici per a l'economia local. Quan ja no són tan necessàries, l'existència d'una important borsa de 'sense papers' amenaçats d'expulsió s'ha utilitzat per abaixar salaris i precaritzar el treball. Les persones considerades, essencialment, una mercaderia.

Actualment, més de 273.000 persones nascudes fora de l'estat espanyol que jurídicament reben la classificació d'estrangeres viuen a Barcelona, el que representa un 17% del total de la població de la ciutat (segons dades de l'Idescat de 2014). Barcelona és una ciutat on la immigració té i ha tingut un paper fonamental en la configuració de la seva estructura poblacional i en la seva història més contemporània, aportant la seva força de treball i riquesa cultural. No obstant, aquest col·lectiu també ha estat perseguit, criminalitzat i ha patit la cara més dura de la crisi dels darrers anys, especialment de la destrucció de llocs de treball i la retallada de drets fonamentals.

Les competències de l'administració local en matèria d'immigració són limitades. Ara bé, és a nivell local on es produeixen els principals impactes de l'arribada de nous residents i on també es poden impulsar els canvis més propers i immediats.

La història demostra que, en conjuntures crítiques, reconèixer les reclamacions dels i les migrants acaba ampliant els drets formals del conjunt de tota la ciutadania. I també a la inversa, com hem pogut comprovar els darrers anys: la retallada de drets de la població migrant també ve acompanyada d'una retallada general de les llibertats al conjunt de la població.

Per això, un primer punt de partida per un programa amb vocació rupturista serà impulsar totes aquelles mesures possibles des de les competències municipals que fomentin la igualtat de drets de les persones que viuen a la ciutat, independentment del seu origen o situació administrativa. Tot i que les competències d'estrangeria són fonamentalment estatals i en part autonòmiques, des del món local es denunciarà i pressionarà aquestes administracions per a que tirin enrere les mesures d'apartheid social i jurídic que representa l'existència i desenvolupament de la Llei d'Estrangeria.

Defensarem, en definitiva, la consigna de 'Cap persona és il·legal' com a principi d'actuació municipal.

1. Objectius a mig/llarg termini

Empadronament. El padró municipal és una eina bàsica per defensar els drets civils i humans dels ciutadans/es del municipi, per tant, és important que totes les persones residents a Barcelona hi siguin inscrites. Tothom que estigui empadronat en el municipi de Barcelona té dret a percebre les ajudes i suports materials i/o prestacions que li permetin gaudir d'una certa dignitat. L'empadronament, doncs, s'ha de garantir a totes les persones que viuen al municipi, independentment de si tenen o no regularitzada la seva situació al país. Aquestes persones han de poder empadronar-se sense necessitat de presentar cap mena de document i, una vegada inscrites al Padró de l'Ajuntament, en tant que veïnes i residents a la ciutat, han de tenir dret a una assistència sanitària pública, gratuïta i de qualitat i a l'escolarització bàsica dels seus fills.

Dret a vot. Aconseguir la igualtat de drets de totes les persones també inclou el dret de les persones nouvingudes a escollir els seus representants públics o ser escollides, si així ho desitgen. Qualsevol restricció d'aquesta possibilitat implica una discriminació i un fre a la seva participació política i social a la nostra col·lectivitat, així com al seu assentament com a ciutadà o ciutadana de ple dret. Cal reconèixer el dret al sufragi a totes les persones residents majors de 16 anys, i aquest no pot ser exclusiu per aquelles de països amb els quals el govern espanyol ha firmat convenis de col·laboració. S'ha d'eliminar el requisit de nacionalitat per poder gaudir del dret al vot i, per tant, equiparar els drets entre ciutadans comunitaris i no comunitaris. Això vol dir que, en cas de les eleccions municipals, tothom ha de poder votar amb l'única condició d'un any de residència.

Assentaments. A Barcelona malviuen almenys 700 persones en assentaments en una situació d'autèntica emergència social. La majoria són immigrants sense papers, provinents de països africans, que es dediquen a la recollida de ferralla. En aquestes naus es concentren totes les injustícies que fem front dia a dia. Són la cara més fosca de la destrucció de llocs de treball, les retallades en els serveis públics més bàsics, l'obscuritat immobiliària que segueix deixant milers de persones sense casa mentre els bancs i administracions conserven espais i blocs buits i tancats. Ha de ser una prioritat per l'Ajuntament revisar la tasca que realitza l'Oficina del Pla d'Assentaments Irregulars i assegurar una alternativa real d'habitatge, feina i regularització (si escau) per a les persones d'aquest col·lectiu.

Oficina antidiscriminació. Des de l'any 1997, Barcelona compta amb un Consell Municipal d'Immigració. Aquest Consell s'hauria de convertir en una veritable oficina d'atenció i acollida a la persona immigrant. Amb aquesta premissa, ha de tenir els recursos i les competències suficients per desenvolupar tasques d'informació i programes d'inclusió social dels nouvinguts. A cada

districte, caldrà habilitar una oficina d'atenció a la persona migrant, la qual ha de prestar-li informació, assessorament i suport, a més d'atendre i recollir les denúncies per motius xenòfobs o racistes.

Barcelona, ciutat antirracista. Barcelona ha estat al llarg de la història un referent pel seu compromís a favor d'una societat més justa i igualitària, i on la població migrant en concret ha protagonitzat importants lluites en la defensa dels seus drets. Promourem la declaració de 'Barcelona, ciutat antirracista', amb l'objectiu que de forma pública defensi els principis de respecte i garanteixi la seva diversitat cultural. Aquest pronunciament també ha de portar explícit una sèrie de compromisos en forma de polítiques que fomentin el diàleg, la convivència i la igualtat de drets. Barcelona ha de ser una ciutat lliure d'expulsions i s'ha d'oposar a la Llei d'Estrangeria per racista i segregacionista, incloent els Centres d'Internament d'Estrangers (CIE), on es vulneren sistemàticament els drets humans més elementals.

Coordinació local i no col·laboració amb la repressió. Es fomentarà la coordinació de tots els serveis a nivell local que treballen directa o indirectament amb la població migrant per optimitzar recursos i realitzar polítiques integrals al territori. Aquesta col·laboració s'estendrà a aquelles organitzacions, col·lectius o xarxes de la població migrant o que treballen directament en la defensa dels seus drets. Així mateix, com a principi d'actuació no es col·laborarà des de l'Administració municipal amb les polítiques repressives i racistes impulsades per les altres administracions.

3. Propostes de mesures concretes

- Assegurar la pràctica de l'empadronament sense domicili fix, que existeix a Barcelona i només a dos municipis més de tot l'Estat Espanyol. Es tracta d'una conquesta i reivindicació històrica d'aquest col·lectiu que s'ha de defensar perquè representa l'accés a altres drets fonamentals, com una assistència sanitària pública de qualitat.
- Generalitzar la pràctica de l'arrelament de les persones migrades sense exigir el requisit d'un contracte de treball –el més difícil d'assolir actualment-- per facilitar la seva regularització o renovació de papers. Paral·lelament, s'haurà de pressionar a les administracions autonòmica i central per a que també facilitin la regularització de les persones que no tenen papers ni un contracte de treball d'un any i a temps complet, tal i com estableix la legislació d'estrangeria.
- Aturar els desallotjaments dels assentaments irregulars que hi ha a Barcelona mentre no es garanteixi un sostre digne i estable on poder viure per aquestes persones. Buscar espais alternatius on els i les habitants dels assentaments puguin desenvolupar les activitats que els permetin subsistir, i garantir solucions d'habitatge digne o estable.
- Proposar el tancament immediat del CIE de la Zona Franca, que està construït sobre terreny municipal, i el final de les polítiques de racisme institucional. Revisar les condicions de cessió dels terrenys on està situat el CIE i, mentre romangui obert, exigir que es garanteixin els drets de les persones que s'hi troben internades.

- La Guàrdia Urbana, ni cap altra instància de l'Ajuntament, no col·laborarà amb les batudes racistes de la Guàrdia Civil (per raó d'origen) ni amb les detencions que acaben amb les persones en situació administrativa irregular al CIE, i posteriorment expulsades.
- Es fomentarà l'acollida de les persones nouvingudes aprofitant l'espai escolar, el laboral i les dinàmiques del barri, i sense crear circuits d'acollida diferenciats.

7.4. LLIBERTATS I ANTIREPRESSIÓ

Per garantir el dret a la llibertat de totes les persones que viuen a la ciutat de Barcelona, es plantegen les següents propostes concretes:

- Retirada de "l'Ordenança del Civisme", bàsicament orientada a reprimir la resposta contestatària i la pobresa, i inici d'un procés participatiu de debat entorn els usos de l'espai públic que permeti la incorporació del major nombre possible de persones en la reflexió col·lectiva del dret a la ciutat. En aquest marc, promoure l'elaboració de noves eines per afrontar els principals conflictes socials que pateixen les persones fruit de les injustícies i la desigualtat (amb l'àmbit del treball, l'habitatge, etc) i visibilitzar-los. S'hauria de començar a superar, d'aquesta manera, la perspectiva repressiva per la participació i autoorganització de la ciutadania.

- Potenciació de plans específics a nivell de barri i espais de coordinació encaminats a crear o potenciar xarxes i estructures veïnals i col·lectives per tal de participar en la gestió i control dels equipaments públics i el material municipal, així com de generar espais de debat, acord i autorregulació de l'espai públic. Aquesta política ha de ser adaptada segons la realitat de cada barri i ha de tenir en compte la realitat dels col·lectius o entitats que ja porten temps treballant sobre el terreny per combatre les injustícies socials.

- Promoure espais habilitats al carrer per tal que els casals, esplais, entitats veïnals, assemblees de barri, projectes comunitaris, grups culturals i les entitats d'iniciativa social que desenvolupen programes d'inclusió social puguin dur a terme activitats culturals o de lleure. Promoure també ocupacions ciutadanes de l'espai públic per part de col·lectius concrets (com els artistes de carrers) o simplement veïns i veïnes, enfront la gran apropiació de l'espai públic per part de "lo privat".

- Garantir el dret de les dones a ocupar l'espai públic sense por això inclou monitorar l'autopercepció de les dones respecte dels espais públics, incloure mesures en el disseny dels espais per tal de garantir que no es creïn racons amagats, que la il·luminació és adequada o que els serveis d'atenció a les persones (socials i de salut) detecten les situacions de violència contra les dones.

- Creació d'una taula amb col·lectius organitzats que treballen en activitats de l'economia submergida per revisar, eliminar i/o proposar modificacions en les mesures de prohibició i sanció sobre activitats econòmiques com la venda ambulat, el treball sexual, etc.

- Reconèixer com a interlocutores les treballadores sexuals i les seves associacions. Promoure accions de negociació i mediació entre treballadores sexuals, veïnatge i comerciants, creant una taula tècnica que compti amb tots els agents implicats. Legalització del treball sexual.

- Reduir i eliminar la videovigilància, així com acomplir tot el previst legalment en el marc de la Llei de Videovigilància de Catalunya. Acompliment estricte de la Llei de Protecció de Dades.

- Retirada de l'Ajuntament com a acusació en procediments penals repressius contra membres dels moviments socials. Defugir la inclusió de la dissidència política i els moviments socials alternatius com una mera qüestió d'ordre públic i retorn al garantisme en matèria de participació política, protestes al carrers i dret de manifestació. Promulgar una amnistia per multes i sancions imposades en contextos de protesta i mobilització ciutadana.

- Prioritzar la mediació en tots els conflictes veïnals. No permetre cap desallotjament de centres socials sense que hi hagi un procés previ de diàleg entre les diverses associacions i col·lectius del barri afectat.

- Dissolució del cos d'antiavalots de la Guàrdia Urbana.

- Reformular el principi d'autoritat democràtica, en base al màxim respecte dels drets humans, dels drets civils i de la pluralitat i complexitat de l'espai i la vida urbana i de les tasques de protecció civil.

- Promocionar la formació continuada dels i les agents de la Guàrdia Urbana en matèria de drets humans i en mediació i resolució dels conflictes.

- Vetllar per tal que no es faci servir els espais públics per a la difusió d'idees racistes, feixistes, xenòfobes, o homòfobes.

7.5. MEMÒRIA

30 anys de transició no han servit per esborrar els efectes de la guerra que el feixisme internacional va fer contra la república i la "revolució del 36": 40 anys de franquisme, una sèrie inacabable de crims contra la humanitat mai jutjats i molt menys castigats, un estat que mai ha deixat de ser una paròdia de democràcia formal, amb la seva constitució vigilada per l'exèrcit colpista, la seva monarquia volguda per Franco, la seva Audiència Nacional hereva del Tribunal de Orden Público, la seva conferència episcopal que condiona permanentment el debat públic, les seves oligarquies latifundistes, especuladores i caciquils que han mantingut intacte tot el seu poder i riqueses.

Per altra banda, la necessitat de reescriure la història, estripant les pàgines vergonyoses dels pactes, de les claudicacions, de l'acceptació de la "pau dels vençuts", de la impunitat exhibida amb arrogància sembla que esdevingui més nítida a cada generació. Per necessitat ètica i de recuperació del fil de lluites, resistències, ideals que a través dels anys uneix comunitats i crea narracions compartides, altres respecte als relats que ens han vingut imposant.

Una ciutat com Barcelona percep amb més força aquesta necessitat que caldria abordar amb un enfoc que faci de la memòria una eina de combat i no un simple estri a les mans de professionals: historiadors, acadèmics, operadors turístics.

A nivell institucional (Memorial Democràtic) i de societat civil s'ha fet molta feina de recuperació de dades, de reconstrucció d'esdeveniments, de identificació de llocs i espais. Cal avui re-significar tot aquests elements i dotar-los de capacitat d'incidència en la quotidianitat.

Memòria dels espais:

- Fer de la Modelo i de la Comissaria de Via Laietana un centre d'anàlisi i d'estudi de la repressió, seguint l'exemple argentí i part d'una ruta que recorri els llocs on des de la victòria franquista fins avui persones opositores al poder o simplement diferents han patit detenció, tortures, mort, abusos. Des del Camp de la Bota al CIE de Zona Franca.
- Transformar els refugis i altres espais emblemàtics de les lluites antifeixistes i obreres en llocs on reflexionar sobre resistències.

Memòria de persones:

- Esborrar tots els signes urbans que simbolitzen l'opressió nacional, de classe i de gènere en els àmbits de la construcció monumental, el nomenclàtor i el nomenament honorífic de fills i filles predilectes de la ciutat, i alhora desenvolupar polítiques culturals explicatives del sentit polític de construir la memòria social d'aquelles persones i col·lectius que al llarg de la història de Barcelona han cristal·litzat com a lluites populars, individuals i col·lectives, per superar l'opressió feudal i capitalista, per superar el procés colonial espanyol i francès i per superar el model patriarcal. Això implica la substitució, d'acord amb els principis esmentats, d'una bona part dels actuals monuments, noms de carrers, plaques commemoratives i nomenaments honorífics per d'altres que s'avinguin amb la memòria emancipadora, revolucionària i internacionalista que pretenem honorar.

Reparació:

- Participar activament, com a consistori, en la querrela argentina, recolzant les víctimes del franquisme que s'hi han personat i fent tots els passos necessaris per ajudar a identificar i perseguir responsables (ex. De Carlos Rey)
- Adherir-se a totes les iniciatives ciutadanes – des de l'exigència de devolució dels papers de Salamanca fins a l'anul·lació de tots els judicis del franquisme – que impliquin reconeixement i desgreuge per a les víctimes del franquisme i la repressió i els seus descendents.
- Actuar com a acusació particular en el judici – el primer i únic obert a l'estat espanyol sobre la guerra civil – contra l'Aviazione Legionaria pels bombardeigs de Barcelona del març de 1937 – (Santiago Vidal, jutge redactor de la interlocutòria d'admissió a tràmit de la querrela, va instar les institucions catalanes, Generalitat i Ajuntament de Barcelona, a personar-se en la causa. De manera inaudita ambdues administracions s'hi van negar).

I, finalment, obrir un contenciós contra els estats Italià i Alemany per les destruccions i morts infligides a la població i a les infraestructures de la ciutat pels bombarders de Mussolini i Hitler. La

base d'aquesta pretesa és que, tot i haver estat víctima d'una agressió bèl·lica no declarada, per part de l'eix, Barcelona, com a ciutat integrada en l'estat espanyol, no va seure en cap de les taules on, després de la segona guerra mundial, es van pactar els pagaments dels deutes pels danys de guerra. En tractar-se tanmateix de crims contra la humanitat i de violacions de normes internacionals en aquest cas no hi ha prescripció i és per tant una iniciativa viable (i obligada).

7.6. DRETS ANIMALS NO HUMANS

Considerem que la defensa dels drets a la ciutat ha d'incloure tan els animals humans com els no humans i en aquest sentit treballarem per tal que s'estengui una nova cultura de promoció i respecte dels seus drets i una actitud responsable en la convivència amb els animals a la ciutat.

Entenem que el reconeixement dels drets dels animals no humans no pot tractar-se des de perspectives purament sentimentals o antropocèntriques, sinó dins de les reivindicacions de justícia cap a tots els individus independentment de la espècie a la qual pertanyin. En aquest sentit considerem que l'especisme és una discriminació injusta que s'haurà de combatre juntament amb la resta de discriminacions que pateix la nostra societat.

PROPOSTES:

1. Tancament del zoo tal com es actualment. La reconversió del zoo de Barcelona és una assignatura pendent que té l'Ajuntament en una ciutat que es reclama pionera en el drets i el respecte als animals. La mala gestió, les deficientes instal·lacions i una visió clarament mercantilista dels animals, fan urgent una remodelació en profunditat.

Plantegem:

- a) Descatalogar aquelles espècies de les quals les condicions de vida en el zoo siguin especialment greus per al seu benestar físic i emocional degut a la seva etologia, i la seva possible reintroducció en santuaris o espais naturals protegits, quan sigui possible.
- b) No portar-hi nous individus ni afavorir la cria en captivitat, excepte en aquelles espècies integrades en programes de reintroducció amb experiència d'èxit demostrada.
- c) Instal·lar espais científicoeducatius en els llocs que quedin vacants en funció de l'aplicació dels punts interiors, amb l'ajuda de noves tecnologies (www.ezoo.ws), a fi de crear un nou model de zoològic que prescindeixi de l'exhibició d'animals en captivitat. En aquest sentit es promocionaran activitats alternatives, com l'observació d'animals en llibertat als espais naturals propers a *Barcelona* sempre que aquestes activitats no

interfereixin amb la vida dels animals en el seu entorn natural.

d) Reconversió d'instal·lacions per habilitar-les com a centres de protecció i recuperació d'espècies autòctones amenaçades i/o en perill d'extinció, per a la seva posterior reintroducció en el seu medi natural, i d'animals salvatges decomissats.

e) Paralització immediata i definitiva de l'exhibició amb dofins i estudiar la viabilitat de la seva introducció controlada en el seu hàbitat o en instal·lacions més adequades a la seva etologia.

2. Trasllat i millora de les instal·lacions del Centre d'Acollida d'Animals de Companyia de Barcelona (CAACB). Implementació de programes de suport solidari amb animals de companyia. Construcció en aquest mandat del nou Centre d'Acollida i Adopcions per a Animals de Companyia (pendent de construcció des de 2004).

Proposem:

a) Que sigui de gestió municipal, transparent i pública, amb renovació total del model de gestió i del personal directiu i tècnic, que ha de complir amb unes capacitacions professionals i esperit de treball en sintonia amb una ciutat moderna i europea que ja no considera que els animals de companyia siguin un focus infeccios que hagi de ser controlat per treballadors de l'Agència de Salut Pública.

b) Que estigui **EN EL TERME MUNICIPAL DE BARCELONA**. En una zona salubre. Fàcilment accessible amb transport públic, obert a la ciutadania, sostenible, pensat pel benestar dels animals, construït i gestionat amb un pressupost ajustat i racional, i que serveixi de punt educatiu, de trobada i conscienciació pels adoptants.

c) Creació del Comitè de Gestió del nou centre, integrat per entitats ciutadanes i animalistes, que vetlli i pugui col·laborar en el correcte funcionament del mateix.

d) Impulsar i donar suport un voluntariat de qualitat, ben format, preparat i acompanyat.

e) Creació de nous protocols de funcionament del centre.

f) Creació d'un protocol real i efectiu d'evacuació dels animals del centre en cas d'incendi, amb creació de grups de treball en coordinació amb bombers i Protecció Civil. Incloure també dins d'aquest protocol d'evacuació la Lliga per a la Protecció d'Animals i Plantes del Tibidabo.

g) Creació d'espais descentralitzats d'adopció felina (gateres de Barcelona) en ubicacions centrals i diferenciades del futur CAACB, gestionades públicament i amb convenis de col·laboració amb les entitats animalistes.

3. Conscienciar i educar els infants des de les escoles l'estima, la tinença responsable i el respecte als animals.

a) Creació i difusió per part de l'Ajuntament de campanyes ciutadanes destinades a fomentar i potenciar la conscienciació sobre el respecte i al tinença responsable d'animals, posant especial èmfasi en l'adopció com a alternativa a la compra. Campanyes específiques contra l'abandonament i el control de la venda entre particulars.

b) Crear programes educatius i formatius per ser impartits en escoles, fomentant el respecte i l'empatia cap als animals.

4. Prohibir l'experimentació amb animals als hospitals i instituts de recerca que depenguin de l'Ajuntament.

5. Reservar un espai a la platja per poder accedir amb gossos durant tot l'any i mantenir les normes d'accés actuals per a la resta de les platges.

6. Reconvertir l'OPAB en una institució eficaç al servei de la defensa dels animals, crear formularis i un telèfon per presentar denúncies de maltractament animal, creació d'un grup de "Policia de Protecció Animal".

a) Reconvertir l'OPAB (Oficina de Protecció dels Animals de Barcelona) en un organisme àgil i efectiu per a la protecció dels animals de Barcelona.

b) Creació de formularis oficials per a la presentació de denúncies en cas de possible incompliment de la Llei de protecció dels animals o de l'Ordenança de protecció, tinença i venda d'animals, tant per ser presentades presencialment com telemàticament. Oferir informació detallada als ciutadans sobre les gestions a realitzar per denunciar maltractaments o incompliments de la llei.

c) Creació d'un telèfon gratuït per denunciar casos o demanar informació.

d) Obertura d'expedients informatius de tots els casos que es presentin, i si fos necessari, derivar la denúncia a l'organisme competent.

e) Creació d'un grup de "Policia de Protecció Animal" dins de les forces de seguretat (GUB) amb formació especialitzada i específica per abordar amb eficàcia i rapidesa casos de possible maltractament animal, males pràctiques, incompliments de la Llei de protecció dels animals a Barcelona ciutat, i amb un

alt grau d'especialització en rescats, treballant en col·laboració amb altres cossos (Mossos, Seprona, Bombers, Agents Rurals).

f) Creació pràctica i efectiva d'un grup de treball multidisciplinar per intervencions en casos de "Síndrome de Noé", integrat per forces de seguretat, bombers, personal sanitari, voluntariat animalista i serveis socials.

g) Garantir la confidencialitat de les dades personals de qui denunciï casos de maltractament animal en tots els expedients administratius, per evitar possibles represàlies.

h) Es crearà la figura del defensor de l'animal per assistir legalment a ciutadans que vegin vulnerats els seus drets en relació als animals per part de l'Administració.

i) Es crearà la figura del 'vigilant animalista' consistent en el voluntariat d'entitats de protecció animal el qual, després d'un curs de capaciació i degudament identificat, sigui oficialment reconeguda la seva capacitat per aixecar acta d'infraccions relatives a l' Ordenança Municipal , amb caràcter probatori i presumpció de veracitat, per al seu posterior trasllat a les autoritats competents.

7. S'hauria de crear una comissió entre ajuntaments de districte i entitats animalistes per valorar les possibles instal·lacions de diversos parcs per a gossos per districte amb mides, instal·lacions i condicions d'accés adequades.

8. fer una revisió de l'articulat de l'ordenança municipal sobre animals aprovada el juliol de 2014 a fi d'adequar-lo als interessos i necessitats d'una Barcelona pionera en la defensa dels animals.

Fer complir amb fermesa la prohibició de l'ús de collars de punxes, força i ofec en gossos amb campanyes primer informatives i després sancionadores per part de l'Ajuntament i la GUB, i estendre aquesta prohibició als collars elèctrics. Prohibir-ne l'ús a espais públics i esdeveniments organitzats per l'Ajuntament, així com la seva venda en establiments de Barcelona.

9. Mesures socials d'ajuda als animals i propietaris : atencions veterinàries accessibles mitjançant la creació d'un servei veterinari públic per a persones amb rendes baixes o situació d'exclusió, carnet d'adoptant amb descomptes a botigues, incentius fiscals per a les botigues col·laboradores, creació d'un banc d'aliments per a animals de companyia.

a) Creació d'una clínica veterinària pública, amb preus populars i raonables, oberta a les persones de Barcelona que per la seva situació econòmica, laboral o d'exclusió social no puguin fer front a les despeses dels seus animals.

- b) Creació d'un banc d'aliments per als animals d'aquestes mateixes persones.
- c) Creació del carnet d'adoptant per afavorir les adopcions i que les persones adoptants es puguin beneficiar de descomptes en botigues i en les atencions als seus animals.
- d) Incentius fiscals i ajuts per als comerços i botigues que formin part de la xarxa solidària amb el carnet d'Adoptant.
- e) Elaboració i posada en marxa d'un protocol d'actuació/coordinació entre els serveis socials (tant de caràcter municipal, autonòmic com estatal) i les entitats animalistes per garantir la seguretat i el benestar dels animals que són a càrrec de les persones ateses per aquest serveis en els casos que requereixin tractament fora del seu domicili i/o hospitalització.
- f) Els equipaments d'acollida temporal o permanent de persones sense llar y aquells centres de dia i residències d'ancians municipals han d'establir mecanismes per tal d'acollir també el seu animal de companyia.No es donaran llicències d'obertura per a centres de dia i residències d'ancians de titularitat privada que no compleixin aquest requisit.

10. No donar cap llicència d'obertura a cap taller o botiga dedicada al comerç de pells nobles.

11. Accés dels gossos als transport públics. Seria crear una comissió Ajuntament-Entitats animalistes per veure la viabilitat de l'accés a autobusos i Trambaix (únic mitjà de transport públic que no els admeten).

12. Tenint present que els gossos no han de ser considerats com a eines de treball, ni armes o elements intimidatoris, i que els utilitzats en aquestes tasques en el metro de Barcelona compleixen aquestes característiques i no se'ls pots garantir el seu benestar ni la seguretat dels usuaris d'aquest mitjà de transport, s'eliminarà la possibilitat de que empreses de vigilància que usin animals puguin accedir a concurs públic per optar a aquestes funcions.

13. Promoure l'esterilització amb anticonceptius dels coloms i acabar amb la pràctica de la mort massiva dels mateixos com a forma de control de la població. S'estan duent a terme dues proves pilot en el districte de Sants-Montjuïc, amb la instal·lació de colomars ecològics com a alternativa a les actuals matances, amb resultats molt positius.

Proposem:

Estendre el projecte pilot actualment en vigor en el districte de Sants-Montjuïc a tot l'àmbit metropolità de Barcelona.

14. Parc de Collserola:

- Establir un sistema ètic de control de població dels senglars a Collserola, amb captura, esterilització i alliberament dels exemplars.
- Declarar el Parc Natural de Collserola "Espai protegit lliure de caça", de manera que no s'hi pugui practicar cap mena d'activitat cinegètica.

15. Els animals no són un entreteniment: no utilitzar animals en filmacions de cap tipus, posar fi a les atraccions turístiques que utilitzen carruatges estirats per cavalls, no fer-los servir com a reclam a cap acte institucional, prohibir la instal·lació de circs a la ciutat de Barcelona si fan espectacles amb animals (de tot tipus).

a) Animals "actors".No autoritzar a la ciutat de Barcelona filmacions publicitàries, cinematogràfiques o de qualsevol mena en les què es facin servir animals.

b) Turisme sense explotació:

- Reconvertir les anacròniques atraccions turístiques que utilitzen carruatges estirats per cavalls al centre de Barcelona.
- Reemplaçar els vehicles per altres elèctrics, sostenibles i ecològics que no impliquin la tracció animal.
- Reubicar les cavalls en santuaris i donar-los una vida digna.

c) Circs sense animals. Prohibir la instal·lació a Barcelona dels circs amb animals, siguin salvatges o domèstics.

d) Espectacles i actes municipals.No utilització ni exposició d'animals com a reclam en cap acte organitzat o patrocinat per l'Ajuntament, amb excepció dels animals participants en desfilades d'adopcions.

16. Promoure alternatives ètiques en l'alimentació i vida quotidiana:

- Reedició de la Guia de Restaurants Vegetarians de Barcelona com a eina de difusió i informació de les opcions existents. Nova edició revisada i ampliada a restaurants i comerços que ofereixin alternatives vegetarianes i/o veganes, no només de menjar sinó complements, roba...

- Que en tots els menjadors dels centres educatius públics es contemplin les diferents opcions alimentàries existents a la nostra societat, sense que ningú, ja sigui per compromís ètic o saludable, s'hagi d'adaptar a allò que el centre ofereixi.

8. BARCELONA INTERNACIONALISTA I PPCC

8.1. Barcelona internacionalista

8.1.1. Propostes d'acció política

8.2. Cap a la ruptura democràtica i la independència dels països catalans

8.2.1. La construcció nacional dels països catalans com a instrument per a la transformació social

8.2.2. El camí i l'objectiu de la independència: la ruptura democràtica i el nucli essencial de dignitat

8.2.3. L'activació d'un procés constituent per a canviar-ho tot

8.1. BARCELONA INTERNACIONALISTA

La solidaritat internacionalista és una acció política coherent, activa i conscient que parteix de la realitat per poder canviar-la. Denúncia i s'oposa a l'ordre econòmic i polític des de la mobilització de base i la crítica a les polítiques d'exteriors, d'interior, i a les polítiques de cooperació actuals perquè el desenvolupament capitalista és desigual en les diferents nacions del món. És a dir, la solidaritat internacionalista reconeix la vigència d'un sistema món basat en la colonialitat del poder, és a dir, un poder que se segueix exercint cap a molts pobles del Sud i del mateix Nord basat en l'articulació de l'opressió de classe, de cultures i nacions, i de gènere/sexe, per tant advoca per desenvolupar a nivell global l'autodeterminació dels pobles, l'emancipació de gènere, econòmica i per un desenvolupament ecològic i sostenible amb el retorn del deute ecològic i el respecte vers els drets humans.

Assenyalem com a prioritària de la nostra solidaritat els pobles de la mediterrània (afroasiàticaeropea), marc geoestratègic i geogràfic en el qual ens reconeixem com a espai nuclear dels Països Catalans, alhora que establir relacions de solidaritat en pobles del sud i nord de la riba Mediterrània i com a contraposició al marc europeu colonial. Així mateix, reconeixem la necessitat d'establir vincles de solidaritat i suport prioritaris als pobles afroamericans i amerindis de l'Amèrica central i del sud.

Entenem que la Solidaritat internacionalista es basa en:

- Reconeixement i restitució de l'espoli dels països nord- centrals als del sud- perifèria i que ha

servit pel procés d'acumulació primitiva del capital, i en el que es basa actualment la globalització imperialista.

- Recolzament als moviments que tan al sud com al nord lluiten i treballen activament per un futur amb dignitat, llibertat, pau i justícia social.
- Respecte a les diferències, a la pluralitat de cultures i pobles, i a la unitat en la diversitat i la lliure associació.
- Respecte als processos transformadors que es basen en el suport mutu.
- El coneixement com a punt de partida en tot procés d'acció transformadora d'arrel que s'exerceix sobre la realitat.
- Vincular la lluita contra el TTIP a la lluita contra el sistema. Enfortir la lluita contra el model imperial transatlàntic, el model que pretén enfrontar les classes treballadores dels diferents blocs econòmics dominants del món.

8.1.1. PROPOSTES D'ACCIÓ POLÍTICA

- A l'hora de donar suport a polítiques de cooperació i solidaritat sempre tindrem en compte que aquestes vagin encaminades a casa nostra a denunciar les injustes polítiques econòmiques, socials i nacionals d'aquests pobles d'origen i a enfortir el moviment popular que des d'aquests països combat aquestes mateixes injustícies.

- Establir processos participatius reals i vinculants des dels municipis entre institucions, consells de solidaritat municipals, ONG's, moviments socials, per tal de definir les estratègies dels països i sectors prioritaris en matèria de cooperació i solidaritat. Pot haver-hi per exemple, un municipi amb un alt nombre de població catalana d'origen filipí o gambiana, i en conseqüència potser la solidaritat gira cap aquests pobles d'origen.

- Processos participatius reals i vinculants per a definir les bases de les convocatòries en matèria de cooperació i sensibilització. Pla Director que reconegui la utilitat dels projectes petits. Garantir la transparència i menys burocràcia. Major transparència, seguiment i avaluació dels recursos destinats a la cooperació bilateral directe.

- Disposar de recursos econòmics per la cooperació del moviment de solidaritat quan aquest ho necessiti, com per exemple, per lloguer de sales d'acte, etc. Facilitar permisos, llicències per fer actes públics cap al moviment de solidaritat. Cedir espais en els mitjans de comunicació de l'administració pública pel moviment de solidaritat.

- Funcionament horitzontal i assembleari dels mecanismes de cooperació i solidaritat. Equitat i transparència en els càrrecs tècnics i polítics de les institucions de cooperació entenen que són els

responsables de l'adjudicació de projectes així com del seu seguiment i avaluació final.

- Potenciar la sensibilització i l'educació per la solidaritat a les escoles, universitats, centres de treball, especialment els que depenen del sector públic. Impulsar processos d'agermanament entre institucions, centres escolars, associacions de veïns... Potenciar vincles d'enllaç entre els diferents actors, i establir una cooperació horitzontal entre iguals i sense intermediaris.
- Impulsar les campanyes de boicot polític, econòmic, acadèmic, cultural i esportiu que es duen a terme des dels moviments populars i de solidaritat, contra les empreses transnacionals i els Estats que violen els DDHH, dintre de l'àmbit municipal, autonòmic i nacional.
- Impulsar la responsabilitat social a l'Ajuntament no comprant ni tractant amb qui no compleixi els DDHH mitjançant l'establiment i compliment de clàusules democràtiques i de transparència en les relacions polítiques i comercials.
- Establir mecanismes per detectar i denunciar la possible existència d'interessos polítics i econòmics en aquests intercanvis comercials i acords polítics.
- Adhesió a la Plataforma Prou Complicitat amb Israel i per tant:
 - Trencar les relacions amb les institucions i empreses catalanes còmplices en la violació dels drets del poble palestí.
 - Promoure la solidaritat de la població catalana amb Palestina, conscienciant-la, sensibilitzant-la i oferint-li vies d'acció.
 - Reforçar la campanya internacional de Boicot, Desinversions i Sancions (BDS), que reclama la societat civil palestina des de 2005.
- Denunciar sempre i arreu el bloqueig genocida a Gaza i Cuba.
- Denunciar la violació dels ddhhh de les empreses transnacionals catalanes. Denunciem la seva actitud imperialista als països del Sud. Fer campanyes de denúncia, treballar coordinament amb organitzacions com l'ODG i RETS.
- Abolició del deute extern i reivindicació del deute ecològic, social i històric del nord respecte al sud. Impulsar auditories sobre el deute i que siguin reconegudes per la comunitat internacional. Integració d'aquesta reivindicació en les campanyes contra el pagament del Deute imposat per la Troika a casa nostra.
- Treballar per la dissolució de l'OTAN i de la UE per ser institucions militaristes, i defensores dels interessos de l'imperialisme. Establir campanyes informatives i de rigor sobre els greus efectes de la UE a casa nostra (MAT, CIES, Crisi, negació de drets socials, laborals i econòmics bàsics, pagament

del deute...)

- Treballar per desmilitarització, desnuclearització i protecció mediambiental del Mediterrani, entenent que aquest pot ser un marc geoestratègic i geogràfic en el qual centrar-nos, alhora que establir relacions de solidaritat en pobles del sud i nord de la riba Mediterrània. Com també a casa nostra (maniobres exèrcit espanyol a collserola, participació exèrcit al saló de l'ensenyament, participació aviació de guerra a la festa del cel, durant la Mercè) Aposta per una "Ciutat per la pau" i representant de la no-alineació amb cap bloc polític-militar.
- Sense oblidar lluites justes i emancipadores d'arreu, mirar d'establir com a prioritari de la nostra solidaritat internacionalista, a causa del component històric, estratègic i d'arrelament a casa nostra, els següents països: Veneçuela, Cuba i països de l'ALBA, Colòmbia, Sàhara, Palestina, Kurdistan i Euskal herria.
- Desvinculació, trencament i denúncia de la vinculació del moviment de solidaritat i cooperació amb l'empresa privada.
- A l'hora d'establir i desenvolupar vincles i relacions polítiques internacionals per part de la CUP Capgirem Barcelona, cal tenir sempre en compte la relació amb els moviments i organitzacions populars de base dels diferents països que visitem.
- Denunciar la vulneració dels Drets Humans que pateixen les dones a nivell internacional des d'una visió Feminista Internacionalista.

El nostre Poble un mirall de solidaritat, la nostra gent l'experiència viscuda. Les nostres arrels estan conformades d'aprenentatges, basats entre d'altres en la capacitat d'haver fet front a la Dictadura, la guerra, a l'exili i a les desaparicions. La lluita del nostre Poble es tradueix en cada una de les mirades que ens trobem en el viatge quotidià esbossat a cada pas, per qualsevol carrer barceloní. Capgirant la ciutat es desfan els prejudicis i alimentem els bagatges individuals de colors i aromes per sentir-nos trepitjar juntes la mateixa terra. Ciutat Rebel. Des del silenci imposat vam aprendre a no callar i avui dia encara ens trobem immerses amb el compromís ferm de fer justícia, per les que van patir, i morir. Perquè fer-ho per les nostres àvies és fer-ho per a les generacions que encara han de venir. Nosaltres filles de l'exili entenem les noves mirades que arriben a Barcelona; perseguides per les guerres que broten de l'espoli imperialista constant, l'arrel macabre de la desigualtat actual, la mercantilització de la caritat i l'obscè negoci on les vides tenen preu.

Ens hem escoltat i hem acceptat el nostre passat per a convertir-lo en un crit col·lectiu de què no tornarà a passar ni a casa nostra ni enlloc. Indeslligables a la memòria històrica volem exhumar les restes de l'espoli que perviu encara avui dia, aturar-ne el patiment i contribuir des de la humilitat i el respecte a crear intercanvis i enfortir xarxes. Fer caure els murs tendint lligams d'esperança. Una xarxa de solidaritat del mediterrani per als Drets Humans. Cuidar les nostres germanes, protegir la

vida lluitant també contra les màfies, contra les mesures de seguretat internacionals, millorar les polítiques d'acollida de les refugiades , etc. Fem de l'exili global una llar on teixim una ciutat amb memòria i ànima, una ciutat coratge que ennuégi el racisme i la islamofòbia fins a fer-la desaparèixer.

Aquesta és, la Barcelona Internacionalista que volem.

8.2. CAP A LA RUPTURA DEMOCRÀTICA I LA INDEPENDÈNCIA DELS PAÏSOS CATALANS

El municipi o els barris en les grans ciutats són l'espai on es desenvolupen les relacions veïnals, culturals, associatives i, sovint, laborals d'on emergeixen una plural i multiforme varietat d'organitzacions, candidatures municipalistes, grups, associacions i col·lectius que actuen i incideixen dia a dia en els diferents àmbits de la realitat.

Per això, i degut al seu paper fonamental com espai d'autoorganització i politització popular, considerem que el municipi o el barri conforma l'àmbit de partida des d'on els subjectes socials han impulsat fins ara i han de continuar impulsant, des de baix, el procés cap a la independència i la transformació social.

Tenim en la història molts exemples on els municipis han jugat un paper clau en l'activació des de la base de processos constituents. Foren els ajuntaments els que a l'Estat espanyol proclamaren, el 14 d'abril de 1931, la II República. O foren també els municipis els que, el 13 de setembre de 2009 a Arenys de Munt, iniciaren l'onada de centenars de consultes municipals que va obrir l'actual procés independentista a la Comunitat Autònoma de Catalunya (CAC).

En aquest sentit, la CUP considera els municipis i els barris com el marc territorial de referència des d'on posar en marxa o continuar impulsant des de baix: 1. La construcció nacional dels Països Catalans; 2. La ruptura democràtica cap a la independència; i, 3. L'obertura d'un procés constituent radicalment participatiu, transformador i per l'emancipació social, de gènere i medi ambiental.

8.2.1. LA CONSTRUCCIÓ NACIONAL DELS PAÏSOS CATALANS COM A INSTRUMENT PER A LA TRANSFORMACIÓ SOCIAL

Els elements que conformen una nació són:

- L'existència d'una col·lectivitat humana que tingui referències comunes en les que s'autoreconeix com poden ser una llengua, una cultura i a una pròpia tradició històrica, desenvolupades en un territori geogràficament detectable o en altres àmbits.
- L'existència d'un poble que, tot i la seva pluralitat interna, s'autoidentifiqui com a tal: el que des d'un posicionament estrictament polític es coneix com la voluntat de ser.

Els Països Catalans som una comunitat humana que comparteix llengua llengua, cultura i tradició històrica pròpia. Malgrat això, en alguns territoris com el País Valencià o les Illes les polítiques antisocials de la dreta espanyolista s'han acompanyat des de fa dècades d'una aniquilació lingüística i cultural i d'un discurs que ha buscat la confrontació fictícia amb la CAC. Això ha provocat una contradicció entre la realitat cultural i l'autoidentificació de la majoria de persones com a membres de la nació catalana.

Davant d'aquesta realitat, l'aprofundiment en el procés de construcció nacional dels Països Catalans és primordial no només per a la defensa dels nostres drets lingüístics i culturals, sinó també per a l'articulació d'un projecte polític transformador d'oposició a la dreta espanyolista cleptòmana que ha governat fins ara o aquells que, sense fer un canvi de rumb, puguin venir. Alhora que qüestiona la construcció d'una Unió Europea imposada per uns estats als servei del capitalisme i que viuen d'esquenes a la realitat i necessitats dels pobles. Ara bé, per això el procés de construcció nacional no ha d'entendre's com una qüestió cultural sinó política.

L'avenç en un procés de construcció nacional de caire polític que superi la dimensió estrictament cultural, requereix de la interrelació de tres elements:

- La normalització de la llengua catalana en totes les parts del país com a factor que contribueix a l'elaboració per part dels ciutadans d'un imaginari territorial comú.
- La recuperació, difusió i apropiació popular de la memòria i la cultura. Però no de la memòria i cultura folklòrica i folkloritzada sinó de la memòria i cultura rebel i que impugna el Poder. La cultura popular, la memòria de les resistències i els moviments socials, de la literatura, la poesia i la cançó crítica, etc.
- La conformació en l'àmbit institucional i popular d'estructures organitzatives comunes dels Països Catalans, com l'Assemblea de regidors i regidores dels Països Catalans o la Xarxa municipalista dels Països Catalans, des d'on posar en marxa polítiques municipals cooperatives i de solidaritat entre els diferents municipis en els àmbits social, econòmic i cultural i iniciatives socials que vagin en la direcció de construir alternatives concretes i de futur al capitalisme en molts àmbits diferents.

L'expansió i consolidació interdependent i interrelacionada d'aquests tres elements permet l'enfortiment d'un subjecte social que es sent hereu, transmissor i actor d'una determinada manera d'autoidentificar-se i d'identificar la societat que xoca i problematitza frontalment amb

qualsevol projecte antisocial i/o espanyolista que pretengui imposar-se i mantenir-se en el poder.

La construcció nacional dels Països Catalans es converteix, en aquest sentit, en un procés conflictiu amb el Poder, amb les seves fronteres i amb l'estatus quo, assentant les bases de la transformació social. I en aquest sentit la proposta de la CUP passa per incidir en la necessitat de construir els Països Catalans com a entitat política comuna de tots els habitants dels nostres països, partint de la defensa de la llengua i del reconeixement de la història però posant l'accent en l'acció política present, sobretot en la voluntat de construcció col·lectiva.

Els Països Catalans estan formats per diferents territoris històrics, aquests serien Andorra, Catalunya (amb la Catalunya Nord i la Franja), el País Valencià i les diferents Illes Balears (Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera). A partir d'aquests àmbits diversos i interconnectats de decisió, cal crear les estructures més adients per a la gestió d'allò comú en cada moment històric. Per això, partint d'aquesta idea, defensem els Països Catalans com un projecte confederal de municipis i territoris.

D'acord amb això, la CUP treballarà des dels ajuntaments dels Països Catalans per a portar a terme les següents actuacions:

- Impulsar polítiques de normalització de la llengua catalana i suport a les diferents expressions de cultura popular. Igualment, sempre tindrem present la diversitat lingüística dels nostres territoris, amb especial atenció a les zones castellanoparlants del País Valencià o la Val d'Aran i la seva llengua i cultura occitanes.
- Donar suport a totes aquelles iniciatives i moviments socials que treballen en àmbits i propostes que permetin avançar en la construcció nacional dels Països Catalans, sense valorar si aquestes parteixen d'un àmbit que englobi tota la nació (com pot ser la plataforma "Som Països Catalans") o només una part (com pot ser "Escola Valenciana").
- Investigar, recuperar, preservar i difondre la memòria rebel i conflictiva del nostre país i dels seus protagonistes.
- Impulsar i participar en la conformació en l'àmbit institucional d'estructures organitzatives comunes dels Països Catalans, com l'Assemblea de regidors i regidores dels Països Catalans des d'on posar en marxa polítiques municipals cooperatives i de solidaritat entre els diferents municipis en els àmbits social, econòmic i cultural.
- Impulsar i participar en la conformació en l'àmbit popular d'estructures organitzatives comunes dels Països Catalans, com la Xarxa municipalista dels Països Catalans, des d'on posar en marxa i coordinar, en diferents àmbits, iniciatives socials que vagin en la direcció de construir alternatives al model econòmic i cultural dominant.

- Fomentar i aprofundir l'intercanvi i les relacions polítiques, culturals, econòmiques i educatives entre els diferents municipis, comarques, països, entitats i organitzacions dels Països Catalans trencant les fronteres politico- administratives com les províncies o la frontera franco-espanyola, i impulsant la construcció d'un marc territorial comú.
- Fomentar i fer avançar el moviment popular que organitzi l'espai de ruptura democràtica amb les elits polítiques i econòmiques dels diferents territoris dels Països Catalans i les seves institucions.

8.2.2. EL CAMÍ I L'OBJECTIU DE LA INDEPENDÈNCIA: LA RUPTURA DEMOCRÀTICA I EL NUCLI ESSENCIAL DE DIGNITAT

La CUP considera que el procés d'alliberament nacional només te sentit si s'entén i s'aprofita com una oportunitat per redefinir d'arrel i a favor de les classes populars el sistema de relacions polítiques, econòmiques, socials i culturals vigent.

Existeixen avui a la CAC diferents camins que pretenen assolir l'alliberament nacional d'una part del nostre poble, cadascun d'ells associat a resultats polítics diferents:

Un primer, és el camí legalista que pretén avançar cap a l'alliberament sempre dins del marc i el respecte de la legalitat vigent, intentant negociar amb els Estats ocupants i forçar per part d'aquests una interpretació de la legalitat que permeti l'exercici del dret a l'autodeterminació com va passar per exemple amb la interpretació de la Constitució de Canadà feta pel dictamen del Tribunal Suprem d'aquest país, de 20 de gener de 1998, sobre el referèndum al Quebec.

En el marc d'un Estat Constitucional la interpretació de la legalitat no es un exercici d'arbitrarietat del poder, el concepte polític de Constitució sobre el que es construeix el text constitucional instaura un límit implícit a les interpretacions possibles de la legalitat. I si bé la consciència jurídica i política sobre la que es construeix, el 1982, el concepte polític de Constitució a Canadà fou la del federalisme, la democràcia i el respecte a les minories, la qual cosa permet certes interpretacions democratitzants del text constitucional; la consciència jurídica i política sobre la que, en la qüestió nacional, es construeix el concepte polític de Constitució espanyola l'any 1978, és la de la continuïtat dels valors heretats del franquisme, la qual cosa impossibilita cap interpretació democratitzant de la legalitat vigent per part dels Estats ocupants i avorta el procés.

Un segon, és el model nacional-unitarista que accepta la ruptura amb la legalitat tot i que construïda al voltant d'un dret natural. El dret a decidir es percep com un dret atemporal, independent de les persones i inherent al subjecte abstracte nació pel simple fet d'existir. És un dret natural en tant deriva de la pròpia naturalesa de la cosa entesa de manera essencialista i, en

conseqüència, el seu exercici estaria justificat fins i tot vulnerant la legalitat (som una nació, tenim dret a decidir!).

El fet de que el subjecte de dret a defensar i alliberar no siguin persones concretes amb una posició estructural concreta de precarietat laboral, exclusió, etc. sinó un ens abstracte superior, la nació com idea agregadora de comunitat que substitueix el conflicte i contradiccions socials internes per una entitat trans-classista de cohesió i solidaritat col·lectiva homogènia front a un exterior, porta a l'unitarisme com a dogma, no qüestionant-se l'estatus quo i havent de renunciar i prorrogar les reivindicacions socials per a un altre moment.

Si bé els dos camins anteriors es construeixen sobre elements externs a les persones (la legalitat i la nació), la CUP aposta per un tercer camí que es construeix al voltant de les persones i la seva dignitat. Es tracta d'un model que parteix dels següents fonaments:

Per una banda, creu fermament que totes les nacions tenen el dret d'autodeterminar-se i el dret a existir com a tal en igualtat de condicions dins del context internacional i, conseqüentment, a constituir-se en estat. A més a més, és dóna la circumstància en l'actual conjuntura, l'única alternativa per fer front a la situació d'emergència social i a la crisi actual, passa pel reconeixement urgent d'un "nucli essencial de dignitat" per a totes les persones i col·lectius que els asseguri treball; habitatge; sanitat i educació pública, gratuïta i de qualitat; serveis bàsics; seguretat social; redistribució de la riquesa; participació política; propietat i gestió pública dels serveis i sectors estratègics, etc.;

I per altra banda, considera que en un moment on ni les institucions ni el Dret vigent no permeten cobrir els drets de vida digna de la majoria, la ruptura democràtica amb l'Estat mitjançant un fort procés de mobilització i organització de les classes populars i la classe treballadora particular que desbordi els poders dominants i els seus actors i porti cap l'obertura d'un procés constituent participatiu que obri una crisi política i un debilitament amb els poders del capital, el patriarcat i l'estat per canviar d'arrel el sistema, és l'única via per a fer efectiu el nucli essencial de dignitat de totes i tots.

Convençuda que aquest tercer camí és l'únic que ens pot portar cap a majors nivells de benestar individual i col·lectiu, la CUP des dels municipis:

- Impulsarà accions de desobediència institucional i popular que accelerin la ruptura democràtica amb l'estat.
- Vetllarà per a què el procés d'alliberament nacional estigui en tot moment estretament connectat a la defensa dels interessos i drets de les classes populars, evitant que des de la dreta "sobiranista" s'utilitzi el procés com una cortina de fum per tapar les seves polítiques antisocials o imposar un model que

continuí beneficiant a la minoria enriquida.

- Crearà des de l'àmbit local eines de poder i organització popular o donarà suport actiu a aquelles iniciatives ja existents en aquest sentit (assemblees, consells ciutadans, entitats locals, plataformes i organitzacions, etc.), amb l'objectiu de desplaçar el centre i protagonisme del procés d'alliberament des de les institucions cap a la societat civil.

8.2.3. L'ACTIVACIÓ D'UN PROCÉS CONSTITUENT PER A CANVIAR-HO TOT

La CUP aposta per l'obertura d'un Procés Constituent com instrument de transició, de participació i control popular i de construcció d'un nou Estat independent on es facin plenament efectius els principis democràtic i de justícia social.

Un procés constituent és una acumulació de forces conscient i de contrapoder que aspira a destituir les velles institucions per construir un nou sistema polític, econòmic, social i cultural al servei dels interessos de la majoria social. Tradicionalment s'han diferenciat dos formes històriques d'exercir del Poder Constituent:

Una que deriva de la tradició americana i que partint d'una separació radical entre Poder constituent sobirà (el poble) i poder constituït no sobirà (el parlament), requereix inevitablement la participació directa de la ciutadania en el procés.

I una altra derivada de la tradició francesa que al substituir el concepte de sobirania popular per el de sobirania de la nació, barreja i confon els poders constituent i constituïts i introdueix la lògica representativa en l'exercici del Poder Constituent, permetent l'aprovació de la Constitució per l'òrgan representatiu, considerat agent natural de la voluntat nacional, i sense la intervenció del poble.

La CUP aposta per un procés constituent profundament participatiu com a l'únic que pot garantir que el nou text constitucional estableixi un reconeixement de drets, un disseny de les estructures d'Estat i un model econòmic i productiu al servei de les classes populars, dels col·lectius socials desfavorits i respectuosos amb el territori i l'entorn.

Ara bé, la participació directa dels ciutadans no pot limitar-se a la mera ratificació popular mitjançant referèndum d'un text redactat des del Parlament. La participació dels ciutadans en el procés no pot entendres com un simple instrument de perfeccionament d'un acte que, sense la intervenció del poble, no existiria com a acte jurídic. La participació popular no pot concebre's com un annex que s'incorpora a una realitat institucional superior per reafirmar la voluntat d'aquesta última, resolent la contradicció representació-participació mitjançant la integració o

subsumció de la voluntat del poble en la voluntat institucional. Aquesta és una via que implica una gran precarietat i simplicitat dels mecanismes participatius i que no permet superar l'àmbit de la democràcia representativa que és, per naturalesa, l'àmbit que articula la producció-reproducció de l'estatus quo.

Un procés Constituent democràtic requereix la conformació d'una Assemblea Constituent plenipotenciària, que tingui la seva legitimitat no en la legalitat constitucional com el Parlament, sinó en ser expressió directa de la voluntat popular, i en el funcionament de la qual, tant en el procés de recollida de propostes, de discussió i d'elaboració de la nova Constitució, s'hi garanteixin formes directes de participació de les classes populars, moviments socials i organitzacions de la societat civil. El text aprovat per l'Assemblea Constituent haurà de sotmetre's a ratificació popular mitjançant referèndum.

Amb l'objectiu de contribuir des dels ajuntaments a l'activació d'un procés constituent democràtic que permeti a la societat catalana decidir sobre tot allò que l'afecta, sense límits de cap tipus, la CUP:

- Accentuarà la mobilització i radicalització de les lluites amb perspectiva de classe, gènere i socialisme, com la millor base per a garantir un procés constituent que no sigui un nou frau com el del 1978.
- Propiciarà un posicionament públic clar dels ajuntaments a favor de l'obertura d'un procés constituent que impliqui la convocatòria d'una Assemblea Constituent amb una forta presència i participació de les classes populars.
- Impulsarà diferents formes mobilitzadores de participació com la convocatòria d'assemblees, de referèndums locals o de districte en les grans ciutats, etc. que de manera coordinada i massiva puguin servir per activar des de baix el procés constituent.
- Portarà a terme accions de desobediència institucional i popular front qualsevol obstacle que els estats estableixin per impedir el procés constituent.

9. UNA CIUTAT DESCENTRALITZADA: PER UNA BARCELONA DELS BARRIS

Els diferents Comitès Locals de Campanya (CLC) per Barcelona han elaborat propostes polítiques específiques per transformar els barris de la ciutat en la línia que proposem al llarg del programa. Bona part de les propostes són fruit de les reivindicacions veïnals dels districtes des de fa anys, i d'altres són aportacions que han sortit de les assemblees obertes que han organitzat els CLC per elaborar el programa de manera participativa.

A banda de les propostes concretes per cada barri, una preocupació compartida pels CLC de districte de la candidatura CUP Capgirem Barcelona i per moltes altres entitats als barris de la ciutat és el fort centralisme que hi ha a l'Ajuntament de Barcelona. És per això que, com desenvolupem en el punt 2.3. d'aquest programa, apostem per la descentralització de l'administració pública i l'elecció directa de regidors/es i consellers/es de districte i barri.

9.1. PROGRAMA POLÍTIC DE LA CUP CAPGIREM BARCELONA PEL DISTRICTE DE CIUTAT VELLA

Ciutat Vella és el districte de Barcelona on queda més clar que l'Ajuntament ha promocionat i pagat amb diners públics una ciutat aparador dissenyada pels turistes rics i els interessos dels grans capitals hotelers en detriment de les bones condicions de vida pels veïns i veïnes dels barris que la integren.

BARRIS RAVAL I GÒTIC

Les propostes polítiques de la CUP Capgirem Barcelona pels barris del Raval i Gòtic:

A. Serveis públics

Habitatge

- Que ningú no hagi de dormir obligatòriament al carrer.
- Aturar immediatament els desnonaments al barri.
- Prioritzar el reallotjament de les famílies desnonades del barri.
- Fer una diagnosi acurada dels problemes habitacionals al Raval i al Gòtic amb l'objectiu de determinar si hi ha un problema d'emergència habitacional.
- Fer una diagnosi acurada dels habitatges buits que hi ha al Raval i al Gòtic.

- Fer una diagnosi acurada de l'estat de conservació dels blocs d'habitatges i prendre mesures per conservar-los o rehabilitar-los correctament.
- Assegurar una major oferta d'habitatges socials:
 - Destinar a lloguer social (preu de lloguer limitat) els pisos buits o gravar amb un impost els habitatges desocupats, reinvertint els diners en polítiques d'habitatge social.
 - Destinar a lloguer social (preu de lloguer limitat) els pisos turístics il·legals.
 - Expropiar, si s'escau, aquells pisos buits i en desús, en què els propietaris manifestin una manca de voluntat de cedir-los a un regim de lloguer social.
- Crear una oficina municipal que lluiti contra l'assetjament immobiliari, l'especulació i els pisos turístics.

Serveis públics

- Garantir menjar diari (esmorzar, dinar i sopar) per a tothom.
- Defensar els serveis públics universals i de qualitat per superar les retallades, les privatitzacions i les externalitzacions.
- Promoure l'autoorganització popular dels serveis públics a partir de models emancipadors.
- Garantir els serveis socials de proximitat –sanitaris i educatius–, per a la gent gran i per als infants, i una inversió pública adient per dignificar les condicions laborals i salarials de totes les treballadores públiques en situació de precarietat.
 - Dotar el Raval i el Gòtic de les places d'escola-bressol necessàries, considerant-ne la gratuïtat en funció de criteris de renda i patrimoni.
 - Revertir la guetització a les escoles dels nostres barris amb l'objectiu d'afavorir una educació que promogui el pensament crític, amb la llengua i la cultura catalanes com a mitjans cohesionadors de la comunicació col·lectiva.
 - Desenvolupar tots els canvis socials possibles per construir una veritable igualtat d'oportunitats

B. Democratització de la ciutat

- Facilitar i garantir la participació activa del veïnat amb vista a la planificació col·lectiva, l'autogestió i el control de les polítiques públiques als nostres barris.
 - Dotar els Consells de Barri de la màxima capacitat deliberativa i decisòria com a assemblees populars sobiranes.
 - Sotmetre el Pla d'Usos de Ciutat Vella i els grans projectes a processos participatius (en els processos de diagnòstic, debat i definició) i a consultes vinculants, tot facilitant processos de seguiment, avaluació i, si cal, modificació, per part de les entitats dels barris.

- Impulsar els espais autogestionats pel teixit associatiu.

C. Treball i producció

Turisme

- Desenvolupar polítiques de decreixement turístic als nostres barris, i replantejament del model turístic: els nostres barris estan saturats, cal reduir les places d'allotjament, de serveis i comerços turístics.
 - Moratòria hotelera i reducció de les places d'allotjament en funció de la capacitat de càrrega dels barris, sota criteris de sostenibilitat social i ambiental.
- Establir una taxa turística justa, gestionada per la hisenda municipal i distribuïda per barris en funció de la seva càrrega de turistes. Els diners recaptats s'han de reinvertir en les necessitats socials dels barris.
 - Estudiar noves fórmules fiscals per aplicar la taxa a tots els establiments que ofereixen serveis turístics.
 - Taxa progressiva en funció dels dies d'estada, la temporada i la càrrega de turistes del barri.
- Avançar cap a la municipalització del parc hotelier.
- Impulsar la creació i la contractació de serveis turístics de titularitat pública.
- Abolició dels pisos turístics i augment de les mesures de control.
- Limitació i control dels grups de turistes que ocupen els carrers i les places i els entorns monumentals dels barris.
- Penalitzar totes les empreses turístiques que precaritzin les condicions laborals i salarials dels seus treballadors i treballadores.

Comerç

- Elaborar un pla de protecció del petit comerç, tradicional i de proximitat, tot garantint-ne les condicions laborals i salarials dignes dels treballadors i treballadores.
 - Promoure un sistema de qualificació dels establiments comercials i hostelers que permeti fomentar el petit comerç arrelat al barri.
 - Elaborar un programa d'intermediació d'arrendament protegit per als locals comercials destinat a protegir el petit comerç.
 - Establir una moratòria immediata de comerços turístics als barris: souvenirs, menjar ràpid, bicicletes de lloguer, productes *gourmet*, i de tota mena de locals comercials adreçats a residents estrangers de classe alta que provoquen augment de preus i en fan inabastable l'accés i el consum a les classes populars dels nostres barris.

- Revisar l'ordenança de terrasses, tot facilitant la delimitació i el control estricte de l'espai que ocupen per alliberar espai públic de cara al seu ús col·lectiu i veïnal.

Treball

- Aprofundir genèricament totes les mesures necessàries per evitar la precarització laboral i salarial.
- Crear una borsa de treball amb veïnat dels nostres barris gestionada pel servei d'ocupació municipal, amb obligació de les empreses de contractar una proporció de treballadors i treballadores per aquesta via.
- Promoure un Observatori Laboral del Districte que diagnostiqui la situació de les condicions laborals al districte.

D. Cultura

- Facilitar l'accés a la cultura per a tothom, la participació associativa i creativa de tothom i a un preu raonable per a tothom.
 - Dotar i habilitar espais municipals per a la cultura popular.
 - Protegir i recuperar els carrers i les places per a l'ús col·lectiu del barri, fomentant activitats de cultura popular socialment cohesionadores.
 - Promoure espais municipals per a la programació d'activitats culturals lliures.
 - Treballar perquè els espais escènics privats obrin una part de la seva programació per a activitats culturals del teixit associatiu.
- Fomentar l'autogestió veïnal dels centres cívics, revertint-ne privatització.
- Aturar l'assetjament contra els artistes de carrer.
- Ampliar horaris per a les biblioteques públiques, especialment en períodes d'exàmens.
- Promoure accions positives en defensa del català com a llengua de integració i cohesió social.
- Promoure l'ús del català en el sector privat i particularment en el sector turístic.
- Complir immediatament els compromisos municipals amb relació a l'Ateneu Enciclopèdic Popular i potenciar la recuperació social de la memòria de les classes populars.
- Visibilitzar (de cara al turisme) la cultura política emancipadora de les classes populars del districte i la seva memòria històrica de lluita.
- Revisar el nomenclàtor del districte, d'acord amb criteris de memòria històrica a partir de les categories de classe i de gènere.

E. Entorn Urbà

- Revertir urgentment els mecanismes i els processos de gentrificació social.
- Revisar els petits i els grans projectes urbanístics que no han obtingut el consens social necessari i sotmetre'n a una consulta vinculant la revocació: Pla Paral·lel, la Rambla, etc.
- Defensar un port ciutadà que respecti la identitat i els vincles amb els nostres barris; aturar i revertir les concessions que privatitzen el litoral.
- Tirar enrere immediatament l'actual Pla d'Usos de Ciutat Vella i eliminar llicències hoteleres i de restauració concedides amb aquest pla. Elaborar un nou Pla d'Usos amb participació veïnal vinculant.
 - Revertir les mesures del Pla d'Usos destinades a convertir en hotels aquells edificis catalogats com a patrimoni cultural; convertir aquests edificis en equipaments d'ús social i cultural.
- Endegar polítiques de reducció dràstica de consum energètic i d'aigua.
- Limitar l'arribada creuers, i crear una ecotaxa per als transports més contaminants, que financi la recuperació i la protecció del medi ambient.
- Reformular totes aquelles intervencions urbanes que, més enllà del consens social obtingut, no en facilitin l'ús pel veïnat: des del mobiliari fins al disseny de tota mena d'espais de l'entorn urbà.
- Facilitar l'accessibilitat econòmica i física als transports públics, especialment a la parada de metro de Jaume I.

F. Ciutat feminista i LGTBIQ

- Posar el treball de cures al centre de les polítiques econòmiques.
- Potenciar centres municipals de planificació familiar autogestionats pel teixit associatiu laic i feminista.
- Dotar el barri d'un local municipal autogestionat per les treballadores sexuals.
- Promoure criteris de igualtat de gènere en els processos de contractació pública.
- Penalitzar fiscalment aquelles empreses que exerceixin pràctiques discriminatòries per raons de gènere.
- Fer una diagnosi acurada de la situació de les dones de les classe populars del districte.

G. Inclusió social

- Garantir els drets universals anomenats de ciutadania per a tothom per reeixir en l'objectiu que no hi hagi cap persona sense drets: ni de ciutadania, ni socials.
- Aturar l'assetjament que pateixen els col·lectius més vulnerables per part de la Guàrdia Urbana: persones sense papers, sense sostre, treballadores sexuals.

- Derogar l'ordenança del civisme.
- Penalitzar totes les manifestacions genèriques de racisme institucional i, particularment, islamofòbiques contra les col·lectivitats musulmanes dels nostres barris.
- Crear un servei de control dels cossos policíacs, amb l'objectiu de prevenir, detectar i penalitzar els abusos i els maltractaments policíacs.
- Dotar de serveis municipals d'albergs i menjadors socials, millorar-ne la coordinació i optimitzar els recursos dels serveis oferts per entitats no públiques com a pas previ a la seva municipalització.

H. Barcelona internacionalista

- Agermanament de Barcelona amb Kobane i amb totes aquelles ciutats víctimes d'agressions imperialistes i militars; revocar immediatament l'agermanament de la ciutat de Barcelona amb Tel-Aviv.
- Promoure l'acolliment a Barcelona de refugiats polítics i econòmics, especialment dels pertanyents a les societats colonitzades històricament pels estats occidentals.

BARRIS CASC ANTIC I BARCELONETA

Les propostes polítiques de la CUP Capgirem Barcelona pels barris Casc Antic i Barceloneta.

A. Serveis públics

Habitatge

- Aturar immediatament els desnonaments als barris
- Fer diagnosi acurada dels habitatges buits que hi ha a Casc Antic i Barceloneta
- Fer diagnosi acurada de l'estat de conservació dels blocs d'habitatges i prendre mesures per la seva correcta conservació
- Assegurar una major oferta d'habitatges socials:
 - Penalitzar els pisos buits i destinar-los a lloguer social
 - Fer els habitatges socials als quals l'Ajuntament s'havia compromès al Rec Comtal
 - Els pisos turístics il·legals també seran destinats a lloguer social
- Enfortir l'oficina municipal contra l'assetjament immobiliari i augmentar la seva eficiència.

Salut

- Davant el risc de tancament de la Clínica Barceloneta: assegurar que aquest espai es destina a equipaments públics

-Garantir els serveis socials de proximitat: sanitaris, educatius, per a la gent gran i per als infants.

- Al barri de la Barceloneta, calen serveis sanitaris que no ofereix l'Hospital del Mar, com ara un centre de rehabilitació
- Al Casc Antic, a l'espai on es preveu la construcció del Rec Comtal, proposem un Casal per a la gent gran

-Dotació d'un Espai Jove al barri de la Barceloneta que permeti l'autoorganització i autogestió de l'oci del jovent.

B. Democratització de la ciutat

-Pla d'Usos de Ciutat Vella i grans projectes han d'estar sotmesos a processos participatius i consultes vinculants

-Impuls als espais autogestionats

- Compromís per seguir amb el procés d'expropiació i rehabilitació de l'edifici conegut com a Segle XX i oferir-lo com a espai autogestionat a les entitats del barri de la Barceloneta

C. Treball i producció

-

Turisme

-

- Polítiques de decreixement turístic, ja que es tracta de barris ja saturats: reducció de les places d'allotjament i serveis i comerços turístics

- Abolició dels pisos turístics i augment de les mesures de control

- Limitació i control dels grups de turistes que ocupen els espais públics i els entorns monumentals dels barris

Treball

-

- Mesures dràstiques contra la precarietat laboral, especialment en el sector turístic.

-

Comerç

-Elaborar un Pla de protecció del petit comerç tradicional i de proximitat

- Creació d'un programa d'intermediació d'arrendament protegit per a locals comercials destinat a protegir el petit comerç

-Moratòria de comerços turístics als barris (souvenirs, menjar ràpid, bicis de lloguer, productes gourmet...)

D. Cultura

-Dotació d'espais de cultura popular

- Protegir i recuperar l'espai públic per l'ús comunitari del barri, fomentant activitats de cultura popular i de cohesió social

-Aturar l'assetjament contra els artistes de carrer

E. Entorn urbà

-Revisar els grans projectes urbanístics que no han obtingut el consens social necessari i sotmetre a consulta vinculant la seva revocació: hotel Rec Comtal, marina de luxe del Port Vell, Marina de la Bocana Nord...

-Apostar per un port ciutadà que respecti la identitat i els vincles amb el barri de la Barceloneta i la ciutat en general, així com les seves funcions tradicionals. Aturar les concessions que privatitzen el litoral.

-Tirar enrere immediatament l'actual Pla d'Usos de Ciutat vella i eliminar llicències hoteleres i de restauració concedides amb aquest pla. Elaborar un nou Pla d'Usos amb participació veïnal vinculant.

-Revisar ordenança de terrasses i aplicar un control estricte sobre l'espai públic que ocupen

-Dotació de més espais verds i parcs infantils als barris

-Fer accessibles totes les estacions de metro de Casc Antic i Barceloneta

F. Ciutat feminista i LGTBI

-Dotació d'un local municipal autogestionat per les treballadores sexuals

G. Inclusió

-Aturar l'assetjament que pateixen els col·lectius més vulnerables per part de la Guàrdia Urbana: persones sense papers, sense sostre, treballadores sexuals...-Derogar ordenança de civisme

-Major control dels abusos dels cossos policials per part de la regidoria del Districte: prevenció, detecció i penalització dels abusos

-Dotació de serveis municipals d'albergs i menjadors socials i millora de la coordinació i optimització dels recursos dels serveis oferts per entitats no públiques.

9.2. PROGRAMA POLÍTIC DE LA CUP CAPGIREM BARCELONA PEL DISTRICTE DE L'EIXAMPLE

L'Eixample és el districte més poblat dins de la divisió administrativa de la ciutat de Barcelona, amb més de 270.000 habitants repartits en diferents barris estructurats en l'entramat ideat per Cerdà durant la segona meitat del segle XIX, pensat per evitar l'amuntegament si bé a dia d'avui és el districte amb major densitat de població.

L'Eixample es caracteritza per ser un districte que juga una paper essencial en la configuració de la ciutat pel que fa referència a equipaments, serveis i transports, però dissenyat a les esquenes del seu veïnat, i conseqüentment, amb dèficits en matèria de serveis socials (infància, salut, gent gran) i equipaments (esportius, culturals, juvenils). El Districte de l'Eixample no ha fomentat en cap cas la implicació del veïnat en els processos de presa de decisions en la configuració de polítiques al barri.

BARRIS DE LA DRETA DE L'EIXAMPLE

Les propostes polítiques de la CUP Capgirem Barcelona pels barris de la Dreta de l'Eixample:

A. Serveis públics

Habitatge

- La construcció de dos equipaments al barri que estan a l'espera de construcció des de fa ja més de 13 anys:
 - o Residència de dia i Residència pública per a la Gent gran a la cruïlla dels carrers Roger de Flor i Rosselló. Equipament àmpliament reivindicat per l'AVVSF i la Plataforma Equipaments Socials Sagrada Família.
 - o Edifici de lloguer per a gent jove als Jardins de la Indústria (C. Indústria)
- Realització d'un pla específic sobre Habitatge dels barris de l'Eixample Dreta de les necessitats de les seves veïnes per tal d'evitar una major gentrificació i abandonament.
- Aturar els desallotjaments dels CSOA La Indústria i el Bloc d'habitatge Kan Tonada, ambdós afectats per plans de construcció de centres d'allotjaments turístics, així com l'Ateneu Popular El Rec del Fort Pienc.

Sanitat als barris de l'Eixample Dreta

Als barris de l'Eixample Dreta no hi ha gestió dels centre de salut 100% públics. Les conseqüències de tot plegat, ja les coneixem: opacitat en l'ús dels diners públics i una ratio més alta que en els centres de l'ICS. Amb les retallades en el pressupostos sanitaris s'han tancat serveis en el Centres d'Atenció Primària. Les dades en l'afectació fluctuen, ja que els Centres amaguen les dades reals, de llits per exemple a l'Hospital Sant Pau.

CAP Roger de Flor

Va ser inaugurat el novembre del 2007 per la Consellera de Sanitat Maria Geli (PSC). És propietat i gestionat per EAP Dreta de l'Eixample S.L.P.

Després de les retallades disposa de menys especialitats i són absorbides per l'Hospital de Sant Pau

Hospital dos de Maig

L'Hospital pertany a la Xarxa d'Hospitals d'Utilització Pública (XHUP) de Catalunya i és un centre proveïdor del Servei Català de la Salut. Al 1999, arrel d'un acord entre Creu Roja Espanyola i l'Administració Sanitària de Catalunya, va entrar a formar part del que actualment es

coneix com Consorci Sanitari Integral. Al 2010, es va crear un nou dispositiu sanitari: el Centre d'Atenció Integral Dos de Maig, en el qual coexisteixen quatre nivells assistencials: atenció primària (amb el Centre d'Atenció Primària Sagrada Família); atenció especialitzada, atenció urgent i atenció hospitalària (amb l'Hospital Dos de Maig).

No es coneixen amb exactitud les especialitats que es porten a terme amb regularitat. Una mateixa especialitat no es fa sempre al mateix lloc. No hi ha un pla establert. L'Hospital de Sant Pau deriva algunes al 2 de Maig, sobretot de poc risc per descongestionar el Sant Pau.

- Tots els centres de Salut han de ser públics 100%. No només els CAP i els Hospitals, també tots els centres socio-sanitaris. Per tant, cal que els CAPs de Sagrada Família i Roger de Flor, així com l'Hospital 2 de Maig, passin a titularitat i gestió pública. Tot i ser competència de la Generalitat, cal que el Consorci Sanitari de Barcelona sigui proactiu en aquest tema, i l'Ajuntament, com a institució pública representada i actüi.
- Realització d'un Pla de Necessitats del Sector on actualment està inclòs l'Eixample Dreta, després de la nova divisió sanitària en 4 sectors realitzada a Barcelona. No pot ser que el Consorci Sanitari de Barcelona, com a òrgan tècnic no hagi elaborat un estudi de les necessitats específiques i l'estratègia dels nous sectors sanitaris.

Educació

A la Dreta de L'Eixample existeixen quatre vegades més centres concertats privats que públics. Per oferir una educació pública i de qualitat que garanteixi la igualtat d'oportunitats als nostres barris cal una urgent reconversió de la oferta en tots els nivells educatius ampliant progressivament l'oferta de places públiques. Actualment a la Dreta de L'Eixample hi ha 4 Escoles Bressol públiques per 14 de privades, 7 Escoles Infantil i Primària públiques per 17 de concertades i 2 Instituts públics per 14 de concertats.(3 Instituts Públics)

Programa

- Assegurar la continuïtat de tots els grups escolars existents en centres públics del Districte i augmentar-ne nous amb la construcció de nous centres de titularitat i gestió pública que permetin la reducció del desequilibri de l'oferta pública envers la concertada privada
- Acabar amb el increment de ratios i línies pel dèficit de places públiques a L'Eixample que han de ser absorbides per les escoles públiques, més mancades d'espai per la naturalesa urbanística de la zona, i que comporta greus perjudicis tant a nivell pedagògic com al clima escolar.

- La represa dels plans de construcció de l'escola bressol de titularitat i gestió pública a la Zona de les Glòries.
- La construcció d'una escola bressol de titularitat i gestió pública a l'espai Bingo Billares, a la confluència entre Nàpols i Gran Via.
- Tot i ser competència de la Generalitat, intervenir des de l'Ajuntament de Barcelona per posar en marxa la planificació d'una nova escola pública a la zona de la Sagrada Família i la construcció de l'Institut Angeleta Ferrer a la Dreta de l'Eixample amb un projecte pedagògic innovador.
- Iniciar un estudi sobre l'Educació en el Lleure a l'Eixample Dreta per detectar i trobar solucions a les problemàtiques d'Esplais, CAUs i associacions per infants i joves.
- Augmentar les beques menjador per atendre tots els infants en situació de risc utilitzant l'índex de pobresa oficial AROPE i cobrir el 100% del cost de l'àpat.
- Fer càrrec del cost de vetlladores i vetlladors en horari de menjador i assegurar-ne els de l'horari lectiu, tot i no ser una administració amb competències oficials.
- No a la supressió de nocturns a Secundària i dispersi

B. Espai Públic i barris feministes i LGTBI

- Hi ha una clara falta d'espais públics destinats a les entitats. És per això que apostem per la creació de dos espais joves (un al fort pienc i l'altre a sagrada família). Un d'aquests espais podria ser l'edifici de transformadors, ja assignat per a espai jove.
- Apostem per l'autogestió dels espais públics, ja siguin espais per entitats (com la casa groga o l'espai 210) o els centres cívics. Aquests espais seran de titularitat pública i la seva gestió dependrà de les associacions dels barris i dels veïns i veïnes.
- Detectem la falta de sales per fer activitats de gran format i per això apostem per la municipalització de la monumental com a nou complex cultural per als barris i per la ciutat. Els projectes que se li assignaran seran escollits per un procés participatiu entre veïns i veïnes de l'eixample.
- Apostem per la creació de grans zones peatonals. Aquestes zones peatonals unira els serveis essencials (escoles, caps, llars d'infants,...) amb els espais

culturals (centres cívics i espais de les associacions) a part de facilitar la convivència al carrer.

- En aquestes zones peatonals també trobarem grans zones verdes per poder-les gaudir com a veïns i veïnes. Hi haurà parcs infantils, espais per a realitzar diferents esports,... en definitiva es crearan eixos per poder portar a terme la vida en comunitat.
- En tot els barris, i especialment en les zones peatonals, és vigilara i defensarà clarament contra qualsevol discriminació ja sigui per raons de genere, de procedència, de cultura o per opció sexual. Volem barris que visquin en convivència i marxés com les del 25 de cada més, en contra al dret al propi cos, o concentracions de caràcter feixista la trenquen.
- Apostem perquè l'ajuntament, i especialment els seus tècnics, siguin eines de les associacions per enfortir la xarxa cultural i l'oci al barri. Per tant apostarem perquè el paper d'aquest treballadors públics sigui ajudar i reforçar el treball associatiu i veïnal que és produeix als barris. No es permetran situacions com les actuals, on molts tècnics de barris serveixen més per desmobilitzar als veïns i veïnes.
- A nivell d'ajuntament també tenim clar que la aprovació de qualsevol projecte (reurbanització de carrés, nous equipaments,...) ha de estar guiat per millorar la qualitat de vida dels veïns i veïnes i per tant les condicions tècniques no vindran marcades per factors econòmics sinó clarament sota una visió feminista i ecologista. Volem barris que ens facilitin la vida en comú, la integració i participació de tots i totes i el respecte per el territori.

Turisme

El turisme massiu és un dels fenòmens que més problemes ha generat a Barcelona els darrers anys. Directament lligada a l'especulació urbanística, l'activitat turística s'ha expandit sense control. Els barris de la dreta de l'Eixample han patit especialment el seu impacte, tant pels espais monumentals com per la seva ubicació. Així, l'Eixample concentra la major part de pisos turístics de la ciutat, i els efectes de tenir un dels monuments més visitats del món: la Sagrada Família. Sens perjudici de l'adopció de mesures globals a la ciutat, contingudes al programa polític de la CUP Capgirem Barcelona, per als barris de la dreta de l'Eixample proposem les següents mesures:

1. Mobilitat i urbanisme

Allargament del Tramvia des de Glòries fins a la Plaça Jacint Verdaguer, habilitant part

de l'espai del Fòrum per a aparcar autocars, restringint la seva circulació dins la ciutat. En conseqüència, supressió de totes les zones d'aparcament, encotxament i desencotxament de Sagrada Família.

Reforma integral de la Plaça de la Hispanitat (amb canvi de nom) i els seu entorn, per convertir-la en un espai verd d'un veïnal i comunitari.

Peatonalització dels entorns de la Sagrada Família i eixamplament de les voreres dels carrers Sardenya i Marina.

Modificació dels traçats dels busos turístics minimitzant el seu pas i recorregut, evitant voltes innecessàries, ubicant les parades en espais on les molèsties al veïnat siguin mínimes. Esquivar en tot cas el pas des busos per trams on hi hagi centres escolars.

Pla de xoc contra la contaminació atmosfèrica, especialment a les zones amb major trànsit (València, Aragó, Gran Via, etc.)

Modificació del Pla General Metropolità reduint l'espai afectat per la construcció de la façana de la Glòria de la Basílica de la Sagrada Família. Reallotjament dels veïns al solar propietat d'Aigües de Barcelona de la illa del costat.

Prohibició d'utilització per part del Temple d'espais públics, deixant-los lliures per als vianants. Revocació de les llicències dels quioscos de venda de tiquets i souvenirs instal·lats a la via pública.

Totes les mesures derivades dels problemes de mobilitat i de reallotjament hauran de ser assumides pel Temple.

Adequació de les obres de la Sagrada Família als horaris i normatives corresponents, i obligació d'haver de tramitar un projecte tècnic i executiu per a seguir amb les obres, d'acord amb el planejament urbanístic i les condicions que s'estableixin per part de l'Ajuntament.

Establiment de zones de regulació singular de terrasses per a les zones amb major aflluència de visitants i vianants.

Reforma i ampliació dels accessos al metro de la L5 Sagrada Família i de l'estació de Verdguer.

2. Equipaments i cinema Niza

Desplegament dels equipaments necessaris als barris de la dreta de l'Eixample, d'acord amb les seves necessitats. Per poder-ho dur a terme es posarà en marxa els procediments necessaris per als Transformadors i l'Illa Myrugia.

Expropiació del Cinema Niza i destinar-lo a equipaments públics d'ús veïnal, amb la recuperació de l'interior d'illa.

Suspensió de llicències d'obres i activitats en solars buits i edificis desocupats, per tal de ser inclosos en el Pla d'equipaments, inclòs el parc públic d'habitatges.

3. Allotjaments turístics

Prohibició dels pisos turístics i programa d'eradicació dels existents. Limitació del sostre hotelier possible i prohibició de macrohotels.

4. Economia i comerç

Pla d'usos comercial que posi fi a la proliferació de grans superfícies comercials, botigues de *souvenirs*, establiments de menjar ràpid i supermercats, i que potencï els mercats municipals i els eixos comercials de barri.

BARRIS ESQUERRA EIXAMPLE I SANT ANTONI

Els barris de l'Esquerra de l'Eixample i Sant Antoni configuren part de la trama Cerdà, i compten amb gairebé 140.000 habitants. La renda per capita total és superior a la mitjana de la ciutat, amb diferències destacables entre aquells carrers més propers al Raval i al Poble-Sec per la part baixa en contraposició als nivells de renda dels carrers més propers a l'Avinguda Diagonal, la Rambla de Catalunya i al barri de Les Corts. Hi destaca una població d'edat avançada.

Aquests barris, com la resta de l'Eixample, tenen un paper essencial en la configuració de la ciutat pel que fa referència a equipaments, serveis i transports. Malauradament, han estat dissenyats a les esquenes del seu veïnat, i conseqüentment, amb dèficits en matèria de serveis socials (infància, salut, ensenyament, gent gran) i equipaments (esportius, culturals, juvenils). Als darrers anys cal destacar la proliferació d'hotels, pisos turístics, tancament de comerços de proximitat i una elevada contaminació ambiental. Les lluites veïnals d'aquests propers anys tenen noms concrets: futur de la presó Model, amenaces de privatització del CAP Manso i l'Hospital Clínic, reforma de l'Avinguda Diagonal i connexió del transport públic, conversió de la Ronda de Sant Antoni en zona per a vianants, patis del Mercat de Sant Antoni, solar de Germanetes i posada en marxa de l'IES Viladomat, Calàbria 66, reforma Paral·lel, Mercat de Sant Antoni i Mercat del Ninot, edificis de Telefónica o superilla de l'Esquerra de l'Eixample.

Des de la CUP Capgirem Barcelona identifiquem un seguit de polítiques a emprendre de manera immediata, orientades a millorar les condicions de vida de la gent que hi viu, que fan referència a la necessitat d'equipaments i serveis, a les polítiques mediambientals, a la gestió del turisme, a la participació veïnal així com a la recuperació de l'espai públic. Tot això ho fem, com sempre, reivindicant el nostre caràcter independentista i recolzant les diverses actuacions que es duguin a terme a nivell local en aquest sentit.

ACTUACIONS PRIORITÀRIES

- Construir i equipar en un termini de temps breu escoles bressol municipals de titularitat i gestió pública del barri, una d'elles a l'espai de Germanetes, una al barri de Sant Antoni i una altra quan es traslladi la presó Model. Augmentar posteriorment el nombre de places amb la construcció de noves escoles.
- Reclamar que el nou institut previst al solar de Germanetes es dissenyi de forma oberta al barri, tot seguint el procés participatiu i obert ja iniciat entre la comunitat educativa i d'altres col·lectius i entitats de l'Esquerra de l'Eixample i Sant Antoni.
- Modificar el projecte actual d'edificació de nous pisos a l'espai Germanetes per tal de no permetre la construcció dels pisos i facilitar l'accés a l'habitatge al barri a través de la posada en circulació dels molts pisos buits existents. Donar un ús social a l'edifici del carrer Londres, propietat de l'Ajuntament.
- Impulsar la creació de nous equipaments per a escoles de primària i secundària, especialment a les zones del districte més deficitàries com és el cas del barri de Sant Antoni, sense incrementar la ràtio d'alumnes per aula i sense obrir línies addicionals als centres educatius ja existents.
- Impulsar la creació d'un Pla Socioeducatiu als dos barris format pels diferents agents educatius, associatius i veïnals participant i donant suport als espais de coordinació conjunts existents.
- Oposar-se a l'externalització i possible privatització de l'atenció sanitària del CAP de Manso i l'Hospital Clínic i donar suport als usuaris i entitats que lluiten contra l'externalització.
- Crear el Consell Social de Barri (un per a Sant Antoni i una altre per a l'Esquerra de l'Eixample) format pel teixit veïnal, entitats del tercer sector, serveis socials i el districte que analitzi les necessitats socials del barri i que estableixi un pla d'atenció i el desenvolupi.
- Crear la figura de les Taules Sectorials de Barri on hi participin les associacions, entitats, col·lectius, els veïnat i els tècnics sectorials. Aquestes Taules elaborarien propostes polítiques pel Consell de Barri i un Pla Director de Barri a 4 anys. El Consell de Barri ha de ser l'òrgan polític de decisió del barri amb funcions executives.
- Obrir un espai nocturn de baixa exigència per a les persones sense llar al barri.
- Obrir una Oficina d'Intermediació en Habitatge que s'ocupi de mediar amb les entitats financeres en cas de desnonaments, atengui casos de "mobbing" immobiliari i ofereixi assessorament financer a les persones que vulguin contractar un préstec hipotecari.
- Promoure i defensar el comerç de proximitat, divers i equilibrat.
- Donar suport i fomentar espais de trobada per a les persones aturades.

- Impulsar un debat veïnal ampli sobre el paper del turisme i els seus efectes en la vida del barri, especialment davant l'obertura del nou Mercat de Sant Antoni, els carrers Enric Granados, Paral·lel, Parlament i el Gaixample. Establir un pla d'usos que vigili l'obertura d'establiments de concurrència pública (nous bars) en detriment dels comerços de barri en el marc del Pla de Barri 2017-2020.
- Suspènre la concessió de noves llicències d'hotels a l'Eixample.
- Establir una nova ordenança per a concerts en horaris responsables per a comerços, places i bars per tal de compaginar l'oci i el descans veïnal.
- Donar autonomia i suport a la gestió veïnal de Calàbria 66, tot facilitant l'autogestió veïnal i el màxim ús per part del veïnat, les entitats i col·lectius en el barri.
- Incrementar els projectes de recuperació d'interiors d'illa i estudiar l'autogestió veïnal dels espais i usos comunitaris més enllà de parcs i zones d'esbarjo, promovent l'ús pels propis veïns i veïnes.
- Treballar a partir de la proposta veïnal d'instal·lacions i usos que han fet les entitats del barri per tal d'establir un espai cogestionat al solar de "Germanetes" mentre no es procedeix a la construcció dels equipaments pendents.
- Promoure un Pla Buits d'espais privats (cedir la gestió de solars i edificis privats que es prevegi que estaran en desús un termini raonable de temps) per a projectes veïnals. Com per exemple, al solar d'Urgell amb Floridablanca, les antigues seus de Telefònica dels carrers Aragó i Campo Sagrado, el Cinema Rex, el pàrquing i l'antiga agència de Caixa Catalunya del carrer Manso, etc.
- Establir un espai de participació veïnal oberta i directa per a la remodelació de la
- Model i per estudiar els equipaments i usos de l'espai.
- Recuperar espais públics com Golferichs, Teresa Pàmies o Cotxeres Borrell, que actualment tenen una gestió privada, per a ús públic i gestió veïnal.
- Recuperar l'ús de l'espai públic, facilitant a les entitats del barri les activitats al carrer, tot vigilat l'afectació al veïnat.
- Reformular el projecte de superilles de l'Escola Industrial i de Germanetes per tal que la pacificació del trànsit i el reapropiament del carrer pels vianants tingui una visió global per al conjunt dels barris i de la ciutat de Barcelona.
- Elaborar un pla de pacificació de carrers a l'Esquerra de l'Eixample i Sant Antoni. Posant especial èmfasi a les "autopistes" que tenim al barri: Aragó, Muntaner, Consell de Cent, Urgell, Sepúlveda, Diputació, etc. mitigant de forma immediata part dels contaminants i el soroll que provoquen greus problemes de salut.
- Pacificar, de forma prioritària, el trànsit al voltant de les escoles i de centres de salut, creant zones d'esbarjo i verdes.

- Potenciar l'ús de la bicicleta en substitució del vehicle de motor, obrint carrils bici allà on la xarxa és més escassa, especialment en direcció Llobregat-Besós a la part alta de l'Esquerra de l'Eixample (carrer París).
- Informar de forma automàtica mitjançant panells digitals situats a Aragó, la Gran via, Plaça Letamendi o el Paral·lel dels nivells de contaminació de determinats contaminants atmosfèrics indicant la superació dels límits establerts per la normativa amb la producció de morts prematures directes.
- Promoure l'aprofitament de la superfície d'edificis de l'Eixample i de Sant Antoni per produir energia fotovoltaica per autoconsum.
- Habilitar punts verds a cada barri (escassos als nostres barris), ampliant l'oferta horària (escassa amb l'actual proposta de punts verds mòbils i fixes) i promovent i facilitant la recollida de residus especials (perillosos) generats a les cases i la reutilització mitjançant l'intercanvi en aquests punts.
- Dotar el barri d'horts urbans gestionats pels veïns i veïnes recuperant espais per a l'agricultura urbana (per exemple, interior d'illa de Calàbria entre Tamarit i Manso, Germanetes o el parc de Joan Miró).
- Definir els nous usos de la plaça ocupada pel mercat provisional del Ninot i la Ronda de Sant Antoni, ara ocupada pel mercat, mitjançant un procés ampli de participació veïnal.
- Establir un procés participatiu per definir un pla integral del barri de Sant Antoni que reculli les actuacions prioritàries dels quatre anys.
- Incrementar els Espais de Gent Gran de gestió pública i més residències i habitatges amb assistència.
- Realitzar cursos de català gratuïts als barris, com a mínim fins el nivell C. Obrir Casals i espais per a infants i joves a prop de les escoles, amb reforços ocioeducatius i amb projectes de lleure educatiu.
- Establir un procés participatiu que defineixi els usos del solar del Cinema Urgell.
- Promoure des del districte que Barcelona sigui el motor per la independència dels Països Catalans.
- Promoure l'agermanament de Sant Antoni i l'Esquerra de l'Eixample amb ciutats o barris de la resta dels Països Catalans així com amb els pobles que lluiten pel seu alliberament nacional i social.

9.3. PROGRAMA POLÍTIC DE LA CUP CAPGIREM BARCELONA PEL DISTRICTE DE SANTS-MONTJUÏC

Introducció

Som un districte extens territorialment, format per molts barris amb realitats socials i

econòmiques clarament diferenciades des dels seus orígens. Ara be, aquestes s'han vist agreujades per la separació provocada per infraestructures com la Gran Via o les vies del tren, les mancances en transport públic i per una definició del model de ciutat enfocada als interessos aliens i no als del seu veïnat, que al districte ha generat barris de primera i de segona categoria o equipaments sobrats com el centre comercial de Les Arenes o el CIE.

Són barris que, sovint amb un origen agrònom i amb un important i posterior desenvolupament industrial, historicament han acollit població migrant de classe treballadora. Avui en dia aquesta realitat impregna i és vigent, tot i que de forma diferenciada, a tots els barris del districte, on la població migrant de fora de Catalunya representa entre un terç i més de la meitat del total. On la població major de 65 anys representa una cinquena part de la població.

Uns barris plens de vida, moviments veïnals, tradició associativa i cooperativa.

Conscients d'aquesta pluralitat i procurant conèixer a través del treball amb el teixit del barri, des de la candidatura CUP Capgirem Barcelona volem plantejar cinc línies d'actuació al barri.

El turisme massiu al Districte Sants - Montjuic

Els barris que conformen el nostre districte estan exposats al turisme massiu de manera ben diferent. Aquesta realitat implica problemàtiques diverses: des de la repercussió al manteniment del patrimoni, a la gentrificació que s'està vivint al Poble Sec arran de la implementació de l'operació urbanística coneguda com "Pla Paral·lel", fins a la manca de transport públic a La Marina del Port per la seva manca d'interès per a les visitants ocasionals. S'imposa l'atractiu turístic, dissenyat i construït en base a eixos concrets amb l'objectiu des de l'administració d'afavorir els lobbys d'aquest sector, per sobre de la veritable i popular riquesa dels barris, d'un valor històric i cultural avui dia silenciats.

Des de CUP Capgirem Barcelona proposem tres línies d'actuació en aquest sentit:

1. Model de turisme al Districte: una planificació justa i equilibrada.

- Reduir el volum de permisos de terrasses i els horaris d'obertura en territoris especialment gentrificats com les zones dels carrers Blai i Blesa o l'Avinguda Paral·lel. Així mateix, reducció de l'horari d'obertura en carrers estrets.
- Realitzar una diagnosi acurada d'impacte i sostenibilitat abans de concedir permisos d'hotels i establiments anàlegs. Mentre no es puguin realitzar aquests estudis, imposició d'una moratòria per a la concessió de nous permisos.
- Garantir la habitatge per a les veïnes del barri, en especial aquelles amb risc d'exclusió com la gent gran, les migrants, les famílies i molt especialment les monomarentals.

2.Turisme i Dret al Districte. Creacio d'un nou model.

- Creació d'un Centre d'Interpretació Històrica, nodrida dels coneixements de persones i entitats que han treballat i treballen entorn a la cultura, la història, i el patrimoni -entre d'altres qüestions que hi poden tenir cabuda- dels diferents barris del Districte. Ha de ser una eina d'integració social així com de catalogació, visibilització i protecció del patrimoni dels barris, en una clara línia de rehabilitació i utilització d'aquests espais.
- Elaboració d'un catàleg de rutes turístiques alternatives als diferents barris, respectuoses amb el veïnat i l'entorn i que alhora generin un coneixement i entreteniment que defugui dels eixos turístics de les terrasses del Poble Sec i el consumisme de Las Arenas. En grans línies, les rutes que es proposen s'inclouen en disciplines com la història, la cultura, l'esport i el coneixement del medi natural.
- Gratuïtat d'accés al Castell de Montjuïc per a persones empadronades a la ciutat de Barcelona, així com persones aturades i majors de 65 anys i per a visites de centres educatius públics d'arreu dels Països Catalans.

3.Proteccio del Patrimoni del Districte Sants-Montjuic.

- Accelerar l'estudi històric i topogràfic de Cal Bruixa (La Bordeta) i Can Cervera (Font de la Guatlla) i modificar el Pla General Metropolità per poder-los rehabilitar:
 - a) Destinar Cal Bruixa com a seu a entitats locals reservant un espai per difondre el patrimoni rural del barri, i on poder-hi rebre visites escolars i del veïnat en general. Aquest espai es completaria amb les parts que es conserven del canal de la Infanta a les seves immediacions, de les que es modificaria el Pla General Metropolità per garantir la seva conservació i una propera restauració.
 - b) Retornar Can Cervera a les entitats de lleure infantil i juvenil.
- Refugis antiaeris de la Guerra Civil: Pressionar per fer públics els criteris de conservació dels refugis que es descobreixin i donar al veïnat ple accés a la documentació expedida per l'empresa d'arqueologia responsable de la supervisió. Respecte als ja descoberts i estudiats al carrer Juan de Sada i carrer Burgos, realitzar la seva recuperació seguint els criteris dissenyats per les associacions de veïns implicades.
- Reforçar el comerç de proximitat al districte de Sants-Montjuïc:

El petit comerç ha tingut històricament una importància cabdal a la majoria de barris de Sants-Montjuïc, n'ha marcat el seu desenvolupament urbà, econòmic i social i avui en dia concentra tres dels divuit eixos comercials de la ciutat i tres mercats municipals.

Malauradament, el model tradicional d'aquest comerç afronta moments crítics: l'alt preu dels lloguers gairebé l'ha expulsat d'un carrer de Sants i d'una Creu Coberta que queden en mans de franquícies i grans empreses; grans supermercats omnipresents que s'han endinsat fins i tot als mercats municipals, on aquesta competència i les despeses per remodelacions han dut molts paradistes al tancament; desenes de persianes baixades als carrers que queden fora dels eixos comercials i que les obres pel cobriment de les vies han fet augmentar; carrers com el de Blai on els taulells de les botigues són substituït per barres de bar o a d'altres on es reconverteixen en habitatges; salaris a la baixa i jornades més llargues per compensar baixades de vendes...

Des de CUP Capgirem Barcelona volem revertir aquesta situació i tornar al petit comerç de Sants-Montjuïc el seu dinamisme amb les mesures següents:

- La limitació del nombre de comerços que ofereixen productes turístics que proposem per tota la ciutat, a Creu Coberta i Carrer de Sants es concretarà en una moratòria absoluta.
- Impulsar un procés participatiu entre associacions de comerciants, de veïns i sindicats per consensuar un pla d'usos específic pel carrer de Sants i Creu Coberta que protegeixi els petits comerços existents i potencïi que se n'instal·lin de nous.
- Fomentar campanyes de promoció específiques pel petit comerç que queda fora dels eixos comercials.
- Potenciar els mercats municipals de Sants, Hostafrancs i La Marina com espais centrals del comerç de proximitat reduint la pressió fiscal als paradistes, excloent-ne les grans superfícies i convertint els espais de que disposen a l'actualitat en centres de dinamització sociocultural.
- No concedir cap nova llicència de bar en tot el barri del Poble-sec, l'oferta actual ja satisfà les necessitats del veïnat.

El transport públic i la mobilitat al districte de Sants-Montjuïc.

El model de mobilitat actual de Sants-Montjuïc es caracteritza per una oferta de transport públic totalment insuficient que impedeix reduir els impactes negatius de l'ús massiu del transport privat, però que es especialment greu en diverses zones del districte. La falta de servei de metro als barris dels voltants de Montjuïc, que pateix a més el conjunt de La Marina, agreujat per la manca d'una xarxa de busos alternativa adequada, ha aïllat aquells barris de la resta de la ciutat i ha frustrat les seves potencialitats.

Per tal de posar fi a tots aquests greuges que impossibiliten un desplaçament adequat del veïnat de Sants-Montjuïc, des de CUP Capgirem Barcelona apostem per un model de transport i mobilitat que, en línies generals, impulsi la mobilitat urbana a través d'una millora de les xarxes de transport públic existents i possibiliti la connexió directa entre els seus barris

mitjançant:

-La posada en funcionament de les tres parades de metro de la L10 a La Marina, Foc-cisell, Foneria i Motors, una prioritat a nivell de ciutat que cal capgirar l'abans possible. Compromís total en que no passi un sol metro per sota La Marina fins que pari en aquelles parades.

-Ampliar la xarxa d'autobusos de barri perquè connecti amb els serveis sanitaris, educatius, centres esportius i eixos comercials, garantint una freqüència de pas no superior a deu minuts, i ampliar-ne el servei a horari nocturn, diumenges i festius.

-La cobertura amb transport públic dels centres sanitaris de referència els caps de setmana, festius i nits.

-La Millora i ampliació de les rutes i freqüències de pas de la xarxa octogonal d'autobusos.

-Desenvolupament d'un projecte d'accessibilitat universal al transport públic a aplicar urgentment a totes les parades de la xarxa de metro, prioritzant les de plaça de Sants, plaça d'Espanya i estació de Sants pel seu paper d'interconnexió de diverses línies.

-Ampliació de la xarxa de carrils bici actual i obertura de noves estacions de bicicleta.

Rescatar la Sanitat i la Salut pública a Sants-Montjuïc

Zones de diversos barris de Sants-Montjuïc queden molt allunyades dels CAP existents, situació agreujada per una xarxa de busos de barri amb una extensió i horaris insuficients. Més enllà de l'accessibilitat als CAP, el servei que s'hi ofereix s'ha anat degradant arran de les retallades i les externalitzacions de serveis, situació que esdevé extrema al CAP Les Hortes-Poblesec, on la gestió del servei és de titularitat privada.

Per tal de dotar als barris de Sants-Montjuïc d'un model de salut i sanitat 100% públics, equitatius i de qualitat, des de CUP Capgirem Barcelona apostem per:

La reversió d'externalitzacions i privatitzacions de serveis en salut i socio-sanitaris que plantejem per la ciutat, al districte suposaria que la gestió privada i ineficient del CAP Les Hortes-Poblesec esdevingués pública i de qualitat. Per a la resta de CAP, la reversió de totes les externalitzacions de serveis efectuades les darreres legislatures (pediatria, diagnòstic...)

Mantenir el CAP de Sants-Badal a les instal·lacions actuals del carrer Carreras Candi fins l'obertura d'un centre alternatiu a les immediacions, descartant el seu trasllat als terrenys del carrer Juan de Sada.

Garantir que el barri d'Hostafrancs torni a gaudir d'un CAP i obrir-ne de nous a les zones del districte que fins ara n'han quedat més allunyades, garantint de mentre una xarxa de busos de barri adequada a les necessitats del veïnat que inclogui caps de setmana, festius i horari

nocturn.

Ampliar l'oferta actual d'atenció d'urgències a diferents CAP per assegurar que cap zona del districte en quedi massa allunyada.

Garantir que al CAP Marina prevalguin els criteris sanitaris per sobre dels econòmics: investigar les pressions que han provocat la substitució de fàrmacs d'acció prolongada per fàrmacs de rescat, el baix índex de receptes prescrites i una despesa farmacèutica pública per usuari molt per sota de la mitjana.

ALTRES PROPOSTES PER SANTS-MONTJUÏC DE CUP CAPGIREM BARCELONA:

-Aplicar íntegrament i amb celeritat les mesures consensuades a la Taula d'Esports de Sants, Hostafrancs i La Bordeta: construcció urgent de dos pavellons a Can Batllo i al camp de futbol de la Magòria, l'estudi de noves instal·lacions, la inversió en arranjament i millores de les existents, gratuïtat d'ús per a les entitats esportives i la cesió d'una seu que satisfaci les seves necessitats.

-Facilitar les mesures urbanístiques que facin possible reconstruir Can Vies seguint el disseny de l'espai elaborat en procés participatiu i alhora garantir les necessitats de mobilitat del veïnat dels voltants.

-Possibilitar la gestió ciutadana que reclamen les entitats per a la Lleialtat Santsenca.

-Instal·lació d'horts urbans a les zones de Montjuïc més properes a Font de la Guatlla i Poblesec.

-Millora del servei de neteja a les zones on aquest és deficitari, com alguns trams del carrer Badal.

9.4. PROGRAMA POLÍTIC DE LA CUP CAPGIREM BARCELONA PEL DISTRICTE DE LES CORTS

Les Corts és un districte amb una població majoritàriament de classe mitja-alta acomodada. Es tracta d'una població que desconeix el seu entorn i la història del seu Districte i que no participa activament ni fa vida al carrer. Les Corts té una població mancada de sentiment de pertinença i és per això que el districte ha perdut la seva personalitat, desconeix la seva essència. Un districte dormitori tenint en compte que qui hi viu no hi treballa, i un districte de pas tenint en compte que qui hi treballa no hi viu. Aquestes característiques a més, el defineixen com a un districte de contrastos, marcat per zones amb un fort impacte humà i amb molt moviment com les universitats, els grans centres comercials, la Diagonal amb les seves oficines i la zona dels equipaments del FC Barcelona; i per altres zones que queden totalment aïllades i resulten desconegudes pels propis veïns i veïnes.

La manca d'arrelament al barri i de la dinamització dels carrers, s'agreuja en el cas dels i les joves ja que, en el moment de plantejar-se l'emancipació, es veuen obligades a marxar a altres districtes de la ciutat degut a l'alt preu del lloguer als diferents barris del districte.

Aquesta pèrdua d'identitat, ha permès una dinàmica de transformació urbanística al Districte que ha acabat amb espais de convivència i trobada, antigues cases baixes, equipaments municipals i espais verds, per nous grans edificis per vendre i llogar pisos d'alta qualitat i inclòs de luxe. Una organització urbanística que oblida el passat i pretén passar full a les lluites veïnals com la de la Colònia Castells, i que afavoreix les grans infraestructures com els centres comercials de l'Illa, El Corte Inglés i Pedralbes Centre.

Aquests grans espais comercials, sumats a una estructura urbana segregadora, dificulten la relació entre els veïns i les veïnes i la seva interacció i identificació amb el territori. A més, han ofegat al petit comerç del Districte que ha vist com mica en mica, les persianes anaven baixant seguint la dinàmica que es viu a tota la ciutat de Barcelona.

Malgrat tot, segueixen existint espais en moviment a nivell associatiu i polític a mans dels i les veïnes que lluiten per un les Corts viu i combatiu. Aquests espais de participació han aconseguit mantenir una dinamització social i cultural al districte tot i els impediments i dificultats que han trobat al llarg del camí. El treball que s'ha fet i es segueix fent des de la Plataforma Infantil i Juvenil de Les Corts, Arran, l'Ateneu Popular, entitats culturals com l'Espiga, les Comissions de Festa Major que han revifat o la Coordinadora d'Associacions de Veïns i Entitats de Les Corts amb la seva lluita constant contra les diferents remodelacions del Camp Nou, fan que cada dia més s'escolti ben fort la veu crítica a aquest districte que a priori, sembla adormit.

Davant d'aquest escenari i des de la perspectiva de l'esquerra independentista, CUP Capgirem les Corts planteja les següents propostes de cara a transformar la realitat del districte.

Propostes polítiques de la CUP Capgirem Barcelona pel Districte de Les Corts:

A. Educació: reclamem el quart institut

Davant de la manca de places d'educació pública a secundària, exigim la construcció del quart institut del districte al carrer Numància, cantonada amb Anglesola, tal i com ja havia estat previst anteriorment.

En l'actualitat Les Corts s'ha convertit en un eixam d'escoles concertades i privades, cosa que no cobreix la necessitat per aquells que no poden o no volen continuar la seva educació en aquest tipus de col·legis.

Per tant, és imprescindible augmentar el número d'instituts per descongestionar els centres públics, fer més assequible aquest tipus de formació i evitar que ningú hagi de marxar del districte per poder anar a un centre d'educació pública.

B. Equipaments i urbanisme

Caserna de l'Exèrcit espanyol del Bruc i la caserna de la Guardia Civil

En un context de crisi com l'actual, és més denunciabile que mai l'espai que ocupen els cossos militars en el nostre districte. Ara més que mai, reafirmem la nostra condició d'antimilitaristes i exigim que es recuperin aquests dos espais pel districte i per la ciutat.

Exigim l'obertura d'un procés participatiu veïnal per decidir quin tipus de transformació en equipaments públics volem aconseguir amb aquests dos grans recintes.

Reclamem la necessària construcció d'habitatges de protecció oficial per a joves per evitar que Les Corts continuï sent un dels barris de Barcelona amb un envelliment més pronunciat.

Colònia Castells

En un procés que ha estat devastador per la memòria històrica de Les Corts, l'ajuntament de la ciutat, amb la connivència del sector de la construcció, ha enderrocat la pràctica totalitat de la Colònia Castells, deixant en res el que havia estat una de les poques mostres d'urbanisme obrer que quedaven a Barcelona.

Mantenir el passatge Piera, com a darrera mostra del que havia estat aquest tipus d'arquitectura al barri, seria el mínim que podria garantir un record a tots els treballadors que van conviure en aquesta zona i així evitaríem la mercantilització posterior del sòl, tal i com està previst.

Finalment exigim l'anul·lació del PERI de la Colònia Castells per evitar l'enderrocament dels dos edificis del carrer Entença, edificis que estan en perfecte estat i que menys de dos anys enrere van ser rehabilitats amb un cost de més de 300.000 euros, i que estan habitats per veïns que no volen renunciar a la seva situació actual.

Reforma del Camp Nou

Aquest projecte està envoltat d'una enorme incertesa i obscurantisme. Un any després del referèndum d'aprovació de la remodelació, encara no coneixem l'abast d'aquesta reforma i de com afectaria el nostre entorn.

El que queda clar és que aquest projecte canvia radicalment el concepte de Camp Nou tal i com l'havíem conegut fins el moment. En la recerca infinita de recursos econòmics per poder

gestionar el club, Bartomeu i la seva directiva han decidit dissenyar un recinte on els aficionats del club hi puguin realitzar totes aquelles activitats que fins ara feien a l'entorn de l'estadi o a altres punts de la ciutat (restaurants, botigues, bars, etc.). Això suposarà que a partir d'ara el Camp Nou passi a ser més un recinte comercial més que no pas una instal·lació esportiva, seguint el model dels principals clubs europeus.

Per això, creiem necessari exigir a la Junta Directiva del FC Barcelona i a l'ajuntament de la ciutat la màxima transparència possible en aquest projecte faraònic i promoure una taula de participació amb les entitats veïnals del districte per saber quines són les demandes i exigències dels veïns en una possible reforma.

S'ha d'evitar que Les Corts passi a ser una mostra més de la tant detestada Marca Barcelona, utilitzant el Camp Nou com a punt d'atracció del turisme massiu que envaeix la nostra ciutat.

C. Participació i Espai Públic

Cal dignificar i donar a conèixer la memòria històrica dels barris per tal de fomentar el sentiment de pertinença dels i les cortsenques i potenciar així la seva participació activa a la vida social al districte.

Treballar per a l'apoderament de les associacions i entitats a través de la gestió directa dels equipaments municipals.

D. Treball

Acollir una OTG al barri.

9.5. PROGRAMA POLÍTIC DE LA CUP CAPGIREM BARCELONA PEL DISTRICTE DE SARRIÀ-SANT GERVASI

SARRIÀ I CASSOLES

Aquest programa polític se centra en la diagnòsi i les principals reivindicacions en els dos nuclis històrics barcelonins del Districte de Sarrià- Sant Gervasi: Sarrià (que engloba els barris de Sarrià i Tres Torres) i Cassoles (que engloba els barris de Sant Gervasi-Galvany, Sant Gervasi-Bonanova i el Putxet i Farró).

El procés d'elaboració del programa sorgeix principalment en les dues assemblees obertes, celebrades els passats 23 de febrer a la Casa Orlandai de Sarrià i 16 de març a la Casa Sagnier de Cassoles. En aquestes assemblees obertes, que van comptar amb la participació d'unes 70

persones es van exposar les principals problemàtiques i reivindicacions pels nostres barris, les quals podem estructurar en 7 apartats: governança, serveis públics, equipaments, urbanisme i via pública, mobilitat i medi natural, joventut i gent gran.

L'objectiu principal d'aquest programa polític és el de combatre el procés d'elitització i gentrificació que estan vivint els barris de Sarrià i Cassoles en les últimes dècades, un procés emmarcat en la construcció d'un model de ciutat classista, fictícia i perjudicial per les classes populars (la "Marca Barcelona"). Aquest model elititzador comporta una transformació urbanística que substitueix els habitatges històrics dels nostres barris per grans edificis de luxe, que aniquila tot el teixit social i associatiu per convertir-nos en barris-dormitori, que aposta per una educació privada i confessional, que expulsa a les persones joves dels barris on han nascut i crescut i que substitueix el petit comerç per botigues d'articles de luxe.

Volent que els nostres barris siguin un paradís pels rics i poderosos i, paral·lelament, en altres indrets de la ciutat els desnonaments, la malnutrició, la pobresa energètica, la manca de serveis i transports públics, augmenten dia rere dia.

A. Governança

L'Ajuntament de Sarrià- Sant Gervasi, en la seva pàgina web defineix els diferents òrgans de participació ciutadana com els "espais que fan possible la participació ciutadana com a dret fonamental de la ciutadania i principi inspirador del Districte que acompanya especialment les actuacions relacionades amb la qualitat de vida de la ciutadania i amb tot el que afecta la vida dels barris i la seva quotidianitat."

La realitat, però, és que els espais de participació impulsats des dels diferents governs en els darrers 36 anys -l'últim exemple el trobem amb l'intent de reforma dels espais de participació impulsat pel govern de CiU a l'any 2014-, no han estat mai les de crear estructures per que els veïns i veïnes puguin decidir i incidir sobre la realitat del seus barris, sinó que l'objectiu final ha estat la d'impulsar espais de "queixa veïnal" que, finalment, només tenen com a objectiu legitimar la seva la seva acció de govern i donar una imatge de transparència que, en cap cas, es correspon amb la realitat. **Per tant, la primera mesura que cal prendre és canviar la lògica d'aquests espais, que no siguin – sobretot els Consells de barri- òrgans merament informatius i/o consultius i tinguin un caràcter vinculant, modificant, si s'escau, la carta Municipal.**

Els espais de participació institucionals, a més, és caracteritzen per la seva gran opacitat. En alguns d'ells, aquells conformats només pels partits polítics amb representació (juntetes de portaveus i comissions de seguiments dels Consells de barri) és impossible, per qualsevol veí o veïna, accedir al seu contingut, ordre del dia o actes, ja que és una informació que no es fa pública.

En els espais que sí són oberts al públic, però, aquesta opacitat segueix present. Estem parlant de Consells Plenaris, Comissions Consultives, Consells de Barri i Audiències públiques, entre d'altres. Les convocatòries i el contingut d'aquestes trobades s'envien aproximadament amb una setmana d'antelació i al web de l'Ajuntament només es poden trobar les actes dels Consells plenaris, això sí, sempre aproximadament dos mesos després del que s'hagi realitzat.

Seguir l'acció del govern mitjançant els propis mecanismes que l'Ajuntament posa a l'abast per fer-ho esdevé una tasca gairebé impossible, ja que la pròpia existència d'aquests espais els hi serveix per legitimar la seva acció, prescindint d'altres vies per tal de mostrar la seva gestió tant als veïns i veïnes com a diverses entitats. A la pràctica, això vol dir que la rendició de comptes de totes les accions de govern queda reduïda a una breu exposició per part del gerent del Districte que, en moltes ocasions, resulta indesxifrable per les assistents. Aquest fet no es tracta d'una disfunció del sistema de governança actual, sinó que és totalment premeditat i té com a objectiu mantenir fora de l'abast dels veïns i veïnes qualsevol informació que pugui generar rebuig i crítica social. És per això, que cal **implementar mesures de transparència en tota l'acció de govern. Que les actuacions del govern, així com totes les dades que donin informació sobre el districte, siguin accessibles per tota la ciutadania, tant a nivell telemàtic, millorant la informació disponible a la pàgina web del Districte com a nivell presencial.** En aquest mateix sentit, també es dura a terme el projecte de creació **d'una l'Oficina d'atenció ciutadana del Districte als barris de Sant Gervasi de Cassoles.**

També trobem, però, diferents processos de participació ciutadana per actuacions concretes de l'Ajuntament. Aquests processos participatius, en la major part dels casos, han consistit en la delegació de la decisió algunes entitats de barri o Associacions de Veïns que han mostrat, històricament, seguir les línies polítiques del partit o partits que ocupaven el poder. Així, les alternances en els governs només han acabat suposant canvis en els aliats preferents del govern. En altres casos, els processos participatius no han deixat marge de maniobra als i a les participants, ja que la gran majoria de les decisions ja estaven preses.

Les relacions amb certes entitats del Districte han contrastat, per contra, amb la relació dels diferents Ajuntaments amb els moviments socials i teixit associatiu de base del barri i l'actitud de menyspreu cap a les seves reivindicacions. **Per això, cal que els organismes sectorials de l'Ajuntament tinguin com a principals protagonistes els col·lectius afectats i que aquests no siguin simplement consultius sinó també vinculants.**

En general, hi ha un coneixement baix i en ocasions nul dels espais de participació en districtes i barris. El fet que no siguin vinculants i que els membres dels partits que en formen part, és a dir regidor i consellers, no hagin estat escollits de forma directa i democràtica, en són, segons el nostre parer, causes principals. **Per això, cal establir una fórmula que permeti a la ciutadania**

votar als comicis electorals municipals als seus regidors del seu districte, no com ara una llista única de ciutat.

Resum de les propostes sobre governança:

- Que els Consells de barri no siguin un òrgan merament informatiu i/o consultiu i tinguin un caràcter vinculant, modificant, si s'escau, la carta Municipal.
- Cal establir una fórmula que permeti a la ciutadania votar als comicis electorals municipals als seus regidors del seu districte, no com ara una llista única de ciutat, que no saps mai qui et tocarà al Consell de Districte.
- Implementar mesures de transparència en tota l'acció de govern. Que les actuacions del govern, així com totes les dades que donin informació sobre el Districte, siguin accessibles per tota la ciutadania.
- Cal dur a terme el projecte de l'Oficina d'atenció ciutadana del districte als barris de Sant Gervasi de Cassoles.
- Que els organismes sectorials de l'Ajuntament tinguin com a principals protagonistes els col·lectius afectats i que aquests no siguin simplement consultius sinó també vinculants

B. Serveis públics: Educació i sanitat

Educació

Sarrià-Sant Gervasi és el Districte de Barcelona amb més escoles privades (15%) o concertades (66%) i el que menys centres públics té (19%). A més, la majoria d'aquestes escoles privades i concertades són de caire religiós (el 51% en les concertades i el 63% en les privades). Dos casos paradigmàtics de l'estat de l'educació al districte són dos centres concertats: l'escola Canigó, al barri de Bonanova, propietat de l'Opus Dei i que segrega per raons de sexe o l'escola Sagrat Cor de Barcelona "Hermanos Corazonistas", al barri de Sarrià, que va ser posada com a referent pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per no complir el programa d'immersió lingüística en català.

També cal destacar la mala distribució dels centres públics a nivell territorial. Així, hi ha una concentració de centres de primària al barri de Sarrià i de secundària a Cassoles, mentre que en barris com la Bonanova o Tres Torres no hi ha cap centre de titularitat pública.

Tot i això, des de l'Ajuntament de Barcelona es ven Sarrià- Sant Gervasi com el Districte del Coneixement ja que "presenta una important concentració de centres educatius de prestigi i allotja la concentració d'escoles i col·legis més gran d'Europa. És també el districte de Barcelona amb el major percentatge de població jove i amb major nombre d'alumnes matriculats als ensenyaments de règim general.

La realitat, però, és que aquesta composició d'escoles només fa que potenciar encara més l'elitització del districte, fent que molts alumnes hagin de canviar de districte per poder gaudir d'un centre públic, ja que el seu centre de referència es troba fora de Sarrià-Sant Gervasi. Aquest fet, combinat amb l'alta presència de centres privats i concertats (la majoria confessionals) fa que el districte rebi un quantitat molt gran d'alumnes d'altres zones de Barcelona o de fora de la ciutat a la recerca d'aquesta educació, sovint elitista, que no té en compte la immersió lingüística, que encara l'educació com a adoctrinament cristià i que en alguns casos, fins i tot, segrega per sexes.

És per tot això, que s'ha d'apostar, des del Districte per **l'anul·lació dels concerts amb escoles privades, religioses, segregadores per raó de sexe, elitistes i que no tenen programes d'immersió lingüística**. Cal apostar per l'educació pública, igualitària laica, de qualitat i en català, així com **prendre accions per incrementar el nombre de places escolars públiques al Districte**.

Sanitat

El Districte de Sarrià- Sant Gervasi es caracteritza per la gran presència de la sanitat privada. Així, prop del 70% dels habitants del Districte disposen de doble cobertura sanitària, molt per sobre de la mitjana de ciutat, del 40%). Aquest fet provoca que la demanda de sanitat pública, tant d'atenció primària com d'hospitals, sigui inferior que en altres indrets de la ciutat.

La conseqüència d'aquest fet ha estat la d'accelerar els processos de privatització que s'han donat, i se segueixen donant, a la resta de país. Així, només un dels quatre CAPs del Districte estan gestionats directament pel servei català de salut, mentre que els altres tres tenen una gestió externalitzada. El mateix passa amb els hospitals. L'únic hospital de referència és la Clínica Plató, que també té una gestió privada, i el centre públic més proper és l'Hospital Clínic.

És per això que cal revertir els processos de privatització i promoure un equipament públic sanitari.

Resum de les propostes sobre serveis públics:

- Impulsar i promoure l'anul·lació dels concerts amb escoles privades, religioses, segregadores per raó de sexe, elitistes i que no tenen programes d'immersió lingüística.
- Prendre accions per incrementar el nombre de places escolars públiques al Districte.
- Revertir els processos de privatització dels centres d'atenció primària del Districte.

- Promoure un equipament públic sanitari. Ara al barri només hi ha la Clínica Plató com a centre de referència o sinó ja te'n vas al Hospital Clínic.

D. Equipaments

A Sarrià i Sant Gervasi de Cassoles hi ha una manca d'equipaments públics, fet que contrasta amb una gran quantitat d'espais buits, propietat d'immobiliàries com Nuñez i Navarro, que els mantenen amb finalitats purament especulatives. Així, proposem, **com a primera mesura crear una cartera d'espais i locals buits i cedir-los per a la autogestió.**

A banda dels pocs equipaments, trobem que, any rere any, els preus pel lloguer d'aquests – sobretot pel que fa les sales als centres cívic- no han parat d'augmentar, fet que suposa un impediment per entitats de barri i col·lectius que no tenen lloc on reunir-se. Per tant, **cal una revisió a la baixa dels preus públics actuals**, i incentivar així l'ús dels equipaments i de la via pública per les entitats del barri.

Tanmateix, impulsarem la recuperació d'una sèrie d'equipaments i espais en els diferents barris, per tal de construir-hi els equipaments necessaris:

Sarrià

- **Cedir tot l'espai de Can Punsic a l'Escola de música municipal**, que actualment ocupa una part de l'edifici a causa de la presència d'una comissaria de la Guàrdia Urbana.
- **Impuls definitiu de la Biblioteca de Sarrià**, a la Plaça de Sarrià, que inclogui a més de la Biblioteca una sala d'exposicions i previsió per encabir l'arxiu històric del Districte.
- També trobem, al barri de Sarrià, nombroses finques i edificis que es troben sense utilitat des de fa anys, com l'antiga escola Tàber, la finca del c/Hort de la Vila, 25 o el subterrani del Vàrium al carrer Jaume Piquet. **És per això, que prenem el compromís d'intervenir-hi perquè aquest espais del barri de Sarrià tornin a donar un servei a la comunitat.**

Sant Gervasi- Galvany

Al barri de Galvany és, probablement, en el que hi trobem una manca més grans d'equipaments, sobretot en la zona entre la Via Augusta i Diagonal. Així, reivindiquem la recuperació dels següents espais:

- **Recuperar la Clínica del Doctor Ripoll com a equipament pel barri**, actualment en propietat de l'immobiliària Nuñez i Navarro.

- Habilitar la **casa de Muñoz Ramonet com a Biblioteca**. Per això, reconvertirem la **Fundació Muñoz Ramonet en una societat pública de gestió de l'espai i descàrrec dels greuges comesos per l'empresari franquista que ha de donar nom a l'entitat**.
- També l'actual **edifici llogat com a seu ATM (a la confluència dels carrers Muntaneri Madrazo)**, de propietat municipal, és una possibilitat per aprofitar com a equipament d'ús públic.

Putxet i Farró

- Al **Barri del Farró cal un equipament polivalent, de gestió pública**, en sintonia amb les demandes de l'AAVV del Farró.
- Assegurar que **Vil·la Urània, al barri del Farró, sigui un centre cívic de gestió ciutadana**.

Resum de les propostes sobre equipaments:

- Crear una cartera d'espais i locals buits i cedir-los per a la autogestió. Estem en un dels districtes més cars de la ciutat i moltes entitats i persones tenen una necessitat d'espais.
- Revisar a la baixa dels preus públics actuals, ara desorbitats en molts casos, sobretot per incentivar l'ús dels equipaments i de la via pública a les entitats del barri.

Sarrià:

- Cedir tot l'espai de Can Punsic a l'Escola de música municipal.
- Impuls definitiu de la Biblioteca de Sarrià.
- Recuperació per l'ús comú dels edificis en desús al barri de Sarrià.

Sant Gervasi Galvany

- Recuperar la Clínica del Doctor Ripoll com a equipament pel barri.
- Habilitar a casa de Muñoz Ramonet com a Biblioteca. Per això, reconvertirem la Fundació Muñoz Ramonet en una societat pública de gestió de l'espai i descàrrec dels greuges comesos per l'empresari franquista que ha de donar nom a l'entitat.

Putxet i Farró

- Barri del Farró cal un equipament polivalent, de gestió pública.

- Assegurar que Vil·la Urània sigui un centre cívic de gestió ciutadana.

E. Urbanisme i via pública

Urbanisme

La planificació urbanística dels barris de Sarrià i Cassoles s'ha d'entendre com un element clau en la construcció de la "marca Barcelona". Totes les actuacions dels diferents governs han anat encaminades a fer dels barris del nostre Districte indrets cada cop més elitistes i més elititzats, on els rics de la ciutat hi puguin viure tranquil·lament. Aquesta construcció urbanística ha suposat que molts veïns i veïnes, especialment els joves, no poguessin seguir vivint al Districte, sent substituïdes per persones riques i trencant el teixit associatiu i social del barri.

En oposició a aquest model urbanístic, **aturarem i revisarem el pla de Vores de la Via Augusta a Sarrià**, en procés d'aplicació des de l'any 2003, que pretén una transformació urbanística d'aquelles zones del cas antic limitrofs amb la Via Augusta. Una transformació que va de la mà de l'elitització comercial i social del barri, especialment del cas antic, i que ha produït i està produint un desmantellament de l'entramat urbà de cases baixes i el consegüent entramat veïnal i comunitari, a canvi de l'edificació de blocs d'habitatge luxosos.

En la mateixa línia **actuarem mitjançant expropiació, ja sigui directa o per permuta, del solar del c/Saragossa, 32, per a ús veïnal, batejada com el «mur de la vergonya»**. Després d'una dècada d'abandonament, amb la pretensió d'edificar residències de luxe, una tanca metàl·lica **segueix sense permetre l'accés en aquest gran recinte del barri del Farró**.

També s'aplicarà un pla urbanístic per al Putxet i el Farró consistent en canviar la qualificació urbanística d'intensiva a semi-intensiva o fins i tot, en carrers com Vallirana o Saragossa a 12b, a qualificació de casc històric. Això permetria introduir normes estrictes per a la construcció d'edificis nous: regular el tipus de façana, l'alçada i l'amplada dels edificis. En el districte aquesta regulació ara mateix només s'aplica en alguns espais del casc antic de Sarrià.

El model urbanístic que l'Ajuntament de Barcelona i del Districte han portat a terme ha anat en perjudici, també, d'edificis d'alt valor arquitectònic i històric, però que podien aportar poc valor econòmic. És per això que **revisarem el catàleg d'edificacions històriques amb l'objectiu d'augmentar el rang de protecció dels béns arquitectònics del districte**. Així mateix, **eliminarem la categoria D d'aquest catàleg que permet el seu enderrocament**. Exemple

En aquest mateix sentit, **engegarem un pla de restauració de la Casa Tusquella**, un dels edificis modernistes més importants del districte. Construït al **Putxet** a principis de segle XX, actualment gaudeix de catalogació de bé cultural d'interès nacional però l'absència de manteniment fa que dia a dia es degradi més.

Per tant, es posarà en marxa un pla de protecció real dels edificis antics del barri, com els conjunts del carrer Alfons XII, 61 a 73 (a Galvany) i 107 a 117 (per sobre de la plaça Molina, a Monterols), Brusi o el teixit de cases al casc històric de Sarrià, la torre del principi del carrer Sant Joan de la Salle, ben visible des de la plaça Bonanova, a aquest mateix barri o les últimes torres centenàries al Putxet i al Farró (com les de c Bertran, 108 a 112 i 138, c Putget, 35 i 37 – les cases més antigues del barri, del 1853- o Espinoi, 14.

Per tant, proposem la protecció no només de les grans finques aristocràtiques, com la de Bertran, sinó també les torretes més modestes i també els seus jardins i templets, que conformen (conformaven) un conjunt extraordinari, que s'està perdent.

També es promouran accions de **protecció i potenciació del patrimoni industrial de Galvany**, com l'Otto Zutz, la nau industrial centenària amagada en una illa de cases del carrer Tuset, o l'immens edifici David, al carrer Aribau, just per sobre de l'avinguda Diagonal, construït l'any 1914 i que va ser el primer i un dels pocs edificis de Barcelona que permet pujar en cotxe fins a qualsevol lloc de l'edifici.

Reforçament de la identitat dels barris de Cassoles

L'especulació immobiliària i els processos d'elitització i gentrificació que està vivint el nostre Districte han tingut com a clar exemple la transformació urbanística i social dels barris de Sant Gervasi de Cassoles. És per aquest motiu que **implementarem una política de reconeixement i difusió dels principals elements identificatius, tant a nivell social, cultural com paisatgístic, dels barris de Cassoles**. D'aquesta forma es donaran estímuls per a revitalitzar un territori sotmès a la lògica de barri-dormitori, en la que l'especulació urbanística arrasà quasi per complet el seu casc antic, principal espai de dinamització entre veïnat.

A nivell urbanístic, consolidarem la **peatonalització dels carrers del centre de l'antic municipi de Sant Gervasi de Cassoles**, com carrers Alfons XII, Atenes i Sant Gervasi de Cassoles, així com altres carrers al barri del Putxet, com per exemple el tram de Pàdua, entre Mitre i Homer, que encara conserva la fesomia antiga, amb casetes centenàries, per tal de dotar aquest espai limítrof del carrer de Balmes de la pacificació viària suficient perquè pugui ser d'ús col·lectiu segons les necessitats de relació i interacció del veïnat.

Per últim, reajustarem el nom dels barris de «**Sant Gervasi-Bonanova**» i «**Sant Gervasi-Galvany**» pels de «**Bonanova**» i «**Galvany**», respectivament, seguint criteris de neutralitat religiosa, així com de rigor històric. De la mateixa manera, s'adaptarà el nom de «**Sant Gervasi**» (de Cassoles) pel de «**Cassoles**», tal i com han fet la resta de territoris històrics del districte («**Sant Vicenç de Sarrià**» per «**Sarrià**» i «**Santa Maria de Vallvidrera**» per «**Vallvidrera**»).

Ús de l'espai públic

L'actual legislació municipal fa que l'ús de l'espai públic per part de la ciutadania sigui molt restrictiu. És per això que, en primer lloc, **substituirem l'«ordenança del civisme», aprovada el 2006, per una norma municipal que faciliti i incrementi l'ús de la via pública al veïnat interessat en la realització d'activitats en places i carrers.** L'actual pressió institucional no dóna marge a la lliure organització d'esdeveniments al marge d'aquelles tutelades pel Districte.

En aquest mateix sentit, **crearem una assegurança de responsabilitat civil destinada a cobrir tots aquells actes organitzats per entitats del districte que així ho desitgin, per tal d'alliberar-les de la càrrega econòmica i burocràtica que fins ara es requereix.**

També s'impulsaran mesures per controlar el tipus de comerç que hi ha als nostres barris, amb l'objectiu d'afavorir el comerç de proximitat. Per això, **s'iniciaran actuacions concretes com el control de llicències als comerços, la creació de campanyes de proximitat, recorreguts per comerços històrics i promoció d'un carnet de comerç local**

També controlarem la petjada ecològica dels calefactors de les terrasses de bars i restaurant, així com fiscalitzarem la idoneïtat d'aquelles que obstaculitzen el lliure trànsit dels i les vianants per la vorera.

Nomenclàtor i simbologia de la via pública

Estudiarem amb detall per procedir, si s'escau, al **canvi de nom d'aquelles places i carrers que no facin referència a la realitat territorial, tant a nivell geogràfic com social.** A tall d'exemple, recuperant la denominació històrica, **l'avinguda del Príncep d'Astúries esdevindria la Riera de Cassoles** (barri del **Putxet- Farró**) recuperant així el nom que històricament ha tingut aquest carrer. Amb el mateix objectiu, es **substituirà el nom de l'actual "Carrer de Sant Gervasi de Cassoles" per "Carrer Major de Cassoles".**

De la mateixa manera s'ajustarà el nom del carrer i del Parc del Putget per Putxet, com ja s'ha fet, encertadament, amb el nom del barri.

També reconvertirem els Jardins de Winston Churchill, al barri de les Tres Torres, en una zona verda d'utilitat veïnal en la que es reti homenatge als catalans i catalanes que van lluitar des de l'exili contra el règim de Franco, del que Winston Churchill va preferir no oposar-s'hi davant d'un possible escenari democràtic governat per les esquerres.

Pel que fa la simbologia en la via pública, entenem que hi ha dos elements en els quals caldrà incidir. En primer lloc, **actuarem amb la voluntat de retirar la retolació discriminatòria, present a les entrades de molts edificis del Districte, que més enllà de segregat els accessos entre personal laboral ("servei") i residents de la finca ("principal"), estableix una innecessària determinació jeràrquica per raó de classe.**

De la mateixa manera actuarem en diligència per a retirar de l'espai públic tota simbologia apològica del règim colpista del general Franco, prenent com a punt d'inici **l'eliminació de les plaques del Ministeri de l'Habitatge que encara resten en moltes de les façanes del districte.**

Resum de les propostes sobre Urbanisme i via pública:

- Aturada i revisió del pla de Vores de la Via Augusta a Sarrià.
- Actuarem mitjançant expropiació, ja sigui directa o per permuta, del solar del c/Saragossa, 32, per a ús veïnal, batejada com el «mur de la vergonya».
- Aplicació d'un pla urbanístic per al Putxet i el Farró canviant la qualificació urbanística d'intensiva a semi-intensiva o fins i tot, en carrers com Vallirana o Saragossa a 12b, és a dir, a qualificació de casc històric
- Revisió del catàleg d'edificacions històriques amb l'objectiu d'augmentar el rang de protecció dels béns arquitectònics del districte. Així mateix, eliminarem la categoria D d'aquest catàleg que permet el seu enderrocament.
- Promoure un pla de restauració de la Casa Tusquella, al barri del Putxet, actualment degradada per la falta de manteniment.
- Pla de protecció real dels edificis antics dels barris de Sarrià i Cassoles
- Promoure accions de **protecció i potenciació del patrimoni industrial de Galvany**
- Implementar una política de reconeixement i difusió dels principals elements identificatius, tant a nivell social, cultural com paisatgístic, dels barris de Cassoles.
- Peatonalització dels carrers del centre de l'antic municipi de Sant Gervasi de Cassoles, com e carrers Alfons XII, Atenes i Sant Gervasi de Cassoles.
- Reajustament del nom dels barris de «Sant Gervasi-Bonanova» i «Sant Gervasi-Galvany» pels de «Bonanova» i «Galvany», respectivament, seguint criteris de neutralitat religiosa, així com de rigor històric. De la mateixa manera, s'adaptarà el nom de «Sant Gervasi» (de Cassoles) pel de «Cassoles».
- Substitució de l'ordenança del civisme, aprovada el 2006, per una norma municipal que faciliti i incrementi l'ús de la via pública al veïnat interessat en la realització d'activitats en places i carrers.

- Creació una assegurança de responsabilitat civil destinada a cobrir tots aquells actes organitzats per entitats del districte que així ho desitgin, per tal d'alliberar-les de la càrrega econòmica i burocràtica que fins ara es requereix.
- Implementació de polítiques per afavorir el comerç de proximitat com el control de llicències als comerços, la creació de campanyes de proximitat, recorreguts per comerços històrics i promoció d'un carnet de comerç local.
- Control del nombre de calefactores en les terrasses de bars i restaurants, tant per la petjada ecològica que tenen com per l'invasió de l'espai públic que suposen.
- Canvi del nomenclàtor d'aquelles places i carrers que no facin referència a la realitat territorial, tant a nivell geogràfic com social. Per exemple convertir l'avinguda Príncep d'Astúries en "Riera de Cassoles" o la substitució del "Carrer Sant Gervasi de Cassoles" per "Carrer Major de Cassoles".
- Ajustament del nom del carrer i del Parc del Putget per Putxet, com ja s'ha fet, encertadament, amb el nom del barri
- També reconvertirem els Jardins de Winston Churchill en una zona verda d'utilitat veïnal en la que es reti homenatge als catalans i catalanes que van lluitar des de l'exili contra el règim de Franco.
- Retirada de la retolació discriminatòria, present a les entrades de molts edificis del Districte, que suposen les portes de "servei".
- Eliminació de les plaques del Ministeri de l'Habitatge que encara resten en moltes de les façanes del districte.

F. Mobilitat i medi natural

Mobilitat

La configuració urbanística dels barris de Sarrià i Cassoles està construïda principalment per afavorir la mobilitat amb transport privat. S'ha de tenir en compte que en el nostre Districte hi conflueixen les grans vies destinades a aquest tipus de transport: Ronda de Dalt, Ronda del Mig, els Túnel de Vallvidrera així com els carrers de General Mitre, la Via Augusta o Balmes. Aquest fet comporta que el Sarrià- Sant Gervasi sigui el Districte amb un índex de contaminació atmosfèrica més alt de la ciutat.

A això hi cal afegir l'aposta determinada per part de l'Administració d'incentivar el transport privat, amb actuacions com la construcció dels grans pàrquings per motocicletes a la plaça de Sarrià o a la confluència de Via Augusta amb el Carrer de l'Hort de la Vila, també al barri de Sarrià. Fet al que cal sumar la poca aposta pel transport públic -amb només una línia de Ferrocarrils de la Generalitat per un Districte de 20 km² d'extensió- i la manca d'infraestructures amb transport alternatiu com la bicicleta.

És per això que cal impulsar un canvi radical pel que fa la concepció de mobilitat al districte. En primer lloc, posant en pràctica un **pla de descontaminació atmosfèrica**. Establint limitacions de cotxes en horaris d'entrada i sortida de les escoles i facilitació del accés als punts escolars amb transport públic i impulsant definitivament la cobertura de la Ronda de Dalt. A la vegada, cal fer una aposta ferma pel transport públic i el transport alternatiu, apostant per la **finalització de la línia 9 de metro**, que ha de connectar el Districte amb altres indrets de la ciutat, així com l'adaptació de les estacions de FCG de Sarrià, Sant Gervasi, Putxet i Peu del Funicular per fer-les accessibles a persones amb diversitat funcional .

Cal impulsar, també, l'arranjament dels carrils bicis deteriorats i la construcció de carrils bici a la Via Augusta, Ronda General Mitre i Balmes com a grans eixos ciclistes del Districte.

Amb l'objectiu de facilitar el trànsit peatonal a les grans vies per transport privat, a més, es faran modificacions urbanístiques, com l'ampliació de les voreres del carrer Balmes, des de plaça Molina en amunt, com ja s'ha fet al tram de Diagonal a plaça Molina, al barri de Monterols (Galvany).

Medi natural

Pel que fa a la protecció del medi natural dels nostres barris proposem la protecció i l'increment del nostre verd urbà i de l'entorn dels barris de Can Caralleu, Sarrià, Tres Torres i Sant Gervasi de Cassoles: Galvany, Bonanova i El Putxet i El Farró.

Pel que fa al vessant de muntanya proposem la definitiva **Reclassificació a clau 6 la peça del parc de l'Oreneta que confronta amb el carrer Montevideo** reclamada llargament per la Plataforma Defensem l'Oreneta i l'eliminació del PGM del vial que creua el Parc de Sentmenat i que destrossaria el parc. Cal garantir la integritat d'aquesta peça i garantir la seva protecció com a parc forestal estratègic dins del Pla General Metropolità que a més es troba inclosa dins del Parc natural de Collserola.

Apostem per la **retirada del projecte de les 16 portes** de Barcelona i retirarem qualsevol intent d'artificialització de la franja entre la ronda de Dalt i el límit del parc natural. Si la natura ha de baixar a la ciutat i no la ciutat pujar a la natura, que sigui cert.

Pel que fa als barris de plana i els seus espais verds **promourem l'aprovació d'unes directrius de jardineria i zones verdes per revertir les tendències negatives de convertir peces de verd urbà**

en zones dures. Cal que les poques zones verdes que queden a la part baixa del districte siguin més naturalitzades (l'ampliació del Putxet, Joan Raventós, Joaquim Folgueres, per exemple) i **facilitar l'accés al parc del torrent Maduixer, espai verd al carer Teodor Roviralta, al barri de St. Gervasi- Bonanova, que sense cap explicació s'ha privat a la ciutadania.**

En la mateixa línia, es promourà un pla de protecció dels torrents com a espais naturals. **Evitar convertir-los en parcs, sinó mantenir la seva fesomia i vegetació autòctona; com el torrent de Can Castenyer, o del Frare Blanc, al barri de Galvany**

Resum de les propostes sobre mobilitat i medi natural:

- Impulsar un pla de descontaminació atmosfèrica. Establint limitacions de cotxes en horaris d'entrada i sortida de les escoles i facilitació del accés als punts escolars amb transport públic
- Impulsar definitivament la cobertura de la Ronda de Dalt.
- Finalització de la la Línia 9 de metro.
- Adaptació de les estacions de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya de Sarrià, Sant Gervasi, Putxet i Peu del Funicular per fer-les accessibles a persones amb diversitat funcional.
- Arranjament dels carrils bicis deteriorats i construcció de carrils bici a la Via Augusta, Ronda General Mitre i Balmes.
- Ampliació de les voreres del carrer Balmes, des de plaça Molina en amunt, com ja s'ha fet al tram de Diagonal a plaça Molina, al barri de Galvany.
- Reclassificació a clau 6 la peça del parc de l'Oreneta que confronta amb el carrer Montevideo.
- Eliminació del PGM del vial que creua el Parc de Sentmenat i que destrossaria el parc. Cal garantir la integritat d'aquesta peça i garantir la seva protecció com a parc forestal estratègic dins del Pla General Metropolità que a més es troba inclosa dins del Parc natural de Collserola.
- Retirada del projecte de les 16 portes i de qualsevol intent d'artificialització de la franja entre la ronda de Dalt i el límit del parc natural.
- Aprovació d'unes directrius de jardineria i zones verdes per revertir les tendències negatives de convertir peces de verd urbà en zones dures.

- Reobertura de l'accés al parc del torrent Maduixer, al carer Teodor Roviralta, al barri de la Bonanova.
- Protecció dels torrents com espais naturals, com el torrent de Can Castenyer o del Frare Blanc

G. Joventut

La constant elitització dels barris del nostre districte, amb l'augment de preus de l'habitatge, restriccions en la via pública i manca d'espais per les entitats afecten especialment a les persones joves, qui en veure limitada -o directament impossibilitada- la seva pretensió de desenvolupar un projecte de vida al barri on han nascut. Això cal sumar-li el fet que el poder adult imperant en les administracions, exclou a les persones joves dels processos de presa de decisions.

Per això, **crearem un parc d'habitatge jove al districte per evitar la fugida per l'alt preu dels pisos en aquesta zona de la ciutat.** Les accions que han tingut lloc fins ara han estat segregacionistes. Es poden fer servir les permutes per destinar-ho a **habitatge cooperatiu de cessió.**

Pel que fa la manca d'espais pels diferents col·lectius de joves (assemblees, caus, esplais, sindicats d'estudiants, comissions de festes o colles de cultura popular), **s'habilitaran espais autogestionats als barris de Sarrià i Sant Gervasi de Cassoles, que responguin a les necessitats dels col·lectius juvenils del barris.** A més d'aquest espai jove, també **promourem la creació d'aquelles infraestructures requerides per les activitats propies de les persones joves** (per exemple, aules d'estudi nocturnes o, en l'àmbit de l'oci un skate- parc després del tancament del que hi havia a la Casa Sagnier).

Creació d'un consell de la joventut del districte en el qual les decisions que s'aprovin tinguin un caràcter preceptiu i vinculant. Conformat per les persones joves i les principals entitats juvenils del districte i on elles en siguin les principals protagonistes, i que suposi un trencament definitiu amb les dinàmiques de les relacions de dalt cap a baix amb els joves. Els joves ha de tenir veu en els òrgans que prenen decisions que els afecten.

Resum de les propostes sobre joventut:

- **Creació un parc d'habitatge jove al districte per evitar la fugida per l'alt preu dels pisos en aquesta zona de la ciutat, en forma d'habitatge cooperatiu de cessió.**

- **Habilitament espais autogestionats als barris de Sarrià i Sant Gervasi de Cassoles, que responguin a les necessitats dels diferents col·lectius juvenils del barri.**
- **Creació d'aquelles infraestructures requerides per les activitats pròpies de les persones joves.**
- **Creació d'un consell de la joventut del districte i que les decisions que aprovin tinguin un caràcter preceptiu i vinculant.**

H. Gent Gran

La gent gran als barris de Sarrià i Sant Gervasi de Cassoles són, probablement, el col·lectiu que es troba en una major situació d'invisibilització i, per tant, de vulnerabilitat. És per això que impulsarem **campanyes de visualització de la pobresa entre la gent gran** i accions per mitigar-la com l'**Impuls d'una Xarxa d'Economia Solidaria** i d'un **banc del temps** per tal de teixir **xarxes de suport i acompanyament per aquelles persones en situació de dependència.**

També impulsarem mesures de suport per les persones grans. En aquest sentit, igual que amb els joves, s'establirà **un parc d'habitatge per a la gent gran en modalitat d' habitatge cooperatiu de cessió, així com menjadors públics per la gent gran.**

En aquest mateix sentit, també cal augmentar la presència de **casals per gent gran de titularitat pública en cadascun dels barris. Com per exemple la Clínica de Sant Josep com a Llar d'avis (llargament reivindicada per l'AVVV del Putxet)**

Resum de les propostes sobre gent gran:

- **Crear i impulsar espais i autonomia:**
 - **Necessitat de menjadors de gent gran.**
 - **Impuls d'una Xarxa d'Economia Solidaria.**
 - **Fer campanyes de visualització de la pobresa.**
- **Impulsar mesures per mitigar els efectes de la Dependència i enfortir el suport a l'acompanyament.**
- **Al igual que amb els joves. Establir un parc d'habitatge per a la gent gran en modalitat d' habitatge cooperatiu de cessió.**

- Convertir Clínica de Sant Josep com a Llar d'avis.
- Impulsar la creació d'un casal per gent gran en cada barri

VALLVIDRERA, TIBIDABO I LES PLANES

Després d'un seguit de reunions i assemblees obertes amb entitats, associacions de veïnes i veïns i el veïnat de Vallvidrera, Tibidabo i les Planes aquestes són les reivindicacions i propostes que han sorgit per tal que els barris de muntanya (Mas Sauró, Mas Guimbau, Can Rectoret, Vallvidrera, Font del Mont i Cim del Tibidabo) gaudeixin d'una bona planificació d'acció pels propers 4 anys.

El primer que cal comprendre és que les actuacions fetes a Vallvidrera, Tibidabo i les Planes han de basar-se en el Pla de Futur 2010-2020 consensuat entre totes les Associacions de Veïnes i Veïns del barri, entitats i agents polítics. Tot i així, cal revisar aquest Pla amb les entitats, les organitzacions i el veïnat per marcar les prioritats de la propera legislatura i redefinir les necessitats actuals.

Creiem que és una prioritat de la ciutat que les inversions vagin dirigides al desenvolupament de les diferents propostes sorgides d'aquest Pla de Futur, ja que en la passada legislatura no ha tingut el pes que hagués hagut de tenir com a eina de treball a l'hora de decidir les inversions i actuacions als barris de muntanya.

També pensem que és important que moltes de les inversions i actuacions fetes a dins del territori del barri estiguin incloses al pressupost general de Barcelona i no del de Vallvidrera, Tibidabo i les Planes, ja que són espais dels quals se'n beneficien tots els barcelonins així com creiem que són un deure de la ciutat tenir-ne cura (control de la població de senglars, equipaments del parc natural, mobilitat, prevenció d'incendis...)

Si bé hem dit que el Pla de Futur ha de ser un punt de partida a l'hora de marcar la línia d'actuacions per a les propera legislatura, durant les assemblees obertes i reunions han sorgit més reivindicacions i propostes per millorar els barris de muntanya. Aquestes les dividim en diferents eixos per tal d'estructurar les demandes. Mobilitat, governança, medi ambient i espais públics.

A. Mobilitat

Vallvidrera, Tibidabo i les Planes que, com hem dit, comprenen diferents nuclis de població i és un dels barris de la ciutat amb més superfície i dispersió. És per això que creiem importantíssim tenir com a línia de treball per a la següent legislatura les actuacions per tal de millorar la mobilitat del barri, tant entre els diferents nuclis com amb altres municipis o barris de Barcelona.

Mobilitat a dins de Vallvidrera, Tibidabo i les Planes

Hem de tenir en compte que molts dels serveis públics (centres educatius, CAP, botigues, Punt Verd, Biblioteca...) es troben a la part de dalt de la carena (Vallvidrera) i que, per tant, molts veïns i veïnes de fora d'aquest nucli necessiten una mobilitat fluida i pràctica per tal de poder gaudir d'aquests serveis.

Cal també que aquesta mobilitat ajudi al veïnat poder-se moure correctament pels mateixos nuclis on viuen ja que la orografia dels barris fa difícil la connexió entre punts d'interès dels mateixos nuclis de població.

És per això que creiem del tot necessari **fer una revisió de l'horari i el recorregut de les línies de BusBarri (sobretot les del 118 i 128)** per tal de que sigui el transport públic de referència del veïnat per moure's per dins del barri.

És per això que caldria que els **horaris siguin amb una periodicitat més clara i amb un horari més ampliat**, tant pel que fa al matí com a la nit. Proposem, també, **que aquestes dues línies (118 i 128) recuperin el servei dels diumenges**, ja que creiem no té cap sentit privar de mobilitat al veïnat pel sol fet de ser diumenge.

Amb aquesta modificació aconseguiríem, per exemple, que els infants de l'escola Nabí i l'escola bressol Puput puguin gaudir d'un servei de transport públic en un horari d'acord als horaris dels centres educatius, fet que ara no és possible si es vol utilitzar el Bus Barri per arribar a aquests centres.

També proposem canviar el recorregut del 118 fent que, en comptes de passar pel carrer Júpter, pari al carrer Via Làctea per, així, **donar servei al casal de rectorat**, ja que creiem que és

un equipament molt important per a la dinamització del barri i que per tant necessita una bona accessibilitat en transport públic.

El poble continua tenint com a punt conflictiu la Plaça de Vallvidrera. Creiem important que se surti de l'enrocament que hi ha actualment entre els diferents agents del poble per tal de solucionar el problema. Per això proposem que, **si no hi ha consens, es faci un procés participatiu entre les diferents propostes**, per tal de que el veïnat pugui escollir quin model de plaça li agrada més, **sempre i quant respectin l'accessibilitat i la normativa actual**.

Fora del model en sí, és totalment necessari la **millora de senyalització al poble** per tal d'indicar on són els serveis públics, els aparcaments i les diferents maneres de baixar a la ciutat, ja sigui en cotxe, en transport públic o a peu.

Per últim, creiem important **regular, marcar i potenciar les zones de 30 Km/h de les zones urbanes** ja que actualment no funcionen adequadament fent que augmenti la perillositat del veïnat que va a peu.

Mobilitat de la Muntanya cap a Barcelona i el Vallès.

Creiem molt important millorar la mobilitat entre Vallvidrera, Tibidabo i les Planes i la resta de barris i municipis. És per això que és bàsica la mobilitat entre els nuclis i les estacions de tren de FGC i així potenciar la utilització del transport públic per part del veïnat. A part de l'optimització de les línies de BusBarri ja esmentades, és important **la regulació dels aparcaments a la zona de la Planes**, al costat de l'estació de FGC, amb ús prioritari pels veïns amb, per exemple, un document identificatiu.

En la mateixa línia, és necessari **potenciar i regular que la gent que vol visitar el parc ho faci mitjançant el transport públic** en detriment del vehicle privat.

Pel que fa al transport privat, un dels temes més polèmics de la última legislatura ha sigut el tancament del carrer Vidal i Quadras. Tot i que és un carrer situat al barri de Sarrià, és una mesura que afecta directament als llebrencs. **Proposem tornar a posar sobre la taula les causes del tancament amb els centres educatius de la zona, així com amb els responsables tècnics**, ja que la opacitat amb la que es va produir el tancament, fa que es necessiti una revisió profunda

dels perquès d'aquesta decisió. Si els motius del tancament no estan relacionats amb demandes directes dels centres educatius, **aquest carrer haurà de tornar a quedar obert.**

Tot i així, i com ja hem dit, s'ha de potenciar que els llebrencs baixin a Barcelona o al Vallès amb transport públic, ja que és la millor manera de descongestionar la muntanya de cotxes i pol·lució. Òbviament, caldria relacionar-se amb els altres municipis de la muntanya per tal de que també potenciïn que el seu veïnat utilitzi el transport públic per anar a Barcelona en comptes de passar per Vallvidrera amb vehicles privats.

És per això que proposem **allargar la zona 1 fins a Sant Cugat del Vallès**, així com que el veïnat de **Mas Sauró, Mas Guimbau i Can Rectoret** pugui passar pel túnel de Vallvidrera de manera **gratuïta**.

Per això, també cal **acabar amb les continues averies del Funicular de Vallvidrera** així com **revisar i millorar els horaris per tal de que concordin amb els horaris dels trens**, fet que abans es donava però que ha anat empitjorant a mesura que les freqüències del ferrocarril han anat canviant.

A més cal **fer 100% accessible l'estació del Peu de Funicular**, ja que actualment només disposa d'ascensor una andana.

És també imprescindible la connexió amb transport públic entre la ciutat i la muntanya a la nit. Plantegem optimitzar i variar les línies de NitBus ja existents per tal de donar servei al Peu del Funicular, Font del Mont,

Vallvidrera, i els barris de la zona del Baixador i les Planes. És per això que proposem **variar la ruta de la línia N61, que actualment passa pels túnels de Vallvidrera, per tal de que passi pels diferents nuclis de la muntanya**. Aquest servei, hauria d'anar a càrrec de l'ATM i no del pressupost anual del barri.

Resum de propostes sobre la mobilitat a dins de Vallvidrera, Tibidabo i les Planes

- Fer una revisió de l'horari i el recorregut de les línies de BusBarri (sobretot les del 118 i 128) fent que tinguin una periodicitat més clara i un horari més ampliat, incloent diumenges i festius
- Canviar el recorregut del 118 fent que pari al carrer Via Làctea per, així, donar servei al

casal de rectoret.

- Fer un procés participatiu, si no hi ha consens, per tal d'escollir quin model es vol per a la plaça de Vallvidrera, sempre i quan les propostes s'adeqüin a la normativa.
- Millorar la senyalització de tot el barri, fent èmfasi en les indicacions dels espais i equipaments públics, així com les maneres d'arribar a la ciutat en transport públic i caminant.
- Regular, marcar i potenciar les zones de 30 Km/h de les zones urbanes

Resum de propostes sobre la mobilitat de la muntanya cap a Barcelona i el Vallès

- Regular els aparcaments a la zona de les Planes amb ús prioritari pel veïnat
- Potenciar i regular que la gent que vol visitar el parc ho faci mitjançant el transport públic.
- Tornar a posar sobre la taula les causes del tancament del carrer Vidal i Quadras amb els centres educatius de la zona, així com amb els responsables tècnics. Tornar a obrir aquest carrer en el cas que els motius del tancament no estiguin relacionats amb el agents esmentats.
- Allargar la zona 1 (ATM) fins a Sant Cugat del Vallès.
- Que el veïnat de Mas Sauró, Mas Guimbau i Can Rectoret pugui passar pel túnel de Vallvidrera de manera gratuïta.
- Acabar amb les continues averies del Funicular de Vallvidrera així com revisar i millorar els horaris per tal de que concordin amb els horaris dels trens.
- Fer 100% accessible l'estació del Peu de Funicular.
- Variar la ruta de la línia N61, que actualment passa pels túnels de Vallvidrera, per tal de donar servei de transport nocturn a tota la muntanya.

B. Governança de Vallvidrera

Vallvidrera, Tibidabo i les Planes, és un barri amb unes característiques molt diferents a les dels altres 72 barris de Barcelona. La seva orografia, dispersió de les zones urbanes, gran extensió del Parc natural de Collserola i característiques pròpies, fan que sigui molt important que Vallvidrera, Tibidabo i les Planes pugui autogovernar-se i així decidir, des de la muntanya, quines han de ser les actuacions per a les diferents problemàtiques.

Aquest fet es va fer palès el 13 de març de 2010 quan, aproximadament el 40% dels llebrencs va votar que sí a augmentar la sobirania a la muntanya.

A part d'això, hem vist com els òrgans participatius actuals no han estat suficients per tal de crear dinàmiques participatives reals, convertint-se en espais de queixa veïnal sense poder decisor.

Per tant creiem que Vallvidrera, Tibidabo i Les Planes s'ha de dotar de mecanismes que permetin una democratització total i real de la muntanya.

Ho plantegem en tres etapes.

En al primera etapa caldria implicar-se a les comissions de seguiment dels Consells de Barri així com donar-li un caràcter decisor i vinculant. També seria important canviar-li el nom perquè utilitzi el terme poble i no Barri (per exemple Consell del Poble), per així reafirmar l'esperit de poble necessari perquè la gent s'impliqui més en el dia a dia de Vallvidrera, Tibidabo i les Planes.

En una segona etapa proposem incorporar la figura del comissionat de Vallvidrera, Tibidabo i les Planes independent al districte de Sarrià-Sant Gervasi canviant la Carta municipal. Els responsables polítics destinats a aquest organismes seran escollits de forma democràtica i directa pels llebrencs i llebrenques.

La tercera etapa constaria en estudiar i iniciar els processos per tal d'esdevenir una Entitat Municipal Descentralitzada (EMD) i així gaudir d'una independència i sobirania necessària per tal de governar la muntanya des de la muntanya.

C. Medi ambient

Una gran part de la superfície de Vallvidrera Tibidabo i les Planes forma part del Parc Natural de Collserola. És per això que és molt important que la part urbana del poble estigui en harmonia amb el Parc així com que es respecti el medi ambient tant a les zones naturals com a les habitades.

Parc Natural de Collserola

És per això que és totalment necessari **que el Pla especial de protecció del medi natural i del paisatge** de Collserola (que actualment està en fase d'avanç de Pla) **compti amb la participació directa de tots els agents relacionats amb el parc així com el veïnat, entitats i organitzacions de Vallvidrera, Tibidabo i les Planes**, per tal de tenir una base sòlida a l'hora de mantenir en les millors condicions possible els valors del Parc Natural de Collserola així com la gent que viu a dins.

Ha de quedar clar que **ens oposem radicalment a qualsevol intent de fer passar la línia de molt alta tensió (MAT) per Collserola**, tal i com ho hem fet a tot el territori durant els darrers anys.

A la mateixa línia proposem **el soterrament de les línies elèctriques i la retirada d'aquelles que ja estan obsoletes**.

Creiem molt important **enfocar Collserola com un tema global de ciutat** en, per exemple, el control de la població de senglars o la prevenció d'incendis, ja que són problemàtiques que afecten a tota la ciutat o a més d'un barri. En el mateix sentit, proposem que **s'impulsi un pla de prevenció i control d'espècies invasores a Collserola**, així com **impulsar els horts urbans i comunitaris de la serra** fent-ne una regulació curosa tant amb el medi natural com amb els responsables dels horts.

Una bona manera de regular i netejar el sotabosc a l'hora de fer plans de prevenció d'incendis és la implantació de ramats, fet que no s'ha acabat de tancar en l'anterior legislatura. És per això que proposem **que es finalitzi el procés d'implantació de ramats per al control del sotabosc com més aviat millor**.

Relació del Parc amb les zones urbanes

Creiem important que, a més de la protecció i actuacions que s'han de fer al Parc Natural, cal tenir cura de les zones urbanes de Vallvidrera, Tibidabo i les Planes, que s'interrelacionen amb el parc per la seva proximitat.

És per això que plantegem la **implantació d'un model de recollida de residus específica per a la muntanya i atenent a les seves necessitats**. Per fer-ho proposem que es **s'instal·li un punt Verd a la zona de les Planes** per tal de que sigui més fàcil reciclar. Durant el període abans de la

instal·lació del mateix, **un punt verd mòbil faria un servei similar dedicant un dia a cada nucli sense punt de reciclatge.**

A part d'això, i per millorar el sistema de recollida de residus, caldria un **sistema porta a porta i de recollida de mobles i trastos eficaç** que permeti als veïns gaudir de les mateixes facilitats per reciclar que la resta de Barcelonins.

Creiem important, també, **la instal·lació d'una planta de compostatge**, ja que actualment la més propera es troba a Castelldefels, fet que provoca una despesa de temps i transport innecessària.

Pensem que la contaminació acústica també és un problema real a la muntanya ja que hi ha diverses línies de transport (públic i privat) que l'entravessen, fet que comporta un problema tant per al veïnat com per la fauna de la zona. És per això que plantejem **la instal·lació de pantalles acústiques disminueixin l'impacta sonor al màxim.**

També ens **oposem radicalment a la manera que té l'actual i anteriors governs barcelonins d'obrir la ciutat a la muntanya**, igual que es va fer amb el mar als anys 90. Collserola és un parc natural que necessita d'una cura especial lluny de la massificació i és per això que no creiem que el projecte de les 16 portes, i posteriors propostes i actuacions, siguin el que Collserola necessita com a espai natural, amb una fauna i flora que cal protegir.

A més, també ens **oposem a la construcció de més urbanitzacions de luxe a la serra de Collserola i a la seva massificació.**

A part de tot això cal **dignificar, recuperar, restaurar i tenir cura de les fonts de Collserola**, ja que moltes d'elles estan en un estat deplorable o, fins i tot, en estat de desaparició. Cal remarcar la Font del Mont, ja que a part de donar nom al barri, és l'epicentre del mateix. Lluny d'estar en bones condicions, cal **recuperar l'espai i la font per tal de no perdre el nostre patrimoni.**

Resum de propostes sobre el Parc Natural de Collserola

- Que el Pla especial de protecció del medi natural i del paisatge de Collserola compti amb la participació directa de tots els agents relacionats amb el parc així com el veïnat, entitats i organitzacions de Vallvidrera, Tibidabo i les Planes.

- Tancar la porta a qualsevol intent de fer passar la línia de molt alta tensió (MAT) per Collserola.
- Soterrar les línies elèctriques retirant aquelles que ja estan obsoletes.
- Enfocar Collserola com un tema global de ciutat a l'hora de tractar temes com els del control de la població de senglars o la prevenció d'incendis, entre altres.
- Impulsar un pla de prevenció i control d'espècies invasores a Collserola.
- Impulsar els horts urbans i comunitaris de la serra.
- Impulsar el procés d'implantació de ramats per al control del sotabosc com més aviat millor.

Resum de propostes sobre la relació del Parc amb les zones urbanes

- Implantar un model de recollida de residus específica per a la muntanya i atenent a les seves necessitats, com un sistema porta a porta i de recollida de mobles i trastos eficaç.
- Implantar un servei de punt verd mòbil dedicant un dia a cada nucli sense punt de reciclatge a l'espera de la instal·lació d'un punt verd a la zona de les Planes.
- Instal·lació d'una planta de compostatge.
- Instal·lació de pantalles acústiques que disminueixin l'impacte sonor de les vies de transport públic i privat que travessen la muntanya.
- Fugir de la idea que té l'actual (i anterior) govern d'obrir la ciutat a la muntanya, i així evitar que es continuï massificant i explotant el medi natural.
- Prohibir qualsevol urbanització de luxe que es vulgui construir a la serra de Collserola.
- Dignificar, recuperar, restaurar i tenir cura de les fonts de Collserola.
- Recuperar l'espai i la font al barri de la Font del Mont com a punt neuràlgic i històric.

D. Espai públic

Un tema important per tal de que Vallvidrera, Tibidabo i les Planes esdevingui un poble amb un teixit associatiu potent és el de l'espai públic. Tot i que el barri gaudeix de diferents espais vàlids per a la relació entre veïns, cal reorganitzar els equipaments per tal d'optimitzar-los i aproximar-los als barris. Un altre aspecte important a tenir en compte és el de la via pública ja que ens trobem en un barri on el deteriorament d'aquesta és elevada.

Vallvidrera

Proposem **blindar el mercat de Vallvidrera com a espai públic** impedit, com ja ha passat anteriorment, que es vengui a possibles interessos privats. És urgent recuperar l'espai pels veïns i que siguin ells, a través de l'Associació Cultural Mercat de Vallvidrera, els que en decideixin el seu ús.

És per això que creiem que la reobertura del mercat de Vallvidrera s'ha de dur a terme en dues etapes.

En una primera etapa, s'haurà **d'adequar l'espai per tal de que els serveis** (aigua, llum, calefacció...) i **la seguretat** (sostre i pilars) **siguin suficients per tal d'obrir l'espai tal i com es troba actualment sense cap perill.**

En una segona etapa, i ja amb l'equipament en funcionament, caldria **remodelar-lo atenent a les peticions que l'Associació Cultural Mercat de Vallvidrera faci** a través de les entitats i socis que la conformen.

També considerem urgent **canviar el nom del Carrer Reis Catòlics**. No entenem com el carrer on hi ha la majoria de serveis públics i centres educatius dugui, encara, un nom impostat a l'època de Primo de Rivera. Per tal d'escollir un nou nom, proposem **que es faci un procés participatiu** obert a tot el veïnat de Vallvidrera, Tibidabo i les Planes.

Mas Sauró

També creiem que s'ha de **fer un concurs públic per tal d'aprofitar el gran equipament (més de 3000 m2 edificats) construït al Mas Sauró** amb la voluntat de que sigués un centre per a gent amb alt grau de diversitat funcional i que resta tancat des de fa més de tres anys suposant una despesa inútil de manteniment.

A part d'això, cal **millorar els vials a les zones més conflictives del Mas Sauró**, (per exemple el carrer de la Font dels Pins) per tal d'adequar-los a la normativa i obrir la possibilitat de que hi pugui passar el transport públic o els vehicles d'emergència.

Can Rectoret

Pel que fa a Can Rectoret, cal **recuperar l'antic sanatori com a espai pel barri**, per tal de seguir dinamitzant les relacions socials dels veïns i veïnes.

Font del Mont

Tot i que és un tema que ja hem parlat anteriorment, volem remarcar la manca d'una bona organització dels serveis de neteja a la zona de la Font del Mont. És per això que caldria **optimitzar i reordenar els dispositius perquè siguin més eficaços**.

També caldria millorar **la il·luminació de les zones més fosques així com el manteniment de les reixes i tapes del clavegueram**.

Tal i com ja passa en altres barris, el veïnat de la font del mont necessita un espai de referència per tal de poder-se trobar i dinamitzar les moltes activitats que es fan. Per tant, és urgent **torbar un local públic perquè hi tinguin lloc les relacions socials** de la gent del barri.

A més, i per tal de potenciar que el veïnat de la Font del Mont pugui utilitzar el transport públic, caldria buscar **un espai d'aparcament perquè sigui còmode arribar a les estacions de FGC**.

Equipament esportiu

Pensem que cal **limitar la construcció de l'equipament esportiu planificat a la zona de les Planes**. Si s'ha de construir, que sigui **atenent a les necessitats reals dels veïns i veïnes** i no com un macro-projecte urbanístic que tingui un dèficit econòmic que impliqui la limitació del desenvolupament del poble en un futur. Durant el temps que aquest equipament no estigui construït es **millori la connexió amb transport públic amb el centre esportiu de Can Caralleu**.

Parc d'atraccions del Tibidabo

Un altre tema important és el del Parc d'atraccions del Tibidabo. Aquest té una gestió pública i la seva presidència recau al Regidor de Sarrià-Sant Gervasi. Actualment, des de l'Ajuntament de Barcelona, s'explica que el parc té superàvit, tot i que la opacitat i complexitat de BSM (empresa que el gestiona) fa que **sigui necessària una bona auditoria**. A la pròxima legislatura, creiem important establir una sèrie de mesures per reduir l'impacta del parc a la muntanya.

- Proposem que **amb el preu de l'entrada es pagui una taxa que reverteixi a les inversions**

dels barris de muntanya i del Parc Natural de Collserola.

- Com que el 40% dels visitants del parc encara ho fa amb transport privat, creiem important **potenciar el transport públic per tal de reduir per complet els vehicles privats que pugen fins al Tibidabo.**
- **Millorar les condicions laborals dels treballadors del Tibidabo** ja que actualment les condicions són precàries i els contractes temporals.
- **Blindar l'extensió del Parc d'atraccions** per tal de que no segueixi creixent i mossegant l'espai natural.

A part d'això, creiem important que el veïnat del cim del Tibidabo pugui gaudir dels serveis que el parc els pot donar. Per tant, cal que el funicular del Tibidabo **augmenti la freqüència i l'horari de pas per tal de donar una bona cobertura de transport públic a tota la zona així com integrar el bitllet** perquè veïnat del poble pugui tenir com a transport de referència aquest funicular.

E. Sanitat

Actualment, Vallvidrera Tibidabo i les Planes té dos centres d'atenció primària, un a Vallvidrera i l'altre a Mas Guimbeau, que obren únicament al matí, fent que el veïnat de la muntanya hagi de baixar a Barcelona si necessita d'assistència mèdica a la tarda. És per això que pensem necessari **que es reguli i s'optimitzi l'horari dels dos centres per tal de que n'hi hagi sempre algun d'obert a la tarda.**

Emergències

A part d'adequar la via pública i camins de tot el barri per tal de que els vehicles d'emergència arribin a tot el territori, és necessari que la **caserna de bombers** situada al costat del Tibidabo, **obri tot l'any.** Així com **revisar els protocols d'actuacions d'emergència a tota la muntanya.**

Resum de propostes sobre els espais públics de Vallvidrera, Tibidabo i les Planes

- Blindar el mercat de Vallvidrera com a espai públic cedint la gestió a l'Associació Cultural Mercat de Vallvidrera.
- Canviar el nom del Carrer Reis Catòlics mitjançant un procés participatiu
- Fer un concurs públic per tal d'aprofitar el gran equipament (més de 3000 m2 edificats)

construït al Mas Sauró.

- Millorar els vials a les zones més conflictives del Mas Sauró
- Recuperar l'antic sanatori com a espai pel barri
- Optimitzar i reordenar els dispositius de neteja a la zona de la Font del Mont, (i resta del poble) perquè siguin més eficaços.
- Il·luminar les zones més fosques del barri de la Font del Mont així com millorar el manteniment de les reixes i tapes del clavegueram.
- Trobar un local públic perquè les entitats i el veïnat de la Font del Mont puguin tenir un lloc on trobar-se.
- Trobar un espai d'aparcament a la zona de la Font del Mont perquè sigui còmode arribar a les estacions de FGC.
- limitar la construcció de l'equipament esportiu planificat a la zona de les Planes, atenent a les necessitats reals dels veïns i veïnes i sense que sigui deficitari des d'un començament.
- Millorar la connexió amb transport públic amb el centre esportiu de Can Caralleu i així donar cobertura esportiva als llebrens i llebrenques
- Fer una auditoria al Parc d'atraccions del Tibidabo
- Instaurar una taxa inclosa al preu del Parc d'atraccions del Tibidabo que reverteixi a les inversions dels barris de muntanya i del Parc Natural de Collserola
- Potenciar el transport públic per tal de reduir per complet els vehicles privats que pugen fins al Tibidabo
- Millorar les condicions laborals dels treballadors del Tibidabo
- Blindar l'extensió del Parc d'atraccions i impedir que segueixi creixent
- Augmentar la freqüència i l'horari de pas del funicular del Tibidabo per tal de donar una bona cobertura de transport públic a tota la zona així com integrar el bitllet per a tots els habitants del poble.
- Regular i optimitzar l'horari dels dos centres d'atenció primària per tal de que n'hi hagi sempre algun d'obert a la tarda.
- Obrir la caserna de bombers tot l'any.
- Revisar els protocols d'actuacions d'emergència a tota la muntanya.

9.6. PROGRAMA POLÍTIC DE LA CUP CAPGIREM BARCELONA PEL DISTRICTE DE GRÀCIA

El sistema capitalista i patriarcal, es basa en la cerca del lucre mitjançant l'exploració individual i col·lectiva de la majoria, persegueix mantenir-se en el poder i no el bon viure de les persones i de la comunitat, ens empobreix com poble, com a dones i com a classe treballadora.

La candidatura municipal **CUP Capgirem Barcelona** ens definim com una alternativa rupturista amb els poders econòmics, socials i institucionals dominants, i per tant ens definim desobedients al sistema patriarcal - capitalista i en lluita per la transformació social, nacional i de gènere.

El resultat d'aquesta anàlisi ens porta a situar mesures de resistència immediates, però també a traçar camins transformadors per construir uns altres barris i una altra ciutat. Així, d'una banda hem de pal·liar la situació d'emergència social derivada de la crisi sistèmica i d'altra banda, hem de definir els objectius que ens apoderin com a subjectes de lluita per la transformació social.

La propostes polítiques de la CUP Capgirem Barcelona s'adrecen al districte de Gràcia en dos sentits. D'una banda, hi ha propostes que són competència del districte. D'una altra banda, hi ha altres propostes que són competència de l'Ajuntament de la ciutat o de la Generalitat. En aquest segon cas, la nostra proposta és que el consistori del districte pressioni els organismes superiors per tal d'abordar les diverses qüestions de les que no té competència.

Eixos de defensa que propugna la candidatura del districte de Gràcia:

1. Pobresa i exclusió social.

- 1.1. Elaboració immediata d'un Pla d'Emergència Social per persones en risc d'exclusió (persones aturades, gent gran sense recursos, dones en situació de violència, persones sense sostre, persones sense papers...). Aturar d'immediat la criminalització de la pobresa per fer aflorar els casos encoberts.
- 1.2. Participació en els pressupostos i les decisions de les persones afectades per situacions d'emergència social.
- 1.3. Garantir un habitatge digne per a tothom i cobertura energètica.
 - 1.3.1. Ni un sol desnonament més per raons econòmiques.
 - 1.3.2. Habitatges de lloguer social, controlats per les veïnes amb llistes públiques i criteris consensuats.
 - 1.3.3. Defensa dels espais alliberats i foment de la discriminilització.
 - 1.3.4. Garantir les condicions d'habitabilitat. Prohibir els talls de subministrament energètic.

1.3.5. Accions per la millora de l'accessibilitat a l'habitatge.

2. Treball, atur i model productiu.

- 2.1. Pla d'Ocupació per a persones aturades, de gestió pública i comunitària, amb la participació dels moviments socials i de les pròpies aturades, en el pressupost i en la decisió de prioritats del Pla.
- 2.2. Eliminació dels intermediaris privats en la cerca de feina: No a les ETTs.
- 2.3. Contractació directa per l'ampliació de plantilla municipal per a atendre les necessitats socials del districte.
- 2.4. Crear una borsa de treball pública, única i transparent.
- 2.5. Creació de llocs de treball amb drets laborals garantits, que tingui en compte les persones arrelades al districte (llocs de treball de proximitat), a partir, en primera instància, de la manca de treball (públic) a Gràcia.
- 2.6. Control popular i de l'ajuntament de les empreses arrelades al districte per tal de garantir els drets laborals de les treballadores.
- 2.7. Control popular de treballadores i usuàries als serveis públics essencials (salut, educació, serveis socials). Participació en els pressupostos i en les decisions. Reformular la composició, gestió i objectius dels consells educatiu, salut ...
- 2.8. Renda social garantida i pensions dignes de 1.000€. per a totes les persones que viuen al districte. Valoració econòmica de les feines de cura no remunerades i conversió en llocs de treball amb drets.
- 2.9. Repartiment de tots els treballs (productiu i reproductiu) i reducció de la jornada laboral a 30h.
- 2.10. Avançar el dret a la jubilació als 60 anys, voluntària i amb tots els drets.
- 2.11. Impedir la instal·lació de grans empreses al districte, especialment aquelles que vulneren els drets laborals i ambientals. Potenciar l'economia de proximitat col·lectiva i l'autoocupació.
- 2.12. Definir i aturar destrucció del comerç tradicional en benefici de grans empreses i cadenes comercials.
- 2.13. Endegar procés consultiu sobre la situació dels paradistes als mercats de Gràcia. Dignificació de la professió per garantir la seva conservació.

2.14. Per la concessió i manteniment de llicències considerar el compliment de requisits laborals i mediambientals juntament amb el pla d'usos.

2.15. Invertir el procés de privatització dels serveis públics i equipaments al districte: centres cívics, UBAE, Bicing, neteja, sanitat, etc.

3. Serveis Públics. Salut i sanitat, Ensenyament, Serveis Socials.

3.1. Salut i Sanitat

3.1.1. Rebuig a la cartera de serveis complementaris abonats per les persones usuàries (salut mental, osteopatia...)

3.1.2. Atenció universal, amb especial atenció a les persones sense papers.

3.1.3. Estudi dels determinants en salut al districte (gènere, edat, classe social, contaminants ambientals, salut laboral) i planificació de les necessitats en salut i sanitat del districte, municipalització (nacionalització) dels hospitals concertats necessaris per a la dotació de serveis sanitaris a la població, així com l'augment dels pressupostos per la salut pública i l'atenció primària.

3.1.4. Reforçar la centralitat i els recursos d'equipaments com el CJAS i el CAP Pare Claret, en planificació familiar i en salut sexual i reproductiva, especialment per als i les joves.

3.2. Serveis Socials

3.2.1. Ampliació immediata de places públiques per a la gent gran.

3.2.2. Creació de llocs de treball als serveis socio-sanitaris amb drets laborals i conciliació de la vida laboral i personal-familiar.

3.2.3. Control social dels serveis socio-sanitaris.

3.2.4. Potenciar la figura dels mediadors

3.3. Serveis a la gent gran.

3.3.1. Envel·liment digne i a casa, sinó residència de proximitat pública, digne i gratuïta. Actualment hi ha una manca de places públiques.

3.3.2. Control de les residències privades, per garantir el compliment de les normatives.

3.3.3. Control de l'atenció domiciliària.

3.3.4. Suport legal a la gent gran per evitar pressions i fraus a l'hora de negociar contractes, subministraments, etc.

3.3.5. Com a districte amb més envelliment de Barcelona adequar-lo a les seves necessitats (bàsiques, de mobilitat , lúdiques, formatives.....) potenciar un exercici físic als parcs públics.

3.4. Ensenyament

3.4.1. Dotació immediata de places públiques necessàries de proximitat i qualitat per escoles bressol, escoles de primària, secundària, batxillerat i formació professional, sempre de gestió pública directa. A 2013 només hi havia 358 places d'escola bressol públiques per 3.200 nenes i nens.

3.4.2. Participació dels treballadors, alumnes i pares en la programació i gestió dels centres (pressupostos públics).

3.4.3. Garantir una educació en igualtat de gènere ja des de les escoles bressol.

3.4.4. Coordinació dels centres amb les entitats i moviments socials dels barris de Gràcia. Potenciar l'ús dels patis i equipaments de les escoles públiques, evitant procediments administratius complexos.

3.4.5. Promoció de l'ús social i defensa de la llengua arreu. Oferta pública i de qualitat de cursos de català i de cultura catalana.

3.4.6. Potenciar la formació fora de l'aula. Coordinar les iniciatives existents i potenciar cursos, seminaris i debats per a la formació de les veïnes de totes les edats.

3.4.7. Recuperació de la memòria col·lectiva i promoció del seu testimoniatge.

3.4.8. Garantir l'accés a la formació física (esport i lleure) i saludable.

3.4.9. Potenciar l'educació en el lleure popular, formatiu i integrador.

3.5. Protegir i desenvolupar els mitjans de comunicació públics i comunitaris, radiofònics i escrits, als barris de Gràcia, en el seu paper de cohesió i dinamització veïnal. Reforçar Ràdio Gràcia com a emissora de referència al districte i el seu caràcter comunitari.

3.6. Equipaments de creació cultural.

4. Aturem la repressió i la discriminació

- 4.1. Prou ocupació policial abusiva als barris.
- 4.2. Difusió i solidaritat amb les persones víctimes de la mala praxis i l'abús jurídic-policial.
- 4.3. Dissolució del cos UPAs de la Guàrdia Urbana.
- 4.4. Aplicació i desenvolupament de la llei contra la LGTBIfòbia mitjançant la difusió, la formació a les treballadores públiques i escoles, i un protocol d'actuació i servei.

5. Un altre model de barris de Gràcia i espai públic.

- 5.1. La ciutat (i els barris) serveixen als interessos del poder, per això per poder construir una societat justa, s'ha de canviar el model de ciutat (i dels seus barris). És necessari definir un model productiu de barri que respongui a les necessitats de les persones que hi viuen i que sigui solidari i sinèrgic amb la ciutat i el país.
- 5.2. Defugir de l'especulació (turística, financera, ...) que:
 - Expulsa a les veïnes dels barris (en no poder suportar l'encariment de l'habitatge, dels serveis, de l'alimentació ...). Aquesta expulsió, en primer lloc, perjudica les persones que en són les víctimes, però també trenca el teixit social, la seva capacitat de reconeixement, de resistir i de mobilitzar-se.
 - Destruïx el comerç centenari, tradicional i de proximitat, substituint-lo per un comerç de "marca" (grans superfícies, botigues de luxe ...) que només persegueix el benefici i quan aquest no es suficient es trasllada a la cerca d'una localització més lucrativa.
 - Destruïx la xarxa cultural mitjançant la penalització de les entitats, l'elitització de les biblioteques i museus, el tancament de llibreries i sales d'exposicions ...
 - Converteix els espais públics en privats o els condiciona per a usos no comuns. Cal garantir la sociabilització de l'espai (eliminació de les barreres arquitectòniques).
- 5.2.1. Destruïx el patrimoni històric i tradicional (enderrocant, manllevant o abandonant)
- 5.3. Aturem immediatament la construcció de nous allotjaments turístics al barri, incloent els que ja tenen llicències.
- 5.4. Fomentar l'ús dels espais comuns i la vida veïnal.
 - 5.4.1. Reduir el nombre d'espai de negocis privats a la via pública (terrasses dels bars) i recuperar-los per a la comunitat.

- 5.4.2. Facilitar que les associacions, entitats i col·lectius puguin fer ús del seu dret a l'espai públic reduint els entrebancs administratius. Aturar la penalització de l'ús comunitari de l'espai públic (ordenança del civisme). L'espai públic ha de se l'espai de convivència i ús veïnal i associatiu, i l'ús comercial no pot anar en determinant del primer.
- 5.4.3. No al tancament de l'espai públic com la plaça de Dones del 36 al perpetuar l'ús restrictiu (que no regulat) de l'espai comú.
- 5.4.4. Promoció de les dinàmiques de vida veïnal i comunitària. Espais de joc infantils.
- 5.4.5. Impulsar junt amb la Fundació Festa Major que tots les AV dels carrers participants a la Festa Major disposin d'un local propi que els permeti organitzar-se i autogestionar-se.
- 5.4.6. Cap entitat sense sostre. Aconseguir local per aquells esplais, caus i colles de cultura popular que no en disposen.
- 5.4.7. Foment de la mobilitat no contaminant (desplaçaments a peu o en bicicleta) per sobre de formes motoritzades (tradicional o elèctrica). Endegar mesures de discriminació positiva, i replantejar aparcaments en projecte.
- 5.4.8. Promoció d'un disseny urbanístic adaptat a cada barri i ecològic que fomenti la convivència del veïnat, les dinàmiques socials i els usos públics dels espais.
- 5.4.9. Blindar els espais naturals com Collserola, o el futur parc dels Tres turons per evitar-ne la degradació i l'especulació.

6. Habitatge.

- 6.1. Pla d'habitatge social. A la Vila de Gràcia i a la Salut hi ha 29.920 habitatges, dels quals 2.689 estan desocupats i 3.763 són secundaris. Al Camp d'en Grassot hi ha 17.991 habitatges dels quals 1.067 estan desocupats i 1.368 són secundaris. Tanmateix, a Vallcarca hi ha 7.805 habitatges dels quals 456 estan desocupats o són secundaris i al Coll hi ha 3.672 habitatges dels quals 285 estan desocupats o són secundaris.
 - 6.1.1. Penalització dels pisos buits, amb especial atenció als que estan en mans de grans empreses i especuladors.
 - 6.1.2. Municipalització del sòl com a eina,
 - 6.1.3. Creació d'un parc de pisos d'emergència social per reallotjar persones amb problemes d'accés a l'habitatge.
 - 6.1.4. Adquirir pisos fent servir el dret a tempteig i retracte per construir un parc d'habitatges municipal que ofereixi lloguer a preus socials.

6.1.5. Impulsar fórmules com l'habitatge cooperatiu amb dret a superfície (o cessió d'ús).

6.1.6. Impulsar una regulació pública dels preus dels lloguers dels habitatges per evitar augmentos de preu disparats.

7. Els veïns i les veïnes hem de decidir la construcció d'un nou model de barris:

1. Elecció directe dels consellers de districte amb mandat popular.
2. Consultes populars vinculants (via padró) per aprovar el pla d'usos, el pressupost en infraestructures i equipaments del districte.
3. Creació d'estructures vinculants on hi participi tot el teixit associatiu del barri i totes les veïnes que ho vulguin, per l'elaboració de pressupostos, així com la reformulació dels consells de barri.
4. Separació immediata de l'audiència pública i el ple de districte per afavorir i conciliar la participació política.
5. Construïm la independència dels Països Catalans des de la base i la ruptura amb el capitalisme. Per la CUP la lluita per l'autodeterminació i la lluita per la transformació social i econòmica són la mateixa lluita.

Mesures localitzables als barris/viles:

Camp d'en Grassot

1. A l'antiga Henkel cap hotel. Preservar i transformar l'espai, creant un punt de revitalització i dinamització del teixit productiu del barri, d'intercanvi d'experiències, escola d'oficis.
2. Canvi de nom immediat de l'IES Secretari Coloma explicant i facilitant els tràmits burocràtics i endegar un procés pel canvi de nom del carrer.
3. Gestió directa per les entitats juvenils del nou casal de joves.
4. Aturar noves llicències i revisar les existents per negocis que suposin un canvi agressiu a la vida pròpia del barri.
5. Treballar per la recuperació del Pla Cerdà original (illes interiors, espais verds...).

6. Espai La Sedeta equipament que s'adapti a les necessitats del barri-districte. Pel nou edifici projectat al costat muntanya (Pare Claret), creació d'un espai pels joves autogestionat i sense tutelatge. Creació d'un espai d'intercanvi intergeneracional o de focus de reactivació del barri. Creació d'horts urbans i/o terrats verds.
7. Canvi de nom de "Gràcia Nova" per d'altres més arrelats al barri com Can Comte, Ca l'Alegre.
8. Tancament immediat de la Casa Cuartel de la Guàrdia Civil de Travessera. Per un barri sense cossos armats.

El Coll

1. Millorar l'accessibilitat a l'escola Montseny amb ampliació de voreres i major senyalització per contenir el trànsit als carrers adjacents
2. Incentivar d'economia social i col·lectiva, com a eix econòmic estratègic pel barri i l'obertura de nous comerços de proximitat.
3. És necessari un nou equipament per a la interrelació i l'ús veïnal, i com a espai per entitats.
4. Fer front a l'exclusió social de les persones sense sostre que viuen al barri, mitjançant lloguer social i un pla d'acció social i ocupacional.
5. Evitar un excés d'intervenció urbanística a la zona boscosa del Park Güell per protegir el seu caràcter natural com a riquesa en si mateixa.
6. Potenciar una correcta il·luminació i urbanització dels carrers del barri en el marc d'un urbanisme feminista i com a part del procés d'apoderament de la dona.
7. Un pla de dinamització econòmica del barri a partir de l'esport i la natura al Parc de la Creueta ha d'estar supeditat a una gestió municipal, a una dimensionalització al barri, i a un benefici per a aquest.

La Salut

1. Retorn del Park Güell als ciutadans. Aturar el pla de turistització i iniciar un pla per a la recuperació veïnal dels usos del parc que no passi pel monocultiu turístic
2. CAP Larrard en la seva totalitat de gestió pública directa (treballadors i veïns), actualment part del Consorci de l'Ajuntament (EBA)

3. Centre d'Urgències d'Atenció primària (CUAP) 24 hores a l'Esperança, de gestió pública directa (treballadors i veïns). Com a garantia de prevenció de l'especulació.
4. Reforma de la Travessera de Dalt participada i controlada pel veïnat.
5. Recuperar el Santuari de Sant Josep de la Muntanya com a espai obert.
6. Pels centres de tutela de menors del barri creació o reformulació d'espais que permetin la seva continuïtat.

Vallcarca

1. Aturar les llicències d'enderroc i construcció de la zona més afectada pel pla urbanístic del 2002
2. Preservar el patrimoni material com el Consulat danès i Can Carol i destinar-los a ús veïnal, i protegir els espais ja dinamitzats per entitats.
3. Iniciar un consell veïnal vinculant amb representació de totes les entitats per treballar la futura reparcel·lació i les necessitats socials del barri, amb l'objectiu de reformar el PGM, amb ratificació popular final. La reformulació entenem que ha de seguir, com a mínim, els criteris següents:
 - Habitatge de protecció oficial. Que passi del 50% al mínim 60%.
 - Respectar en general la tipologia de les cases del barri antic (planta + 2).
 - Promoure la fórmula comerç-habitatge per incentivar locals per l'ús comercial o associatiu.
 - . Protecció del patrimoni.
4. Construcció de l'institut de Vallcarca i la referencialitat en els itineraris cap a aquest.
5. Mantenir la plaça Farigola com a centre social i relacional de Vallcarca
6. CAP Vallcarca de gestió pública directa (treballadors i veïns) amb serveis que cobreixin les necessitats de les persones del barri. No als serveis dits complementaris (salut mental) de pagament
7. Control públic i directe dels treballadors i veïns del Parc Sanitari Pere Virgili. Aturar la privatització del 40% de l'espai públic del parc sanitari per a una universitat privada. Seguir desenvolupant el parc sanitari amb el Centre Socio-sanitari i del Centre de salut mental.

8. Habilitar un ascensor per facilitar l'accés al metro de Vallcarca, de col·lectius amb mobilitat reduïda i gent gran. És l'única estació de Gràcia que encara no té habilitat aquest accés.

9. Potenciar un taller d'oficis amb finalitats educatives i d'inserció professional al barri, com a font per a la dinamització econòmica d'aquest.

10. Desenvolupar espais de convivència a la plaça Lesseps perquè no sigui un mer nus viari i peatonal.

11. Millora del servei d'aula nocturna de la Biblioteca Jaume Fuster, al no tenir la planta actualment habilitada en període d'exàmens, totes les condicions per a l'estudi.

Vila de Gràcia

1. Control per part del veïnat del barri de l'UBAE (consell d'usuaris), per aconseguir la seva gestió pública directa i que sigui un equipament públic (amb accés públic), i eviar que la gestió escapi del control públic i veïnal. Plantejar una rebaixa de les tarifes. Recuperar el seu ús per les escoles del barri a preus populars o gratuïts.

2. Transformació del hostel UBAE en un alberg de control públic per persones que necessitin un sostre puntualment. Recuperar l'esperit social dels albergs juvenils (gent sense recursos, víctimes de violències). Plantejar que l'ús total de l'espai sigui per fer front a l'emergència social de persones sense sostre.

3. Tancament immediat de la llibreria feixista Europa (carrer Sèneca), mitjançant la modificació de les ordenances, un debat públic notori i una denúncia pública central. Com a criteri per la concessió i manteniment d'una llicència d'activitat, entenem que cap establiment ha de vulnerar o atemptar contra els drets humans, o promoure-ho, i que en aquests casos la llibertat d'expressió queda més que superada.

4. La propera reforma del mercat de l'Abaceria ha de revertir en el veïnat, el petit comerç i el barri. Cap gran superfície, cap especulació. Al mercats cal que s'hi ubiquin paradistes, no supermercats.

5. Edifici del Deutsche Bank: ni hotel, ni centre comercial.

6. El casal de joves ha de ser gestionat directament, i de forma democràtica i transparent, per les entitats juvenils, a partir d'un pressupost i de treballadores públiques com a equipament públic.

7. Garantir la finalització i posada en marxa de l'Escola Univers, i la desaparició dels barracots de pl. Poble Romani.

8. Nou CAP Vila de Gràcia (Cibeles) de gestió pública i directa (treballadors i veïns). Aprovació de serveis pels treballadors i els veïns, abans de la seva posta en marxa

9. Identificar i protegir dels edificis històrics i de tipologia pròpia de la Vila (carrer Verdi, Encarnació, Josep Torres ...) per evitar-ne la seva degradació.

10. Control i actuació davant dels hostels que no compleixin la normativa d'Alberg Juvenil i d'Infància.

11. Promoure les mesures necessàries, juntament amb els carrers, per reduir la massificació de les Festes Majors de la Vila.

9.7. PROGRAMA POLÍTIC DE LA CUP CAPGIREM BARCELONA PEL DISTRICTE D'HORTA-GUINARDÓ

Diagnosi

Horta-Guinardó és un districte molt extens, força divers i amb una orografia complicada; una muntanya el divideix en dos. Aquest és un dels motius pels quals els barris del districte han viscut històricament desconnectats i amb dinàmiques particulars bastant diverses entre els uns i els altres. El fet que el districte funcioni com una de les portes d'entrada i sortida de la ciutat ha trossejat el seu territori i dificultat la connectivitat interna.

En la seva composició sociològica, tot i la diversitat interna, ens trobem amb una població de classe majoritàriament treballadora, que ha anat perdent recursos i poder adquisitiu durant els últims anys. Es tracta també d'una població cada vegada més envellida, amb un ajuntament que lluny de fer front a les seves necessitats ha optat per l'abandonament d'aquesta població pertanyent als barris perifèrics de la ciutat. Aquest abandonament s'ha fet present, entre d'altres, a través del maltractament urbanístic i l'envelliment de les infraestructures, que han donat lloc a importants problemes d'accessibilitat i de mobilitat.

A aquesta situació s'hi sumen els recents plans per fer arribar el turisme de masses al Districte, així com la possible posada en marxa de grans projectes urbanístics -com l'execució del projecte de les 16 portes, el Túnel d'Horta i una part del projecte dels Tres Turons-, que agreujarien encara més els problemes urbanístics i socials del territori. És per això que, des de la Cup Capgirem Barcelona, ens oposem frontalment a la posada en marxa d'aquestes actuacions. Tanmateix, ens oposem a la privatització i restriccions d'accés als espais públics fruit de la voluntat de l'actual govern de sotmetre els nostres barris a les imposicions d'un turisme massificat i gens respectuós amb les realitats locals.

Els barris del districte compten amb una important tradició autoorganitzativa i de moviment veïnal, que, malgrat els successius intents de desactivació per part dels diferents governs de la ciutat, han aconseguit mantenir-se actius en les diverses lluites. Cal, per tant, potenciar aquesta tradició associativa, respectant i fomentant els espais de trobada, posada en comú i

apoderament popular, així com donar suport a la creació d'espais culturals d'oci alternatiu que responguin a les realitats locals, i que escapin al monopoli de les grans empreses.

Propostes generals de Districte

- Protecció del Parc Natural de Collserola i suport a les accions veïnals en la seva defensa. Oposició frontal a qualsevol intent de ressuscitar el projecte de les 16 portes o el Túnel d'Horta.
- Manteniment del Parc dels Tres Turons obert al públic, com a zona verda, lliure d'equipaments i no urbanitzable, facilitant l'accés per a persones amb diversitat funcional. Expropiació dels habitatges de les veïnes afectades que vulguin marxar, facilitant Habitatges de Protecció Oficial, i atorgament de permisos d'obres per als habitatges de les veïnes afectades que hi vulguin romandre. Accés gratuït al Museu de les Bateries.
- Reobertura immediata del Park Güell i limitació de les visites turístiques.
- Revisió i reactivació del programa *Nous veïns i veïnes*.
- Creació d'un programa de masoveria urbana per recuperar espais buits al barri, ja sigui per a ús d'habitatge o destinats a centres oberts al veïnat, d'acord amb les entitats -com la MULA- que actualment els posen en marxa.
- Recuperació i creació d'espais culturals públics, fomentant un model d'oci alternatiu al monopoli de les grans empreses i arrelat al districte, posant especial èmfasi en les iniciatives ja existents.
- Legitimació i suport a les cases ocupades i centres socials oberts al veïnat existents al districte.

Horta

- Institut: Impulsar tots els tràmits i obres necessàries per posar en marxa l'institut d'Horta, a partir del projecte educatiu de la plataforma Horta vol Institut.
- Can Vanis: Expropiació de l'antiga casa del fotògraf de la plaça d'Eivissa per tal de posar en marxa un nou espai destinat a les entitats i les joves del barri.
- Casal de Joves: Creació d'un espai al nucli antic d'Horta per tal de cedir-lo a les entitats juvenils i d'educació en el lleure del barri.
- Mercat d'Horta: Creació d'un espai d'aparcament públic pel Mercat.
- Moratòria a la instal·lació de cadenes comercials al barri, d'acord amb les associacions de petits i mitjans comerciants.
- Plaça Botticelli: Trencament immediat i de forma unilateral del contracte signat entre l'Ajuntament i Mercadona, paralitzant així l'afectació de la plaça i evitant la construcció del pàrquing. Un cop recuperada la plaça, s'assumirà com a propi el pla d'usos que elabori la Plataforma Salvem Botticelli.

- CUAP: Auditoria pública de l'acord signat el 2010 pel govern Tripartit -i mantingut per l'actual govern de CiU-, pel qual l'administració es fa càrrec dels costos de les obres d'arranjament de la Clínica de les Carmelites -que portava 30 anys abandonada- per tal d'esclarir qualsevol possible tràfic d'influències.

- Sàhara Horta: Suport a la solidaritat internacional; i a la descolonització del Sàhara Occidental i denúncia de les violacions de Drets Humans als Territoris Ocupats pel Marroc, d'acord amb els principis de l'associació Sàhara Horta.

- Nucli antic de les bugaderes d'Horta: Revisió del PGM del Carmel i entorns, desafectant alguns espais dels carrers Aiguafreda, Llobregós i Dante, d'acord amb l'Associació de la defensa del patrimoni Dante-Llobregós, per tal de garantir la conservació real i efectiva del nucli antic de les bugaderes d'Horta, catalogat com a Patrimoni Històric-Artístic de la ciutat, i preservar-lo de tota mena d'usos especulatius. Descartar qualsevol programa orientat al turisme derivat de les possibles reformes d'aquest planejament.

La Clota

- Revocació de les afectacions que hi ha sobre el barri per desenvolupar-lo com un pulmó verd sense necessitat de fer fora els veïns i les veïnes. Suport econòmic a les rehabilitacions necessàries després de dècades d'afectació.

El Carmel

- Execució al barri dels arranjaments urbanístics i d'equipaments requerits pel veïnat, d'acord amb les aportacions al P.A.D. de l'AVV del Carmel.

- Limitació del turisme a les Bateries Antiaèries, aturant qualsevol projecte que inclogui l'arribada d'autobusos turístics a les mateixes. Revocar les afectacions del carrer Marià Labèrnia per tal que els veïns i veïnes puguin dur a terme millores a les seves vivendes. Instal·lació d'escales mecàniques de baixada.

La Teixonera

- Reobertura de l'escola bressol pública del barri.

- Instal·lació d'escales mecàniques de baixada.

- Donar resposta a la reivindicació de les entitats juvenils per disposar d'un Casal de Joves al barri.

Sant Genís

- Creació, d'acord amb les entitats veïnals, d'un pla econòmic basat en l'economia social i solidària per tal de recuperar el deprimit teixit econòmic i comercial del barri, reactivant les desenes de locals que porten anys abandonats.

- Posada en marxa d'un casal de joves per donar alternatives d'oci i socialització i evitar el despoblament del barri, que ha perdut gairebé la meitat de la població els últims 30 anys.

Vall d'Hebron

- Posada en marxa del projecte de l'Illa equipaments La Llosa per pal·liar la falta d'equipaments públics del barri.

Montbau

- Creació d'un equipament de barri municipal, abordant el greuge històric vers l'únic barri de Barcelona que no té cap espai públic d'aquest tipus.

La Font del Gos

- Reconeixement immediat de la zona a tots els efectes com un barri més de Barcelona. Revocació de les afectacions en paral·lel a una reforma del Pla Urbanístic que garanteixi que la zona edificada no creix i que no s'especularà amb uns habitatges que es troben en un terreny pertanyent al Parc Natural de Collserola.

Guinardó, Baix Guinardó i Can Baró

- Execució al barri dels arranjaments urbanístics i millores d'equipaments requerits pel veïnat, d'acord amb els plantejaments de l'AVV Joan Maragall, l'AVV Can Baró i la resta d'entitats que treballen sobre el territori.

- Illa del Mercat: Finalització i posada en marxa immediata dels equipaments previstos a la UA3: residència i casal d'avis, casal de joves i escola bressol. Posada en funcionament efectiva del nou CAP abans de finals de 2015.

- Torre Garcini: preservació i obtenció íntegra com a patrimoni públic de tota la finca (masia i jardins), mantenint-ne l'actual estructura interna i externa, durant el primer any de legislatura. Posteriorment, posada en marxa d'un model d'autogestió ciutadana, habilitant vies participatives per a la presa de decisions.

- Finca Ravetllat-Pla: Garantir la transparència municipal en el procés d'obertura de la finca al veïnat. Gestió directa per part del veïnat i de les seves associacions dels projectes a dur a terme amb el nou espai públic.

- Torrent d'en Melis: Execució del planejament aprovat en la MPGM de l'any 2002, particularment la residència assistida i l'equipament cultural previstos, i posada en marxa dels horts comunitaris sol·licitats per les entitats del barri.

- 'Talleres Muñoz': preservació del terreny com a zona verda, tal i com està recollit al PGM, i suspensió immediata de qualsevol pla de construcció d'equipaments, tal com demanen les associacions veïnals. Adequació del terreny com a verd públic amb espais oberts per lleure i repòs. Realització d'una consulta per tal de definir el seu ús en funció de les necessitats del veïnat.

- Paralització immediata del desallotjament del CSOA La Llamborda, últim espai autogestionat del barri i punt de trobada d'entitats.

La Font d'en Fargues

- Recuperació de l'espai de la Plaça Font d'en Fargues amb un projecte consensuat amb el veïnat.

9.8. PROGRAMA POLÍTIC DE LA CUP CAPGIREM BARCELONA PEL DISTRICTE DE NOU BARRIS

Les propostes polítiques de la CUP Capgirem Barcelona per Barcelona pel districte de Nou Barris són:

A. Serveis Socials

Saturació dels Serveis Socials

Volem un accés universal

Volem una política social d'habitatge que alliberi als serveis socials de l'atenció de famílies amb aquesta problemàtica.

Volem Protocols transparents i entenedors per a les famílies.

Volem Atenció sense prejudicis vers cap col·lectiu.

Volem Ajuts suficients a curt i mig termini.

Volem Augment de les places residencial per a gent gran amb dependència severa.

Habitatge

Col·laboració amb l'Associació de Veïns i Veïnes de Ciutat Meridiana en el seguiment de les famílies que es troben sota amenaça de desnonament al barri per part de les diferents entitats financeres (bancs i caixes), del Patronat Municipal de l'Habitatge, de les immobiliàries o de particulars >> no només de Ciutat Meridiana, tot i que especialment allà! (Porta, Roquetes i Verdum em sembla que també estan malament)

Acords per a lloguer social amb les entitats bancàries

Salut

Volem creació de protocols clars i de sistemes de seguiment que permetin analitzar quins són els efectes de la crisi en l'estat de salut dels veïns i veïnes.

A continuació detallem les problemàtiques detectades:

- La pobresa té efectes directes en la salut mental• Hi ha falta de suport i formació als professionals en aquests àmbits.
- Els col·lectius que pateixen la pobresa són els que tenen un accés més limitat als serveis de salut no inclosos en la cartera dels serveis públics.

- Hi ha un empitjorament de la salut
- Augment d'embarassos i naixements en noies
- La crisi té impacte en la salut de les persones grans, especialment de la de les dones.
- Augment del consum de drogues
- Augment de sol·licituds per rebre ajudes per poder pagar els medicaments.
- La crisi ha provocat que moltes persones hagin hagut de canviar els seus hàbits alimentaris

Alimentació

Beques menjador

Problemes més habitual assenyalats per les entitats:

- Hi ha famílies amb greus dificultats que no poden accedir a beques menjador: **els llindars de renda exigits són excessivament baixos o les situacions de dificultat són sobrevingudes** i no es poden justificar, o no tenen mitjans per acreditar la seva situació socio-econòmica. A més, es detecten diferències importants entre barris.
- Hi ha dificultats per fer-se càrrec del co-pagament de beques, ja que les beques no cobreixen el 100% del cost total del menú de menjador.
- Les beques que triguen massa: les famílies no deixen els nens/es a dinar fins que no tenen la beca.
- Itineraris a vegades innecessaris per

Educació

Recull dels aspectes que s'assenyalen des dels centres educatius:

- Els equips directius/educatius se senten desbordats i poc acompanyats per l'administració.
- Es percep un augment de desigualtats educatives a causa de les desigualtats d'accés a recursos educatius fora del temps escolar.
- S'han hagut de reduir i/o anular sortides, colònies, activitats extraescolars a causa del seu cost i la dificultat de les famílies i les AMPES per fer-hi front.
- Es detecta que hi ha un ajustament del pressupost de les famílies en material escolar. No tots els infants tenen els llibres a principis de curs.
- Precarització d'espais propicis per als estudis, falta d'acompanyament i suport, menys reforç escolar, tant a primària com a secundària.
- Falta d'espais educatius i de relació quan no hi ha escola
- Falta de recursos educatius per a infants de 0 a 3 anys

- Moltes famílies no poden assumir l'escola bressol, per la qual cosa hi ha una escolarització més tardana.
- Es constaten diferències importants entre barris depenent de la relació de les escoles amb els serveis socials, de la creació de comissions socials, etc.
- Es percep un augment de l'absentisme escolar.
- Temps lleure/educació no formal

B. Serveis bàsics

"Pobresa energètica"

Actualment -i com han denunciat reiteradament les entitats que formen part de l'Aliança contra la pobresa energètica- és gairebé impossible conèixer l'abast real de l'anomenada "pobresa energètica" (quantas persones o famílies no poden assumir les despeses de serveis bàsics com la llum, l'aigua o el gas). Però és un problema que afecta de manera dramàtica la població empobrida com la de Nou Barris. Es calcula que més del 10% de la població catalana es troba en aquesta situació. A tot Catalunya, l'any 2012 va haver 524.000 talls de llum a les llars, només per part d'Endesa. I a l'Àrea Metropolitana va haver 72.000 casos de talls d'aigua -també el 2012-, el triple que l'any anterior. 30.000 d'ells van ser a la ciutat de Barcelona.

L'augment del preu del transport públic

Transport públic

Per a milers de persones de Nou Barris, i especialment les que viuen a la zona nord (Torre Baró, Ciutat Meridiana i Vallbona), el transport públic és l'única opció viable per poder moure's. A més, aquests tres barris tenen la majoria de serveis i administracions, (excepte el banc d'aliments després de la lluita veïnal, Serveis Socials i l'OAC), al centre del barri i això els obliga a agafar dues línies de metro o d'autobús per arribar-hi.

Finalment, la retallada de parades d'autobús que comporta la mala implementació de la nova xarxa ortogonal deixa amb la meitat de parades a zones de grans pendents com són Vilapicina-Torre Llobeta, Canyelles i Roquetes.

D'altra banda, l'eliminació feta i la prevista d'algunes línies que puguen a aquests barris, comporten un gran problema de comunicació per a moltes persones, la majoria gent gran, que fan servir alguna de les línies en perill de desaparició per anar, entre altres llocs, a l'hospital de la Vall d'Hebron. A tot això hem d'afegir la supressió dels autobusos de barri els diumenges i festius.

C. Treball

- Als barris hi ha moltes persones aturades de llarga durada, joves en atur que depenen de pares i avis i conviuen en el mateix pis, treballadors que cobren salaris mínims, que se'ls ha retallat el sou o allargat la jornada, amb feines precàries, temporals o condicions laborals per sota del drets bàsics.

- Els plans d'ocupació temporals amb sous precaris són incompatibles amb altres ajudes o prestacions.
- Es donen ajuts lligats a la recerca de feina quan no hi ha oferta laboral.
- L'oficina del SOC de passeig Valldaura està en males condicions de manteniment i serveis, i desbordada.

D. Canvis poblacionals

Entre els anys 2011 i 2013 Nou Barris ha perdut 2.201 habitants, un 1,3% de la població.

Pel que fa a la població estrangera, es detecten les següents problemàtiques:

- Molts s'han quedat sense feina i conformen un nou perfil d'usuaris dels serveis socials.
- Hi ha més dificultats per renovar papers, un augment de taxes que no es poden pagar i un augment de situacions d'irregularitat sobrevinguda. Molts papers requereixen d'una situació socio-econòmica estable i determinades condicions d'habitatge.
- Els infants amb progenitors sense permís de residència estan exclosos del sistema de prestacions econòmiques.
- Les persones estrangeres estan afectades especialment per la problemàtica de l'habitatge.

E. Vida als barris

Empobriment o la precarització està afectant moltes facetes de la nostra vida quotidiana, des de situacions límit en el si de les famílies, fins a la precarització de la riquesa sociocultural i de vida comunitària que cal per construir barris vius, enriquidors, segurs i on la convivència reverteixi en la generació de projectes i riquesa en el sentit més ampli.

9.9. PROGRAMA POLÍTIC DE LA CUP CAPGIREM BARCELONA PEL DISTRICTE DE SANT ANDREU

Actualment, una part sensible del districte, està marcada per la profunda transformació que suposa la propera arribada del TAV a la Sagrera. Tradicionalment els barris que conformen el districte han estat habitats per les classes populars, tenint un teixit industrial que s'ha anat perdent.

S'ha de vetllar, amb especial cura, que l'arribada del TAV a la Sagrera no suposi un empitjorament de la qualitat de vida dels habitants del districte, incrementant la construcció d'equipaments, aturant

la construcció de nous habitatges per tal que no augmenti la població del districte a major ritme que la construcció d'equipaments, controlant la mobilitat i l'ús de vehicles privats de manera que l'estació de la Sagrera, no sigui una nova porta d'entrada de vehicles a la ciutat de Barcelona, trencant el districte per la meitat.

Fonaments per a la participació: cultura, educació i igualtat

CULTURA

Per una societat cohesionada, dinàmica i integradora s'ha d'invertir en cultura. La cultura és un mitjà de socialització, la qual ens realitzem com a persones i que ens identifica com al poble del qual formem part.

La cultura ens vincula al passat i serveix d'instrument el present ens permet evolucionar, transformant i donant forma al futur. És a través de la cultura com adquirim gran part dels aprenentatges que

ens seran imprescindibles per sobreviure, com assimilem els valors, costums i tradicions que ens lliguen al nostre poble. És imprescindible vetllar per una cultura viva, no tutelada pel poder polític ni econòmic, per tal que les persones siguin subjectes actius que participin de la construcció cultural. Cal tenir present que l'autèntic motor cultural és la vida social i que el principal referent de la salut cultural és la fortalesa de la xarxa associativa autogestionada.

1. Cercar fórmules per tal d'ampliar l'horari de les **biblioteques del Districte**.
2. Conservar i dignificar el patrimoni material i immaterial, recuperar la **Fàbrica Coats, Canòdrom, Nau Bostik i Espai 30**, entre d'altres, com a espai de i per la participació veïnal.
3. Promoure les activitats socioculturals i interculturals del veïnat, organitzant-se en locals com Diables de Sant Andreu i Rock and Trini com a instrument per a la integració, cohesió i adaptació de la població local a la realitat global.

4. Promoure i fomentar els espais de gestió comuna, com l'**Harmonia**.
5. Aprofundir en les activitats de Memòria Històrica:
 - a) Substituir el nom d'algunes places i carrers en coherència amb els principis cohesionadors de la societat laica, com el canvi de nom del Carrer Monges per **Elisa Garcia**.
 - b) Restituir la memòria i homenatjar públicament les víctimes del cop d'estat i dictadura franquistes.
 - c) Retirada immediata de tota simbologia feixista del Districte.
 - d) Catalogar, digitalitzar, fer públic i accessible l'arxiu històric. Crear les condicions adients per poder rebre fons privats com poden ser col·leccions de fotografies o de documents.
6. Potenciar la cultura popular catalana com a instrument cohesionador i de construcció nacional. Fomentar amb especial interès la participació d'infants i joves.
7. Promoure i donar suport als productors de cultura del districte.

EDUCACIÓ

L'educació, al costat de la família, és una de les principals fonts de la transmissió cultural. Té una importància cabdal en la transmissió i reproducció dels valors, actituds i conductes que guiaran les relacions socials en el present i futur. Per això cal cuidar-la especialment.

1. Iniciar la construcció de l'escola **La Maquinista, Institut Martí Pous i Escola primària i secundària de La Sagrera**.
2. Reclamar a la Generalitat un centre de Formació Professional públic al districte.
3. Cercar mesures a partir de les AMPAS i Consells escolars per a que cap infant es quedi sense centre escolar.
4. Millorar la relació i fluïdesa amb les AMPA i centres escolars per a plasmar totes les problemàtiques i reivindicacions concretes de les escoles públiques de Sant Andreu.

5. Defensar la gestió pública d'equipaments i serveis educatius.
6. Proposar i supervisar beques i ajuts a les famílies més necessitades en material i menjador. També en els serveis d'acollida, extraescolars, colònies i casals, serveis que actualment depenen de la bona voluntat de les AMPA i dels consells escolars de cada centre .
7. Donar suport a l'oferta de l'educació en el lleure i a la coeducació fruit de l'iniciativa popular. Facilitar espais, demandes i ajuts per a desenvolupar els seus projectes educatius.
8. Col·laborar en la integració de l'escola a la comunitat
 - a) Col·laborar en la gestió de menjadors escolars, extraescolars, colònies i casals per tal d'eliminar les desigualtats entre alumnes i entre centres

ESPORT

L'esport entès com una activitat d'equip i cooperativa contribueix a la cohesió social; com a instrument d'aprenentatge hauria de formar en valors com la solidaritat, ensenyar a relativitzar la competitivitat i educar en el respecte a l'altre. La pràctica tant individual com col·lectiva afavoreix la superació personal i incideix positivament en el benestar i la salut. Per aquests motius fomentar l'universalitat de la pràctica esportiva i fer-la accessible a tothom, independentment de les capacitats físiques o econòmiques, de l'origen o del gènere és una responsabilitat que hauria d'assumir l'administració pública. Per els problemes actuals, és necessari:

1. Fomentar l'esport com a pràctica cooperativa i d'equip.
2. Reclamar la contrucció del **Poliesportiu de La Sagrera**, al carrer Honduras.
3. Proposar l'obertura de parts dels centres escolars fora de l'horari lectiu, posant els seus equipaments esportius i patis a l'abast de tothom, ja que actualment només hi ha una escola al districte que manté els patis oberts.
4. Promoure la diversificació de les pràctiques esportives i l'espai per aquestes, com l'esport extrem.
5. Reclamar la **piscina municipal** equipada per a mobilitat reduïda a **La Sagrera**.

6. Millorar la relació amb les entitats esportives:

a) Afavorir les vies d'autofinançament posant a disposició de les entitats els equipaments municipals per tal de complementar ajuts públics i subvencions.

b) Oferir un suport equitatiu a les entitats esportives.

7. Gestió d'equipaments:

a) Recuperar la gestió pública dels equipaments esportius.

b) Potenciar la polivalència d'usos dels equipaments fent-los oberts per a les veïnes i veïns.

c) Promoure una gestió eficaç dels equipaments esportius entre les entitats esportives i l'Ajuntament de Sant Andreu, que tingui en compte les possibilitats i necessitats específiques de cada entitat.

8. Apropar l'esport al conjunt de la ciutadania.

a) Fomentar la participació de les persones novingudes a les entitats esportives.

b) Promoure, desenvolupar i recuperar espais per a la **pràctica gratuïta** de l'esport sobretot al barri de **Congrés Indians, Sagrera, Baró de Viver i Trinitat Vella**.

JOVENTUT

Les persones joves han estat històricament un dels sectors de la societat menys cridat a la participació. El fet que alguns dels seus integrants encara no tinguin dret a vot, l'augment de la desafecció política i el paternalisme amb què són tractades pels partits polítics tradicionals han afavorit la manca d'implicació juvenil en els afers públics.

Des de la CUP ens oposem a aquesta tendència, i apostem per una joventut activa, organitzada, dinàmica i participativa. És per això que assumim com a pròpies les propostes manifestades pels joves de Sagrera, Congrés Indians, Navas, Bon Pastor, Sant Andreu, Baró de Viver i Trinitat Vella, que

complementen aquest programa i configuren especialment les propostes en matèria de joventut. Els joves, com a tals, tenen problemàtiques concretes que han de ser resoltes per ells i elles mateixes .

1. Proporcionar a cada barri un **casal de joves** autogestionat per joves.
2. Recuperar els carrers: fomentar l'ús dels carrers com espai per fer activitats. Potenciar aquelles entitats que tenen com a lloc d'actuació al carrer.
3. Ampliar l'oferta cultural adreçada als joves, oferir descomptes als joves per a totes les activitats culturals o d'oci realitzades al poble.
4. Forçar a l'Ajuntament de Barcelona que doni resposta a problemàtiques com l'habitatge juvenil, les tarifes del transport, la precarietat de les feines a desenvolupades...
5. Que els joves Interveinguin en programes i campanyes per conscienciar i orientar al jovent sobre sexualitat, drogues, sensibilització en el respecte pel medi ambient, per la diversitat, solidaritat, interculturalitat, foment de la llengua i cultura catalanes i de les competències interculturals, formar en una visió crítica amb el sistemasocioeconòmic actual...
6. Fomentar l'associacionisme i participació:
 - a) Donar suport a les accions que emprenguin les entitats de joves.
 - b) facilitar la Implementar de nous models de participació adaptats a la realitat del jovent

INSTRUMENTS PER A LA PARTICIPACIÓ

Per tal que la participació sigui possible és necessari que la ciutadania disposi d'informació transparent, rigorosa i a temps. Si volem que la comunitat participi de manera responsable i crítica cal que els processos siguin oberts i transparents, i que incorporin, fomentin i facilitin la participació efectiva com a instrument necessari de la planificació i realització de polítiques.

1. Repensar la delimitació territorial administrativa de Barcelona, descentralitzar l'elecció del regidor/a de districte al propi districte. Definir un model propi i diferenciat de Barcelona.

2. Dotar als d'autonomia pròpia als diversos Districtes que conformen Barcelona.
3. Impulsar mecanismes de participació directa, en que les veïnes i els veïns, els moviments socials i les diverses entitats, realitzin consultes i debats públics implicant-se en la política del districte.
4. Permetre l'ús lliure de l'espai públic, derogació de l'ordenança del civisme que ho impedeix.
5. Reduir i agilitzar els tràmits administratius per a l'obtenció de llicències i permisos per a les entitats sense afany de lucre.

Un districte per a les persones

MODEL TERRITORIAL

La propietat privada determina un sistema de producció de l'espai urbà que afavoreix l'acumulació possessiva de les classes dominants. En aquest sentit l'explotació mercantilista del sòl i les edificacions condiciona i impedeix l'accés a drets bàsics com l'habitatge, genera profundes desigualtats entre territoris, contamina i destrueix el medi natural i empitjora les condicions d'habitabilitat de l'entorn urbà.

La dinàmica espacial és la principal contesa metropolitana i per tant la política urbanística de l'Ajuntament ha d'estar al servei de les classes populars i per la reapropiació de l'espai públic. El sòl i les edificacions són béns comuns i només mitjançant la seva municipalització podran tenir una veritable i efectiva gestió comunal.

1. CASERNES DE SANT ANDREU: Desenvolupar el projecte urbanístic de tot el Complex de les antigues casernes, començant per un arranament peremptori de tota la zona verda i continuant pels equipaments previstos com el Poliesportiu, el Centre de Dia per a Gent Gran, el Casal de Barri i el Casal de Joves. Construir els habitatges pendents i que siguin

de lloguer social per a joves i dotacionals per a gent gran. Desallotjament del local i el solar de la Antigua Hermandad de Caballeros Legionarios.

2. TREN ALTA VELOCITAT: Realitzar una auditòria sobre tot el planejament urbanístic del Pla Sant Andreu – Sagrera. Recuperar la trama urbana perduda d'ençà de l'inici de les obres i començar a arranjar els espais al marge del corredor ferroviari sobretot la construcció dels equipaments més necessaris. Repensar la qüestió de l'alta velocitat ferroviària i redimensionar el projecte d'Estació de la Sagrera. Engegar la urbanització del Parc del Camí Comtal.
3. MAQUINISTA: Aturar la requalificació urbanística dels terrenys adjacents al Centre Comercial i donar-los un ús complementari a la zona verda prevista al Parc del Camí Comtal.
4. CARRER GRAN: Pacificar el trànsit del Carrer Gran de Sant Andreu convertir el tram entre la plaça Mossèn Clapés i la Rambla Fabra i Puig en un carrer semipeatonal només accessible amb cotxe pels residents i vehicles comercials per a càrrega i descarrega. Equiparar l'alçada de voreres i calçada, millorar la il·luminació, el mobiliari i l'enjardinament per fer-ne la principal artèria comercial i de passeig.
5. PRESÓ TRINITAT VELLA: Enderrocar els edificis de l'actual centre penitenciari i executar el pla urbanístic previst.
6. CANÒDROM: Donar un ús veïnal i de proximitat a la Tribuna del Canòdrom bandejant l'actual projecte de Parc de Recerca Creativa. Concretar la resta d'equipaments previstos als solars de l'entorn del Canòdrom i iniciar-ne les obres
7. CASES BARATES: Construir el bloc d'habitatges de la tercera fase del Pla. Descartar la construcció de nous blocs a la quarta i cinquena fase i aturar la substitució de les Cases Barates. Rehabilitar els habitatges, destinar-los a lloguer social i conservar l'entramat urbà.

8. ALTRES INTERVENCIONS

- PLAÇA DE LES PALMERES: Definir un projecte de remodelació que millori l'ús del lleure d'aquesta plaça.
- BAIXADA DE LA SAGRERA I BERENGUER DE PALOU: Donar un ús temporal als solars adjacents a aquests carrers mentre no es concreta l'ús definitiu en el marc del redimensionament de l'Estació de la Sagrera
- CARRER RESIDÈNCIA I VALENTÍ IGLESIAS: Donar un ús temporal als solars adjacents a aquests carrers, ja sigui com a aparcament o zona verda.
- CAMP MUNICIPAL NARCÍS SALA: Executar la tercera i quarta fase de la remodelació integral de l'Estadi. Pacificar i ampliar les voreres dels carrers Santa Coloma i Virgili.
- INSTAL·LACIONS ESPORTIVES DEL CARRER BONAVENTURA GISPERT: Tapar l'esvoranc causat per les obres de la línia 9 del metro. Recuperar els equipaments esportius que hi havia abans.
- POLÍTICA D'INVERSIONS PÚBLIQUES: Aturar el malbaratament de diners públics en obres innecessàries i faraòniques. Apostem per la millora de l'ús i la funcionalitat de les actuals infraestructures i la seva connexió amb la xarxa local.
- Teixir una política de redistribució del territori per trencar amb les barreres físiques com son les vies del tren, les rondes i la meridiana. I les barreres psicològiques creades a causa de la estigmatització de determinats espais com parcs, barris... Apostem per trencar les barreres dels barris i del districte.
- Elaborar i executar un pla urbanístic concret per a la minimizació de de **La Meridiana**.

MOBILITAT SOSTENIBLE I UNIVERSAL

La mobilitat és un factor d'igualtat, cohesió social i coneixement, i cal considerar-la un dret per a tothom. Apostem per una mobilitat sostenible, universal i segura, prioritzant la defensa dels vianants, l'ús de la bicicleta i el foment del transport públic col·lectiu.

- Millorar l'accessibilitat de l'Estació de Tren de Sant Andreu Comtal.
- Perllongar el recorregut de la línia d'autobús H8 fins al casc antic del Bon Pastor i posada en funcionament de la H4, però sense la supressió de les línies que facin recorreguts diferents.
- Començar les obres per l'ampliació de la L4 del metro entre La Pau i La Sagrera.
- Millorar les connexions entre barris perifèrics de la ciutat.
- Incrementar el número d'estacions de Bicing i de punts de càrrega de vehicles elèctrics

INFRAESTRUCTURES VIÀRIES

L'actual model de mobilitat, basat en l'ús del vehicle privat, juntament amb un model territorial i urbanístic pensat exclusivament per al cotxe i les gran infraestructures, ens ha portat a una saturació de la mobilitat, a una ocupació de l'espai públic en favor del vehicle privat i a una dependència total del petroli com a font de combustible. Les infraestructures que a l'actualitat ocupen el nostre territori són més que suficients, només cal redissenyar la xarxa local, i aplicar mesures que afavoreixin la mobilitat en transport públic.

- Reclamar la incorporació de carrils bicicleta/monopatí/patins de qualitat i transitables, arreu del Districte.
- Facilitar la cessió temporal d'espais privats per a ús públic: aparcaments, skateparcks...
- Paralitzar l'expansió de l'Àrea Verda, especialment per Sagrera i Congrés-Indians.

HABITATGE

El model de nova construcció d'habitatge protegit en règim de propietat és una fórmula emprada per subvencionar les constructores, adequant els preus de venda de l'habitatge a les característiques del mercat, i garantir ingents beneficis bancaris a través dels interessos carregats en les hipoteques dels compradors. L'objectiu d'aquest model és mantenir el nivell de creixement urbanístic anterior al 2007. Finalment, aquest model només garanteix l'accés a l'habitatge a qui disposi d'una renda suficient, o avaladors que el facin "beneficiari" de la corresponent hipoteca bancària. Per contra el foment de l'habitatge protegit de lloguer garanteix l'accés a l'habitatge a la totalitat de la població, convertint la tipologia d'habitatge protegit en habitatge social. A més les polítiques d'habitatge social en règim d'arrendament permeten identificar edificis i pisos vacants, simplement buits o pendents de rehabilitació i posar-los a disposició d'arrendataris, a través de convenis entre l'administració i els propietaris; fet que suposa equilibrar població real i població potencial, reduint la pressió urbanística sobre el territori.

1. Aturar l'especulació immobiliària mitjançant la no construcció de pisos mentre n'hi hagi de buits.
2. Proposar l'estudi de programes de rehabilitació i masoveria urbana.
3. Promoure i ocupar els pisos buits i en desús.
4. Promoure l'habitatge per joves.
5. L'habitatge social ha de ser preferentment en règim de lloguer. Potenciar l'accés a l'habitatge per als col·lectius que ho necessitin, prioritzant el lloguer taxat i limitat, distribuint-lo pel territori, per tal de fomentar la integració i evitar la marginació. Adaptant-los de forma especial per a persones grans i persones discapacitades.
6. El preu del lloguer social s'ha de regir de manera que no excedeixi un terç de la renda familiar.

Justícia social i política econòmica

TREBALL I PROMOCIÓ ECONÒMICA

1. Assumir un paper actiu de defensa dels treballadors i treballadores: l'Ajuntament ha de defensar la permanència de les activitats industrials susceptibles de deslocalització, estudiant i oferint suport públic a vies alternatives de continuació de l'activitat que comptin amb la participació activa dels treballadors i treballadores. Defensar el dret al treball, a uns serveis socials públics de qualitat i a uns ingressos mínims de subsistència.
2. Promoure l'economia social i alternativa: cooperatives de consum responsable, banc del temps, mercats d'intercanvi, horts comunitaris...
3. Cohesionar i impulsar l'actual àrea comercial, aturar la ampliació de grans superfícies com **La Maquinista** i l' **Heron city**.
4. Promoure una millor relació entre consumidors, productors i botiguers. Suport al producte i el comerç de proximitat i qualitat.

SERVEIS SOCIALS

1. Redactar un pla per a la inclusió social potenciat i recolzat en el paper cohesionador de les entitats i el teixit social existents, com a grup motor de l'acció comunitària. Fomentant grups de treball per a la **integració social**.
2. Creació d'una residència de persones sense llar al Districte. Hi ha un projecte iniciat a nivell de persones individuals a La Sagrera.
3. Reforçar i millorar la qualitat dels **serveis socials** a **Navas**.

SALUT

1. Plantejar polítiques de salut sexual i reproductiva no estigmatitzadores pel jovent.
2. Defensar i visualitzar les lluites per la Sanitat Pública al Districte de Sant Andreu
3. Plantejar programes d'educació per la salut que siguin participatius i oberts a la població del Districte de Sant Andreu.
4. Potenciar l'atenció primària de proximitat i qualitat.

5. Replantejar i qüestionar el model de gestió de la salut què volem.

TURISME

El turisme ha colonitzat bona part de la ciutat de Barcelona esdevenint un monocultiu en alguns barris de la ciutat. Les places i carrers s'han convertit en un autèntic parc temàtic i les institucions municipals només actuen en benefici dels promotors hotelers i turístics. Malgrat que Sant Andreu ha patit escassament tot això, la futura arribada del Tren d'Alta Velocitat i l'ampliació de la Maquinista amenacen en exportar les pitjors conseqüències del turisme als barris i pobles del Districte. La intervenció municipal ha de lenificar l'impacte de l'activitat turística sobre els veïns, el patrimoni i les entitats de la ciutat.

1. Oposició rotunda al model turístic que està desenvolupant el govern convergent del Tries.
2. Paralitzar immediatament al construcció de hostels i apartaments turístics al Districte. Com l'hostel que es vol construir en l'espai del Centre Social Okupat La Gordíssima.

INDÚSTRIA

Durant les darreres dècades Barcelona ha rebutjat acollir l'activitat industrial desplaçant-la cap a la segona i tercera corona de l'Àrea Metropolitana. Tanmateix al Bon Pastor encara roman un dels dos polígons industrials de la ciutat: el del Besòs, tot i que en franc retrocés per la manca de sinergies amb l'entorn, el desinterès de les administracions públiques, la poca competitivitat de la majoria d'empreses i una absent política de concentració i especialització industrial.

L'adopció d'un pla de xoc és cardinal per evitar l'extinció de més societats i la conseqüent destrucció de llocs de treball. Alhora la participació del sector públic es fa indispensable per reconvertir i revitalitzar l'activitat industrial, així com incrementar el control democràtic sobre la producció:

1. Impulsar la reconversió del Polígon Industrial del Besòs tot enfocant-lo cap a una producció integrada amb l'entorn, ambientalment sostenible i eficient energèticament.
2. Crear una escola d'arts i oficis de referència a la ciutat i un viver de cooperatives de treball industrial a l'antiga fàbrica de la Mercedes-Benz

3. Reurbanització l'espai industrial del Bon Pastor.

COMERÇ

L'activitat comercial és un dels principals motors econòmics dels nostres barris, perquè estructura la distribució de béns de consum i l'oferta de serveis de proximitat, crea llocs de treball i configura bona part del paisatge urbà. En els darrers anys el sector minorista de la ciutat ha patit l'impacte de l'evolució del capitalisme globalitzat per la obertura de grans centres comercials, la penetració de capital estranger, la voracitat de les empreses transnacionals i una certa orientació cap als béns de luxe, el turisme i els negocis.

La substitució del comerç de proximitat i tradicional per les grans superfícies, franquícies i cadenes de distribució és un procés que sembla no trobar aturador i que ha comptat amb la plena complicitat de l'Ajuntament de Barcelona. Tot plegat està tenint conseqüències greus per a les classes populars com la pèrdua de diversitat comercial, la inflació dels preus dels béns de consum, la destrucció de llocs de treball, l'escanyament financer dels proveïdors, el tancament de comerços singulars...

Necessitem recuperar el terreny perdut els darrers anys. Cal fomentar el comerç de proximitat, els mercats i fires tradicionals i les cooperatives de consum. Hem d'aconseguir millorar les condicions laborals dels dependents, reduir el preu de la cistella de compra, protegir el patrimoni comercial i enfortir el vincle amb l'economia social i solidària.

1. PLA D'USOS: desenvolupament d'una estratègia de dinamització comercial pels diferents barris que persegueixi la diversificació de l'oferta i afavoreixi la preservació de les activitats tradicionals.
2. MERCAT DE SANT ANDREU: afrontar el projecte de remodelació mitjançant un pla participatiu amb els veïns i comerciants que serveixi per a modernitzar les instal·lacions i convertir-les en un espai de referència de la venda d'aliments frescos i de temporada. Crear sinergies amb els comerços de la Plaça Mercadal i els carrers colindants per disposar d'una oferta complementària al Mercat, caracteritzada pels

oficis menestrals i les arts tradicionals. Preservar i museïtzar el refugi antiaeri que hi ha sota del Mercat.

3. CARRER GRAN DE SANT ANDREU: establir una senyalització especial que informi que es tracta d'un eix comercial de referència i desenvolupar un calendari d'activitats comunitàries paral·leles a l'oferta comercial
4. GRANS SUPERFÍCIES: descartar les ampliacions previstes als Centres Comercials de la Maquinista i l'Heron City, així com l'obertura d'una nova gran superfície a l'Estació de la Sagrera. Elaborar un informe sobre l'impacte econòmic, social, ambiental i de mobilitat de la Maquinista, Heron City, Hipercor i Corte Inglés per tal de mitigar les conseqüències negatives de la seva explotació comercial.
5. ESTABLIMENTS HISTÒRICS: protegir aquells comerços que per raons històriques, simbòliques i patrimonials hagin deixat empremta en la fesomia dels barris. Garantir la continuïtat de l'activitat comercial i la conservació del patrimoni.
6. ASSOCIACIONISME COMERCIAL: Fomentar l'associacionisme entre els comerciants, així com les activitats d'interrelació entre veïns i establiments comercials.

9.10. PROGRAMA POLÍTIC DE LA CUP CAPGIREM BARCELONA PEL DISTRICTE DE SANT MARTÍ

BARRI POBLENOU

Les polítiques de la Cup Capgirem Barcelona per Barcelona pel barri de Poblenou:

A. URBANISME, MOBILITAT I ESPAI PÚBLIC

Glòries:

- Suport a l'espai de participació Compromís per Glòries.

Utilització espai públic:

- Impulsar horts urbans comunals en aquells solars públics o privats sense un pla

arquitectònic definit.

– Aturar les llicències de terrasses de bars sobretot a la Rambla del Poblenou i fer complir la normativa actual sobre horaris d'obertura i soroll.

Urbanisme:

– Exigir el compliment amb els usos del sòl dedicats a equipaments per als barris per evitar la continuació dels casos Mediapro, MediaTIC, Comissió del Mercat de les

Telecomunicacions, Diagonal Mar, Fòrum i un llarg etc...

– Exigir el diàleg i el pacte amb les entitats dels barris per tal de fer-los protagonistes dels projectes de remodelació urbanística i en definitiva del seu barri, com ara Fem Rambla, Eix Pere IV, Glòries, Superilla Poblenou, etc...

Mobilitat:

– Obertura d'un procés de participació veïnal i de la Comissió de Mobilitat del Poblenou sobre la nova xarxa ortogonal d'autobusos i l'impacte en la mobilitat que ha tingut.

– Exigir l'adeqüació a la legalitat de totes les estacions de metro de Poblenou pel que fa a accessibilitat i entrades i sortides.

– Estudiar la possibilitat d'introduir un bus de barri entre Poblenou i el Clot per millorar la connexió entre els dos barris.

B. MUNICIPALITZACIÓ, AUTOGESTIÓ I COGESTIÓ

Espais:

– Suport al projecte de la Flor de Maig engegat pels col·lectius i entitats que la gestionen.

SERVEIS PÚBLIC I DRETS SOCIALS

Aturar els desnonaments:

– Aturar els desallotjaments dels assentaments en el barri.

C. LLIBERTAT I INCLUSIÓ / JUVENTUT I INFÀNCIA I GENT GRAN

Esplais i caus:

– Donar suport als esplais i caus en la seva sol·licitud d'espais per desenvolupar les seves activitats.

Joventut:

– Obertura del Casal de Joves al Poblenou autogestionat.

Prioritari al barri:

- Participació vinculant de les veïnes en les decisions que les afecten com podria ser la gentrificació o grans plans urbanístics.
- Solidaritat amb els assentaments. Aturar tots els desallotjaments i activar un pla urgent per donar una sortida a la situació de les persones que hi viuen.
- Flor de Maig. Suport al projecte presentat pels col·lectius i persones que actualment gestionen l'espai.
- Casal de joves del Poblenou. Obertura del casal de joves del Poblenou en les condicions reclamades pel joven organitzat.
- Suport a les Entitats en el seu funcionament. Obrir una finestreta única per donar suport a les entitats per totes les gestions i donar suport al projecte de Calendari Festiu del Poblenou passant a ser gestionades totes les seves activitats a través d'un conveni.

Propostes per als barris de la Verneda, el Besòs, La Pau i Sant Martí de Provençals.

Sanitat i serveis socials:

- Ampliació del CAP del Besòs: L'aplicació del CAP Besòs prevista no serà suficient per la gran quantitat de gent que viu en aquest barri, es tracta d'una reivindicació històrica. Cal replantejar el projecte i adequar-lo a la realitat del barri.
- Assistència de pediatria: Tirar enrera la centralització de pediatria a nivell de districte i que torni l'assistència a tots els CAPS.
- Que l'Ajuntament es faci càrrec del menjador social, i d'altres projectes d'assistència a les persones que viuen al carrer i posi solució a la situació.
- Potenciar projectes d'inclusió de les persones migrades i col·lectius en risc d'exclusió social.
- Ampliar oferta de casals per a la gent gran i residències: Barris amb mitjana d'edat molt alta, calen equipaments com ara llar d'avis i per assistència a la gent gran.

Ensenyament:

- Ampliar el número de personal de suport a les aules i en tot l'horari escolar en les escoles amb més necessitats, per més percentatge de nouvinguts, etc.
- Activitats extraescolars i de lleure gratuïtes i com a servei públic, garantir-ho per a tothom.

Urbanisme i mobilitat:

- Edificis públics sense ús que hi ha al barri (estats, municipals, etc.) que s'entreguin a ús social i/o projectes veïnals.
- Prolongar la Rambla Prim i unir els districtes de St. Martí i St. Andreu, ja sigui de forma provisional per les obres del TGV i posteriorment de forma definitiva.
- Arquitectura respectuosa: Respecte de la memòria històrica i urbanística del barri en els projectes urbanístics de reforma com per exemple C. Pere IV
- Canvi de nom de Rambla Prim pel de Nelson Mandela: El General Prim va participar en un bombardeig de la ciutat de Barcelona. La resta de carrers i places amb aquest nom substituir-lo per noms representatius de les lluites veïnals.
- Calen més zones verdes amb gimnasos a l'exterior i zones de joc per a la infància.
- Aprofitament social del Cinema Pere IV, concurs d'idees, procés participatiu...
- Terrenys annexos a la comissaria de Policia Nacional de Rambla Guipúscoa, fer els equipaments projectats.
- Terrenys de la illa dels carrer Veneçuela, Maresme, Cristòfol de Moura i Puigcerdà: executar el projecte de zona verda i pisos socials.
- Projectes de foment de l'ús de les bicicletes als nostres barris. Al Besòs per exemple no tenim en funcionament cap estació del bicing, també falten més carrils bici i millorar els que ja hi són i/o fixar més carrers de conducció lenta o compartida...

Prioritat al barri:

- Tancar el centre nazi Tramuntana.

BARRIS CLOT- CAMP DE L'ARPA

A. URBANISME, MOBILITAT i ESPAI PÚBLIC

Glòries:

- Els equipaments i espais/comerços de dins del parc han de ser populars i públics i encarats a la utilització per part dels veïns i veïnes.

Neteja:

- Punts verds: Més i més oberts a la sensibilització tasca pedagògica.
- Revisar els criteris de gestió dels serveis de neteja al barri (quines prioritats té?)
- Conscienciació i sensibilització veïnal (Potenciació d'agents cívics) .

- Recollida porta a porta de la fracció orgànica.

Pacificació de Meridiana:

- Sincronització dels semàfors que prioritzin els vianants..
- Reducció del trànsit a la meridiana i estretir la meridiana.
- Millor visibilització dels carrils bici a la meridiana.

Utilització espai públic:

- Impulsar horts urbans comunals en aquells solars públics o privats sense un pla arquitectònic definit.

Urbanisme:

- Ampliar les zones de protecció urbanística.
- Exigir el compliment amb els usos del sòl dedicats a equipaments per als barris per evitar la continuació dels casos Mediapro, MediaTIC, Comissió del Mercat de les Telecomunicacions, Diagonal Mar, Fòrum i un llarg etc.
- Exigir el diàleg i el pacte amb les entitats dels barris per tal de fer-los protagonistes dels projectes de remodelació urbanística i en definitiva del seu barri, com ara Fem Rambla, Eix Pere IV, Glòries, Superilla Poblenou, etc...
- Prou batudes al Parc del Clot.

B. MUNICIPALITZACIÓ, AUTOGESTIÓ I COGESTIÓ

Fora ETT's:

- Es una proposta de ciutat i de model polític.

Alchemika (Residència gent gran clot-camp de l'arpa):

- Obertura i gestió pública de la residència.

Cooperativisme:

- Xarxa d'economia Solidària a Sant Martí.
- Potenciació de les cooperatives de consum, habitatges, i de tots els àmbits.
- Cessió de solars vuits per a horts urbans a gent aturada.
- Vivers de cooperatives.
- Crear Xarxes d'Intercanvi.
- Major presència d'espais d'oci autogestionats.
- Crear un Mercat de productes ecològics rotatiu en els divers barris.

C. SERVEIS PÚBLIC I DRETS SOCIALS

Guàrdia Urbana:

- Es proposta de ciutat (resolució de conflictes, no antiavalots, tasers,)

Serveis públics:

- Potenciar i visibilitzar la medicina alternativa als barris.
- Pressió per defensar la sanitat pública en front dels concerts privats.
- Ampliar oferta pública de Residències d'avis i àvies.
- Ampliar oferta pública d'Escoles Bressol.
- Ampliar serveis hospitalaris: l'Hospital del Mar col·lapsat per donar servei a Ciutat

Vella, Sant Martí i, fins i tot, a Sant Adrià de Besòs.

Aturar els desnonaments:

- Proposta de ciutat.

D. PARTICIPACIÓ i DEMOCRÀCIA:

Consultes populars:

- Pressupostos participatius.

Espais de participació juvenils:

- Potenciació de l'apoderament del teixit juvenil.

Incentivar la participació juvenil:

- Espais veïnals de decisió vinculant.
- Es proposta de ciutat.

Consell de barri i audiència pública:

- Actes públiques
- Espais legals públics per penjar les actes dels consells, ordres del dia,
- Capacitat d'influència per part de les veïnes en l'Ordre del dia.
- Capacitat de les veïnes i associacions per a provocar convocatòries.
- Influència dels diferents col·lectius socials en les diferents comissions.
- Assemblea Ciutadana (desviació del poder popular)
- Els consells de barri han de servir per alguna cosa real donant-los pes i poder.

E. CIUTAT FEMINISTA LGTBI

- Conscienciació feminista als instituts.
- Vissibilització dels espais existents que potencin una consciència feminista i LGTBI.
- Visibilització del PIAD del districte.
- Tota la documentació i publicitat en llenguatge NO sexista.
- Transversalment: Tot el que gestioni l'Ajuntament en perspectiva de gènere. (Proposta de ciutat)
- Formació en perspectiva de gènere dels tècnics i tècniques de l'Ajuntament.

F. MODEL ECONÒMIC i de JUSTÍCIA SÒCIAL i AMBIENTAL:

Contaminació Acústica:

- Sensibilització de la població a nivell de decibels, contaminació (senyals, marcadors públics visuals)
- Política de la contaminació acústica que respecti els veïns.

Pisos de titularitat pública:

- Posar a disposició de les veïnes els pisos de protecció oficial.
- Lloguers assequibles.
- Expropiar pisos en desús i convertir-los en habitatges públics
- Facilitar l'entrada de joves concretament.

Comerç de proximitat:

- Potencia-ment i protecció del comerç de barri.

- Potenciar les xarxes de cooperativisme.

Associacionisme:

- Que l'Ajuntament pagui els locals de les associacions sense ànim de lucre a partir de X ingressos.

G. LLIBERTAT I INCLUSIÓ / JUVENTUT I INFÀNCIA I GENT GRAN

Casal trmauntana:

- Conscienciació del veïnatge respecte els mobilitzacions i lluita antifeixista.
- Tancament de tots els centres que promoguin l'Odi i la discriminació.

Consells infantils:

- Incorporació de la infància en espais de decisió de barri.

Joventut:

- Obertura del Casal de Joves al Poblenou autogestionat.

Prioritat dels barri:

- Glòries
- Participació Ciutadana i transperencia.
- Recolzament de la lluita per Alchemika
- Recolzament de la lluita contra Tramuntana
- Obertura dels espais de participació a infància, joventut i dona.

EPÍLEG: COM S'HA CONSTRUÏT EL PROGRAMA

El programa d'acció política de la CUP Capgirem Barcelona és un document derivat de la tasca de les Trobades Populars Municipalistes que s'han dut a terme els anys 2014 i 2015 a la ciutat de Barcelona. Aquestes trobades han tingut per objectiu aglutinar bona part de les lluites anticapitalistes de la ciutat, en els seus diferents àmbits territorials, ideològics i estratègics. La trobada d'aquests diversos subjectes polítics en l'entorn de les TPM han donat dues iniciatives: la constitució d'una candidatura que concorre als comicis -el programa d'acció política de la qual és aquest mateix document- i l'enxarxament d'aquestes diverses lluites per a la cohesió d'un contrapoder a nivell de ciutat, que actui coordinadament més enllà de l'àmbit institucional.

La tasca sobre la que s'assenta aquest programa d'acció política s'ha desenvolupat des de juliol de 2014 fins la precampanya electoral. Ha estat mitjançant l'elaboració de documents de diagnòsi en profunditat i l'elaboració de propostes de transformació dins i fora del marc institucional. El present programa recull només les síntesi d'aquestes diagnòsi i les propostes específiques de l'àmbit institucional. Els documents complets resten al servei de la branca d'elaboració de contrapoder que viu orgànicament i temporal més enllà de les eleccions municipals.